

**CARTEA LUI ZAMOLXE  
S A U  
ÎNȚELEAPTĂ SCRIPTURĂ  
SAU  
NOUL TESTAMENT AL DACILOR**

# CĂRȚILE ÎNTELEPTEI SCRIPTURI

— În ordinea cuprinsului -

| SIGLA | TITLUL |
|-------|--------|
|-------|--------|

|     |               |
|-----|---------------|
| VIE | CARTEA VIEȚII |
|-----|---------------|

sau

CALEA LUI DUMNEZEU

|     |                  |
|-----|------------------|
| NEM | CARTEA NEMURIRII |
|-----|------------------|

sau

CALEA LUI ZAMOLXE ARIANUL FIUL LUI DUMNEZEU

|     |                          |
|-----|--------------------------|
| LEG | CARTEA LEGII STRĂMOȘEȘTI |
|-----|--------------------------|

sau

CALEA ÎNȚELEPCIUNII LUI ZAMOLXE

|     |                          |
|-----|--------------------------|
| IUB | CARTEA IUBIRII DE OAMENI |
|-----|--------------------------|

sau

CALEA LUI IISUS FIUL DACIEI

sau

EVANGHELIA DACILOR

## **Precuvântare**

CARTEA LUI ZAMOLXE sau INTELEAPTA SCRIPTURA sau NOUL TESTAMENT AL DACILOR este cuvântul pe care Dumnezeu l-a transmis neamului românesc, de-a lungul mileniilor, de la străbunii săi tracii și dacii până în zilele de azi. Acest cuvânt se revelă în timpurile de acum, pe care Dumnezeu le-a găsit bune, prin oamenii din neamul românesc care au primit însărcinări spirituale. CARTEA LUI ZAMOLXE este o chintesență a revelațiilor celor care au reușit să aducă la cunoștință adevăruri pentru a le da mai departe urmașilor și lumii întregi.

Autorul scrierii cuvintelor din această carte, Octavian Sărbătoare, a fost doar un vas, al culegerii cunoașterii și revelației, prin care au vorbit toți cei care au adus neamului românesc cuvântul Lui Dumnezeu cu ajutorul Focului Viu. Prin citirea acestui cuvânt vom înțelege că Dumnezeu nu a părăsit niciodată întru-totul neamul românesc care este poporul Lui Dumnezeu. La aceste timpuri istorice a sosit momentul de a spune marile adevăruri care au fost ascunse mult timp de vălul întunericului. Omenirea se trezește din marile rătăcirii milenare, căi pe care a apucat din necunoaștere.

CARTEA LUI ZAMOLXE este un îndreptar tuturor religiilor lumii. Ea servește drept cale a luminii tuturor popoarelor lumii care de veacuri și milenii caută drumul divin. Cele patru părți componente, CARTEA VIEȚII (VIE), CARTEA NEMURIRII (NEM), CARTEA LEGII STRĂMOȘEȘTI (LEG) și CARTEA IUBIRII DE OAMENI (IUB), sunt lucrări care zidesc înțelepciunea lumii, în esențele ei, prin ideile fundamentale viețuirii omului. Cărțile componente corespund unor căi ale cunoașterii divine așa cum se va vedea din cuprinsul lucrării, respectiv CALEA LUI DUMNEZEU, CALEA LUI ZAMOLXE ARIANUL FIUL LUI DUMNEZEU, calea Înțelepciunii lui zamolxe și calea lui Iisus fiul daciei.

Revelațiile expuse sunt general valabile tuturor celor care înțeleg că omenirea evoluează spiritual în căutarea drumului către Dumnezeul Cel Adevărat. Proba adevărului acestui drum sunt rezultatele produse în viața omului. Numai în acest mod trebuie acceptată veridicitatea unei doctrine religioase și spirituale care se zidește pe credința în a cerceta înainte de a crede.

Neamul românesc se va dovedi în timp a fi marele deschizător de

drumuri divine pentru toate popoarele lumii care se străduiesc de milenii să-și găsească lumina călăuzitoare. Popoarele lumii vor lua pildă, după neamul românesc, și-și vor scrie crezuri care să le reprezinte identitar, și astfel să-și sacralizeze istoria. Se elimină astfel în umanitate neajunsurile care apar datorită adoptării credințelor altor neamuri.

Așa să ne ajute Domnul Dumnezeu al străbunilor neamului românesc.

Această carte poate fi tradusă în orice limbă păstrându-se neschimbate teonimele și numele proprii prezente în acest document original revelat.

29 noiembrie 2012, Ziua Lupului, lună plină

## **CARTEA VIETII**

**sau**

## **CALEA LUI DUMNEZEU**

CAPITOLUL 1 Domnul trimite îngerii pe pământ. Îngerii veghetori și pământeni. Nașterea uriașilor.

Ene uriașul merge în cer și vorbește cu Domnul Dumnezeu. Ene se întoarce pe pământ cu învățăturile divine. Urmașii lui Ene și Zian.

1 Domnul Dumnezeu era în cerul Lui de purpură alături de îngeri, lucrătorii cu lumina vie a sufletului Lui Dumnezeu.

2 Îngerii aveau mare putere și Domnul Cel Preaînaltul i-a trimis să fie veghetori vieților oamenilor pe pământul pe care ei îl numeau Varanha.

3 Și când s-au apropiat de Varanha, îngerul Ram a văzut locuri plăcute privirii și au coborât acolo cu carele lor de foc și îngerii au numit acele meleaguri Ramania.

4 Vremea era prielnică și îngerii veghetori își luau hrană din roadele pământului și din lumină.

5 Apoi îngerii veghetori i-au cunoscut și pe pământeni acelor locuri, oameni mici de statură și sfinși la vedere.

6 Și într-o zi îngerul Ram le-a spus celorlalți îngeri:

7 „Hai să-i învățăm pe oameni să vorbească mai bine, căci acum limbajul lor este prea simplu. Și așa ne vom putea înțelege bine cu ei”.

8 De atunci îngerul Ram mergea adesea la oameni și-și spunea numele, Ram, iar ei repetau Ram, Ram, Ram.

9 Și treptat oamenii au vorbit mai bine și au găsit cuvinte potrivite pentru lucrurile pe care le vedeau și pentru ceea ce făceau.

10 Întreg pământul era frumos și le-a plăcut îngerilor veghetori care mergeau și în alte părți prin lume în mașinile lor zburătoare, numite vimane, carele de foc care puteau să-i ducă acolo unde vroiau.

11 În unele locuri îngerii veghetori și-au cioplit în piatră chipurile și au lăsat multe din aceste pietre pe o insulă, în marea cea mare, ca să rămână drept amintire, pentru timpurile care vor veni, ființării îngerilor veghetori pe pământ.

12 Cu timpul îngerii veghetori i-au cunoscut mai bine pe oameni.

13 Și-i ajutau și i-au învățat multe lucruri bune pe pământenii care se mai împlânziseră și deveniseră sănătoși și fiicele lor erau frumoase.

14 Căci pământenii trăiau mai mult prin peșteri de frica animalelor sălbatice.

15 Dar văzându-i pe îngerii veghetori că-i apărau de sălbăticiuni pământenii ieșeau mai des la lumină.

16 Așa îngerii au aflat de la oameni că zeii lor cei mari erau Cerul și Pământul. Iar Cerul le era tată și Pământul mamă.

17 Timpul a trecut și îngerii, copiii cerurilor, au îndrăgit fiicele oamenilor.

18 Și și-au spus unii altora: „A sosit timpul să ne alegem femei din rasa oamenilor și să avem copii cu ele.

19 Că de aceea am venit noi aici, ca să împlinim vrerea Domnului”.

20 Și fiecare dintre ei și-a luat câte o femeie cum a voit și așa s-au apropiat ei de ele și au trăit cu ele.

21 Și femeile pământene au născut copii, băieți și fete, care s-au dovedit a fi oameni uriași, de înălțime aproape cât erau îngerii de mari.

22 Așa au apărut pe pământ uriașii din împreunarea îngerilor veghetori cu

23 femeile pământene. Și uriașii au fost numiți de unii atlanți, de alții titani, tartori, nesilimi sau rugmani, puternicii

24 vremii, ziși și stâlpii pământului. Ei au înfruntat timpul, căci au avut viețile lungi și sănătoase.

25 Primul copil, care a crescut uriaș, născut de o femeie pământească a fost Ene, al cărui tată era îngerul veghetor Ram.

26 Și Ene s-a dovedit a fi ager la minte și a învățat să scrie și să vorbească limba îngerilor și pe cea a pământenilor, care acolo în Ramania se numea prisca.

27 Cu timpul îngerii le-au învățat pe femei cum să vindece și le-au arătat ce arbori și ce plante, cu rădăcinilor lor,

28 sunt bune pentru leacuri. Și i-au învățat pe oamenii uriași, copiii lor, și pe alți oameni felurite meșteșuguri, căci

29 îngerilor le erau toți dragi. De multe ori îngerii aprindeau ruguri sacre și-i adunau pe uriași și pe oameni la ele ca să li se deschidă ochii în lumină.

30 Domnul vroia să-l cunoască pe Ene uriașul, primul copil al îngerilor de pe pământ.

31 Și Ene a mers la Domnul Dumnezeu Cel adevărat care știa faptele îngerilor veghetori care rămăseseră să trăiască acolo pe pământ.

32 În drumul lui spre Domnul Dumnezeu, Ene a trecut prin șase ceruri și a ajuns în cerul al șaptelea, acolo unde se afla Domnul.

33 Când Preaînaltul l-a văzut pe Ene la privit îndelung și Ene s-a adâncit în lumina feței Lui Dumnezeu.

34 Și Domnul i-a vorbit lui Ene și l-a întrebat despre cele de pe pământ, iar Ene l-a răspuns bine.

35 Atunci Domnul i-a zis lui Ene: „Până acum îngerii au făcut multe lucruri bune acolo în Varanha.

36 Și așa încet încet oamenii se vor înțelepți și nu se vor

37 pierde în vrajbele dintre ei. Dar sămânța ce au plantat-o îngerii în acești oameni va încolți în timp.

38 Că mai târziu pot veni vremuri de mare restriște pentru pământeni.

39 Dar până la urmă va răsări biruința.

40 În acele zile, o rasă înțeleaptă și binecuvântată, va coborî din înălțimea cerului și acei îngeri vor trăi laolaltă cu fiii oamenilor.

41 Și așa pământenii vor fi salvați, căci ei vor fi copii ai îngerilor.

42 Că noi aici în cerul de purpură veghem oamenii de pe pământ până când vor ajunge și ei îngeri cu puteri mari ca și cei pe care i-am trimis Eu în Varanha.

43 Și când acestea se vor împlini atunci și oamenii vor hălădui prin lumi neștiute și la mari depărtări și vor fi și ei îngeri păzitori pentru alții care abia se ridică la lumina înțelegerii zeilor".

44 Așa Ene a aflat despre planul Lui Dumnezeu pe care L-a întrebat: „Cum va veni rasa de îngeri ca să-i salveze pe oamenii de pe pământul de unde vin eu?

45 Oare nu este de ajuns Doamne să trimiți spirite de lumină ca să se încarneze în oamenii de pe pământ?"

46 Și Domnul a zis: „Voi trimite și spirite de lumină ca să pregătească venirea îngerilor salvatori în timpurile ce vor urma.

47 Ei vor fi ca și îngerii trimiși acum printre oameni.

48 La acea vreme oamenii ce vor veni vor fi mai apropiați de lumina Mea decât sunt cei de acum de pe pământ.

49 Dar se vor înmulți fără măsură și se vor omori între ei în vrajbe despre Mine și înțelesurile lor greșite despre lumea noastră a îngerilor.

50La acele timpuri va fi mare durere pentru oamenii de pe pământ.

51 Asta s-a mai întâmplat de multe ori de când noi am trimis îngeri veghetori și la alți oameni care trăiau pe alte pământuri printre stelele nenumărate.

52 Sămânța luminii are nevoie de timp să încolțească în întunericul lumilor".

53 Și Ene uriașul L-a mai întrebat pe Preaînaltul: „Doamne cum vor înțelege oamenii învățăturile Tale dacă ei nu au lumina înțelegerii în mințile lor?”

54 Atunci Domnul i-a zis: „Tie îți voi da din strălucirea feței mele, ca atunci când te întorci pe pământ oamenii să-ți vadă fața și să se lumineze și ei.

55 Și toate învățăturile cu care te trimit la ei sunt ca într-o zi ei să aibă strălucirea feței Mele pe fețele lor.

56 Iar atunci când voi vedea strălucire pe fețele oamenilor atunci Eu voi ști că strălucirea feței Mele s-a întors

57 la Mine. La acel timp, care va veni, pământul va fi ca raiul.

58 Dar va trece vreme până când voi vedea strălucind fața Mea pe chipurile multora de pe pământul Varanha".

59Și zicând Domnul aceste cuvinte pe dată fața lui Ene uriașul a strălucit ca soarele.

60 Și Ene uriașul a mers în multe locuri în cerul de purpură unde i-a văzut pe îngeri și a cunoscut puterile lor și a aflat multe taine.

61 Odată Ene a vrut să știe despre toate minunile pe care le cunoscuse acolo în cer și L-a întrebat pe Domnul: „Doamne iată că am putut să văd atâtea lucruri pe care ochiul meu nu le credea a fi.

62 De unde vin ele?

63 Cum a fost creată această lume și cum va dispărea vreodată?”

64 Atunci Domnul a vorbit: „Toate câte le vezi au apărut din lumina divină cea mare care există și în sufletele aflate în lumină.

65 Și lucrurile dispar tot în acea lumină de dincolo de ochii ce privesc”.

66 Atunci Ene uriașul a întrebat: „Dar cum Doamne, nu ești tu oare cel ce face toate acestea?

67 Nu ești tu oare lumina cea mai mare?"

68 Domnul Dumnezeu a răspuns: „Eu sunt lumină în lumea creată de mine în care hălăduiesc scânteii din sufletul meu.

69 Dar și Eu vin din lumina cea mare, golul care este totul și plinul care este nimicul.

70 Și în nimicul cel mare se află și plinul cel mic, căci ele mișcă în neclintire și stau neclintite în freamăt.

71 Iar dacă vei călători în marele gol sau în plinul cel mic tot acolo vei ajunge.

72 Încet încet ființele vor înțelege aceste vorbe și așa oamenii pot dobândi puteri mari și așa își pot face lumile lor.

73 Că marele gol este plin de astfel de lumi, fiecare cu Dumnezeul ei".

74 Și a mai spus Ene: „Văd Doamne că ai un chip nici de bărbat nici de femeie, cum știu eu că arată fețele oamenilor pe

75 pământ. Rogu-Te să mă luminezi".

76 Domnul a vorbit: „Ceea ce vezi tu Ene este și chip de bărbat și de femeie pentru înțelegerea ta.

77 Că Eu sunt și Dumnezeu și Dumnezeea, și cel care știe și cea care dă ființă".

78 Ene uriașul a fost uimit de vorbele Domnului pe care nu le-a priceput într-un tot și a sperat că într-o zi le va înțelege.

79 Când a venit timpul ca Ene să se întoarcă pe pământ, Domnul Dumnezeu ia dat floarea vieții zicând: „Iată simbolul floarea vieții să-l duci oamenilor acolo pe pământ.

80 Din această floare a vieții, ei să-și facă crezuri cu care să urmeze lumina spiritului Meu".

81 Și Ene uriașul s-a întors acasă pe pământ și le-a spus, celorlalți îngeri și uriașilor și oamenilor, cele vorbite de el

82 cu Domnul. Că Domnul îl făcuse pe Ene mai mare, peste toți uriașii și peste

83 oameni, dându-i putere. Și fața lui Ene era strălucitoare, căci Preaînaltul îi dăduse din strălucirea feței Lui, iar cei care-l vedeau pe Ene își descrețeau frunțile cu lumina Domnului.

84 Vorbele cele mai bune, pe care Ene le primise de la Domnul Dumnezeu, le avea scrise pe table, pentru oamenii de pe pământ, așa cum văzuse că erau scrise pe tablele Domnului în cer.

85 Și mai întâi Ene le-a făcut cunoscut îngerilor veghetori cele zece precepte ale

86 Domnului astfel: Eu sunt Dumnezeu, Domnul Zeu al tău, tu omule să nu-ți faci

87 domnezei după mintea ta (1). Zeii sunt puterile care există în lume, orice întruchipare a lor nu poate ține loc acestor puteri.

88 Iar dacă îți faci chip pictat sau cioplit, sau ceea ce crezi tu că este asemănare cu zeii-putere, ține minte că tu nu te închini la pictura sau chipul cioplit sau orice asemănare pe care o dai acelor puteri în mintea ta, ci în acea întruchipare venerezi puterile Mele arătate oamenilor (2).

89 Să urmezi lumina Domnului Zeu și să nu iei în deșert numele Lui (3).

90 La fiecare șapte zile să te odihnești după ce ai muncit în celelalte zile.

91 Și cel puțin o dată la șapte zile să aprinzi și să privești focul sacru care este legătura ta cu Domnul Dumnezeu (4).

92 Pe tatăl și pe mama ta să îi cinstești dacă ei urmează lumina Lui Dumnezeu, iar dacă ei se află cu mintea în întuneric să fugi de ei. Așa îți va fi bine și mulți ani vei trăi sănătos (5).

93 Să nu ucizi pe nedrept (6).

94 Să nu cazi în patimi, să-ți înfrânezi pornirile care te ostoiesc de vlagă (7).

95 Să nu poftești la bunul altuia sau să iei bunul altuia dacă nu ți se cuvine (8).

96 Să urmezi dreptatea, să nu mărturisești strâmb împotriva nimănui (9).

97 Să te înfrânezi să agonisești lucruri care nu-ți folosesc și să dai lucrurile careți prisosesc (10).

98 Dar nu venise încă vremea ca îngerii să dea, uriașilor și oamenilor, preceptele aduse de Ene uriașul de la Dumnezeu.

99 Ene uriașul, care stătea mai mult cu îngerii veghetori decât cu oamenii, era acum bărbat în toată firea și și-a luat de nevastă o femeie dintre pământene.

100 Ea l-a avut copil pe Mitru, iar Mitru când a ajuns bărbat și-a

luat și el o femeie pământeancă care l-a avut copil pe Arie.

101 Mitru nu era așa uriaș precum tată său Ene, iar Arie arăta la stat mai mult ca oamenii locului și învățase bine că cultive pământul.

102 Și la vremea potrivită Arie și-a luat și el femeie dintre cele pămâtenene.

103 Ea l-a născut pe Zian care arăta la chip mai mult ca îngerii veghetori, avea ochii strălucitori și pielea foarte albă.

104 La timpul nașterii lui Zian ploua, apoi s-a arătat curcubeul.

105 Și Arie, om cu privirea ageră, când a venit de la câmp, a fost uimit să-l vadă pe băiat, și a crezut că nu este al lui.

106 După câteva zile Arie a mers la tatăl său Mitru să-i spună că avea un băiat.

107 Iar Mitru a dus vestea la tatăl său Ene uriașul care locuia cu îngerii veghetori.

108 Apoi toți s-au dus la Ene care s-a bucurat să afle că are un strănepot și l-a văzut pe Zian și l-a binecuvântat pe băiat zicându-i lui Arie: „Tu să nu te îndoiești că acest copil este al tău.

109 Că el moștenește lumina îngerilor care este și în tine.

110 Acest băiat este ceea ce îngerii așteptau să vedem.

111 El are mintea ageră ca a noastră și din el vor ieși mulți oameni care sunt speranța că această rasă pământească să nu piară.

112 Pe Zian îl numesc și Zam, nume cu mari puteri, Copilul Curcubeu, că Domnul strălucește în el precum frumusețea curcubeului”.

113 Și Ene uriașul a profețit: „Prin nașterea lui Zian moștenirea asta va fi veșnică în neamul oamenilor de pe pământ că ea va fi dusă de urmașii lui mai departe cu cei ce se vor naște din ei.

114 Că venirea pe lume a acestui copil arată că oricât rasele de oameni se vor cufunda în întuneric, acea lumină a îngerilor va ieși mereu la suprafață ca săi țină pe oameni să nu piară.

115 Și atunci, la acele vremuri din urmă, fețele oamenilor se vor schimba și lumina îngerilor veghetori se va arăta pe fețele lor și așa lumea va fi salvată”.

116 Toți ascultau cu luare aminte spusele lui Ene care a mai profețit: „Oamenii se vor iubi și se vor urî între ei, se vor ridica și se vor coborî popoare, dar viitorul este al celor blânzi, căci neamurile însetate de sânge vor pieri ca

117 și cum nici n-ar fi fost. Și în zilele cele din urmă ale durerilor oamenilor se vor naște mulți copii curcubeu, întocmai ca Zian, iar ei vor stăpâni pământul acesta".

118 Și Domnul Dumnezeu veghea în lumina de purpură a cerului Lui.

## CAPITOLUL 2

**Zamolxe cel Bătrân și hirotonisirea preoților Lui Dumnezeu. Ene trimite în lume oamenii luminii Lui Dumnezeu. Zamolxe și potopul. Ene pleacă la Domnul.**

1 Vorbele lui Ene uriașul au fost mari profeții despre ce va urma la neamurile de oameni ai pământului.

2 La timpul acela trăiau toți îngerii veghetori, oamenii veniți din stele.

3 Și îngerii și-au zis că sosise timpul să le spună multe oamenilor despre lumea de unde veniseră ei îngerii și așa să-i învețe cum să năzuiască spre lumina sufletului Lui Dumnezeu.

4 Timpul trecuse și se născuseră oameni care puteau să înțeleagă mai bine lumea cu tainele ei și care învățaseră să scrie.

5 Și Ene, singurul dintre uriași care-L văzuse pe Domnul, le-a zis îngerilor: „Hai să le spunem oamenilor cum să-L cunoască mai bine pe Domnul Cel Preaînaltul.

6 Și așa ei să scape de frici și spaima și să aibe gândurile îndreptate spre lumina sufletului. Cu timpul vom alege dintre ei pe cei mai iscusiți ca să le fie oamenilor preoți și preotese Lui Dumnezeu Ler.

8 Și le vom arăta să urmeze cele zece precepte date de Domnul și aduse de mine pentru ei”.

9 Mitru, fiul lui Ene uriașul, i-a învățat pe oameni să adore soarele și ființarea lui pământească, focul.

10 Iar primul dintre cei hirotonisiți preoți la focul sacru a fost Zian, cel numit Zam de către Ene uriașul fiul îngerului Ram.

11 Mai târziu, lui Zian oamenii i-au spus Zamolxe cel Bătrân sau Moșul.

12 Și au ales dintre oameni și uriași pe unii tineri, bărbați și

femei, pentru preoția Lui Dumnezeu Ler ca să urmeze învățăturile luminii, calea dreptății venită din înțelepciune.

13 Și iată cum Zian Zamolxe a ajuns preot al Lui Dumnezeu.

14 Când Zian a împlinit optsprezece ani, Ene uriașul, însoțit de alți uriași și de oameni, l-a luat pe strănepotul său Zamolxe și l-a dus pe un vârf de munte.

15 Acolo au stat câteva zile și au așteptat să apară curcubeul.

16 Și în ziua aceea, spre răsărit s-a arătat un nour, a plouat și a ieșit curcubeul.

17 Apoi Ene a aprins focul sacru, a chemat puterile cerului și i-a pus lui Zamolxe pe umeri haina albă de preot și i-a înmănat toiagul înțelepciunii.

18 Atunci cerurile sau deschis și Zamolxe s-a schimbat la față și lumina Lui Dumnezeu îi strălucea pe chip.

19 În zare veniseră și îngerii în carele lor de foc să vadă hirotonisirea lui Zian Zamolxe, primul preot ales dintre oameni.

20 Și cu timpul, preotul Zamolxe cel Bătrân, Moșul, i-a chemat și pe alții la preoția Lui Dumnezeu inițiindu-i la focul sacru, cu fața către răsărit, la ape limpezi, pe vârfuri de munți și în luminișuri de Păduri.

21 Toți cei hirotonisiți învățaseră pe de rost cele zece precepte ale Domnului aflate pe tablele din cer și aduse de Ene uriașul pe pământ și știau să frângă pâinea întru amintirea Domnului Ler.

22 Iar de atunci a pornit în lume cunoașterea înțelepciunii.

23 Și de la preoția lui Zamolxe cel Bătrân au luat hrana luminii și alte popoare cât au putut ele pricepe.

24 Și Domnul Dumnezeu veghea în lumina cristalină a cerului de purpură și trimitea binețe în mintea lui Ene uriașul întru mai mare iluminare.

25 Era timpul când Ene încă nu plecase la Domnul în cer.

26 Și îngerii veghetori iau dus pe unii uriași și pe unii oameni ai locurilor în munții din țara Rmania.

27 Și au mai adus acolo, cu mașinile lor zburătoare, pe toți preoții și pretesele, care fuseseră hirotonisiți și hirotonisite, în toate rasele de oameni de pe pământ.

28 Pe vârful acela de munte se afla chipul în piatră al lui Zian Zamolxe pe care îl făcuseră îngerii la dorința Domnului Dumnezeu ca să fie întru amintire urmașilor.

29 Și Ene uriașul a aprins un rug sacru pe acel munte.

30 Și le-a vorbit astfel tuturora la focul viu al Lui Dumnezeu: „Trebuie să duceți flacăra luminii Lui Dumnezeu Ler la neamurile pământului.

31 Iar voi preoții și preotesele, și urmașii voștri, să o arătați neamurilor din care faceți parte ca ele să o dea și celor care vor veni după voi.

32 Dar acum lumea pământenilor este încă plină de întuneric și purtătorii luminii se vor strădui mult timp să aducă pe oameni la înțelepciune.

33 Și vor fi multe suferințe și multe distrugeri pe drumul luminii care în timp va fi din ce în ce mai neted.

34 Iar voi și urmașii voștri, preoți și preotese, ca purtători ai luminii, veți suferi că sunteți trimiși mereu în suflete care se întrupează ca să arătați mereu și mereu calea cea bună dată de Domnul din cerul Său de purpură.

35 De astăzi veți fi numiți și rugmani, cei care aduc rugul sacru al Lui Dumnezeu printre oameni".

36 Și multe taine i-a învățat Ene pe preoții și preotesele acelor vremuri, despre puterea divină, despre cum omul să-L cunoască pe Dumnezeu, despre zei și zeițe și despre cum omul să stea aproape de puterile divine, ca el să nu se piardă.

37 Tot atunci Ene uriașul i-a îndemnat pe rugmani să meargă la rasele de oameni ai pământului ca să se împreune cu femeile acelor rase ca așa ele să nască oameni cu minți mai luminate.

38 Și Ene le-a mai spus: „Femeile feluritelor rase de oameni vor naște ființe pământene care vor avea minți mai bune.

39 Și așa oamenii care vor urma vor crește în înțelepciune.

40 Mințile oamenilor vor fi din ce în ce mai luminate, dar aflați că marile lor capacități vor fi ascunse.

41 Și cu timpul, când omenirea se va amesteca îndeajuns de mult, toți oamenii care se vor naște vor avea ascunse în mințile lor mari puteri.

42 Dar aceste puteri vor ieși la iveală doar puțin câte puțin până când oamenii din viitor vor înțelege că miezul minților lor este de la îngeri.

43 Și timp va trece până când ei se vor trezi ca să înțeleagă aceste taine".

44 Apoi toți cei strânși pe vârful de munte s-au întors pe pământurile lor.

45 Îngerii veghetori, uriașii și rugmanii umblau prin lume și le arătau oamenilor floarea vieții ca privind-o să-și deschidă mințile și să crească în ei speranța împlinirii în lumina Lui Dumnezeu.

46 A mai trecut vremea și Zian Zamolxe a avut copii cu Bendisa, nevasta lui cea frumoasă ca luna de pe cer.

47 Și la acel timp pământul era neliniștit și Zian a mers la străbunicul său Ene uriașul, care statea în carul de foc, să afle ce se întâmplă.

48 Atunci Zian l-a strigat pe Ene: „Ascultă-mă, ascultă-mă, ascultă-mă!”.

49 Iar când a intrat în carul de foc Zian l-a întrebat pe Ene: „Spune-mi ce se întâmplă cu pământul, de ce este neliniștit și tremură? Ca să nu pier și eu!”.

50 Și Ene uriașul i-a zis: „De ce strigi și te îngrijorezi? Domnul ne-a spus să curățăm pământul de oameni sălbatici și răi.

51 Eu l-am rugat pe Domnul să-i ia de pe pământ pe oamenii aceștia.

52 Tu cu cei apropiați ție să mergeți pe vârfurile înalte ale munților, la toarte cerului, că acolo nu vor ajunge apele”.

53 Și Ene l-a luat pe Zian și i-a arătat locul în carul de foc de unde se vor revărsa puterile ca să tulbure apele lumii.

54 După un timp pe pământ au venit ape mari și a ieșit foc din măruntaiele pământului omorând pe mulți oameni așa cum i-a găsit.

55 Dar Zian cu ai lui și cu alți oameni care erau pe munți la acele timpuri au scăpat.

56 Și viețuitoarele care erau pe înălțimi și în alte părți din lume, pe unde nu se ridicaseră apele, au scăpat de potop și foc.

57 Dar apa nu a acoperit pământul întreg și mulți alți oameni nu au pierit.

58 Și într-o zi pe când Ene le vorbea oamenilor, aceștia au văzut un armăsar alb coborând din ceruri, în mijlocul unui vârtej de vânt și de praf.

59 Ene le-a spus celor ce se aflau acolo că acel armăsar a coborât din ceruri pentru a-l lua pe el într-o lungă călătorie, din care însă nu se va mai întoarce printre oameni.

60 Și așa Ene a plecat în lumea îngerilor cu o mașină zburătoare a celor veniți din stele, trimișii Domnului.

61 Zamolxe cel Bătrân a făcut un altar pe locul de unde plecase Ene uriașul la cer.

62 Și din când în când pe locul acela se aprindea focul sacru al nemuririi și oamenii îl chemau pe Ene să se întoarcă.

63 Iar pe Ene uriașul oamenii îl numeau Ene cel înțelept sau Omul Luminii.

64 Odată Zamolxe cel Bătrân s-a întâlnit cu câțiva preoți și câteva preotese.

65 Și aceștia l-au rugat: „Domnul nostru să ne spui și nouă despre cele șapte ceruri că iată Ene cel înțelept a plecat dintre noi fără să aflăm despre drumul lui la Domnul făcut în tinerețea sa, atunci când a trecut prin cele șapte ceruri.

66 Noi credem că domnia ta știe”.

67 Atunci Zamolxe cel Bătrân a zis: „Cu adevărat Omul Luminii mi-a destăinuit aceasta.

68 Și e timpul să spun și eu altora despre minunile celor șapte ceruri pe unde a trecut arheul Ene uriașul”.

69 Toți ascultau cu luare aminte și Zian Zamolxe a continuat: „În primul cer se duc cei darnici și cu suflete nobile.

70 Iar când se întorc în lumile pământene ei sunt cei bogați și care au de toate din plin.

71 În cerul al doilea se duc cei care au făcut bucurie vieții multor ființe.

72 Acolo este cerul celor fericiți.

73 În al treilea cer se duc cei cutezători, curajoșii care au înfruntat întunericul aducând lumina.

74 Ei au fost temerarii care nu s-au dat la o parte din fața întunericului.

75 Adesea ei se renasc ca să fie pilde de curaj pentru lumile unde se încarnează.

76 În cerul al patrulea vin cei care au iubit ființele Domnului și au avut milă de cei rătăciți și i-au îndrumat cu răbdare pe calea luminii.

77 Ei se reîncarnează adesea în preoți și preotese cu har că să înfăptuiască planul Lui Dumnezeu de creștere în lumină a sufletelor până când ele ajung suflete îngerești.

78 În cerul al cincilea vin sufletele celor care au slujit adevărul și dreptatea.

79 Ei se încarnează adesea în conducătorii iubiți de ființele din lumile unde poposesc.

80 Iar în al șaselea cer vin înțelepții, cei care s-au apropiat mult de lumina Lui Dumnezeu.

81 Ei se reîncarnează mai rar, sunt suflete bătrâne pătrunse adânc de lumina Domnului.

82 În cerul al șaptelea vin toți cei chemați de Domnul.

83 Acolo se duc numai îngerii cei mari și marile suflete care se reîncarnează foarte rar, doar dacă sunt trimise de Domnul cu treburi anume".

84 Preoții și preotesele au dus mai departe aceste taine spuse lor de Zamolxe cel Bătrân.

85 Și în timp s-au făcut frații care trăiau după legile aduse de Ene, Omul Luminii, preceptele și înțelepciunea date lui de către Domnul Cel Preaînaltul.

86 Cu timpul, unii oameni mai luminați, s-au retras în munții cei mari și acolo urmau spiritul lui Zamolxe cel Bătrân.

87 Și stau în rugăciuni repetând numele Zam, cel dat, de Ene uriașul, lui Zamolxe cel Bătrân, atunci când pruncul se născuse.

88 Așa erau rugmanii, rohmanii, care ani și ani repetau numele Zam.

89 Se știa că de la numele Zam venea și cuvântul zău, numele zeului pe care oamenii jurau.

90 Iar când li se încheia viața rohmanii mergeau în cerul de purpură al Lui Dumnezeu, căci dobândiseră nemurirea.

91 Alți rohmani repetau numele lui Ram îngerul, tatăl lui Ene uriașul.

92 Și se spunea că de la numele Ram au apărut toate limbile pământului, căci îngerul Ram fusese cel care-i învățase pe oamenii din Ramania să vorbească mai bine.

93 Multora, în clipele morții, li se șoptea în ureche numele Ram ca zeul Iama să le netezească drumul spre cerul de purpură.

94 Și mai erau alții care-l venerau pe Mitru, fiul lui Ene uriașul.

95 Mitru era numit soarele la care unii oameni se închinau pentru a le da putere corpului și limpezime minții.

96 Și alții se rugau lui Ion, zeul apelor.

97 Femeile se rugau mai adesea Bendisei, zeița lunii de pe cer, cea care avea grija de ele.

### CAPITOLUL 3

**Lumea de după îngerii veghetori. Pelasg străbunul. Neamul arimilor. Abram din Aram și izvorul zamzam. Dacii și străbunii lor.**

1 Unii îngeri veghetori încă mai trăiau pe înălțimi, dar alții muriseră.

2 Și până la urmă au murit toți îngerii veghetori, care își lăsaseră urmași prin copiii făcuți cu femeile pămâtenes.

3 Trupurile lor moarte au fost rând pe rând arse de uriași, urmașii lor nesilimii, așa cum îngerii doriseră pe când erau încă în viață.

4 Că îngerii spusese că arzându-le trupurile moarte în focul sacru sufletele lor mergeau la Domnul cel din cerul de purpură.

5 Și a fost un timp când Zamolxe cel Bătrân, Moșul, își simțea sfârșitul aproape.

6 Într-o zi a chemat la el pe cei mai apropiați ai săi și le-a vorbit astfel: „Eu mă voi duce curând la străbunul Ene uriașul care trăiește în cerul de purpură.

7 Dar voi rămâneți aici în Tara Zeilor, în ținuturile unde este miezul lumii Varanha, în locurile unde au venit întâi îngerii.

8 Aceste pământuri se vor numi de-a pururea Varanha și aici sămânța lăsată de îngerii veghetori nu va pieri vreodată”.

9 Și Zian, Zamolxe cel Bătrân, Moșul, a părăsit și el pământul, mergând în cerul de purpură al Lui Dumnezeu, după o viață lungă de sute de ani.

10 Dar amintirea lui Zian, ca om al luminii și primul preot al oamenilor, va dăinui.

11 Și neamurile lumii spuneau că Zamolxe cel Bătrân era tot așa de vechi ca și timpul.

12 Multe alte nume îi dădeau ei lui Zamolxe cel Bătrân ca zeu al veșniciei.

13 Vremea pe pământ a fost din ce în ce mai bună.

14 Oamenii știau să cultive pământul așa cum îi învățase patriarhul Arie să facă, pe timpul când trăiau îngerii veghetori.

15 Și țineau vie în minte promisiunea că în viitor cândva oamenii stelelor vor reveni ca să-i vadă pe ei, urmașii îngerilor celor dintâi.

16 Timpul s-a așternut peste locuitorii lumii care venerau simbolul omului cu aripi așa cum își închipuiau ei că fuseseră străbunii lor, îngerii veghetori.

17 Și a fost odată când s-a născut Pelasg întemeietorul, pe pământurile care se numeau Dacșa.

18 Și Pelasg, un om uriaș, care a avut mulți copii, era unul din urmașii lui Zian, Zamolxe cel Bătrân, Moșul.

19 Se spunea despre Pelasg că era asemeni zeilor de frumos și puternic ca pământul care-l născuse pe coamele munților celor înalți.

20 Și el a fost începătorul rasei poporului pelasg, tracii cei vechi, înainte-mergătorii, oamenii divini.

21 Urmașii lui Pelasg, pelasgii și regii lor i-au adunat pe oameni de prin peșteri, păduri și munți, și au întemeiat așezări.

22 Și preoții care cunoșteau tainele lumii de pe vremea îngerilor veghetori le-au dat legi bune.

23 Mai apoi neamul arimilor, dintre tracii cei vechi, arienii cei călători, urmașii lui Arie, coborători din pelasgi, au pornit în lume.

24 Ei se închinau lui Mitru, tatăl lui Arie și mulțumeau zeului cerului pe care îl numeau Anu, sau Genarul, crezând despre el că era vechi cât veșnicia, căci murea și renăștea de fiecare dată.

25 Unii arieni au fost războinici vestiți conduși de zeul lor Ares despre care credeau că îi făceau nemuritori.

26 Unul dintre regii lor vestiți s-a numit Ianus, iar altul a fost Indra.

27 Arienii obișnuiau ca după moartea regilor lor cei mari să îi zeifice într-o nemurire.

28 Neamul hitiților numiți și nesilimi, coborători din arimi, hateii cei de demult, fiii lupului Hati, tot din arieni se trăgeau.

29 Și arimii au ajuns până în Egipt unde cu oamenii de acolo au început să facă piramide și să cioplească în piatră chipuri de uriași într-o amintirea străbunilor, și acolo au făcut din piatră chipul lui Zamolxe cel Bătrân pe care l-au numit Sfinx.

30 Alți arieni, nesilimii, s-au înfruntat cu faraonii Egiptului care

au învățat de la ei tainele războiului, dar mai apoi au făcut pace și faraonul Ramses cel Mare al Egiptului a luat de soție pe Naptera, fata regelui nesilim Hatusiliu, pe care a iubit-o mai mult chiar decât pe Nefertari, căci Naptera era încarnarea zeiței iubirii Hator căreia Nefertari îi aducea omagii.

31 Și reginei Naptera i s-a ridicat templu în Egipt.

32 Alți arieni și cavalerii traci, au ajuns cu regele lor Indra și cu zeii neamului lor până la munții cei mari, acoperișul lumii, ducând cu ei scrierile sacre Veda și credințele cele vechi.

33 Și au rămas prin acele locuri găsind și acolo crugul pământului și făcând zeu din numele pământurilor de baștină, Dacșa, întru amintire.

34 Și a fost în vremurile cele vechi când un om din neamul arimilor numit Canaan a plecat cu soața lui Telena către țările mai calde dinspre marea cea mare.

35 Cu ei au mers mulți arimi care ajungând pe pământuri necunoscute au întemeiat acolo Aramul, după numele îngerului Ram, țară mare care se întindea de la marea cea mare până peste fluviile locului și până la deșert.

36 Și spuneau că acolo găsiseră curgând laptele și mierea.

37 Iar mai târziu alții au numit unele pământuri de acolo Canaan după numele lui Canaan arimul.

38 Și alte pământuri de prin acele locuri s-au numit Fenicia, după numele lui Fenix cel fericit, un fiu de-al lui Canaan.

39 În Fenicia arimii erau închinători ai zeului Apollon, zeul luminii, iar țării i se mai spunea și Filistia și locuitorilor filistini, oamenii cei prietenoși, tracii cei vechi.

40 Canaan și Telena au avut fii și fiice.

41 Și unul dintre fiii lor a fost Cadmoș, numit și Marele Mag, care, împreună cu Armonia, soția lui, au mers la multe popoare pe care le-au învățat să scrie după un alfabet pe care Canaan îl știa de la poporul cel vechi al hitiților, nesilimii hiperboreeni de la nord de fluviul Istru care duseseră scrierea din Varanha peste tot pe oriunde merseseră în lume.

42 Se știa că scrierea fusese dată oamenilor de către îngerii veghetori pe vremea lui Ene uriașul.

43 A fost o vreme când în Ur, orașul uriașilor din țara Aram, trăia Abram arameul, un om al cărui tată era din spița îngerului Ram.

44 Numele lui Abram însemna, cel din neamul lui Ram'.

45 Și Abram și-a zis: „Nu mai pot sta printre oamenii de aici.

46 Mă voi duce mai bine pe pământurile din Canaan că Domnul îmi va da mie acele locuri și din mine va ieși un popor puternic întru credință care va arăta lumii atât calea dreaptă cât și rătăcirea întru cunoașterea Domnului.

47 Și oricât va fi lumea de rătăcită unii din urmașii mei vor găsi lumină pe calea lor până după zilele de pe urmă când lumea va fi salva și oamenii vor fi ca și îngerii, părinții lor".

48 Și Abram a mers în țara Canaan cu nevasta lui Saraia și cu oamenii lor, iar acolo au prosperat.

49 Și se înțelegeau bine cu oamenii acelor locuri căci vorbeau aceeași limbă a arimilor.

50 Într-una din zile Abram a aflat că trăia în Canaan un mare preot care se numea Melchisedec, un om din neamul arimilor.

51 Și Abram a mers să-l cunoască și Melchisedec care l-a primit cu voie bună.

52 Melchisedec era sufletul lui Zian, Zamolxe cel Bătrân, trimis pe pământ.

53 Nu mult după aceea Abram a vrut să fie și el preot, iar Melchisedec l-a hirotonisit în preoția Domnului Dumnezeu.

54 Căci Melchisedec cunoștea istoria veche a pământenilor, despre îngerii veghetori și despre Ene uriașul.

55 Așa Abram a primit, de la Melchisedec, taina luminii sacre.

56 Și Melchisedec i-a zis: „Să iei aminte Abram, om din neamul îngerului Ram, la această taină care va face din poporul tău un neam mare și puternic.

57 Pe copiii urmașilor tăi să-i învâțați de mici să vadă focul sacru al Domnului din cer.

58 Și să aprindeți acest foc o dată la șapte zile.

59 Atunci toți ai casei să priviți focul, căci ține loc de focul viu din cer.

60 Și așa copiii voștri Îl vor vedea pe Domnul și sufletele lor vor fi bune în trupuri care vor crește sănătos.

61 Și de asta se va bucura îngerul Ram în cerul cel de purpură".

62 Atunci Abram a întrebat: „Ce voi face cu idolii mei în care cred?

63 Oare focul despre care îmi vorbești poate avea mai mare putere decât idolii cu care am venit eu din Ur?"

64 Și Melchisedec i-a spus: „Îți poți ține idolii ca să nu uiți de unde ai venit.

65 Dar ia seama că idolii tăi sunt faceri de mâini omenești și puterea lor vine din credința ta în ei.

66 Dar acești idoli nu pot fi mai puternici decât focul sacru cum nici tu nu ești.

67 Că focul sacru este viu și curăță sufletul pe când idolii doar încântă privirea.

68 Să le dai poruncă urmașilor tăi ca în vecii vecilor să nu uite să privească focul sacru.

69 Și așa ei să țină legătura lor cu Domnul de-a pururea.

70 Iar când ei vor uita să facă aceasta atunci vor suferi.

71 Că focul sacru vine de la zei, de la îngerii veghetori”.

72 Intr-o zi niște oameni au distrus idolii lui Abram.

73 Și el a văzut în asta un semn rău și i-a povestit totul lui Melchisedec.

74 Iar Melchisedec i-a zis lui Abram: „Mergi în Egipt, căci de acolo va porni poporul tău și acolo va învăța să-L slujească pe Domnul.

75 Aici în Canaan nu mai ai de ce să stai.

76 Idolii tăi au fost sfărmași, dar urmașii tăi îi vor cunoaște din nou”.

77 Și Melchisedec i-a mai spus: „Să te ferești de circumcizie și să lași cu limbă de moarte urmașilor tăi că popoarele care vor ieși din ei să nu-și facă circumcizie cum fac egiptenii, căci ea este rea în fața Domnului.

78 Că Domnul l-a făcut pe om așa cum este și nimeni nu poate să ciuntească corpul omului.

79 Și ia aminte că cei care au făcută circumcizia nu vor avea mintea întreagă.

80 Ei vor suferi și lesne îi vor lua duhurile demonice în stăpânire.

81 Pe oriunde vor umbla urmașii tăi să nu se ia după popoarele care-și fac circumcizie că soarta acelor neamuri este ca ele să piară.

82 Și poporul egiptenilor este sortit pieirii”.

83 Și la plecarea lui Abram către Egipt, Melchisedec i-a mai spus o taină: „Să ții minte că oricând vei fi la strâmtoare să chemi numele tainic al Domnului care este Zam.

84 Și aceasta să o spui numai celor apropiați ție și doar la mare nevoie.

85 Puterea acestui nume stă în credință, deși numele poate fi știut de mulți”.

86 De atunci Abram își făcuse obicei să aprindă focul sacru și să spună în gând numele tainic al Domnului.

87 Și credea din inimă și fața îi devenise luminoasă și mulți se minunau de înțelepciunea lui Abram.

88 Când a ajuns în Egipt, Abram s-a apucat de negoț.

89 Și acolo în Egipt, Abram și-a luat a doua nevastă, o egipteană cu numele Agar.

90 La timpul potrivit Abram s-a întors în Canaan în pământul promis.

91 Și Agar i-a născut lui Abram un fiu pe care el l-a numit Ismail.

92 Dar Saraia a pizmuit-o pe Agar pentru că avea prunc și i-a cerut lui Abram să o alunge în deșert cu prunc cu tot.

93 Și Abram nu a avut încotro că Saraia era prima lui nevastă.

94 La plecarea Agarei, Abram i-a spus: „Nu am ce face decât să te las în mâinile Domnului.

95 Și când vei fi la mare strâmtoare să chemi în credință numele lui tainic care este Zam.

96 Atunci Domnul nu te va lăsa.

97 Și Domnul va face ca Saraia să te lase să vii înapoi acasă”.

98 Și Agar a plecat în deșert cu pruncul ei Ismail.

99 Acolo își aștepta moartea, căci apă nu era și stătea sleită de puteri.

100 Și Agar a început să se roage Domnului cu cuvântul pe care i-l spusese Abram, chemându-L în minte pe Domnul ca să o ajute zicând, Zam, Zam, Zam...

101 Atunci a trecut pe deasupra locului un înger zburând cu vimana, carul lui zburător.

102 Și îngerul a auzit cuvintele Agarei și i s-a făcut milă de ea.

103 Atunci îngerul a trimis o lumină puternică care a intrat adânc în pământ și de acolo a ieșit apă.

104 Și Agar a băut din apa care-i dădea puteri și și-a înălțat privirea spre cer și a mulțumit Domnului.

105 Ea și-a umplut burduful cu apă și a mers la Ismail care era aproape mort și i-a dat apă să bea.

106 Așa au căpătat puteri și sau întors la casa lui Abram că Saraia primise în vis înștiințare de la Domnul să nu o mai urască pe

Agar.

107 De atunci acel izvor cu ape ale vieții s-a numit Zamzam.

108 Când a auzit cele întâmplate Abram a mers degrabă la Melchisedec și i-a spus totul.

109 Și Melchisedec a profețit: „Cât timp va curge izvorul Zamzam, și va fi curat, atât vor dăinui și urmașii Agarei, că din apa aceea se trage și viața lui Ismail.

110 În timpurile ce vor veni, puterea urmașilor lui Ismail va veni de acolo".

111 Apoi Saraia a născut și ea un băiat pe care l-au numit Isaac.

112 Mai târziu Iacob, copilul lui Isaac, a mers în Egipt cu toți ai lui.

113 Acolo urmașii lui Iacob ascultau de vorbele lăsate de străbunul Abram și au refuzat să fie circumciși după obiceiul egiptenilor.

114 Și poporul lui Iacob s-a înmulțit peste măsură, iar egiptenii au început să-i asuprească, le omorau pruncii și-i puneau la munci grele la piramide și la temple.

115 Și așa au trecut patru sute de ani în suferință și durere, timp în care copiii lui Iacob își uitaseră limba arimilor în care au vorbit strămoșii lor Abram, Isaac și Iacob.

116 A fost apoi un timp când egiptenii căutau pruncii copiilor lui Iacob ca să-i omoare.

117 Atunci mama lui Moise, nevasta lui Amram, l-a pus pe pruncul ei într-un coș plutitor pe apa Nilului.

118 Și ea a pronunțat de câteva ori numele tainic al Domnului pe care îl știa de la un strămoș.

119 În ziua aceea fata faraonului a găsit pruncul în coșul de pe apa Nilului și l-a luat pe băiat cu ea.

120 Și Moise a crescut după legea egiptenilor și a fost circumcis după obiceiul lor.

121 Când a ajuns bărbat în toată firea Moise a aflat că era din neamul copiilor lui Iacob.

122 De atunci Moise se tot gândea cum să scape neamul său și să-l scoată din robie.

123 Mai târziu Moise a răsculat poporul care a fugit în ținutul Sinai trecând ascuns printre trestiiile Deltei Nilului.

124 În Sinai poporul lui Iacob a stat patruzeci de ani în deșert.

125 Doar cei tari au rezistat căldurii și lipsei de mâncare.

126 Acolo în Sinai, Moise a dat pentru popor legile Tora, care să amintească de zeii egiptenilor, de înțelepciunea zeului Thoth și de puterea zeului solar Ra, Amen-Ra.

127 Dar în legile Torei, Moise l-a nesocotit pe străbunul său Abram și i-a învățat pe urmașii lui Iacob că circumcizia era bună, căci și el fusese circumcis de către egipteni.

128 De atunci au început marile suferințe ale poporului lui Iacob care a urmat circumcizia, deși Melchisedec îi spusese lui Abram de răul acesta.

129 Și toate durerile neamului lui Iacob au creat speranța de salvare în viitor, venirea unui om trimis de Domnul, cu puteri mai mari decât cele ale lui Moise.

130 Și l-au numit Moșia, după numele adevărat al lui Moise, care era Moșe.

131 Iar alte neamuri i-au spus, salvatorului așteptat, Mesia.

132 Acel om îi va salva pe copiii lui Iacob și va salva și lumea.

133 Poporul se pregătea să iasă din Sinai și să intre în Canaan.

134 Și cu puțin timp înainte de moarte sa Moise s-a trezit în lumina Domnului și a vrut să distrugă Tora.

135 Dar era prea târziu căci cei trei fii răi ai lui Aaron, fratele lui Moise, erau mari preoți și aveau putere asupra poporului.

136 Și Moise a vorbit și a profețit: „Acum știu că legile Torei scrise de mine vor fi o mare rătăcire pentru poporul lui Iacob.

137 Dar a fost voința Domnului ca acest popor să fie în veacuri pildă de freamăt întru credință, de coborâșuri și urcușuri, de suferință și bucurie, ca la timpurile cele de pe urmă să fie salvat.

138 Și toate neamurile lumii vor vedea povara pe care o va duce poporul lui Iacob și doar un trimis al Domnului îi va putea salva pe urmașii lui Iacob în viitor, la sfârșitul timpului de suferință.

139 Și până când poporul lui Iacob nu va renunța la Tora vor fi mari suferințe în toată lumea.

140 Și vă mai spun că toate popoarele care-și fac circumcizie vor pieri până la urmă.

141 Așa ne-a spus și părintele Abram arameul, dar eu am nesocotit vorbele lui.

142 Iar dacă poporul lui Iacob nu va renunța la circumcizie va pieri și el că acum îl mai ține doar lumina sacră a săptămânii.

143 În timpurile cele de pe urmă vor fi oameni ai Domnului care vor merge în Egipt să trezească puterile zeilor Egiptului și așa lumina divină va străluci din nou pe acel pământ și toți oamenii întunericului aflați acolo vor pieri.

144 Gloria Egiptului este nepieritoare, căci acolo sunt întruchipați în piatră uriașii și încarnările lor, zeii cei de demult ai spiței lui Abram".

145 Cuvintele lui Moise au cutremurat poporul lui Iacob și corpul mort al lui Moise a fost incinerat pe muntele Sinai.

146 În Țara Zeilor dacii erau pe pământurilor lor de la începutul lumii, iar sămânța lor era de la uriași.

147 Și știa cum să cheme să fie cu ei spiritele străbunilor, lerii cei de demult, pe Ene uriașul, pe Mitru, pe Arie și pe Zamolxe cel Bătrân, patriarhii neamului, arheii cei dintru începuturi ai Dumnezeului Ler.

148 Dacii frângeau pâinea, pascua, și o mâncau împreună întru amintirea lui Zamolxe cel Bătrân, uriașul, iar cavalerii traci păzeau neamul ținând cu străjnicie legile străbune.

149 Pe oriunde în lume se nășteau uriași, în rasele oamenilor, ei erau preamăriți și era obiceiul ca la moartea unui uriaș, el să fie îngropat sub movile mari de pământ.

150 În alte părți din lume uriașii fuseseră numiți nesilimi, iar pe locurile unde erau munții cei mari ai lumii, în țara Vedelor sacre, uriașilor li se spuneau iacșași, iar elenii îi numeau daimoni.

151 S-a scurs timpul și lumea s-a mai amestecat, iar apele luminii printre oameni au devenit mai tulburi.

152 Dar Domnul Dumnezeu veghea în cerul Lui de purpură ca drumul oamenilor spre cer să se netezească.

## **CARTEA NEMURIRII sau**

## **CALEA LUI ZAMOLXE ARIANUL FIUL LUI DUMNEZEU**

### **CAPITOLUL 1**

**Focul sacru dacic și nașterea Lui Zamolxe. Zamolxe merge pe calea preoției. Zâna Ila și chemarea iubitelor. Căsătoria Lui Zamolxe.**

1 Dumnezeu, Tată și Mamă, era Focul Viu din cerul de purpură.  
2 Și a văzut Domnul că se cam tulburaseră apele luminii din inimile oamenilor.

3 Domnul se gândea la traci, poporul Său și s-a hotărât să coboare pe pământ spirite alese ale luminii divine ca să le arate oamenilor iubirea Lui.

4 Și cu ele a trimis spiritul Lui Melchisedec, Mare Preot în veac și rege drept, ca să se întrupeze în Zamolxe.

5 Pe dealurile de la Sarmisegetuza se aflau multe case din piatră și lemn.

6 Și una dintre ele era a lui Crăciun și a nevestei sale Vetra, doi păstori de oi la munte.

7 Ei aveau două fete, pe Mierla și pe Mia. Crăciun și Vetra și-ar fi dorit să aibe și un băiat.

9 Și Crăciun a vorbit cu Zoda, preoteasa vestală, presbitera care lucia de cealaltă parte a dealului.

10 Zoda sluzea la altarul Zânei Zânelor.

11 Și Zoda i-a chemat pe Crăciun și pe Vetra la focul sacru ca împreună să-l ceară Lui Dumnezeu un băiat.

12 În ziua hotărâtă Crăciun și Vetra au sosit la casa Zodei pregătiți să se întâlnească cu zeii.

13 Și Zoda a aprins focul sacru dacic, iar Crăciun și Vetra se țineau de mână și ascultau cum Zoda invoca zeii.

14 Și la sfârșit ea a chemat pe Zâna Fertilității astfel: „Zână bună, zână bună, fii aici la noi stăpână, acestor tineri cu noroc dă-le un băiat de foc!”

15 Apoi Crăciun a luat-o pe Vetra în brațe, a sărutat-o și i-a spus: „O să avem un fecior ivit din foc”.

16 După un an și ceva Vetrei îi sosise timpul să nască.

17 Și era vreme de iarnă, o moașă și două vecine o vegheau pe Vetra în casă.

18 Crăciun, aflat în curte, se încălzea la foc și aștepta.

19 Din când în când privea cerul și vedea luna luminată mai mult de jumătate.

20 Și-și zicea Crăciun: „Băiatul meu se naște când luna este în creștere cu lumina ei. Peste vreo cinci zile e lună plină”.

21 Se apropia dimineața și Vetra stătea pe pământul din casă și

era în durerile nașterii.

22 Și când a auzit plânset de copil, Crăciun a privit atent spre cer și a văzut vulturii zburând în cercuri mari deasupra Sarmisegetuzei.

23 Și atunci au apărut primele raze de soare.

24 Pe bolta cerului Crăciun a văzut o cometă strălucitoare care va rămâne așa timp de multe ceasuri.

25 Și-și zicea el mulțumit: „Sunt semne bune. Dumnezeu Fărtatul Îi arată băiatului meu slava cerului și lumina. Fiul meu va ajunge om mare în neamul nostru ales al arienilor”.

26 Moașa a spălat copilul și L-a pus la pieptul mamei să sugă lapte.

27 Apoi ea a binecuvântat apa dintr-un vas și a închinat-o zeilor, și i-a stropit pe băiețel și pe mamă cu busuiocul muiat în apă.

28 Și l-a chemat pe Crăciun să-și vadă băiatul.

29 Când Crăciun a intrat în casă L-a învelit pe prunc cu o piele de urs.

30 Apoi L-a luat în brațe pe băiețel și a ieșit cu El în curte.

31 Și L-a dus la focul sacru și a zis: *„Te-ai născut pe pământul casei, să ai puterea marelui pământ. În viață să-Ți sporească mereu puterea cu puterea lui. Să Te vadă acum și focul și soarele și cerul. Ești copil al focului, Te numesc Zamolxe și Te închin Lui Dumnezeu. Cu trupul ești fiul meu, dar cu sufletul să fii Fiul Lui Dumnezeu. Tu să aduci înțelepciune neamului nostru. Zău!”*

32 În dimineața aceea Crăciun a pornit prin sat cu un sac plin de daruri pe care le dădea copiilor pe măsură, că era tare bucuros că i se născuse un băiat.

33 De atunci, în fiecare an, Crăciun își luase obiceiul să facă daruri copiilor la aniversarea zilei nașterii Lui Zamolxe.

34 Așa acest obicei s-a răspândit la toate neamurile tracilor.

35 Iar când darurile erau descoperite, fie puse sub perină, fie în cioarecii groși de lână, oamenii ziceau: „A venit Crăciun cu daruri”.

36 Când Zamolxe a împlinit șapte ani, Crăciun L-a dus la Zoda, preoteasa vestală și i-a zis: „L-am adus pe băiat aici la tine. Îl înveți să scrie, să citească și să slujească la altar.

37 Nu-L dau preotului Dordas că el face sacrificii de animale.

38 Eu cred că jertfele sunt rele.

39 Dumnezeu Fărtatul nu poate să ceară vărsare de sânge, luare de viață în numele Lui, nici de om nici de animal”.

40 Și Zoda i-a răspuns: „Bine rumâne. Dacă băiatul este harnic la învățătură, el va ajunge presbiterum, preot”.

41 Crăciun a mai zis: „Tu nu faci jertfe de animale la altar.

42 Eu cred că cine oferă sânge Domnului, primește tot sânge în schimb.

43 Neamul ăsta al nostru trebuie să învețe să nu mai verse sânge. Asta nu-i bine, că Dumnezeu Fărtatul vrea pace în tot ce facem”.

44 Și la plecarea lui Crăciun, Zoda i-a zis: „Așa este. Mergi cu bine bade Crăciun. Voi avea eu grijă de băiat cât El va fi aici cu mine”.

45 Lui Zamolxe îi plăcea învățătura, dar îl ajuta și pe tatăl-său în treburile gospodărești.

46 Adesea amândoi mergeau la târgurile unde veneau și negustorii greci.

47 Atunci Zamolxe era curios să afle cât mai multe despre credințele grecilor și mereu îi întreba despre zeii lor.

48 Se împrietenise cu Nestor, băiatul lui Eteocles, un negustor de loc din insula Samos, Ionia.

49 Eteocles făcea comerț cu dacia oferindu-le ulei de măsline, vase de metal, ceramică pictată, podoabe și oglinzi.

50 Lua de obicei în schimb miere, grâne și aur.

51 Zamolxe și Nestor erau de vârste apropiate și petreceau mult timp împreună.

52 Așa au învățat ei să vorbească limbile dacă și greacă.

53 Au trecut anii și Zamolxe a devenit un tânăr înalt, bine legat și chipeș. Era tare destoinic și ajuta în toate cele ale gospodăritului.

54 Și la vârsta de șaisprezece ani Zamolxe a fost hirotonisit presbiterum, preot dac al Lui Dumnezeu.

55 De atunci Zamolxe purta la gât talismanul preoțesc, floarea vieții gravată pe o piatră subțire și netedă.

56 I se dusese vestea Lui Zamolxe că era preot al Zeului Dumnezeu, Domnul Zeu, Marele Zeu al tracilor, și că nu făcea jertfe de niciun fel.

57 Zamolxe primea ca ofrande mâncare, fructe și flori care, după ce erau închinat Domnului, ele erau date ca pomană celor prezenți.

58 Și se mai știa că preotul Zamolxe nu bea nici vin și nici țării și era priceput să cheme la focul sacru dacic pe oricare zeu sau zână.

59 Când Zamolxe s-a apropiat de vârsta de douăzeci de ani, Crăciun, tatăl, L-a sfătuit să-și găsească o fată, cu inimă iubitoare,

cu care să se însoțească. Și El ia urmat îndemnul.

60 Într-o zi, pe un vârf de deal, Zamolxe a pregătit altarul Zânei Vesta.

61 Și a trimis veste tinerilor de însurat că seara la asfințit de soare El va conduce un ritual de chemare a iubitelor pentru flăcăii satului.

62 Spre seară când flăcăii au sosit, Zamolxe le-a spus rânduiala, așa cum vor face ca fiecare să-și găsească perechea potrivită.

63 Și le-a mai zis că atunci când doi oameni care se iubesc și se însoțesc, bărbatul este ca Dumnezeu, iar femeia sa ca Domnazâna, perechea Domnului, căci iubirea dintre bărbat și femeie este dată de la zei.

64 Apoi Zamolxe a aprins focul sacru și a chemat să fie prezenți acolo toți zeii neamului.

65 Și când focul s-a întetit El a invocat-o pe zâna Ila, cea care aducea bucurie oamenilor, astfel: *Ila Ila Ila, să-mi trimiți tu zâna. Ce se potrivește, care mă iubește. Vină făr-alai, p-un picior de plai. Să trăim no' hai, p-o gură de rai. Ila, Ila, Ila, Ila. Ila, Ila, Ila, Ila. Ila, Ila, Ila, Ila. Mie îmi vei fi, din zori la chindii. Zâna Florilor, Zâna Zânelor. Și când o fi noapte, ne-om iubi în șoapte. Una noi vom fi, până-n zori de zi. Ila, Ila, Ila, Ila. Ila, Ila, Ila, Ila. Ila, Ila, Ila, Ila.*

66 Și înainte de a se despărți de flăcăi, Zamolxe le-a mai spus: „Chipul fetei hărăzite fiecăruia dintre noi ne va apare în vis, Să țineți minte visele. Le vom discuta apoi în serile ce urmează”.

67 În zilele de după aceea, ritualul focului sacru, făcut la asfințitul soarelui, s-a repetat la altarul Zânei Vesta.

68 Și când ceremonia se termina toți își povesteau visele pe care Zamolxe le tălmăcea.

69 Așa, noapte de noapte, visele tuturor le împlineau dorințele.

70 La început, într-un vis, Zamolxe a întrezărit o tânără aflată departe și nu i-a văzut chipul.

71 Apoi în visele din nopțile următoare fata a reapărut și El a văzut-o din ce în ce mai aproape.

72 Zamolxe știa că visele se înnădesc până când mesajul primit era descifrat.

73 Și într-o noapte Zamolxe a primit în vis de la fată următorul îndemn: „Vino la târg! Vino la târg!”

74 Dimineața Zamolxe l-a întrebat pe tatăl-Său: „Tată, când este

târg la șes?

75 Crăciun i-a răspuns: „Poimâine. Și vom merge și noi”.

76 Zamolxe i-a mai zis: „Eu voi fi acolo cu flăcăii satului. Vom face la târg un foc sacru, așa că nu conta pe Mine ca să te ajut cumva”.

77 Și Crăciun I-a mai zis: „Bine. Il iau pe frate-meu Vercu. Voi tinerii mergeți în pace”.

78 Seara Zamolxe s-a întâlnit iarăși cu flăcăii la vatra Zânei Vesta.

79 Și când ceremonia focului sacru dacic a luat sfârșit, tinerii și-au împărtășit părerile.

80 Când, unul dintre băieți a zis: „Am visat o mare adunare de oameni unde noi făceam focul sacru”.

81 Andru a zis și el: „Mâine e sărbătoare la câmpie. Să mergem și noi”.

82 Și ei toți au hotărât să se ducă la târg.

83 La plecare Zamolxe le-a spus tuturor: „Ne întâlnim de dimineață în zori la casa lui Andru. Mergem la târg și acolo vom face un foc mare”.

84 La faptul zilei tinerii au pornit călări către șes cu Zamolxe în frunte.

85 El era îmbrăcat cu totul în alb și purta la gât talismanul, preotului dac, având floarea vieții gravată pe piatră.

86 Când au ajuns la târg, tinerii au ales un loc numai bun și au aprins acolo focul sacru dacic, cinstind cu invocațiile lor pe Zâna Ila.

87 Mulți oamenii s-au strâns în jurul lor, mai cu seamă fetele priveau atente la băieții falnici coborâți de la munte.

88 Unele fete erau de prin partea locului și-i cunoșteau bine pe flăcăi.

89 Și după ce ritualul s-a sfârșit, fetele au intrat în vorbă cu băieții.

90 Cu pași timizi, s-a apropiat de Zamolxe fata pe care El o văzuse în vis.

91 Și ea I-a spus: „Iată-mă! Mă cheamă Bendisa. Ia-mă cu tine badiță și-ți dau năframă cusută în Noaptea de Sânziene”.

92 Când Zamolxe a auzit-o, Și-a spus: „E Zâna Zânelor, are două cosițe blonde lăsate pe spate.

93 Iată fata pe care o iubesc pentru sufletul ei, iată mama bună pentru urmașii pe care Mi-i doresc”.

94 Atunci Zamolxe i-a zis: „Zâna mea, te voi duce la părinții Mei să te cunoască”.

95 Fărtații Lui Zamolxe și-au aflat toți alesele inimilor lor și doreau să le ducă cât mai repede acasă.

96 Și Andru i-a îndemnat: „Pe cai! Să pornim spre munte!”

97 După care fiecare și-a așezat fata lui pe șa și toți au pornit cu caii la trap.

98 Caii și călăreții odată ajunși pe culmea dealului, perechile au poposit la casele băieților.

99 Fiecare fecior s-a înfățișat părinților cu aleasa inimii sale.

100 Era obiceiul ca fetele să doarmă separat până la căsătorie. Și așa ele să se obișnuiască cu casa unde vor locui.

101 De a doua zi au început pregătirile pentru căsătoria sacră a tinerilor.

102 Și au sosit și părinții fetelor.

103 Așa cuscii s-au întâlnit și au aranjat nunțile.

104 Căsătoriile vor fi consacrate de către Zamolxe la altarul Zânei Vesta.

105 El, tânărul preot al satului, va rândui o ceremonie de grup.

106 Se va însura Zamolxe Insuși cu Bendisa.

107 Se vor mai lega cu iubire în fața Domnului, Andru cu Dachiana, Cându cu Tana, Is cru cu Mara, Anaton cu Sibila, Rodu cu Anușa, Firu cu Ana și Dragoș cu Felicia.

108 Și când a sosit ziua mării nunți, la altarul din deal s-a strâns multă lume ca să vadă ritualul căsătoriei celor opt perechi.

109 La focul cel mare tinerii vor spune Jurământul Iubirii Sacre.

110 Toți erau îmbrăcați după datină, mirii cu cămăși cusute cu flori, cu pieptare și cu cușme cu pene de fazani, iar miresele aveau veșminte și năframe cusute cu fir de aur.

111 Tuturor perechilor le vor fi nași Crăciun și Vetra, părinții Lui Zamolxe.

112 Când a sosit momentul căsătoriilor, Zamolxe și Bendisa s-au apropiat de vatra focului sacru.

113 Și Zamolxe a chemat pe celelalte perechi.

114 Fetele stăteau toate în stânga aleșilor lor.

115 Și Zamolxe L-a invocat pe Zeul Dumnezeu, apoi rând pe rând i-a chemat pe zeii și zânele strămoșești ca să aducă perechilor sănătate, belșug în case, armonie și urmași.

116 Și toți cei prezenți au simțit cum erau cuprinși de tihnă.

117 Când a sosit momentul spunerii Jurământului Iubirii Sacre, Zamolxe i-a îndrumat pe miri și pe mirese zicându-le astfel: „Toate perechile să repete după Mine cuvânt cu cuvânt așa:

118 *De astăzi eu fac legământ, pe tot ce-mi e mai drag și sfânt, să onorez mereu iubirea ce aduce-n viață împlinirea.*

119 Intindeți-vă acum brațele cu palmele deschise către focul sacru și repetați în continuare după Mine:

120 *M-oi închina Zânei Iubirii să primesc cheia nemuririi și astfel voi simți iubirea și-oi ști ce e nemărginirea.*

121 Fiecare pereche, băiat și fată, uniți-vă mâinile între voi. Acum întindeți-le împreunate spre foc și ziceți după Mine:

123 *Din foc cu mâinile-mpreună pornim să facem casă bună și-n viață o inimă vom fi tot timpul cât ne vom iubi”.*

124 Și tinerele perechi au urmat întocmai ce le-a spus Zamolxe care le-a explicat: „Dumnezeu și Domnazâna, Tatăl și Mama vieții, nu au chipuri precum ne imaginăm noi.

125 Ei sunt spirite care pot descinde în oameni.

126 Dumnezeu în bărbat.

127 Și Domnazâna în femeie care, dacă primește deplin această influență a spiritului, este ca și Zâna Zânelor.

128 Acum e timpul ca băieții să țuce fetele”.

129 Și Zamolxe, El Însuși, a dat exemplu, luând-o pe Bendisa în brațe și sărutând-o tandru pe buzele gurii.

130 Și așa căsătoriile s-au încheiat.

131 Participanții toți au izbucnit în urale.

132 Apoi Zamolxe a anunțat: „E timpul petrecerii. Veniți toți la vatra satului”.

133 Nuntașii au chiuit, instrumentiștii au pornit muzica și alaiul cântând s-a îndreptat în pași de joc către locul ales.

134 Cele opt perechi au stat în capul meselor și bucatele au început să sosească.

135 Și marele ospăț a durat până după miezul nopții când ultimii rămași sau retras pe la casele lor.

136 A doua zi a sosit lada de zestre a Bendisei, straietele țesute din borangic, bumbac și lână, unele cusute cu fir de aur și mătase, peste care erau presărate flori de busuioc, flori de câmp și tămâie de brad.

137 După un an de zile Bendisa i-a născut Lui Zamolxe un băiat.  
138 I-au dat numele Călin și vroiau să-l pregătească să fie și el preot dac.

139 După încă opt ani Zamolxe și Bendisa au avut o fată, pe Mari. Toți îi spuneau Măruca.

140 Și treptat Bendisa a învățat de la Zamolxe ritualurile potrivite și a devenit preoteasă a Zânei Zânelor.

141 Se întâmpla atunci că cei care Îl rugau pe Zamolxe să facă ritualuri pentru ei, acei oameni ajungeau prosperi și aveau inimile în lumină și adevăr cu Dumnezeu.

142 În fiecare an dăcii petreceau Crăciunul cu mare bucurie.

143 Atunci se împărțeau daruri și era obiceiul ca în noaptea aceea oamenii să stea la vatra satului pe lângă un butuc mare de lemn arzând.

144 Și a trecut timpul. Când Măruca avea unsprezece ani, Călin împlinise deja nouăsprezece ani.

145 Familia se pregătea să-l căsătorească pe Călin, care era preot al zeului Dumnezeu ca și Zamolxe, tatăl său.

146 Și Călin s-a însurat cu două surori, Gema și Iza, care erau fiicele unui preot dac de la șes.

147 Nunta celor trei a avut loc la Sarmisegetuza și ceremonia a fost ținută de Bendisa și Zamolxe la altarul Zânei Zânelor.

## **CAPITOLUL 2**

**Grecii la nedeea Zânei Florilor. Despre Pitagora din insula Samos. Zamolxe pleacă spre Grecia. Întâlnirea cu Pitagora.**

1 Totul mergea bine în familia Lui Zamolxe, doar El era gânditor.

2 Ar fi vrut să plece undeva departe ca să învețe înțelepciunea altor popoare.

3 Și așa sa facă mai mult pentru neamul Său.

4 Zamolxe avea deja patruzeci de ani și setea Sa de cunoaștere a zeilor Îi era mai vie ca niciodată.

5 De-a lungul anilor Zamolxe avusese ocazia să călătorească, împreună cu prietenul Său Nestor, în Tracia, în Grecia continentală și în insula Samos, de unde era de loc Nestor.

6 Și întâlnește prin lume oameni înțelepți în cunoașterea zeilor, dar parcă ceva Îl oprise pe Zamolxe să vrea să învețe cu ei.

7 Până într-o bună zi.

8 Era nedeea Zânei Florilor. Crăciun, Zamolxe și Călin au coborât la câmpie la sărbătoarea populară.

9 Duceau cu ei încărcate pe măgari câteva vase cu miere de albine, iar în săculeți țineau plante medicinale și plante aromate.

10 Vroiau să se întâlnească cu negustorii greci și să ia la schimb, măsline, ulei de măsline și altele.

11 Crăciun avea cu el și grăunți de aur cu care la nevoie putea plăti și alte lucruri de trebuință.

12 Au ajuns la târg și au văzut că mulțimea era în mare forfotă.

13 Acolo Zamolxe l-a întâlnit pe prietenul Său Nestor, care venise cu o caravană mare de negustori, pornind din Samos și luând cu ei și pe alții întâlniți pe drum, precum și slujitori din Tracia.

14 Și după ce au încheiat negoțul în avantaj reciproc, Zamolxe și Nestor au stat pe îndelete la vorbă.

15 Nestor a întrebat: „Cum sunt ai Tăi?”

16 Zamolxe a zis: „Pe tata și pe băiatul Meu Călin i-ai văzut. Sunt bine sănătoși, slavă Domnului!”

17 Mama și nevasta mea Bendisa și fata noastră Măruca sunt și ele bine. Măruca s-a făcut mare”.

18 Nestor s-a bucurat să afle că Lui Zamolxe Îi mergeau toate bine.

19 Și i-a povestit și el Lui Zamolxe că și lui îi merg bine treburile.

20 Și Zamolxe l-a invitat pe Nestor să mănânce împreună și totodată să mai povestească zicând: „Dar vino să mănânci cu noi! Ne mai spui și nouă ce mai e prin lumea voastră și câte cele despre filosofii greci și preoții voștri”.

21 Apoi Zamolxe, Crăciun, Călin și Nestor s-au depărtat de mulțime și au întins să mănânce pe iarbă.

22 Acolo Zamolxe l-a întrebat pe Nestor: „Cum mai e viața pe la voi în insula Samos?”

23 Nestor a răspuns: „Ne merge bine. Suntem prosperi, slavă Lui Zeus.

24 Avem o mare flotă și facem comerț peste mări și țări.

25 Bunăstarea ne deschide dorința de a învăța și de a filosofa”.

26 Și Zamolxe s-a interesat dacă acolo în insula Samos se afla

vreun filosof mai de seamă.

27 Nestor i-a spus: „Acum îl avem printre noi pe Pitagora care s-a întors de curând acasă, după mult timp de umblat prin lume.

28 El este un om la o vârstă matură, are şaizeci de ani.

29 Eram un copilandru, de vreo cincisprezece ani, când el a plecat din Samos, dar mi-l amintesc bine".

30 Auzind acestea Zamolxe l-a rugat pe Nestor: „Vorbeşte-Mi despre filosoful Pitagora".

31 Şi Nestor l-a povestit astfel: „Stau aproape de casa lui Mnesarchos, tatăl lui, care a murit acum câţiva ani.

32 De la revenirea sa în insula Samos am vorbit mult şi pe îndelete cu Pitagora.

33 Mi-a istorisit ce a văzut şi trăit. Câte şi mai câte, lucruri uimitoare de care nu auzisem vreodată!"

34 Nestor a mai mâncat câte ceva şi şi- a turnat vin dintr-o ulcică, apoi a continuat:

35 „Din tinereţe Pitagora îl însoţea pe tatăl său care făcea negoţ pe mări.

36 Mergeau des la Tir în Fenicia, de unde era de loc Mnesarchos, dar mama lui Pitagora, Pitais, este născută în Samos.

37 Pitagora a învăţat cu preoţii fenicieni, dar şi cu înţelepţi ai altor popoare.

38 Tatăl lui a cheltuit o avere ca să-i dea o bună educaţie.

39 A studiat chiar şi cu marele filosof Tales din Milet.

40 Pitagora vorbeşte cursiv limbile greacă, feniciană, caldeeană şi egipteană.

41 În Fenicia el a învăţat aritmetica, în Babilonia, Caldeea cum i se mai spune, astronomie, astrologie şi medicină, cu preoţii caldeeni.

42 Avea patruzeci şi cinci de ani când regele persan Cyrus, Koreş îi zic perşii, a cucerit Babilonul unde Pitagora stătuse şapte ani.

43 Când Cyrus ia eliberat pe iudei din captivitate lăsându-i să plece spre Ierusalim, Pitagora a părăsit şi el Babilonul alăturându-se caravelor de iudei care se întorceau în Palestina.

44 Se împrietenise cu Zerubabel, o căpetenie a lor".

45 Nestor a mai mâncat ceva, şi-a turnat din nou vin din ulcior, într-un corn sculptat, apoi a continuat povestirea:

46 „Cum spuneam, ajungând cu iudeii în Ierusalim, Pitagora i-a

ajutat la construcția noului altar pe locul templului vechi, al lui Solomon, care fusese ars de către babilonieni.

47 Apoi s-a întors la rudele tatălui său în Tir de unde a mai venit o dată pentru o ședere scurtă în Samos, dar apoi a plecat în Egipt, la Luxor adică Teba sau Diospolis, cum îi spun grecii acelui oraș.

48 A stat la Teba zece ani, cel mai mult la templul zeiței Maat, slujind acolo ca preot egiptean.

49 Dar atunci când perșii au invadat Egiptul, Pitagora a fost luat captiv și dus în Babilon împreună cu alți învățați.

50 Acolo l-a luat în grijă preotul zoroastru Zarates cu care a și rămas să-i slujească timp de cinci ani.

51 De la Zarates și de la preoții magoi ai Lui Zoroastru, Pitagora a deprins principiile credinței sănătoase și practici care fac viața omului frumoasă.

52 Apoi Pitagora s-a întors în insula Samos.

53 Are acum șaiszeci de ani.

54 Învățătura lui Pitagora despre Zeus și alți zei este neîntâlnită până acum, el știe multe feluri de a intra în legătură cu zeii".

55 Zamolxe a rămas uimit după toate cele povestite de către Nestor care a continuat:

56 „Se zice despre Pitagora că este încarnarea lui Apollon Likeios, Apollon Hiperboreeanul, Zeul Lupilor, venit la noi grecii de pe meleagurile voastre ale tracilor.

57 Pitagora este și un mare vizionar și vindecător, un iatromant cum spunem noi grecii, adică vindecător apollonian.

58 El cântă minunat la câteva instrumente muzicale.

59 Suntem mulți oameni, în Samos, care îl considerăm theios aner, adică om divin.

60 Niciând în insula noastră nu a trăit un om așa de valoros".

60 După toate cele spuse s-a înstăpânit tăcerea.

61 Zamolxe era încântat de cele aflate în conversația Lui cu grecul Nestor.

62 Un gând I-a încolțit în minte și i-a spus lui Nestor:

63 „Pitagora este un mare filosof. Mă întreb dacă-i învață și pe alții cele câte le știe?"

64 Și Nestor I-a răspuns: „Desigur. Vrea să deschidă o școală filosofică în Samos și să întemeieze o societate inițiatică secretă".

65 Zamolxe a mai spus: „Mă minunez drept să-ți spun! N-am mai

auzit de un om cu atâta înțelepciune!

66 Oare aş putea să învăţ cu el?

67 Poate că el primeşte la ucenicie numai tineri?

68 Eu am acum patruzeci de ani".

69 Şi Nestor L-a încredintat zicând: „Sunt convins că Te va accepta mai ales că eşti din neamul tracilor pe care Pitagora îi preţuieşte ca fiind primii adoratori ai zeului Apollon Lykeios.

70 Poţi merge cu noi în Samos, vom aranja acolo totul".

71 Propunerea lui Nestor L-a luat prin surprindere pe Zamolxe care s-a gândit temeinic la cele spuse de amicul Său pe care l-a mai întrebat: „Când plecaţi voi grecii acasă?"

72 Şi Nestor I -a răspuns: „Mai stăm cel puţin zece zile. Ne-am făcut tabără aici. Tovarăşii mei de călătorie mai au treburi de rezolvat".

73 Zamolxe i-a mai zis: „Bine prietene. Îţi dau răspuns în câteva zile".

74 După ce Zamolxe s-a despărţit de Nestor i-a cerut părerea tatălui Său astfel: „Ce spui tată? Pitagora este om cu mare învăţătură. Aş vrea să merg să-l cunosc.

75 Grecii se roagă tot la Dumnezeu, nu? Ei Îl numesc Zeus, dar trebuie să fie tot acelaşi ca şi al nostru".

76 Şi Crăciun a fost de acord: „Fără îndoială! Pitagora este un mare filosof de a putut el să adune în minte înțelepciunea lumii. Nu poate exista un învăţător mai bun pentru Tine, fiule".

77 Când cei trei au ajuns acasă şi-au descărcat produsele aduse.

78 Zamolxe a vorbit cu Bendisa, soţia Sa, şi i-a spus toate câte s-au întâmplat în târg cu negoţul lor.

79 Şi i-a mai spus şi ceea ce vorbise cu grecul Nestor, prietenul Său.

80 Şi i-a zis Bendisei: „Aş merge în Samos să stau un timp la învăţătură cu înțeleptul Pitagora".

81 Atunci Bendisa i-a răspuns în credinţă: „Cum vrei Tu domnul meu. Eu Te voi aştepta cât va fi lumea".

82 A doua zi Zamolxe a coborât călare la şes în tabăra grecilor.

83 Vroia să se mai sfătuiască cu Nestor despre plecarea lor şi despre şederea Lui în Ionia.

84 Şi Nestor la zis: „Prietene, vino peste şapte zile. Noi vom ridica tabăra curând după aceea, şi vom pleca spre Atena. De acolo ne

îmbarcăm către Samos.

85 Și Zamolxe l-a încredințat: „Îți voi plăti în aur pentru toată cheltuiala ce-o vei face pe timpul șederii mele acolo.

86 Cu sâmbria pentru filosoful Pitagora, voi vedea ce-mi pretinde el”.

87 Astfel Zamolxe s-a înțeles cu Nestor că vor pleca în câteva zile spre Ionia.

88 În ziua plecării, familia Lui Zamolxe și vecinii, s-au strâns cu toții să-L vadă pe preotul satului înainte de a se duce în lume.

89 Vetra, bătrâna Lui mamă, era în lacrimi. Ea se gândea că poate n-o să apuce să-L mai vadă vreodată.

90 Și înainte ca Zamolxe să încalece Vetra l-a dat un talisman din piatră rotundă gravată cu simbolul capului de lup și l-a spus:

91 „Asta Te va feri de rele, Fiul meu.

92 O am de la străbuni. Fie ca să fii înțelept și viteaz.

93 Zeul nostru Dumnezeu să Te țină în pază. Zău!

94 Pentru Tine băiatul meu o să fac o grădină ca să-mi amintească mereu de Tine până Te întorci. Voi sădi pomi și voi pune în ea cele mai frumoase flori”.

95 Crăciun tatăl, l-a îmbărbătat:

96 „Să- L găsești pe Dumnezeul străbunilor noștri și la acei oameni pe unde mergi.

97 Și să aduci de la ei pe toți zeii și toată înțelepciunea pământului aici la neamul Tău fără pereche în lume.

98 Suntem cei mai bravi, dar avem nevoie la noi în Dachia de mai multă lumină, a Lui Dumnezeu, pe care să o sporim cu cea pe care El a dat-o multor altor neamuri”.

99 Cu lacrimile șiroind pe obraji, Zamolxe i-a spus tatălui Său. „Voi face precum Mi-ai spus tată. Zău pe Dumnezeul!”

100 „Mergi cu Domnul, băiete” l-a mai spus Crăciun.

101 Zamolxe a coborât la șes.

102 Vor pleca peste două zile și Nestor l-a făcut cunoscut tuturor neguțătorilor cu care vor călători.

103 Unii dintre ei vor rămâne în Grecia continentală, dar grupul lui restrâns va reveni în insula Samos.

104 Și la zis Nestor. „De la Atena, eu cu alți cinci tovarăși și cu tine luăm un vas care ne va duce în Samos.

105 Dar mai întâi trecem fluviul cel mare Istros.

106 Înspre Grecia ni se pot alătura și alți oameni care merg din Tracia spre sud.

107 Vom fi mereu într-o companie numeroasă și n-avem teamă pe drumul de întoarcere".

108 Și în două zile au ridicat tabăra.

109 Au traversat fluviul Istru pe bacuri și trecând prin Tracia și Macedonia au intrat în Grecia continentală.

110 Acolo în portul Atena, negustorii și-au încărcat bagajele pe un vas comercial și curând au sosit pe insula Samos.

111 Și Zamolxe și Nestor au mers la casa lui Nestor.

112 În zilele ce au urmat Zamolxe a umblat prin împrejurimi să întâlnească cunoștințele și prietenii pe care îi știa din vizitele anterioare.

113 Insula Samos i s-a părut aproape neschimbată, trecuseră cinci ani de când nu mai fusese pe acolo.

114 Și cu bună știință Nestor a întârziat să-L prezinte pe Zamolxe lui Pitagora.

115 Aștepta un moment favorabil doar de el știut.

116 Dar într-o bună dimineată cei doi au mers împreună la casa lui Pitagora.

117 Și cei doi au fost conduși la Pitagora care, în grădină fiind, îi observase pe musafiri încă de departe.

118 Zamolxe și Nestor s-au apropiat de Pitagora în fata căruia s-au înclinat cu adâncă reverență.

119 Și Nestor i-a spus maestrului. „Binețe și bucurie să ai învățătorule!”

120 Pitagora i-a întâmpinat. „Bun sosit oaspeți dragi. Cu ce treburi vă aflați aici la mine, oameni buni?”

121 Și Nestor a răspuns. „M-am întors de curând de la negustorie în Tracia și în țara geților.

122 Sunt însoțit de un om care trăiește în Geția, mai sus de fluviul cel mare Istros.

123 Este get, preot al Lui Dumnezeu, o zeităte de-a lor.

124 Il cheamă Zamolxis.

125 Ar vrea să învețe filosofie cu domnia ta, înțeleptule Pitagora.

126 Zamolxis vine din acele ținuturi ale lupilor pe unde a trăit pe vremuri marele nostru zeu, Apollon Lykeios".

127 Și Pitagora l-a privit pătrunzător pe Zamolxe, și-a ridicat o

spânceană, ca semn că a descoperit ceva deosebit la El, zicând.

128 Da, geții sunt oamenii cei mai drepecți și mai viteji dintre traci, arienii cei vechi, nobilii în suflet.

129 Zamolxis, Zamolxion, câți ani ai?"

130 „Patruzeci de ani, învățătorule” a răspuns Zamolxe.

131 „Și vrei să înveți înțelepciunea cu mine?” a mai întrebat Pitagora.

132 Și Zamolxe a zis. „Să-L cunosc mai bine pe Dumnezeu. Voi afla apoi toate de la El”.

133 Pitagora l-a privit și mai cu luare aminte pe Zamolxe spunându-și în gând.

134 „Este om matur, are experiență de viață, știe bine ce vrea”.

135 „Ce vei face cu înțelepciunea dobândită, Zamolxion?” a întrebat Pitagora.

136 Și Zamolxe i-a răspuns cu mândrie. „O voi duce geților, neamul Meu”.

137 Filosoful a apreciat calitățile bărbatului aflat în fața sa spunându-și.

138 „Este aparte, are rafinamentul unui grec, promite foarte mult și este ferm”.

139 Și Pitagora a acceptat.

140 „Bine. De mâine începi învățătura.

141 Bănuiesc că locuiești la Nestor.

142 Vino dis-de-dimineață, pe la răsăritul soarelui”.

143 Nestor a fost încântat că planul le-a reușit, că Zamolxe va studia cu un filosof adevărat.

144 Și i-a spus lui Pitagora. „Într-adevăr getul locuiește în casa mea”.

145 După care Nestor și-a luat rămas bun. „Noi plecăm și te lăsăm cu bine didascalos, învățătorule”.

146 Cei doi au ieșit din curtea maestrului și Nestor îi explică Lui Zamolxe.

147 „Filosoful este în curs să-și constituie o școală filosofică, aici la noi în Samos.

148 El a dobândit mare înțelepciune de la zei, ca urmare a uceniciei prin lume.

149 Pitagora primește învățăcei în tot timpul anului, vrea să formeze cu ei o confrerie spirituală, un fel de ordin al înțelepților,

bărbați și femei”.

150 Zamolxe a fost copleșit de evenimentele zilei și i-a mărturisit lui Nestor.

151 „Astăzi este un moment deosebit de important din viața mea.

152 L-am cunoscut pe înțeleptul lumii și el m-a acceptat să-i fiu învățăcel.

153 Lui Dumnezeu Îi mulțumesc din toată inima!"

### CAPITOLUL 3

**Zamolxe își începe învățătura cu Pitagora. Pe calea înțelepciunii. Metodele învățăturii lui Pitagora. Despre Zeitatea Supremă și zei. Omul și lumea. Puterea gândurilor. Lumina zeităților.**

1 A doua zi, dimineața, Zamolxe a sosit acasă la Pitagora.

2 Și a aflat că va lua lecții în grădina maestrului împreună cu doi localnici, un bărbat, între două vârste, pe nume Alkibiades și o tânără femeie, Olimpia.

3 Pitagora și-a început lecția teoretică, *akousmatos* explicându-le învățăceilor metoda sa de predare astfel.

4 „Pentru început rețineți că înțelepciunea trebuie să se dezvolte în minte, nu să fie scrisă, căci adevărul nu poate fi exprimat în întregime prin cuvinte.

5 Dar, va trebui mai întâi să deprindeți metodele de purificare pentru corp, minte și suflet.

6 Numai prin *katharsis* percepția omului se rafinează și poate atinge valori înalte.

7 În acest fel mintea are acces ușor la cunoașterea zeilor.

8 Pe parcurs vom mai discuta și despre ordine și haos.”

9 Subiectele sunt inepuizabile.

10 Rețineți de asemenea faptul că noțiunile pe care vi le voi expune pot aparține anumitor crezuri religioase sau filosofice.

11 Eu vă înfățișez o esență a ceea ce am învățat până acum în cursul peregrinărilor mele”.

12 După care Pitagora le-a recomandat practici de purificare, *katharsis* și le-a atras atenția asupra rezultatelor lor astfel.

13 „Nu vă faceți din trupuri morminte sufletelor.

14 Va trebui ca pe timpul cât învățați cu mine să vă abțineți de la mâncatul cărnii. În acest fel vi se elimină treptat toxinele din corp.

15 În mod gradat veți avea simțământul că trupul vi s-a ușurat și veți observa că mintea devine din ce în ce mai calmă și capabilă de concentrare pe un timp mai îndelungat.

16 Aceste aspecte sunt doar preliminarii.

17 Sufletului trebuie să-i dăm cea mai mare importanță și să-i creăm posibilitatea ca treptat să se manifeste deplin.

18 Prin urmare veți parcurge o cale care permite trei optimizări în paralel: a sufletului, a minții și a trupului.

19 Vă mai pot spune că medicina pe care o veți învăța de la mine acționează concomitent asupra acestor trei domenii care în activitatea lor se întrepătrund.

20 Veți deveni *iatromanți*, vindecători și prezicători capabili să vă amintiți vieților anterioare, să realizați călătorii extatice, translații în spațiu, să faceți minuni, să puteți fi prezenți în mai multe locuri în același timp, să vă puteți controla impulsurile omenești sau să înfăptuiți preziceri.

21 Calitățile enumerate au explicații raționale nu mistice.

22 Toate acestea sunt puteri în folosul binelui. Ele necesită cunoașterea de sine".

23 Învățăceii au fost uimiți de cele câte au auzit.

24 Alkibiades a mărturisit. „Sunt învățături pe care noi nu prea le înțelegem. Eu aș fi vrut să începem cu noțiuni mult mai simple".

25 Iar Olimpia a intervenit și ea zicând. „Știm că predai și muzică învățătorule".

26 Atunci Pitagora le-a spus. „De mâine muzica ne va însoți lecțiile. Melodiile vor permite minții să fie relaxată și în timp veți învăța să cântați la harpă. Muzica va fi folosită și în scop terapeutic".

27 Au trecut aproape două ore și Pitagora și-a încheiat prima lecție trăgând concluzia zilei și făcând anunțuri. „Pentru astăzi am terminat lecția introductivă.

28 Ați aflat în linii mari cum va decurge ucenicia voastră pe calea înțelepciunii.

29 Mâine să veniți la aceeași oră și vom dezvolta sistematic alte subiecte".

30 Învățăceii s-au despărțit de maestrul lor.

31Pe drum Zamolxe a vrut să afle impresiile colegului Alkibiades care a oftat cu îngrijorare spunând. „Didascalos cunoaște foarte multe lucruri. Nu știu cum vom învăța toate câte ne spune”.

32 Însă Zamolxe îl încurajează. „Pas cu pas aflăm toate secretele lumii”.

33 A doua zi, când învățăceii au sosit la Pitagora, se afla acolo și un harpist.

34 Înțeleptul le-a vorbit însoțit de acompaniament muzical astfel. „Tema zilei este Zeitatea Supremă.

35 În religie, fiecare popor și-o înfățișează și O denumește în felul său propriu, regăsind în acea definiție trăsături de caracter specifice predominante aceluia popor.

36Noi însă vom porni de la ideea că la început, ein arhe, nu a fost nimic.

37 Dar credem totuși că o anumită zeitate a creat cosmosul care se afla inițial în starea de haos.

38 Tot acea zeitate a creat și legile de funcționare ale universului, permițând astfel o ordonare cosmică ca necesitate în relaționarea componentelor lui.

39 Treptat neorânduiala s-a liniștit pe alocuri datorită în primul rând luminii.

40 Chiar și acum cosmosul continuă să se ordoneze pentru că există mereu materie nouă care apare și această materie se află în forma ei inițială tot în starea de haos.

41 Remarcați faptul că în cosmos asociem haosul cu întunericul, dezordinea și distrugerea.

42 Ca o juxtapunere, în lumea umană acest haos înseamnă răul precum sunt ignoranța, lipsa de cunoaștere, minciuna, hoția, lașitatea, violența, neorânduiala umană în multiplele ei aspecte.

43 Scopul înțelepciunii pe care o căutăm este să știm cum poate orânduiala să fie manifestată din plin și în acest mod cazurile negative enumerate de mine să dispară.

44 Astfel haosul va înceta acolo unde ordinea se manifestă.

45 Remarcați de asemenea faptul că aceste idei vă oferă doar o perspectivă generală asupra temelor expuse pe care de acum le vom aborda pas cu pas”.

46 Învățăceii lui Pitagora erau uimiți de panorama largă oferită de maestrul care, simțindu-i îndeaproape, a continuat astfel.

47 „Nu fiți copleșiți! Vă va lua ceva timp până să înțelegeți mai clar aceste noțiuni.

48 Dar acum ne vom ocupa de altceva. Veți crea cu simplitate momente de armonie. Iată cum vom proceda”.

49 Și Pitagora i-a chemat pe toți să se apropie de harpă și le-a zis.

50 „Atingeți fiecare pe rând coardele harpei.

51 Fiți în același timp atenți la vibrație ca sunet care vă pătrunde prin urechi.

52 Și totodată să deveniți conștienți de sincronizarea sunetului cu inspirarea aerului pe nări.

53 Deci atunci când inspirați creați și sunetul prin atingerea corzilor sau a unei singure coarde”.

54 Fiecare învățăcel a urmat întocmai ce a spus maestrul.

55 Zamolxe a avut o experiență mentală aparte pe care i-a mărturisit-o lui Pitagora. „Domnul meu, aud niște sunete ciudate în urechi. În mod sigur ele nu vin din exterior, nu sunt de harpă și nu se aseamănă cu altele de la vreun alt instrument muzical cunoscut mie.

57 Pur și simplu sunetele îmi sunt generate în interiorul capului”.

58 Și maestrul le-a spus. „Iată experiența personală pe care așteptam să mi-o mărturișiți fiecare dintre voi.

59 Aflați că această trăire este esențială. Ea reprezintă modul în care omul știe că se află în prezența zeilor”.

60 Atunci Olimpia a întrebat. „Care sunt acei zei?”

61 Pitagora le-a răspuns. „Sunetul subtil care pare că vine din interiorul capului este calea pe care se întâlnesc toți zeii.

62 Dar dacă vreți să căutați un zeu sau o zeiță anume, îi puteți invoca individual existența și ei vor fi găsiți pe o cale care vi se deschide odată cu noile sunete pe care le auziți.

63 Toate aceste vibrații, redate de urechea noastră interioară, se numesc sunetele inimii sau sunetele sufletului”.

64 Toți învățăceii au închis ochii dorind să perceapă sunetele menționate de maestru.

65 Dar se pare că Alkibiades și Olimpia nu le-au auzit.

66 Totuși Pitagora i-a încurajat. „Va lua ceva timp până le puteți percepe distinct”.

67 Și astfel lecția s-a încheiat.

68 În zilele ce au urmat Pitagora a repetat diferite noțiuni predate

până atunci pentru ca ele să poată fi mai bine memorate, căci nimeni nu lua notițe.

69 Pe parcurs maestrul a introdus și elemente noi care să lărgescă viziunea de ansamblu.

70 Învățăceii au constatat că nu au o programă școlară stabilită,

71 Pitagora se orienta mai mult după progresul lor la învățatură.

72 Într-o zi maestrul le-a vorbit despre om și lume astfel. „Omul și lumea sunt într-o relație de interdependență, de corelație.

73 Omul are conștiință individuală, lumea are conștiință colectivă.

74 Cel mai important este să analizăm această codependență din perspectiva omului, astfel putem face predicții și deci anticipa rațional desfășurarea evenimentelor ce vor urma.

75 Umanitatea s-a preocupat din zorii ei să facă profeții.

76 Oamenii erau interesați de felul în care le va evolua viața.

77 Grecii, în particular, recurg la a o consulta pe Pitia, preoteasa care îi ajută să-și afle destinul propriu.

78 Dar eu cred că ei fac o eroare crezând că destinul le este imutabil.

79 El pare într-adevăr de neschimbat dacă ar îndeplini o condiție, ca până la producerea acelor profeții, toate cele care s-au întâmplat, ca generând acel destin, ar evolua în aceeași direcție.

80 Dar căile omului sunt mereu în schimbare.

81 Cu adevărat noi ne creăm realitatea lumii prin intermediul conștiinței.

82 Omul poate să se redirecționeze și să aibă parte de destinul pe care și-l construiește singur".

83 Atunci Zamolxe a întrebat: „Cum se face în mod practic acea redirecționare care înfirmă o profeție ce părea de neclintit?”

84 Și Pitagora a răspuns: „Cel conștient de puterea gândurilor proprii le va reorienta într-o direcție nouă, astfel făgașul care predestina profeția este părăsit.

85 Noua direcționare predispune la un alt rezultat atâta timp cât este menținută constantă prin puterea gândurilor".

86 Olimpia a întrebat și ea: „Dar de câte ori putem oare face astfel de redirecționări ale vieții?”

87 Și Pitagora lea explicat: „Nu există un număr limită.

88 Sunt oameni care o fac de foarte multe ori, ei fiind cunoscuți

ca nonconformiști.

89 Pe când cei care se mențin mai constant pe un drum anume sunt conservatorii".

90 Zamolxe a mai întrebat: „Și care ar fi metoda cea mai bună de urmat, învățătorule?”

91 Pitagora a răspuns: „Sunt împrejurări când optimul poate fi obținut când pe o cale când pe cealaltă.

92 De exemplu atunci când am constatat că există un optim al felului cum dormim, îl vom urma.

93 Dar în cazul în care constatăm că acel optim nu mai funcționează va trebui părăsit și adoptată o nouă cale de armonizare.

94 Noi oamenii ne găsim practic mereu în dilema dacă să menținem o anumită cale într-o împrejurare sau alta.

95 Doar prin înțelepciune putem găsi soluțiile cele mai bune.

96 Pentru aceasta avem nevoie de discernământ, de capacitatea de evaluare corectă a lucrurilor.

97 Discernământul este o calitate esențială necesară candidatului la dobândirea înțelepciunii.

98 Pe parcursul uceniciei în ale filosofiei veți obține cu certitudine această calitate folositoare în orice împrejurare din viață".

99 Temele filosofice abordate de maestru erau din ce în ce mai profunde și mai diverse.

100 Intr-o zi Zamolxe l-a întrebat pe Pitagora: „Cum ar trebui urmată lumina zeităților?”

101 Și maestrul a răspuns: „Armonia cu zeitățile înseamnă că pășim optim pe căile luminii lor, acolo unde trebuie să le înțelegem bine.

102 Precum știți, zeitățile sunt principii, fenomene ale naturii, manifestări cărora noi oamenii le creăm o personalitate, le dăm un chip asemănător cu cel al omului, deci le facem antropomorfe.

103 Dându-le chipuri omenești zeităților, avem mai mult curaj să le abordăm și să ne raportăm cumva la ele.

104 Firește că zeitățile nu au chipuri cu adevărat, obârșia lor o constituie elementele primare care stau la baza conceptelor de zeitate.

105 Doar calitățile lor le creăm cu bună-știință în noi.

106 Toate acestea se înțeleg prin prisma adevărului uman relativ,

căci la cel absolut nu putem avea acces.

107 Omul se armonizează cu lumina zeilor și zeitelor numai atunci când se integrează în marele mecanism al cosmosului percepându-i intrinsec mișcările și tendințele, și încorporând natura în persoana sa.

108 Aceasta îl face pe om parte din natură, fiind astfel un ecou al naturii și prin urmare al zeităților.

109 Și atâta timp cât există elementele primare care constituie obârșia zeităților, atunci putem spune că zeii sunt nemuritori.

110 Un exemplu este principiul devenit zeitate.

111 În acest caz putem spune cu certitudine că acea zeitate este eternă pentru că un principiu nu poate avea un sfârșit, el fiind mereu și mereu preluat și promovat de oameni.

112 Ca exemplu concret este zeul Cronos, timpul etern.

113 Și astfel omul poate fi ecou al zeilor și zeitelor cu rol creator, devenind la rândul său creator".

114 Noțiunile predate de Pitagora erau foarte dense, maestrul știa foarte bine că ideile în atenție solicita mult puterea de înțelegere a învățăcelilor.

115 Într-o zi Zamolxe a remarcat: „Mă gândesc la faptul că prin acțiunile noastre determinăm ca răspuns reacții firești din partea universului uman și material în care trăim.

116 Eu cred că acesta este modul în care noi oamenii ne raportăm la zei".

117 Atunci Pitagora a zis: „Este cât se poate de adevărat ceea ce spui.

118 Atunci când urmărim armonia din perspectiva noastră, primim reacții de același fel din partea zeilor.

119 În mod practic în cazul naturii duale bine-rău, se poate afirma fără greș: să faci bine căci cândva acel bine se va întoarce la tine".

120 Într-o zi maestrul le-a vorbit despre nemurire astfel: „Atunci când omul este îndeajuns de conștient de legătura sa cu Creatorul Lumii, el devine nemuritor prin cunoașterea flăcării nemuririi din inima sa.

121 Sufletul are o evoluție continuă până când atinge acel stadiu.

122 Este nevoie de încarnări succesive ale aceluiași suflet pentru ca să poată evolua sistematic.

123 Pe parcurs vom mai relua aceste noțiuni".

124 Au trecut câteva săptămâni și cei trei învățăcei ai lui Pitagora – Zamolxe, Alkibiades și Olimpia – au păreri diferite despre cele predate.

125 Intr-o zi, pe când se întorceau acasă, după o lecție avută cu Pitagora, Alkibiades i-a spus Lui Zamolxe: „Noi grecii din Samos nu suntem obișnuiți cu ideile filosofice ale maestrului.

126 Până acum filosofia greacă a abordat alte teme.

127 Eu cred că filosoful predă ceva ce nu ni se potrivește nouă grecilor.

128 Poate alții, din alte popoare, să accepte aceste învățături.

129 N-aș mai dori să urmez școala. De mâine nu mai vin.

130 Te rog să-i spui maestrului că nu mai am timp de învățătură, căci voi pleca din Samos să fac negoț pe mări".

131 Și Zamolxe l-a asigurat că așa va face.

132 A doua zi Pitagora, aflând că Alkibiades a renunțat la lecțiile filosofice le explică învățăcelilor: „Învățătura mea nu este pentru oricine.

133 Înțelegerea ei necesită, pe lângă capacitatea de a asimila idei noi, mult deosebite de filosofia greacă de până acum, și o dorință sinceră a omului de a ieși din tiparele mentale în care viețuiește.

134 El trebuie să se rupă cumva de cercul obișnuințelor care creează și folosesc aceleași deprinderi și atitudini conducând la închistare mentală și la tendința de a judeca în același mod oameni, evenimente și fapte care sunt total diferite.

135 Omul este bine să încerce să-și depășească limitele pe care și le-a creat singur.

136 Și cauza principală care îl frânează este ignoranța".

## CAPITOLUL 4

**Simboluri și numere. Înțelepciunea egiptenilor. Pitagora învață de la Zamolxe. Spiritul lupului. Zeii și credințele geților. Semizei și zei.**

1 În zilele ce au urmat Pitagora a folosit pentru predarea lecțiilor simboluri și figuri geometrice.

2 El, la rândul lui, învățase de la egipteni cum pot simbolurile să influențeze mintea.

3 Și le-a spus învățăceilor: „Diverse popoare au un cult al simbolurilor și numerelor magice care au anumite semnificații.

4 Ele țin locul unei realități aproximative”.

5 Zamolxe l-a rugat: „Domnul nostru, te rog să ne vorbești despre Egipt”.

6 Pitagora a răspuns: „În Egipt, din timpurile vechi, erauenerate spiritele luminii.

7 Preoții erau conducătorii de mare valoare care absorbeau în propria lor ființă aceste spirite.

8 Egiptenii aveau ca modele de conduită pe preoții cei mai buni.

9 Politica era inseparabilă de religie, faraonul însuși era considerat ca întrupare a virtuților zeilor”.

10 Și Zamolxe a mai întrebat: „Care ar fi zeii lor importanți?”  
"Pitagora le-a explicat: „În primul rând este Cel reprezentat de soare căruia i se spune zeul Ra, Amun sau Amen.

12 Într-un fel sau altul religia egiptenilor este centrată pe relația Soare-Lună reprezentată antropomorfic de mai multe zeități perechi.

13 De exemplu în cazul Osiris și Isis, Osiris este prezent în cer sub forma constelației Orion, iar Isis ca steaua Sirius.

14 Deși zeitățile au o întruchipare undeva în cosmos, totuși ele se manifestă cumva pe pământ.

15 De pildă egiptenii spun că atunci când zeița Isis plânge se revarsă Nilul.

16 În linii mari egiptenii își conduc viața după ciclicitatea desfășurării elementelor naturii care se află într-o ordine bine definită, și așa îi inspiră pe oameni să o urmeze”.

17 Atunci Zamolxe a remarcat: „Este interesant de constatat că și noi geții avem un cuvânt care se apropie de numele zeului solar Ra al egiptenilor.

18 Noi spunem „raze” emanațiilor luminoase din soare.

19 Mai folosim silaba și în numele dat marelui fluviu pe care voi îl numiți Istros.

20 Noi îi spunem Du-na-ra, adică „cel ce duce lumina” pentru că este strălucitor în bătaia soarelui”.

21 Și Pitagora a tras concluzia: „Ai deschis un subiect interesant

Zamolxion.

22 Există silabe magice descoperite în paralel de multe popoare.

23 Și una dintre ele este într-adevăr *RA*.

24 Cei care practică meditația folosind această silabă obțin mari beneficii.

25 Silabele magice sunt legate de memoriile spațiale creând astfel predispoziții în dezvoltarea spirituală ulterioară a celui care le pronunță.

26 Desigur că de aceasta beneficiază și viața lui personală precum și mediul în care trăiește omul respectiv.

27 Și cum silaba *RA* este foarte veche, în ea s-au acumulat mari puteri care conduc practicantul ei de la simpla conștiință la supraconștiință".

28 Și Zamolxe a mai întrebat: „Cum oare se raportează egiptenii la spirite?”

29 Și Pitagora le-a explicat: „Ei se orientează, în viața proprie și socială, după spiritele naturii care uneori sunt reprezentate și ca animale.

30 Dar desigur că în animalul respectiv nu se venerază ființa inferioară biologic în comparație cu omul, ci ordinea pe care o manifestă viața acelor ființe.

31 De exemplu noi oamenii avem multe de învățat de la modul de comportare al albinelor.

32 Chiar se recomandă unei femei măritate să fie cumpătată ca albina".

33 „Dar sacrificiile făcute spiritelor zeilor cum decurg?” a mai întrebat Zamolxe.

34 Pitagora le-a spus: „Mult timp preoții lor nu au sacrificat ființe vii în ritualuri,

35 dar de un timp unii preoți, sub influențe străine, au adoptat aceste practici violente.

36 Religia egipteană a fost sănătoasă până când preoții lor au început să practice jertfirea animalelor.

37 Aceasta a atras mânia spiritelor luminii și astfel au început declinul și suferințele egiptenilor.

38 Țara lor a fost de curând cotropită de către perși, un popor care nu are obiceiul de a sacrifica animale, aceste cruzimi fiind interzise de profetul lor Zaratuștra.

39 Eu în Babilon am urmărit ani de zile, alături de preotul Zarates, focul sacru zoroastru, care este dătător de lumină sufletului".

40 Au trecut câteva luni de când Zamolxe lua parte la lecțiile lui Pitagora și nimeni nu s-a mai înscris la cursuri.

41 Alkibiades plecase, iar Olimpia a renunțat și ea pe parcurs să le urmeze.

42 Singurul învățăcel a rămas Zamolxe.

43 Intr-o zi Pitagora a vrut să știe: „Spune-mi Te rog Zamolxion despre scrierea voastră a geților. Aș dori să văd alfabetul pe care îl folosiți”.

44 Și Zamolxe i-a răspuns: „Avem alfabetul getic.

45 Pot aduce mâine un pergament cu literele ce îl compun și corespondența lor în alfabetul grecesc”.

46 A doua zi Pitagora a privit cu atenție literele și a remarcat: „Într-adevăr sunt asemănări clare, dar este evident că alfabetul getic este distinct.

47 Nu știm cine a împrumutat de la cine”.

48 Zamolxe a explicat: „Noi folosim această scriere de sute de ani.

49 Din păcate sunt foarte puțini oameni în Geția care o cunosc.

50 De obicei preoții sunt cei care o folosesc pentru a păstra mai bine invocațiile către zei.

51 Comercianții noștri, sub influența negustorilor greci, utilizează limba și scrierea greacă”.

52 Și Pitagora a spus: „Scopul de a avea o scriere este bun.

53 Imi mențin totuși opinia că scrierea nu va putea niciodată să înlocuiască trăirea spirituală din sufletul omului.

54 Dar în școală tinerii pot învăța să scrie pentru că le poate folosi în viață.

55 Înțeleg importanța pe care scrierea o poate avea în comerț și în comunicarea dintre oameni.

56 Toate popoarele pe unde am umblat eu au scrierea lor.

57 Voi păstra cu mine pergamentul cu alfabetul getic”.

58 Zamolxe a rămas atunci singurul învățăcel al lui Pitagora.

59 Și era din ce în ce mai apropiat sufletește de maestrul Său.

60 Filosoful Îl considera pe Zamolxe ca o persoană spirituală de excepție și a înțeles că ar avea de învățat de la preotul get.

61 Maestrul și el vroia să se împărtășească din cunoștințele Lui

Zamolxe.

62 Intr-o zi Zamolxe a avut prilejul să-i vorbească lui Pitagora despre limbajul păsărilor astfel:

63 „La noi omul apropiat de Dumnezeu invocă spiritele naturii și de aceea înțelege graiul păsărilor.

64 Se pot afla astfel multe informații atât de la păsări cât și de la oameni.

65 Așa sunt mierla, pițigoii, sticletele, măcăleandru, vrabia, barza, bufnița.

66 Modul lor de comportare și felul particular de a ciripi dau un mesaj anume celui care vede sau ascultă pasărea respectivă.

67 Cântecul păsării are o semnificație care trebuie descifrată în conjunctura în care are loc”.

68 Apoi Pitagora a zis: „O astfel de idee am mai auzit-o până acum, dar se referea la graiul animalelor în general”.

69 Și Zamolxe a continuat: „Noi, învățătorule, așa credem, că toate viețuitoarele, care sunt capabile să aibă un grai, fie el cât de rudimentar, anunță o desfășurare a ceea ce va urma, deci au rol de predicție a evenimentelor”.

70 Pitagora a fost de acord spunând:

71 „Da, asta este adevărat. Universul este mereu în transformare și este normal să existe semne care să indice direcții de evoluție.

72 Noi grecii folosim și profețiile Pitiei, dar aceasta este o activitate predictivă pur umană.

73 În schimb, atunci când este vorba de animale și de păsări, mesajele pe care le trimit zeii sunt cu totul diferite.

74 Ele trebuie descifrate pe când în cazul Pitiei ele au forma clară și explicită a limbajului omenesc”.

75 Și Zamolxe a mai întrebat: „Cum credeți că procedează Pitia?”

76 Cum își obține ea mesajele care vin de la zei, în timpul consultării lor, pentru persoana care dorește să-și afle viitorul?”

77 Pitagora a explicat: „Este un subiect care mi-a luat mult timp de studiu.

78 M-am tot gândit la modalitatea în sine și am ajuns la concluzia că viitorul omului se află mai degrabă din mintea persoanei care o întreabă pe Pitia despre viitor, decât de a-l obține cumva de undeva din afara minții proprii.

79 Pare paradoxal că cineva merge la Pitia să-și afle soarta care se

găsește deja în mintea sa.

80 Pitia nu face decât să ia informații chiar din mintea persoanei care întreabă, minte care are deja formați sâmburii acelei realități,

81câci oamenii devin ceea ce cred ei în mintea lor că pot ajunge.

82 Dar Pitia poate da greș uneori pentru că ea nu are tot timpul supraluciditatea mentală dată de gazele care ies din peștera unde prezece.

83 Mintea ei se află într-o stare de recepție care firește că poate fluctua.

84 Prezicătoarea folosește gazele intoxicante pentru a-și stimula creierul, dar aceasta o stoarce de vlagă.

85 Drogul acelor gaze are efecte mentale distrugătoare, iar femeia respectivă, care este Pitia pentru un timp relativ, devine apoi un om ruinat".

86 Și Zamolxe a observat: „În schimb cazul aflării viitorului de la viețuitoare este diferit.

87 Informația vine din exterior și depinde doar de capacitatea omului de a interpreta semnele ce se arată".

88 Pitagora a fost de acord.

89 Apoi L-a întrebat pe Zamolxe, zicând: „Mă întreb cum faceți voi geții ca să descifrați cele transmise de către viețuitoare?"

90 Și Zamolxe a răspuns: „În primul rând trebuie înțeles decorul în care se întâmplă acțiunile și cunoscut comportamentul normal al acelei viețuitoare.

91 Mesajul este un răspuns legat de cadrul respectiv, dar poate fi și soluția unui gând pe care omul îl are tocmai atunci în minte.

92 De exemplu, dacă cineva se gândește la o persoană iubită și observă semnele care vin din exterior, i se pot revela sentimentele acelei persoane sau chiar ceea ce face persoana în cauză în acel moment.

93 Acestea se numesc premoniții și se pot aplica atât la persoane cât și la grupuri de oameni sau chiar la națiuni întregi".

94 Auzind aceste vorbe Pitagora a remarcat: „Îmi amintești de profeții poporului iudeu. I-am cunoscut bine în Babilon.

95 Ei aveau cunoștințe avansate în domeniul prevestirii viitorului unei națiuni.

96 Numai așa a putut să supraviețuiască poporul lor.

97 Dar aș dori să continuăm subiectul nostru.

98 Ce s-ar mai putea spune despre limbajul viețuitoarelor?"

99 Zamolxe a răspuns: „Unii oameni înțeleg și limbajul lupilor”.

100 Pitagora tare s-a mirat și a zis: „Limbajul lupilor? În ce fel îl pot pricepe oamenii?”

101 Și Zamolxe a spus: „Află învățătorule că noi geții ne numim în limba noastră rumâni, oameni de la râuri, dar și daci, ceea ce înseamnă fiii lupilor.

102 Desigur că este vorba de spiritul lupului nicidecum de o filiație a nașterii.

103 Și Pitagora a dorit să afle mai mult zicând: „Mă interesează foarte mult ce înțelegeți voi geții prin spiritul lupului?”

104 Noi grecii legăm spiritul lupului de Apollon Lykeios, mai cu seamă raportat la solaritate.

105 Dar Apollon Zeul Lupilor trebuie să fi existat ca spiritualitate originară”.

106 Zamolxe i-a răspuns: „La noi lupul este un animal atât solar cât și lunar.

107 Este solar deoarece felul manifestării lui este legat de albul zăpezii.

108 Și este lunar pentru că lupul urlă la lună, aceasta însemnând că este influențat de energia lunară.

109 Lupul, așa cum este reprezentat antropomorfic de Apollon Lykeios, Zeul Lupilor, integrează în armonie cele două energii.

110 Nu este surprinzător faptul că Apollon ca zeu este model al curajului, virtuților și vieții armonioase”.

111 Și Pitagora a afirmat: „Da. Acum îmi este clară evoluția spiritului lupului, de la voi tracii, la noi grecii.

112 Eu leg acest spirit și de viața sihăstrită.

113 Noi grecii am învățat ascetismul de la tracii, căci ei erau aceia care puteau trăi singuratici și dedicați căutării liniștii interioare și a adevărilor ultime.

114 Ei își săpau în stânci caverne unde se izolau.

115 În Egipt trăiesc anahoreții cărora noi grecii le spunem isihăști”.

116 Și Zamolxe a remarcat: „Noi geții păstrăm încă această tradiție a pustnicilor. Preoții noștri au astfel de obiceiuri”.

117 Într-una din zile Pitagora a vrut să afle în ce credea neamul geților și l-a spus Lui Zamolxe: „Spune-mi ceva despre zeii și

credințele voastre ale geților".

118 Zamolxe a zis: „Noi avem doi zei principali, Dumnezeu și Domnazâna.

119 Ei sunt vii undeva în cer și sunt creatorii noștri.

120 Nu Le știm numele adevărate, dar I-am numit Dumnezeu și Domnazâna.

121 Lui Dumnezeu, sau Domnezeu, Îi mai spunem și Moșul,

122 iar perechii Lui, Domnazâna, îi spunem Moașa.

123 Tot moașă noi spunem femeii care ajută o femeie gravidă să nască".

124 Și Pitagora a spus: „Este foarte interesant.

125 Deci aveți un dualism masculin-feminin așa cum este firesc să existe la un popor avansat spiritual.

126 Dar cum priviți voi geții natura?"

127 Zamolxe a explicat: „Noi domnul Meu trăim înfrățiți cu natura.

128 Credem că Dumnezeu și Domnazâna au coborât cumva din cer și se află cu noi în multe chipuri.

129 Și precum este și în filosofia pe care am învățat-o aici, și noi credem că sufletul omului este nemuritor.

130 Atunci când omul moare, sufletul lui se duce undeva.

131 Cei în viață sunt capabili să cheme sufletele moșilor noștri pe care noi îi credem că sunt vii undeva.

132 Ne amintim mereu de ei, avem un puternic cult pentru moșii și strămoșii noștri pe care îi credem nemuritori.

133 Ei trăiesc nevăzuți printre noi până când se întrupează ca și noi, cei văzuți cu ochiul.

134 Aceia dintre noi, care pot comunica cu străbunii, înțeleg cel mai bine ce înseamnă nemurirea la geți".

135 Și Pitagora a mai întrebat: „Cum se manifestă spiritele pe care le venerați?"

136 Zamolxe a răspuns: „În multe feluri. Atât ziua cât și noaptea".

137 „Noaptea!? În ce fel?" s-a arătat curios Pitagora.

138 Și Zamolxe a zis: „Pe meleagurile Geției se petrec niște lucruri care nu știu dacă există și prin alte părți în lume.

139 Pe pajiști, sub clar de lună, apar făpturile văzduhului nopții.

140 Sunt zânele care dansează desculțe și cântă.

141 Ele au veșminte albe diafane cusute cu fir de aur, cingători

bătute în smaralde și diademe împletite în părul lung până la pământ".

142 Atunci Pitagora a spus: „Sunt menadele, însoțitoarele lui Dionisos.

143 Și noi avem această credință venită de la neamurile tracilor”.

144 Zamolxe a continuat astfel: „Și mai credem că există anumite spirite care fac soarele și luna să strălucească, florile să răsară, apele să curgă, pomii să crească, vântul să bată, și multe alte manifestări în natură”.

145 Și Pitagora a spus: „Aceasta este geneza zeităților în care credem și noi.

146 Din această revelație primordială sacră popoarele preiau ce le este folositor modului lor de a trăi.

147 Cei care au mult soare venerază acest astru, ca de exemplu cei din Egipt.

148 Oamenii mărilor respectă spiritul mării.

149 Voi geții acordați importanță spiritului lupului și celui al muntelui”.

150 Zamolxe a mai precizat: „Lupul este animalul de al cărui suflet ne apropiem prin curaj și dârzenie.

151 Sunt mulți oameni care detestă lupul fără a-i ști meritele.

152 Noi cunoaștem multe povești în care lupul este eroul principal.

153 Există chiar un popor despre care se spune că se trage din lupi, căci o lupoaică a hrănit doi copii abandonați”.

154 Și Pitagora a spus: „Sunt romanii, latinii care trăiesc la nord de Magna Grecia, în peninsula Italia.

155 Aș dori ca într-o zi să merg prin acele locuri”.

156 Pitagora a fost foarte bucuros de conversațiile avute cu Zamolxe, de la care a învățat chiar și el care de decenii studiasse înțelepciunea lumii.

157 Dar maestrul mai avea încă multe de spus și într-o zi l-a mărturisit Lui Zamolxe: „Învățătura mea este o taină și doresc să o dau numai celor care au credință și după o bună chibzuință.

158 Prin purificarea sufletului său omul se apropie de Dumnezeu, cum Îl numiți voi geții pe Zeus.

159 Și așa omul poate deveni parte din El care este realitatea ultimă.

160 Atunci Dumnezeu se poate manifesta prin acel om și de aceea spunem că Dumnezeu se poate întrupa.

161 Nivelul de conștiință al omului în relaționarea lui cu realitatea ultimă îi stabilește poziția evolutivă.

162 Noi avem semizei și zei”.

163 Și Zamolxe a vrut să știe mai mult și a întrebat: „Ce numești tu domnul meu, un semizeu și un zeu? Cine poate fi semizeu și cine poate fi zeu?”

164 Pitagora a răspuns: „Există popoare care au înțeles bine ideea că divinul se poate manifesta în om.

165 Persoanele pătrunse de puterile zeilor au primit diferite nume,

166 noi grecii îi numim semizei,

167 iudeii le spun oameni-îngerii.

168 Esența este că aceste persoane percep logos-ul și viața le este sacralizată.

169 Și atunci când un astfel un om se ridică spiritual foarte sus, printr-o sacralizare a vieții proprii, acea persoană poate fi numită chiar zeu, fiind o întrupare a unui zeu.

170 În acest domeniu popoarele au multe tradiții.

171 Unii cred că o zeitate majoră a creat spiritual un fiu sau o fiică care sunt apoi zeificați după ce au trăit printre oameni.

172 Adevărul este că orice om poate deveni zeu întrupat dacă cei printre care trăiește îl consideră ca atare datorită valorii sale personale.

173 Zeul întrupat stăpânește o mai mare sau mai mică parte a cauzelor manifestărilor întocmai ca și Dumnezeu care firește că le stăpânește pe toate”.

174 Și Zamolxe a observat: „Prin urmare este necesară cunoașterea Lui Dumnezeu pentru a se putea ajunge la un așa înalt nivel spiritual”.

175 Pitagora a explicat: „Fără dubiu, aceasta este condiția esențială.

176 Cunoașterea Lui Zeus, a Lui Dumnezeu, implică înțelegerea ordinii din natură, o desfășurare a lucrurilor care poate fi ciclică și astfel o putem exprima într-o esență simplificată prin simboluri și în cele din urmă prin numere.

177 În ultimă instanță realitatea se reduce la manifestarea

ordinii, *maat*, cum îi spun egiptenii, sau *logos* cum îi spunem noi grecii.

178 Aceasta se face prin numere care, ca limbaj al realității, au încărcătură spirituală.

179 Dezordinea, ca revers al ordinii, poate și ea fi exprimată prin numere.

180 Ordinea poate exista în manifestările din viața omului, în muzică, în fenomene ale naturii, și în multe altele".

181 Și Zamolxe a mai întrebat: „Cum oare numerele pot exprima realitatea, învățătorule?”

182 Pitagora a răspuns: „Numerele nu pot niciodată substitui realitatea, dar pot reprezenta o realitate aproximativă.

183 Pornind de la numărul unu putem spune că este un punct, numărul doi o linie, numărul trei triunghiul, fiind cea mai simplă figură geometrică, numărul patru spațiul cel mai simplu, tetraedrul, numărul cinci este piramida, numărul șase este spațiul multidirecțional, adică format din cele patru puncte cardinale plus susul și josul.

184 Cu cât numerele sunt mai mari cu atât ele pot reprezenta o realitate mai complexă, chiar și una abstractizată. Se pot face astfel multe legături.

185 Dar desigur că există o dinamică a acestor corelații, a cărei înțelegere conduce la descoperirea ordinii, a logosului.

186 Mai mult chiar, numerele pot intra în combinații sau în formule, acestea din urmă fiind exprimări ale dinamicii numerelor și prin urmare legi de mișcare.

187 Reține ideea că numărul două sute șaisprezece este deosebit în ceea ce privește lumea în general și ciclicitatea evenimentelor în special.

188 Acest număr înseamnă unu ori unu ori unu ori doi ori doi ori doi ori trei ori trei ori trei, o combinație, de trei ori câte trei, a punctului, liniei și triunghiului, deci a primelor trei elemente esențiale realității.

189 Mai târziu vei avea ocazia să afli mai multe despre acest subiect".

## CAPITOLUL 5

**Medicina sacerdotală și sufletul. Astrologia și soarta oamenilor. Despre nume și puterea cuvântului. Heraclit din Efes și puterea focului. Marele Lup Alb.**

1 Treptat Pitagora L-a introdus pe Zamolxe și în tainele medicinei sacerdotale, medicina psihosomatică, spunându-l inițial: „Află că preoții pot fi cei mai buni medici, căci vindecarea bolilor oamenilor pornește de la suflet.

2 Deși pot exista succese în vindecarea bolilor minții sau a celor trupești, totuși sursa producerii lor trebuie căutată în lipsa de armonie din sufletul omului”.

3 Dar Zamolxe s-a arătat nedumerit: „Mă întreb cum o rană fizică poate avea drept cauză un dezechilibru al sufletului?

4 Dacă de pildă cineva se lovește la picior, cum poate sufletul omului să fie vinovat de acel accident?”

5 Și Pitagora a explicat: „Aparent s-ar crede că un accident este o întâmplare independentă de sufletul omului, dar nu este chiar așa.

6 Pune-ți întrebarea: Oare dacă sufletul celui accidentat era în starea de trezire, ar mai fi luat omul decizia să înfăptuiască acțiunea care l-a condus la acel accident?”

7 Zamolxe a admis: „Probabil că accidentul ar fi fost evitat”.

8 Și Pitagora a fost de acord: „Așa este. Un suflet treaz conduce la decizii înțelepte”.

9 Zamolxe a precizat: „Totuși sufletul nu poate vindeca o rană deja existentă, dar este limpede că, dacă posedă un grad înalt de conștientizare, poate preveni multe rele să se producă”.

10 Pitagora a mai spus: „Sufletul poate chiar contribui la vindecarea unei răni existente prin acțiunea lui directă asupra mentalului care cheamă la intervenție mecanismele de apărare și vindecare ale corpului.

11 Dar uneori metoda aceasta nu este de ajuns.

12 Egiptenii folosesc o știință a medicinei bazată și pe intervenția exterioară.

13 Doctorii lor întreprind ceva care să vindece din exterior rana interioară.

14 Ei pot recomanda medicamente, de cele mai multe ori sub

formă de ceaiuri, sau pot aplica anumite metode ca să oprească hemoragiile sau inflamarea unui loc rănit de pe corp.

15 Sunt multe plante care au felurite roluri în medicină. Uneori acești doctori aplică sucul unor plante pe răni intervenind astfel direct în ajutorul trupului".

16 Și Zamolxe a spus: „Și noi geții cunoaștem astfel de metode".

17 Atunci Pitagora a povestit din experiența lui proprie astfel: „Eu am deprins câteva tehnici medicale, mai ales în Egipt.

18 Medicii greci, din păcate, nu au ajuns la rafinament în materie de medicină.

19 Eu aș vrea să le fac cunoscute aceste metode, celor care practică medicina printre greci, dar ei nu prea sunt interesați.

20 Sunt chiar surprins de lipsa lor de receptivitate.

21 Sper ca treptat medicina să ia o mai mare amploare în cultura greacă a acestor vremuri".

22 În zile următoare Zamolxe a învățat de la Pitagora să distingă plantele locale și să știe vremea potrivită recoltării lor pentru a fi folosite în medicină.

23 Pitagora I-a mai explicat Lui Zamolxe: „Vei învăța mai multe pe măsură ce se vor ivi cazuri de intervenții medicale.

24 Din păcate ducem lipsă de pacienți umani deoarece medicii greci ai insulei Samos au răspândit zvonuri.

25 Ei spun că eu aș practica o medicină periculoasă, învățată de la popoarele barbare, de pe unde am umblat în lume.

26 Dar dacă grecii nu vor să învețe aceste cunoștințe înalte de medicină, eu sunt convins că Tu Zamolxe le vei deprinde".

27 Și treptat maestrul I-a spus Lui Zamolxe toate tainele medicale cunoscute de el.

28 În câteva luni Zamolxe era capabil să folosească plantele ca medicamente și anestezice.

29 Și când mai venea câte un bolnav la ei, Zamolxe îl vindeca și așa Iși însușea mai bine meșteșugul medicinei.

30 Și-si spunea Zamolxe: „La întoarcere Mea în Dacia, voi avea prilejul să vindec oamenii din neamul Meu. Ei nu se vor opune noului așa cum fac aici așa-zișii „doctori „greci ai zilei".

31 Un alt subiect de care se interesa Zamolxe era cel legat de astre.

32 Pitagora L-a instruit cu cunoștințele dobândite de el atât în

Egipt cât și în Babilon.

33 Și uneori lecțiile aveau loc noaptea, atunci când întunericul era deplin.

34 Și într-una din acele nopți Pitagora l-a arătat Lui Zamolxe bolta înstelată spunând: „Iată cerul și astrele lui.

35 Stelele mențin focul universului, din ele iau ființă multe alte astre și planete noi”.

36 Zamolxe l-a întrebat: „Este oare adevărat învățătorule că soarta oamenilor este scrisă în planete, stele și constelații?”

37 Pitagora a răspuns: „În Caldeea, adică Babilonia, unde eu am stat timp de cinci ani cu preotul Zarates, se credea în astfel de idei cuprinse în astrologie.

38 Dar eu le consider speculații.

39 Cum poate oare soarta unui om să atârne strict de evenimente cosmice?

40 Sunt de acord că putem spune că unele schimbări energetice petrecute în cosmos pot influența într-o oarecare măsură viața de pe pământ.

41 Dar de aici până la a face calcule când se îmbolnăvește cineva sau când îi va veni ceasul morții este o cale lungă.

42 Eu cred că depinde de puterea energiei cosmice dacă ea va influența cumva soarta unei persoane, soartă care oricum nu este bătută în cuie, ci este adaptată condițiilor în care trăiește acel om.

43 De pildă ființa care are o impregnare energetică cosmică favorabilă poate pierde șansa de a o folosi plenar în cazul în care nu este ajutată de mediul în care își petrece viața”.

44 Și Zamolxe a mai spus: „Am înțeles acum elementele de speculație interpretativă derulate în astrologie.

45 Cred că opinia domniei tale este cea mai logică.

46 Mă întreb acum în ce măsură numele unei persoane are puterea de a-i determina destinul?

47 Oare numele atribuite locurilor, popoarelor, țărilor, pot ele influența viața oamenilor și viitorul în general?”

48 Pitagora a răspuns: „Te referi la onomanție.

49 Este adevărat că noi grecii ne-am preocupat de astfel de cunoștințe.

50 Află că pe lângă exagerări și speculații există totuși o știință care tratează obiectiv această temă.

51 Cuvintele au putere în măsura în care ele determină anumite reacții.

52 De exemplu vorbele de ocară urmăresc să înjosească persoana căreia-i sunt adresate,

53 dar vorbele frumoase fac bine.

54 Numele atribuite unor persoane, unor locuri, unor popoare sau unor țări semnificau inițial o realitate, o caracteristică, iar cei care le cunoșteau astfel reacționau în mod aproape similar.

55 De exemplu, în cazul unor persoane, tindem să tratăm pe fiu ca și pe tatăl și în general pe cei care sunt urmași ai aceleiași persoane.

56 Ne formăm tipare în gândire".

57 Și Zamolxe a precizat: „Dar un fiu, deși i se spune fiul lui cutare, poate fi foarte deosebit de tatăl său".

58 Pitagora a clarificat: „Aceasta este adevărat. Anturajul îl tratează inițial pe fiu ca și pe tatăl său.

59 Ulterior fiul dobândește o imagine proprie în mintea celor care-l cunosc atât pe el cât și pe părintele lui.

60 Dar timpul, cât oamenii relaționează la fel cu cei doi, are mare importanță asupra fiului, care ca tânăr are caracterul în formare preluând, fără să vrea din credința anturajului, caracteristici ale tatălui.

61 Cu alte cuvinte tânărului i se jalonează un viitor similar tatălui.

62 Se poate astfel spune că destinul fiului îi este oarecum determinat;

63 dacă tatăl este comerciant va fi și fiul, dacă tatăl este agricultor, fiul îl urmează în profesie, și așa mai departe.

64 Treptat s-au format în societate nume care predestinează datorită tradiției și semnificației acelor nume în colectivitatea proprie.

65 Părinții care doresc ca fiii lor să aibe caractere eroice le dau copiilor lor nume glorioase din trecutul istoric.

66 Exemple sunt eroii de la Troia.

67 Tot la fel se întâmplă cu cei care le doresc copiilor lor să fie oameni de cultură, filosofi, etc.

68 Se poate spune fără tăgadă că numele date persoanelor influențează evoluția lor în viață".

69 Zamolxe a ținut să spună: „Și noi geții suntem atenți atunci când dăm nume copiilor noștri”.

70 Și Pitagora a răspuns fără surprindere: „Îmi închipuiam.

71 Judecata este similară și atunci când ne referim la locuri, la popoare, la țări.

72 Numele diferite predispun la caracteristici diferite.

73 De exemplu noi grecii vă numim geți, pe când voi vă spuneți daci și rumâni.

74 În mintea voastră numele vă dă anumite predispoziții, pe când în a noastră altele, deși este vorba de același popor care locuiește la nord de fluviul Istros”.

75 Și Zamolxe a mai vrut să știe: „Crezi oare învățătorule că schimbarea numelui reorientează viața oamenilor, a locurilor, a popoarelor, a țărilor?”

76 Pitagora a afirmat convins: „Bineînțeles.

77 Este chiar de dorit ca acele nume care conduc la rele, la probleme și dezastre să fie înlocuite cu altele pozitive.

78 Cred că toate popoarele înțeleg importanța folosirii cuvintelor ca nume, dar sunt puține neamuri care merg mai departe, schimbând acele nume nepotrivite în funcție de ceea ce doresc acele popoare să realizeze în bine”.

79 Dar Zamolxe a vrut să cunoască și cauzele schimbărilor, spunând: „Mă întreb învățătorule despre puterea cuvântului.

80 Cum poate ea influența mintea omului?”

81 Pitagora a explicat: „Literale sau combinațiile de litere, în care intră și cuvintele, au putere.

82 Ea se înfiripă mai ales prin repetiție sistematică și astfel se creează realitatea celor afirmate.

83 Ca exemplu luăm cuvântul *RA* care este numele zeului solar la egipteni.

84 Repetiția celor două litere predispune la asimilarea valorilor care se află în spatele principiului zeului *RA*.

85 Și aceasta este valabil și pentru alte afirmații inteligibile.

86 Putem spune de exemplu „Zeule vino și strălucește în inima mea ca un soare” pe când vizualizăm aceasta.

87 Coborârea minții în inimă este metoda anahoreților din Egipt, o tehnică repetitivă pe care noi grecii o numim *hesychasmos*, *isihasm*”.

88 Intr-una din zile Pitagora I-a spus Lui Zamolxe: „Pe coasta Ioniei continentale, foarte aproape de insula Samos, se află marele oraș Efes.

89 Acolo trăiește un tânăr filosof pe nume Heraclit.

90 Vom merge și noi să-l cunoaștem și cu această ocazie să vizităm templul zeiței Artemis.

91 Curând, în acea zonă sacră, unde va avea loc o mare sărbătoare”.

92 Și așa Pitagora și Zamolxe s-au pregătit de plecare.

93 S-au imbarcat pe un mic bac și curând au ajuns la Efes unde au mers să se găzduiască la o cunoștință de-a lui Pitagora.

94 După-amiază s-au dus să-l întâlnească pe Heraclit căruia, deși avea doar douăzeci și cinci de ani, i se dusesse vestea de filosof, departe în lumea greacă.

95 Aflând că au ajuns la el doi oameni din insula Samos, tânărul Heraclit s-a înclinat respectuos în fața lor.

96 Și s-a oferit să-i însoțească în timpul vizitării mărețului templu al zeiței Artemis, spunând: „Ați venit într-un moment favorabil.

97 Măine este mare sărbătoare la templul zeiței Artemis.

98 Dimineata, la revărsatul zorilor, mă prezint să vă iau. Mergem împreună să asistăm la spectacol”.

99 A doua zi Heraclit a sosit punctual la întâlnire însoțit de Sibila, soția lui.

100 Onorând momentul zilei tânărul era îmbrăcat în haine deosebite.

101 Și Heraclit i-a îndemnat pe oaspeți: „Să plecăm degrabă ca să nu pierdem nimic de văzut în această zi măreață.

102 Vor fi dansuri rituale ale preoteselor de la templu”.

103 Când Pitagora, Zamolxe, Heraclit și Sibila au sosit la magnificul templu al zeiței Artemis, acolo era strânsă o mare mulțime de oameni.

104 Formațiunile de muzicanți erau gata pregătite să acompanieze dansul sacru, care era așteptat să înceapă din clipă în clipă.

105 Și deodată lumea a izbucnit în ovații. „Vin, vin” le-a spus cu entuziasm Heraclit.

106 Și atunci au început să cânte instrumentiștii muzicali.

107 Pitagora și Zamolxe au admirat grupul preoteselor care,

îmbrăcate în piei de urs, se apropiau în pași de dans sacru către centrul scenei improvizate.

108 Și Zamolxe le-a spus celor care-L însoțeau: „Iată un obicei vechi pe care-l avem și noi geții. Doar că pe meleagurile noastre acest dans ritual este practicat doar de bărbați”.

109 Preotesele au defilat ceremonios prin fața spectatorilor.

110 La vederea lor publicul își manifesta bucuria.

111 Se aplauda cu frenezie știind că dansatoarele zeiței Artemis erau vestitoare ale bucuriei vieții și iubirii.

112 Heraclit le-a spus despre Efes și zei astfel: „Se spune, domnii mei, că templul zeiței Artemis din Efes este una dintre cele șapte minuni ale lumii.

113 Din legende știm că Artemis este fiica Lui Zeus și sora geamănă a Lui Apollon”.

114 Și Pitagora a adăugat: „În perechea Apollon-Artemis avem un exemplu al parteneriatului masculin-feminin, deși sunt gemeni, frate și soră.

115 Ei reprezintă dualismul soare-lună, aceste astre complementare care reflectă în exterior un aspect uman interior”.

116 Zamolxe a mai adăugat: „Pentru noi geții, funcția de complementaritate masculină-feminină este dată de perechea Dumnezeu-Domnazâna.

117 Și atunci când Domnazâna se face prezentă în femei, Ea se numește Zâna Zânelor și femeia respectivă are ceva din spiritul Zânei Zânelor”.

118 Și spre delectarea mulțimii, spectacolul a continuat timp de câteva ore.

119 Apoi oaspeții au mers acasă la Heraclit.

120 Acolo Pitagora i-a îndemnat la discuții.

121 Vroia să cunoască conceptele filosofice ale tânărului amfitrion.

122 „Să ne vorbești despre filosofia ta” l-a rugat Pitagora pe Heraclit.

123 Și Heraclit i-a spus cu modestie: „Învățătorule Pitagora, eu sunt prea tânăr ca să pot instrui pe cineva.

124 Mi-am format opinii proprii, dar ele vor trebui să fie aprofundate”.

125 Dar Pitagora a insistat: „Chiar și așa noi am dori să

cunoaștem elementele pe care este construit adevărul în care crezi”.

126 Atunci Heraclit și-a expus cu simplitate convingerile zicând: „Eu cred că există o ordine a lumii, iar schimbările din univers sunt supuse acestei ordini numită logos.

127 Noi oamenii putem să înțelegem această ordine și să o exprimăm prin vorbire, fiecare după putința sa.

128 Și mai cred că logos-ul este cartea nemuririi susținut de existența perechilor contrarii.

129 De exemplu, viața există tocmai pentru că are ca suport moartea și formularea reciprocă este adevărată.

130 Și iar cred că focul este agentul care produce în esență, prin formele pe care le poate lua, toate schimbările sau transformările care au loc în lume.

131 Focul este mijlocul cel mai rapid de transmutare profund calitativă a omului, căci sufletul omului este făcut din focul cel mai subtil, focul viu”.

132 Spusele tânărului Heraclit l-au impresionat pe Pitagora care l-a mai întrebat: „Cum crezi că se explică schimbările în lume?”

133 Și Heraclit a răspuns: „Datorită focului care este agentul transformării comun tuturor.

134 O înțelegere a modului în care focul lucrează, prin formele sale de manifestare, permite oricărei persoane să participe la ordonarea lumii.

135 Prin aceasta se conștientizează lumea din perspectiva logosului ducând astfel la viața armonioasă.

136 Și mai cred că la fiecare etate există preocupări umane care pun în rezonanță armonică vârsta acelui om cu vârsta lumii în care el trăiește.

137 Cel înțelept este mereu în schimbare și-și ajustează timpul vieții după logos ”.

138 Pitagora a fost impresionat de ceea ce a auzit și i-a spus lui Heraclit: „Este cât se poate de interesantă înțelepciunea ta, mai ales că vine de la un om așa de tânăr.

139 Mă întreb cum de ai dobândit-o Heraclit?”

140 Și Heraclit a zis: „Este povestea vieții mele.

141 De mic copil am tot umblat prin lume, dar desigur că mult mai puțin decât domnia ta Pitagora.

142 Am rude într-o colonie de-a noastră numită, Istros, de la

marea Euxin, pontul Euxin cum spunem noi.

143 Tot prin acele părți de lume se află un fluviu mare pe care noi grecii l-am numit tot Istros.

144 Cu mai bine de o sută de ani în urmă colonia a fost întemeiată de ionienii din Milet.

145 Comerțul este înfloritor acolo, rudele mele prosperă, au din abundență grâne și lemn de construcție pentru flotă.

146 În copilarie am locuit la un frate de-al tatălui meu și i-am cunoscut bine pe geți, locuitorii băștinași ai aceluia ținut.

147 Ei se închinau unui anume zeu pe care-L numeau Dumnezeu".

148 „Da. Aici de față se găsește Zamolxion, bărbat din acel neam și preot al zeului Dumnezeu”, a zis Pitagora.

149 Heraclit L-a privit pe Zamolxe cu încredere și respect și a spus: „Ooo, închinăciune, Domnul meu”.

150 Pitagora dorea să știe motivul pentru care Heraclit acorda o onoare atât de înaltă geților.

151 L-a rugat pe Heraclit: „Spune-ne, cum a decurs învățătura ta acolo la marea Euxin?”

152 Și Heraclit și-a reluat firul istorisirii: „Cum ziceam, am cunoscut pe geții de acolo.

153 De la ei am aflat despre cultul și importanța focului.

154 Eram copil și mi-a rămas adânc întipărită în minte impresia acelor trăiri.

155 Treptat cu vârsta am căutat și alte izvoare spirituale și religioase care să ateste valoarea focului.

156 Și după cum știți acest obicei de venerare a focului este larg răspândit în toată lumea.

157 Am înțeles astfel că oamenii au ajuns independent la venerarea focului.

158 Concluzia trasă de mine a fost că tot ce există are focul ca bază de schimbare”.

159 Pitagora a apreciat expunerea lui Heraclit și a zis: „Este foarte corect ce spui.

160 Cum au decurs mai apoi practicile tale?”

161 Și Heraclit a răspuns: „Am adoptat metoda simplă a geților, cea de a sta în preajma focului sacru fără a face nimic altceva decât a urmări flăcările și a lăsa gândurile să curgă nestingherite.

162 Ulterior am constatat valoarea acestei metode, căci practica ei m-a inspirat să fac lucruri bune în viață".

163 Atunci Pitagora a zis și el: „Și eu am adoptat practica focului sacru la mine acasă în insula Samos.

164 Sunt întru totul de acord că acest mod de legătură cu divinul favorizează cunoașterea logosului.

165 Omul care a pătruns aceste taine dobândește ordine în gândire și prin aceasta își conduce viața cu înțelepciune.

166 Cine posedă înțelepciune are virtute și de aici se ajunge la fericire, trăirea în foc sacru spiritual".

167 Și Zamolxe le-a zis: „Printre noi geții se spune că pruncul al cărui suflet a fost chemat la focul sacru este un copil al focului.

168 Noi avem multe alte metode de a pune în practică valoarea focului sacru".

169 Heraclit a mărturisit: „Domnii mei, cunosc și eu astfel de metode.

170 Soția mea Sibila este din neamul tracilor, părinții ei s-au helenizat și au locuit în colonia noastră Istros de la marea Euxin.

171 Ei au practicat obiceiul străbunilor lor atunci când au dorit un copil, pe Sibila, care este un copil al focului".

172 Oaspeții au rămas impresionați de cele spuse.

173 Zamolxe a vorbit cu Sibila în limba dacă constatând că ea știa bine limba strămoșilor ei.

174 Și toți au fost mulțumiți de concluziile la care ajunseseră.

175 Către seară Heraclit a pregătit și a aprins un mare foc sacru în onoarea oaspeților săi.

176 În dimineața următoare Pitagora și Zamolxe s-au pregătit să părăsească orașul Efes.

177 Heraclit și-a condus oaspeții la port unde și-a luat rămas bun de la ei.

178 Pe timpul călătoriei cu bacul, Pitagora a evaluat experiența lor la Efes.

179 Și I-a spus Lui Zamolxe: „Filosoful Heraclit are perfectă dreptate.

180 În esență realitatea este un rezultat al focului, elementul de bază care poate transforma orice.

181 Și mai cred că o structurare a acestor idei prin numere poate duce la cunoașterea multor taine.

- 182 Rămâne ca pe viitor să mai discutăm acestea".
- 183 Și cei doi au ajuns curând în insula Samos.
- 184 Trecuseră aproape doi ani de când Zamolxe învața cu înțeleptul Pitagora care, în paralel cu învățăturile date Lui, era mereu curios să știe și alte lucruri despre neamul geților.
- 185 Zamolxe i-a vorbit despre zeii/zânii, zeițele/ zânele și despre tradiția sacră a geților, despre preoți, preotese și preotese vestale".
- 186 Și într-o zi Pitagora l-a făcut Lui Zamolxe o surpriză: „Am adus astăzi cu mine un om de pe meleagurile Tale, ale zeului Apollon Lykeios, din ținuturile lupilor.
- 187 Eram în urbe când am observat pe acest tânăr.
- 188 După îmbrăcăminte mi-am dat seama că este trac, i se zice Likios.
- 189 I -am vorbit despre Tine și el a dorit să Te cunoască".
- 190 Și zicând aceasta Pitagora a ieșit din cameră și i-a lăsat pe cei doi oameni singuri.
- 191 Zamolxe s-a apropiat de tânăr ca să-l vadă mai bine.
- 192 Și l-a întrebat în limba getă: „Cum te cheamă? De unde ești?”
- 193 Când a auzit vorba Lui Zamolxe băiatul a căzut în genunchi.
- 194 Trăia o manifestare divină.
- 195 Și a spus cu lacrimi șiroindu-i pe obraji: „Dumnezeu, Dumnezeu s-a îndurat de mine!”
- 196 Zamolxe a înțeles pe dată ce se întâmpla.
- 197 L-a lăsat pe tânăr să se liniștească, apoi l-a ridicat în picioare spunându-i: „Eu sunt Zamolxe, un om din neamul tău.
- 198 Vin de mai sus de fluviul cel mare, Istru”.
- 199 Și băiatul l-a spus: „Domnul meu, mă cheamă Licu.
- 200 Am șaptesprezece ani, vin din Tracia și sunt din clanul Cogaion.
- 201 Grecii îmi spun Likios.
- 202 Am pornit de acasă pentru că am avut un vis despre un om.
- 203 El vorbea limba noastră și era cu totul învăluit în lumină.
- 204 l-am ținut minte vocea".
- 205 Zamolxe știa că Licu se referea la El.
- 206 Și i-a zis tânărului: „Așa deci. Te înțeleg. Nu-Mi vorbi mai departe despre asta”.
- 207 Și Licu l-a rugat: „Vreau să rămân cu Tine și să Te slujesc de bunăvoie, domnul meu”.

208 Și Zamolxe a mai aflat de la Licu că făcea parte dintr-o familie înstărită din Tracia.

209 Tânărul avea o educație bună, scria și vorbea grecește foarte bine.

210 Apoi Zamolxe a aranjat cu Nestor ca tânărul să stea cu ei ca slujitor al Lui Zamolxe.

211 Licu era ascultător, harnic și întreprinzător și din când în când stătea la picioarele Lui Zamolxe să învețe înțelepciunea în limba geților.

212 Zamolxe avea astfel prilejul să-și formuleze cunoștințele, dobândite de la Pitagora, în limba neamului Său.

213 În dorința de a ști cât mai multe despre Licu și oamenii de pe meleagurile lui, Zamolxe îl îndemna să-și aducă aminte de viața de acasă.

214 Așa tânărul I-a povestit: „Noi, domnul meu, avem în sat o Zână. O numim Domnazâna.

215 Ne strângem la altarul Ei, aprindem focul sacru, împletim cununi și cântăm din toată inima pentru a ne chema iubitele hărăzite:

216 Domnazână, Domnazână, Ți-mpletesc acum cunună, bucuria să îmi crească, fetele să mă iubească, că ești Zâna Zânelor, dragostea voinicilor.

217 Cine-n viață își vrea bine, Te cheamă mereu pe Tine.

218 Ne dă holde holdelor și puterea zânelor.

219 Adă-mi mie noroc, zău, cum L-ai dat Lui Dumnezeu.

220 Domnazână, Domnazână, Ți-mpletesc acum cunună, pe cap o așez la cea, ce-o să fie zâna mea, că eu vreau să mă însor, doar cu Zâna Zânelor ”.

221 Și Licu a povestit mai departe: „Apoi fiecare băiat care-și căuta iubita, așeza cununa pe capul fetei cu care dorea să se căsătorească.

222 Fiecare era încredințat că aleasa lui era Zâna Zânelor pentru el, că în acea fată se afla spiritul de iubire al Zânei Domnazâna”.

223 Atunci Zamolxe i-a spus: „Și la noi geții se face ceva asemănător.

224 Doar că pentru căsătorii și bucuria vieții noi o avem pe zâna Ila.

225 O chemăm să ne ajute să iubim, să ne căsătorim și să

muncim bucuroși, întocmai cum faceți voi cu Domnazâna perechea Lui Dumnezeu”.

226 Venirea lui Licu la Zamolxe a schimbat multe lucruri.

227 Arianului i se făcuse dor de neamul său și iată că Dumnezeu i-a trimis pe cineva ca să-L ajute să-Și poată împlini cu bine misiunea”.

228 Adesea Licu îl delecta pe Zamolxe cu cântece la cobză.

229 Pitagora a aflat și el despre talentul muzical al tânărului și a vrut să-l asculte.

230 După o performanță a tracului dată la școală, Pitagora fost încântat și i-a zis: „Noi grecii numim acest instrument muzical lira tracă.

231 Mi-a plăcut cum ai cântat și te voi mai chema pe aici”.

232 Și în timp Zamolxe a aflat și mai multe lucruri de la Licu care l-a mărturisit că înțelegea limbajul lupilor.

233 Intr-una din zile Zamolxe i-a spus: „De acum te voi numi Lup Alb.

234 Și vei fi protectorul Meu și al neamului arienilor”.

235 Și a fost o întâmplare. Intr-o zi, pe când se aflau într-o parte mai izolată a insulei, doi răufăcători vroiau să-L jefuiască pe Zamolxe.

236 Și-au scos săbiile și amenințau că-L omoară dacă nu le dă punga cu bani și aur.

237 Și deodată s-a auzit un urlet sfâșietor de lup.

238 Cei doi hoți au privit cu consternare la Licu și nu înțelegeau cum un om poate fi așa amenințător.

239 Le-a intrat frica în oase, le-au căzut săbiile din mâini și au rupt-o la fugă”.

240 Zamolxe știa că tânărul îi era protectorul cu misiune divină.

241 Și i-a spus: „Ești Marele Lup Alb. Chemarea ta va face eroi nemuritori din neamul arienilor”.

242 Și Zamolxe s-a gândit la viața Sa și-Și spunea. „Faptul că Pitagora a adus aici un om din neamul Meu, ca să Mă protejeze, trebuie să facă parte dintr-un plan al înțeleptului.

243 Fără doar și poate că a primit inspirație de la zei”.

244 Într-o seară Zamolxe l-a vizitat pe Pitagora.

245 Vroia să-l consulte și să-Și clarifice unele nedumeriri.

246 Pitagora La întâmpinat pe get de când a intrat pe ușă

zicându-l: „Bine ai venit. Te așteptam.

247 A sosit timpul să mergi să cunoști lumea sacerdoților, în Babilon, în Ierusalim și în Teba Egiptului.

248 Sunt locurile cele mai bune pentru spiritualitate.

249 Tot așa am făcut și eu în timpul călătoriei mele de douăzeci de ani.

250 Am plecat de acasă pentru ca să înțeleg mai bine lumea zeilor.

251 Și Tu ai părăsit temporar țara Ta pentru același scop.

252 Șederea cu mine în Samos Ți-a fost doar primul pas pe calea zeilor".

253 Și Zamolxe s-a înclinat cu respect în fața lui Pitagora și a zis: „Așa voi face didascalos ".

254 Când a revenit acasă Zamolxe i-a împărtășit lui Nestor planul Său de a pleca spre Babilon.

255 Și l-a rugat ca atunci când va merge în Dacia, să dea de știre familiei Sale că a pornit mai departe în lume în căutarea învățăturilor zeilor lumii".

256 Nestor L-a încredințat: „Așa voi face prietene.

257 Casa mea Ți este mereu deschisă. Mergi cu bine și dă-mi de știre pe unde te mai afli".

258 În următoarele zile Zamolxe și Marele Lup Alb s-au pregătit de plecare.

259 Când a sosit ziua plecării era timpul despărțirii de maestru.

260 Și înțeleptul Pitagora l-a spus Lui Zamolxe: „Iată o epistolă de recomandare către preotul Zarates, slujitor al Lui Zaratuștra în Babilon și preot al lui Ahura Mazdah.

261 Zarates este un om bun și bine văzut printre conducătorii perșilor.

262 El este marele sfătuitor al tânărului Darius, din dinastia achemenidă, rege privit ca întruchipare a ordinii și dreptății, asha, cum spun perșii.

263 Zarates Te va ajuta, găzdui, proteja și învăța multe despre religia zoroastră.

264 Cât despre cele deprinse aici cu mine, în insula Samos, ele sunt doar o mijire a înțelepciunii.

265 Le-am învățat și eu de la înțelepții lumii și Ți le-am transmis din toată inima".

266 Zamolxe s-a înclinat adânc în fața lui Pitagora spunându-i: „Invățătorule, didascalos, îți mulțumesc.

267 Neamul meu arian te va venera în toate veacurile ce vor urma".

268 Și Pitagora I-a zis: „Ai dobândit puteri spirituale deosebite Zamolxe.

269 Ești un daimon, erou păzitor al celor vii și dătător de belșug tuturor.

270 Zeus și Dumnezeu să fie cu Tine Zamolxion, arian și daimon. Drum bun!"

## CAPITOLUL 6

**Zamolxe pleacă spre Babilon. Zarates din Babilon. Focul sacru zoroastrian. Arienii vedici. Regele Darius II întâlnește pe Zamolxe. Ordine și dezordine în lume. Zamolxe ca preot zoroastru. Prima schimbare la față a Lui Zamolxe. Profetiile lui Zarates.**

1 Zamolxe și Marele Lup Alb s-au imbarcat pe un vas, împreună cu un grup de negustori greci.

2 Și au pornit spre Orient sosind în Fenicia, de unde și-au luat cai și cele necesare pentru drum.

3 Au mers călare către orașul Tir ajungând la rudele lui Pitagora.

4 Apoi și-au continuat drumul spre Babilon.

5 Zamolxe a arătat trupelor persane scrisoarea lui Pitagora către Zarates, care era un preot cunoscut în tot imperiul persan.

6 Protejați de persani cei doi au ajuns cu bine în Babilon.

7 Apoi Zamolxe a mers direct la templul mare al orașului.

8 Preotul Zarates era acolo.

9 De cum l-a văzut Zamolxe i-a făcut o adâncă plecăciune și i-a înmănat scrisoarea de la Pitagora.

10 Înalt, slab, îmbrăcat în alb și încins cu un șnur gros, Zarates era mai în vârstă decât Pitagora cu aproape cinci ani.

11 Pe lângă persană, limba sa maternă, Zarates vorbea curent caldeeană și greacă.

12 Și Zarates l-a măsurat cu privirea pe Zamolxe, apoi a deschis

scrisoarea de la Pitagora și a citit: „Mărite Zarates, preot al Lui Zaratuștra.

13 Multe respect de la Pitagora.

14 Trimit domniei tale pe Zamolxe care mi-a fost învățăcel aici în Samos timp de doi ani.

15 El are patruzeci și doi de ani și este din neamul geților, arienii care locuiesc peste fluviul Istros la nord de Tracia.

16 Zamolxe este preot al acelui neam.

17 Ar dori să învețe cu domnia ta tot așa cum am făcut-o și eu.

18 Vei afla că el știe multe învățături, chiar și unele pe care noi nu le-am cercetat.

19 Înțelepciunea de la Ahura Mazda este mare și El a dat-o și altor oameni.

20 Rog pe domnia ta să-l primești pe Zamolxe la învățătură, el fiind un om în care *asha*, dreptatea, ceea ce noi grecii numim *logos*, strălucește ca focul.

21 Eu voi pleca în curând din Samos. Zamolxe îți va povesti mai multe despre planurile mele.

22 Să continui mărite Zarates să ai parte de multă lumină de la Ahura Mazda.

23 Primește domnul meu închinăciune și respect de la Pitagora din insula Samos, Ionia ".

24 Zarates era impresionat de alura bărbatului din fața lui și de recomandarea scrisă care i s-a făcut.

25 Dorea să afle mai mult despre Pitagora, fostul lui învățăcel.

26 Și Zarates l-a întrebat pe Zamolxe: „Ce mai face înțeleptul din Samos?

27 I s-a dus vestea.

28 Pitagora a plecat din Babilon acum doi ani.

29 Și mărturisesc că îi duc lipsa, stătuse aici timp de cinci ani.

30 Imi amintesc că intenționa să deschidă o școală filosofică".

31 Zamolxe i-a răspuns: „Domnul meu, pe când eu eram gata să părăsesc insula Samos, Pitagora se pregătea să plece la Croton, o colonie greacă aflată în Magna Grecia.

32 Locuitorii din Samos nu erau interesați de învățătura lui. Li se părea deosebită și complicată.

33 De aceea Pitagora a vrut să o facă cunoscută pe alte meleaguri locuite de greci.

34 Eu l-am lăsat gata să părăsească insula, urma să se imbarce pe un vas al unui negustor pe nume Nestor, locuitor tot din Samos".

35 Zarates a mărturisit nostalgic: „Mi-a fost cel mai bun discipol.

36 Inteligent, om de mare încredere, virtuos, Pitagora și-a însușit de la egipteni, printre care stătuse timp de zece ani, multe cunoștințe temeinice.

37 Cu el aici în Babilon am cunoscut și eu înțelepciunea acelor oameni.

38 Noi perșii îi respectăm pe cei care-L caută pe Ahura Mazdah, zeu și principiu al luminii.

39 Cât despre Tine, ești get din neamul arienilor.

40 Noi perșii suntem tot arieni, strălucitori, nobili în suflet".

41 Și Zarates l-a rugat pe Zamolxe: „Spune-mi despre poporul Tău și despre credințele voastre?"

42 Zamolxe a răspuns: „Noi geții locuim mai sus de Grecia și Tracia, peste fluviul cel mare Istros.

43 Suntem din neamul mare al tracilor, arieni de când lumea-i lume.

44 Zeul nostru se numește Dumnezeu care-Și are pereche pe Domnazâna.

45 Dumnezeu este cerul, căruia i se atribuie numărul unu, așa cum spunea înțeleptul Pitagora, iar Domnazâna, este pământul, numărul doi".

46 Zarates l-a privit cu mare atenție pe Zamolxe.

47 Și-a spus în gând: „Omul acesta este aparte, a pornit în lume în plină maturitate să caute adevărul".

48 Și Zarates le-a spus Lui Zamolxe și Marelui Lup Alb: „Veniți cu mine și vă voi da găzduire".

49 Apoi cei doi au fost conduși la clădirile anexe ale templului zoroastru unde au primit două camere alăturate.

50 Zarates a aranjat ca un slujitor al templului să aibe grijă de tot ce aveau nevoie noii sosiți, inclusiv de mâncare".

51 La plecare Zarates l-a spus Lui Zamolxe: „Deocamdată ești unul dintre aspiranți și adoratori ai focului sacru de la templu.

52 Treptat vei învăța cum îl onorăm noi pe zeul Ahura Mazdah.

53 Tânărul care a venit cu Tine rămâne slujitorul Tău.

54 De mâine Îți voi trimite vorbă ce ai de făcut.

55 Zamolxe și Marele Lup Alb aveau camerele despărțite de o ușă.

56 Marele Lup Alb Il putea sluji în voie pe Zamolxe având grijă de locuință, de curățenie și de primirea hranei.

57 Și a doua zi Zarates l-a chemat pe Zamolxe în incinta templului.

58 Prima însărcinare a fost să pregătească în fiecare dimineață lemnele pentru focul sacru și apoi să asiste la ceremonia închinată zeului Ahura Mazdah.

59 Era ritualul pe care preoții zoroastrieni îl îndeplineau zilnic.

60 Și Zarates l-a explicat astfel: „Lemnele trebuie alese, curățate și sortate astfel ca să nu existe printre ele din întâmplare obiecte străine.

61 Mai cu seamă să fii atent să nu aibă viețuitoare precum sunt insectele.

62 Noi preoții Lui Zaratuștra respectăm toate ființele create de Ahura Mazdah și avem grijă să nu fie jertfite din neatenție în foc.

63 Alte popoare au obiceiurile lor.

64 Caldeenii, de pildă, fac jertfe.

65 Ei îl au ca zeu al focului pe Baal, căruia îi aduc sacrificii pe care le ard în foc.

66 Aceasta este o mare eroare.

67 Cred că Pitagora Ți-a vorbit despre aceste lucruri?”

68 Zamolxe a răspuns: „Intr-adevăr noi am discutat acestea.

69 Sunt încredințat că jertfa exterioară nu este bună, ci numai cea interioară.

70 La focul sacru se ard impuritățile care atârnă greu pe sufletul omului, nicidecum ființele de orice fel”.

71 Și Zarates a spus: „întocmai. De acum știi ce ai de făcut”.

72 În dimineața următoare Zamolxe a pregătit lemnele pentru focul sacru pe care Zarates l-a aprins într-un container metalic fixat pe un suport solid.

73 Patru preoți zoroastrieni vor oficia pentru mulțimea de participanți.

74 Zarates le-a spus tuturor: „Am aprins lemnele.

75 De acum suntem în prezența lui Ahura Mazdah prin focul sacru, atash.

76 Priviți flăcările și gândiți-vă la tot ceea ce doriți să întreprindeți pentru viețile voastre”.

77 Și preoții au recitat invocația Ahunvar și multe altele necesare.

78 Apoi sa aşternut liniştea.

79 Zamolxe îşi observa respiraţia rărită şi mintea-i intrase într-o stare de beatitudine şi comuniune cu zeul venerat Ahura Mazdah, creatorul luminii, armoniei şi al binelui.

80 Ceremonialul s-a sfârşit cu un moment de mare profunzime şi toţi cei prezenţi s-au unit în pacea mentală.

81 La sfârşit preotul Zarates a anunţat:

82 „Pentru astăzi am terminat. Pofţiţi acum la ospăţ”.

83 Pentru prima dată în viaţa Sa Zamolxe avea ocazia să participe la veselia ce urmează unui ritual zoroastru.

84 Printre mesele îndestulate cu bogăţia de mâncăruri, cei prezenţi aveau prilejul să schimbe opinii, să discute pe teme spirituale.

85 Prin asistarea la focul sacru al Lui Zaratustra sufletele lor erau purificate şi apoi umplute de un duh al înţelepciunii.

86 Cei prezenţi la ospăţ erau de multe neamuri.

87 Zamolxe i-a recunoscut pe caldeeni, greci, fenicieni, egipteni, iudei.

88 Dar atenţia I-a fost atrasă de un om venit din India.

89 Un grec a intrat în vorbă cu Zamolxe, arătând cu mâna dreaptă mulţimea din Jur şi spunându-l: „Suntem adunaţi din toate părţile imperiului persan, chiar şi din afară. Priveşte în Jur!”

90 Grecul, văzând îmbrăcămintea Lui Zamolxe, a crezut că era grec şi L-a întrebat: „Dar domnia ta de unde eşti de loc?”

91 Şi Zamolxe a răspuns: „Vin din insula Samos, Ionia.

92 Un timp am locuit acolo cu învăţătorul Meu Pitagora.

93 Numele Meu este Zamolxe.

94 Sunt arian de baştină din ținuturile geţilor”.

95 Şi grecul a mai zis: „Bucuros de cunoştinţă, Zamolxe. Eu sunt Lisandros, de felul meu din Milet, Ionia.

96 Cei doi s-a împrietenit.

97 Zamolxe ia povestit lui Lisandros câte ceva despre călătoria Lui spirituală.

98 Şi Lisandros a constatat bucuros: „Aşa deci!

99 Cauţi înţelepciunea lumii.

100 Te afli într-un loc potrivit.

101 Aici în Babilon s-au adunat mulţi învăţaţi. Puterea persană îi protejează”.

102 În zilele ce au urmat Zamolxe a avut prilejul să se mai întâlnească cu Lisandros.

103 Așa a aflat că grecul locuia în Babilon de câțiva ani și că avea drept cunoștințe lume deosebită, inclusiv pe omul cel venit din India.

104 Și într-una din zile Zamolxe l-a rugat pe Lisandros: „Aș dori să vorbesc cu acel indian”.

105 Lisandros l-a promis: „Bine. Vă voi aranja o întâlnire”.

106 Activitățile prestate de Zamolxe la templul zoroastrian erau din ce în ce mai fructuoase.

107 Treptat Zamolxe a reușit să învețe invocațiile Lui Zaratuștra din Gathas, părțile cele mai vechi din scriptura perșilor numită Avesta.

108 Și în acele scrieri a observat similitudini între limbile avestană și cea dacă.

109 Într-o zi preotul Zarates l-a spus Lui Zamolxe: „Există o înrudire între popoarele noastre.

110 Noi perșii suntem tot arieni veniți de pe meleagurile de unde sunteți voi tracii.

111 În vechime călăreții traci și familiile lor au poposit pe aceste pământuri, astfel născându-se popoarele mezilor și perșilor. Eu înțeleg destul de bine ce zici atunci când vorbești cu Likios, omul care Te slujește”.

113 Atunci Zamolxe i-a mărturisit: „Și eu pricep cuvintele din limba persană și chiar și manthre-le pe care deja le-am învățat de la domnia ta”.

114 Lisandros a luat legătura cu omul venit din India, pe care Zamolxe vroia să-l cunoască și a organizat o întâlnire.

115 Și la sosirea celor trei, indianul era îmbrăcat în alb și purta diagonal peste piept un fir gros.

116 Omul s-a prezentat zicând: „Sunt preot brahman și mă numesc Șastri.

117 Vorbesc limba sanscrită, care este destul de asemănătoare cu limba perșilor, avestana”.

118 Zamolxe și-a făcut și El cunoscut numele. Lisandros, care știa bine limba avestană va traduce conversația.

119 Și Zamolxe l-a întrebat pe brahman despre crezurile lui: „Ce s-ar putea spune despre spiritualitatea indiană?”

120 Și brahmanul a răspuns: „Noi avem scrierile sacre numite Veda.

121 Pe ele se bazează religia noastră vedică.

122 Cu o parte din ele, sub formă orală, au venit în India străbunii noștri migrând peste stepele și munții din ținuturile arienilor.

123 Scrierile sunt revelații.

124 Și noi suntem arieni, urmașii celor care au ajuns pe aceste meleaguri după ce au trecut prin ținuturile perșilor.

125 Arieni vedici și-au continuat drumul către est ajungând în India.

126 Suntem deci rude apropiate cu perșii".

127 Așa Zamolxe a înțeles că originea vedicilor este tot ariană, aceeași cu cea a perșilor și a tracilor.

128 Și vroia să cunoască cât mai multe lucruri despre scrierile sacre numite Veda și l-a rugat pe brahman: „Spune-mi te rog ce cuprinde scriptura voastră”.

129 Brahmanul Șastri a răspuns: „Veda are patru părți vechi, noi le numim samhita, anume Rig Veda Samhita, Yajur Veda Samhita, Sama Veda Samhita și Atharva Veda Samhita.

130 Există preoți brahmani specializați în fiecare dintre ele, unii chiar le știu pe de rost și le cântă.

131 Noi credem că învățătura trebuie să intre în inimă nu să fie doar citită, deși avem alfabetul nostru devanagari, scrierea zeilor.

132 Scopul învățăturii noastre este de a crea ceea ce numim sanatana dharma, calea eternă a dreptății, adevărului și luminii”.

133 Atunci Zamolxe a spus: „Maestrul meu spiritual Pitagora recomanda și el învățătura orală.

134 Voi spuneți *sanatana dharma* la ceea ce grecii denumesc *logos*, persanii numesc *asha* și noi geții *justiția*. Este de fapt aceeași esență.

135 „Exact” a remarcat brahmanul spusele Lui Zamolxe.

136 Și Zamolxe a înțeles că brahmanul stăpânea cunoștințe spirituale vaste.

137 Cu prilejul întâlnirii lor Zamolxe vroia să afle cât mai multe.

138 Și l-a întrebat pe brahman: „Spune-Mi te rog domnul Meu, ce numere sacre aveți în religia vedică?”

139 Brahmanul Șastri a răspuns: „Filosofia noastră are două

puncte centrale care prin interacția între ele creează dinamica existenței noastre spirituale.

140 Este vorba despre numerele zero și unu.

141 Am putea rezuma această dinamică în câteva cuvinte: numărul zero este potențialul care se poate materializa în numărul unu.

142 Astfel zero este nimicul capabil să genereze ceva, adică pe acel unu.

143 Pe când numărul unu, adică acel ceva, poate fi absorbit în numărul zero, nimicul.

144 Toate celelalte numere sunt jocul iluzoriu, lila spunem noi, dintre zero și unu.

145 Firește că această dinamică existențială are loc pe axa timpului".

146 Și Zamolxe a mai întrebat: „Oare aveți un număr sacru aflat în armonie cu curgerea timpului?"

147 Brahmanul a răspuns: „Da. Acest număr este o sută opt".

148 Și Zamolxe a zis: „Este foarte interesant. Maestrul Meu grec Pitagora Imi vorbea despre o mistică a numărului două sute șaisprezece".

149 Brahmanul a răspuns: „Observați vă rog faptul că două sute șaisprezece este dublul lui o sută opt.

150 Numărul mistic o sută opt este atribuit atât perspectivei masculine cât și celei feminine.

151 În existența lor complementară ele însumează cifra două sute șaisprezece, reprezentând practic dinamica masculin-feminin".

152 Zamolxe a fost impresionat de brahmanul Șastri.

153 Convorbirea lor l-a lărgit orizontul de înțelegere a misticii numerelor.

154 La despărțire i-a mulțumit brahmanului pentru bunăvoința cu care a răspuns întrebărilor Sale.

155 Apoi Zamolxe și Lisandros au revenit la templu".

156 Au trecut câteva săptămâni de când Zamolxe era în Babilon.

157 Regele Darius a aflat că printre cei care slujeau la templul lui Zarates era și un get pe nume Zamolxe.

158 Dorea să-L cunoască și să afle cât mai multe despre neamul geților.

159 Se gândea regele că va putea trimite o expediție militară la ei.

160 Intr-o zi Darius i-a cerut preotului Zarates să vină la palat împreună cu Zamolxe.

161 Intrând în marea sală a tronului lui Darius, Zamolxe a fost impresionat de splendoarea fără egal din jur.

162 Oaspeții de seamă au fost invitați să stea la aceeași masă cu măritul rege.

163 Ca sfătuitor spiritual al lui Darius, preotul Zarates, însoțit de Zamolxe, a luat loc în dreapta regelui care, văzându-L pentru prima dată pe Zamolxe, a fost uimit de fizionomia și prezența Sa de spirit.

164 Și regele I-a spus Lui Zamolxe: „Vorbește-mi despre neamul tău gețule Zamolxe!

165 Știu că pe pământurile voastre aveți colonii prospere ale grecilor, aflate undeva pe lângă mare”.

166 Zamolxe a răspuns: „Mărite rege, grecii s-au așezat în ținuturile noastre de pe lângă marea Euxin.

167 Dar ei ne sunt oaspeți nu cuceritori.

168 Noi suntem un popor aprig care nu a fost supus niciodată de nimeni de când ne știm”.

169 Și Darius a vrut să le cunoască temelia spirituală și a întrebat: „Cine este zeul vostru cel mare?”

170 Zamolxe a spus: „Zeul nostru drept se numește Dumnezeu.

171 Află mărite rege că și noi geții urmăm ceea ce perșii numesc *asha*. Noi îi spunem justiția”.

172 Dar Darius s-a arătat sceptic zicând: „Asha? Asha? Știți voi oare ce înseamnă cu adevărat *asha*?”

173 Atunci Zamolxe i-a răspuns: „Este dreptatea și adevărul, lipsa minciunii și a trădării.

174 Iubim cu dreptate oamenii, iar pe cei răi îi pedepsim, astfel că lumina lui Ahura Mazdah, Domnul Înțelept, se va mări, pe când întunericul lui Angra Mainyu, Spiritul Rău, se va diminua”.

175 Auzind cuvintele Lui Zamolxe, Darius a fost uimit.

176 Se gândise cumva la cucerirea pământurilor geților în urma unor sfaturi greșite.

177 Și pe loc a renunțat la acel plan spunând: „Dacă neamul geților are un om care poate vorbi atât de nobil, atunci veți fi lăsați în pace să slujiți în continuare luminii spiritului.

178 Perșii nu vor încerca să vă cucerească. 179Noi mergem doar împotriva acelor care sunt cuprinși de întuneric în spirit.

180 Îi respectăm pe oamenii luminii".

181 Și cu aceste cuvinte regele Darius a încheiat conversația cu Zamolxe care era mulțumit că avusese ocazia să afle gândurile regelui despre geți.

182 Persanii aveau în spatele cuceririlor lor un scop spiritual și credeau că Dumnezeu, pe care ei îl numeau Ahura Mazdah, îi ajuta.

183 După terminarea banchetului dat de regele Darius, Zarates și Zamolxe s-au întors la templu.

184 Acolo Zarates I-a spus Lui Zamolxe: „După cum ai auzit de la măritul Darius, Rege al Regilor, noi perșii nu atacăm popoarele la întâmplare.

185 Noi distrugem răul și întunericul celor care sunt sub stăpânirea Spiritului Răului, Angra Mainyu atunci când ei jefuiesc alte neamuri și distrug bunuri omenești.

186 Acum când regele Darius a aflat mai multe despre voi geții arieni, perșii nu vor merge împotriva voastră.

187 Dar cu grecii este altceva.

188 În trecut am avut și noi probleme cu un neam înrudit cu al vostru, masageții sau sciții pe care i-am supus în Bactriana cu vreo zece ani înainte ca marele rege Cyrus să ocupe Babilonul.

189 Dar ei ne-au atacat, căci erau oameni agresivi puși pe prădăciuni și a trebuit să ripostăm”.

190 Preotul și magul zoroastru Zarates îl considera pe Zamolxe un personaj cu totul deosebit.

191 Și vroia să-și verifice anumite teorii despre influența astrelor asupra vieții oamenilor și să afle împrejurările în care Zamolxe s-a născut.

192 Și într-o zi, pe când se aflau în grădina templului, Zarates l-a rugat pe getul arian să-i povestească:

193 „Știu că ai patruzeci și doi de ani.

194 Vorbește-mi despre timpul când ai venit pe lume Zamolxe”.

195 Zamolxe a zis: „Despre acel timp iată ce mi-au spus părinții mei, domnul meu.

196 Era iarnă, mama m-a născut în casă pe pământ.

197 Așa este obiceiul la noi geții.

198 Chiar numele meu înseamnă pământ în sensul de sursă germinativă, de creștere și înflorire, de aspirație către lumină.

199 Spre dimineață când mama mă năștea la răsăritul soarelui,

tata a văzut pe cer o stea mare cu coadă.

200 Astrul acela a rămas mult timp să lumineze cerul.

201 Și tata a crezut că este un semn bun pentru tot neamul geților.

202 La maturitate am ajuns preot și am făcut cât am putut pentru ei.

203 Dar mă ardea o dorință fierbinte, să cunosc înțelepciunea de peste tot.

204 Și așa am plecat în lume, de aceea mă aflu aici, domnul meu".

205 Zarates a remarcat: „Este interesant.

206 În limba avestană *zam* înseamnă tot pământ.

207 Toate cele spuse de Tine încep să capete sens".

208 Și se gândea Zarates făcând calcule: „Getul este născut cu douăzeci de ani după Pitagora.

209 Deci Zamolxe avea douăzeci și cinci de ani atunci când perșii au cucerit Babilonul și treizeci și cinci de ani când au cucerit Egiptul".

210 Și Zarates l-a spus Lui Zamolxe: „Mă voi mai gândi la cele ce mi-ai spus".

211 Adesea, după ceremoniile rituale ale focului sacru *atash*, Zamolxe stătea de vorbă cu Zarates.

212 Și i-a spus într-o zi: „Învățătorule, în insula Samos am avut prilejul să discut cu înțeleptul Pitagora despre existența lumii.

213 El spunea că în esență realitatea se reduce la manifestarea ordinii, ceea ce voi perșii numiți *asha*, reprezentată prin numere.

214 Tu domnul meu ce părere ai?"

215 Și Zarates a răspuns: „Eu cred că nu putem face prea ușor o așa afirmație.

216 În primul rând că nu există ordine peste tot ca să o putem exprima prin simboluri și prin numere.

217 Și chiar dacă am reuși să găsim numerele potrivite și legile prin care acele numere arată ordinea, ce ne vom face cu dezordinea?

218 Ne este practic imposibil să aplicăm numerele și în cazul dezordinii".

219 Zamolxe a spus: „Așa ar părea la prima vedere.

220 Dar să ne gândim la faptul că întunericul înseamnă lipsa luminii și dezordinea este lipsa ordinii.

221 Pe aceste considerente putem spune ca Angra Mainyu, Spiritul Rău, este lipsa lui Ahura Mazdah, Spiritul Bun.

222 Prin urmare Angra Mainyu nu există".

223 Și preotul Zarates a căzut pe gânduri, fiind pus în dificultate.

224 Apoi a mărturisit: „Ceea ce spui Tu este foarte interesant.

225 Dar totuși realitatea lumii înseamnă atât ordine cât și dezordine.

226 Deși dezordinea este lipsa ordinii ea ar trebui cumva măsurată".

227 Și Zamolxe a zis: „Mă gândesc că în timp dezordinea se ordonează urmând anumite legi.

228 Deci ea ar putea fi exprimată prin numere, chiar dacă se află în stadiul de dezordine".

229 Și Zarates a fost de acord: „Aceasta este adevărat.

230 Dar până la acea ordonare trebuie să remarcăm faptul că orice evaluare a unei situații existente într-un anumit punct din timp găsește atât ordine cât și dezordine.

231 Dinamica relației lor nu salvează corelarea pentru că haosul apare mereu în lume".

232 Și Zamolxe a continuat argumentul filosofic în fața lui Zarates zicând: „Deci putem spune că atât Ahura Mazdah cât și Angra Mainyu, ca forțe ale realității, vor exista mereu".

233 Zarates a răspuns: „Asta este corect.

234 Dar noi zoroastrienii credem că va exista un timp când Ahura Mazdah îl va învinge pe Angra Mainyu.

235 Și atunci salvatorul nostru numit *Saoshyant* va sosi în lume".

236 „Ce înseamnă anticipata apariție a acestui personaj?" a întrebat Zamolxe.

237 Și Zarates a răspuns: „În general noi zoroastrienii credem că este vorba de venirea unui om, în carne și oase, precum a fost Zaratuștra.

238 Și mai credem că spiritul Lui Zaratuștra va coborî în acea persoană.

239 Salvarea va consta în aducerea înțelepciunii pentru toți, va fi o reînnoire a lumii.

240 Noi numim aceasta *frashokereti*.

241 În prezent, după cum se observă, sunt foarte puțini înțelepți printre oameni.

242 Noi mai credem că există o permanentă luptă între Ahura Mazdah și Angra Mainyu.

243 Dar lumina și binele nu sunt dominante, ci mai degrabă stăpânește opusul lor.

244 Adică întunericul și răul, au rol prevalent în societățile umane.

245 Dar atunci când lumina și binele vor exista în cel puțin jumătate din gândurile, vorbele și faptele oamenilor, ca expresii ale conștiinței colective, atunci putem spune că Ahura Mazdah este pe punctul să-l învingă pe Angra Mainyu.

246 O astfel de victorie nu înseamnă dispariția manifestărilor lui Angra Mainyu, spiritul dezordinii, ci doar diminuarea prezenței lui.

247 Dualitatea ordine-dezordine se va menține cât timp va fi lumea.

248 Dar în anumite societăți ordinea și binele vor predomina asupra răului. Și astfel armonia va fi prezentă.

249 Cred că deja ai discutat cu Pitagora dualismul lumină-întuneric?"

250 Zamolxe a admis: „Intr-adevăr domnul meu.

251 Am abordat tema, dar aspectul de salvare în viitor al omenirii a fost tratat doar la suprafață.

252 Acum ideile Imi sunt mult mai clare".

253 Zamolxe a vrut să știe mai multe fapte despre fondatorul crezului perșilor spunând: „Aș dori să-L cunosc mai bine pe marele profet Zaratuștra".

254 Și preotul Zarates a răspuns: „Zaratuștra a trăit cu aproximativ cinci sute de ani înainte de aceste timpuri.

255 La vremurile acelea perșii și mezii aduceau zeilor ca ofrande animale sacrificate, obiceiuri învățate de la popoarele vecine.

256 Dar Zaratuștra s-a opus, înțelegând răul care venea de la uciderea rituală.

257 El l-a convins pe regele Viștaspa să facă reforme și în primul rând să interzică jertfa.

258 De atunci noi perșii am tot progresat. Precum se vede, aproape că suntem stăpânii lumii.

259 Și vom continua încă să ne ridicăm spre și mai multă lumină pentru că învățăturile Lui Zaratuștra sunt cele mai înțelepte din lume.

260 Nouă persanilor lumea ne spune adoratorii focului.

261 Și pe bună dreptate, căci noi venerăm focul pentru că îi știm puterea de a transforma, de la obiectele materiale până la sufletul omului.

262 Și ai observat cum, treptat în prezența focului sacru, oamenii se schimbă în bine.

263 Iar cei care au atins o înaltă comuniune cu Ahura Mazdah, Spiritul Luminii, dobândesc și darul profeției".

264 În activitățile zilnice de la templu, Zamolxe a primit însărcinări din ce în ce mai importante.

265 Devenise un bun cunoscător al manthre-lor din Avesta, scriptura perșilor zoroastrieni.

266 Și vroia să afle cât mai multe despre spiritualitatea zoroastră, astfel că într-o zi l-a întrebat pe preotul Zarates: „Ce reprezintă simbolul omului cu aripi?”

267 Și Zarates a răspuns: „Noi îl numim *faravahar*.

268 Este un simbol vechi pe care perșii l-au luat de la asirieni.

269 Într-o formă apropiată îl au și egiptenii și iudeii.

270 Cred că prima dată a apărut la neamul hitiților, veniți de undeva de pe lângă Pontul Euxin.

271 Pentru noi *faravahar* înseamnă Ahura Mazdah.

272 La hitiți, la egipteni și la iudei în locul bustului uman este reprezentat soarele.

273 S-au dat felurite alte interpretări simbolului, anumite legende foarte vechi vorbesc despre oamenii puternici cu aripi, care au coborât din cer și s-au împreunat cu fiicele pământenilor.

274 Noi legăm acest simbol de nașterea Lui Zaratuștra, al cărui nume înseamnă *stea strălucitoare*.

275 Profetul nostru a avut ceva din acei oameni cu aripi, purtători ai luminii stelelor.

276 Faravahar este un simbol al zeităților solare care prin puterea lor divină susțin pe conducătorii lumești cei buni".

277 Preotul Zarates era foarte mulțumit de tot ce făcea Zamolxe Arianul.

278 Într-o zi i-a adus o veste aparte: „Curând va sosi momentul când vei fi inițiat ca preot al marelui Zaratuștra"

279 „Sunt gata domnul meu să servesc lumina spiritului" i-a răspuns Zamolxe.

280 Și ceremonia de investitură a Lui Zamolxe ca preot zoroastru a fost fixată să aibe loc peste zece zile.

281 În ziua hărăzită, patru preoți, printre care și Zarates, au pregătit totul.

282 Evenimentul deosebit va dura aproape o jumătate de oră și la el vor participa doar câțiva invitați.

283 Candidatul la preoție a fost îmbrăcat în haine de culoare albă și încins în jurul mijlocului cu un brâu.

284 Apoi, cu manthre alese, preoții au invocat prezenta la focul sacru a spiritului Lui Ahura Mazdah.

285 Și au urmat ritualurile de purificare care desăvârșeau consacrarea preoțească a Lui Zamolxe.

286 La sfârșit Zarates I-a spus Lui Zamolxe: „Te-ai schimbat la față.

287 Lumina Lui Ahura Mazda a intrat în tine”.

288 Când ceremonia s-a încheiat a urmat festinul, bucuria colectivă a investiturii noului preot.

289 Și Zarates a luat loc la masă, împreună cu Zamolxe, proaspătul inițiat, și I-a vorbit astfel:

290 „De acum ești atât preot al Lui Zaratuștra cât și medic sacerdot, Zamolxe.

291 Poti conduce ceremonii ale focului conform ritualurilor noastre și poți face tratamente de boli și răni cum crezi de cuviință că e bine.

292 După cum știi prea bine, activitățile noastre aici la templu s-au intensificat.

293 Sunt multe căpetenii de oaste care ne solicită ajutorul, iar noi, cei câțiva preoți și medici sacerdoți, care servim la templu, abia facem față cererilor”.

294 Și Zamolxe a intrat în serviciile sacerdotale cele mai importante de la templu.

295 Avea acum prilejul să servească singur pe cei care solicitau aprinderea focului sacru și prezența acolo a Lui Ahura Mazdah.

296 Marele Lup Alb îl ajuta la pregătirea a tot ce era necesar ceremoniilor”.

297 Treptat, Lui Zamolxe i s-a dus vestea despre calitatea deosebită a serviciilor Sale.

298 Personalități, din armata persană și din administrația

orașelor și a satrapiilor, apelau la trezirea spirituală dată de prezența focului sacru condus de Zamolxe în Babilon.

299 Sacerdoții erau plătiți prin donații, iar beneficiarii care foloseau serviciile religioase ale preotului Zamolxe erau foarte generoși.

300 Regele Darius bătuse moneda de aur, daricul și pe cea de argint, siculul. În scurt timp, ca preot al Lui Zaratuștra, Zamolxe s-a îmbogățit.

301 Timpul, cât Zamolxe a deprins marea înțelepciune a Lui Zaratuștra, învățând de la preotul Zarates și servind la templul zoroastru din Babilon, a fost de trei ani.

302 Și într-o zi pe neașteptate Zarates L-a sfătuit pe get: „Ar trebui să mergi să vezi cum merg lucrările la construcția templului iudeilor, care se pare că se apropie de finalizare.

303 Ei îl slujesc tot pe Domnul Domnilor.

304 De aceea iudeii au fost eliberați din captivitate de către regele Cyrus Cel Mare, după ce acesta a ocupat Babilonul.

305 Treci prin Ierusalim și apoi pleci în Egipt”.

306 Și Zamolxe s-a gândit la spusele preotului Zarates.

307 Aici, în Babilon, stătuse timp de trei ani și pătrunsese adânc înțelepciunea Lui Zaratuștra.

308 Devenise El Insuși preot al marelui înțelept al perșilor.

309 Era vremea să meargă să cunoască și alți oameni ai căutărilor divine.

310 Și Zamolxe i-a răspuns lui Zarates: „Domnul meu voi face precum spui.

311 E timpul să plec din Babilon”.

312 Și Zarates L-a asigurat de sprijinul său spunând: „Îți voi da scrisoare de recomandare către armata persană și către toți supușii imperiului.

313 La Ierusalim Te va ajuta Zerubabel, care-l cunoaște bine pe Pitagora.

314 Vei primi din visteria templului aur și bani destui ca să-Ți ajungă pentru mult timp.

315 Ești unul dintre magavan, preoții Lui Zaratuștra și ai o poziție înaltă printre toți oamenii din împărăția lui Darius”.

316 După câteva zile Zamolxe a primit de la Zarates recomandarea scrisă în limba avestană.

317 Și când pregătirile de plecare au fost aproape gata, Zamolxe a dorit să aibe o ultimă conversație cu înțeleptul Zarates.

318 Și i-a spus: „Domnul meu, știu prea bine că spiritul profetic care te animă îți spune multe și despre ce va face sufletul Meu în viitor.

319 Aș vrea să știu, când Mă voi reîntrupa ca să pot ajuta neamul Meu și în viitor?

320 Oare cum Mi se aplică ciclicitatea de două sute șaisprezece ani a sufletelor?

321 Pitagora Mi-a vorbit câte ceva despre aceasta, dar nu a făcut nicio predicție".

322 Și preotul Zarates I-a răspuns astfel: „Ești foarte deosebit Zamolxe.

323 Află că multe evenimente importante, legate de spiritul Tău, se vor întâmpla cu puțin timp înainte de a se împlini de douăsprezece ori câte două sute șaisprezece ani, deci vor trece două mii cinci sute nouăzeci și doi de ani de la nașterea Ta.

324 Cu treizeci de ani înainte de acel moment va apare o stea strălucitoare pe cer și va sta așa multe zile.

325 Atunci spiritul Tău va coborî în poporul Tău și va lucra cu sufletele oamenilor care treptat se vor întoarce pe calea dreptății așa.

326 Tot în neamul Tău se vor întrupa la acea vreme spiritele celor optsprezece ancesori ai noii omeniri spirituale.

327 La acel timp Te vei renaște în toți cei care vor primi spiritul Tău și care sunt urmașii neamului Tău.

328 După împlinirea misiunii de treizeci de ani spiritul Tău propriu va reveni în cer la Dumnezeu, Ahura Mazdah.

329 În felul acesta urmașii neamului Tău vor avea sufletele lor strălucind cu al Tău alături ca și cum ai renăscut în ei".

330 Zamolxe a fost profund mișcat de profețiile lui Zarates și i-a spus: „Îți mulțumesc înțeleptule. Rămâi cu bine.

331 Fie ca Ahura Mazdah să continue să lumineze neamul perșilor".

## CAPITOLUL 7

**Zamolxe merge în Iudeea. Zerubabel și Zamolxe. Sfințirea templului din Ierusalim. Zamolxe este măhnit de sacrificiile de animale. Simbolul soarelui cu aripi. Zamolxe pleacă spre Egipt.**

1 Zamolxe și Marele Lup Alb au pornit către Ierusalim.

2 Pe drum au întâlnit trupe persane patrulând spre Iudeea.

3 Comandantul lor a citit cu atenție scrisoarea lui Zarates:

4 Către oștenii armatei Marelui Rege Darius și toți oamenii din împărăția perșilor. Aflați că purtătorul acestei scrisori pe nume Zamolxes este preot al Lui Zaratuștra și om al dreptății, asha, iubit de Ahura Mazdah.

5 El are dreptul la onoare, respect și ajutor oriunde s-ar afla în imperiul perșilor.

6 V-am scris aceasta eu preotul Zarates al regelui Darius.

7 Și comandantul militarilor perși L-a tratat cu respect pe Zamolxe însărcinând patru soldați să-L ajute și să-L protejeze pe tot timpul drumului.

8 Când Zamolxe a ajuns la Ierusalim, la căutat pe Zerubabel care, cunoscând bine limba persană, a fost impresionat la citirea scrisorii lui Zarates.

9 Și L-a privit pe Zamolxe cu respect și admirație spunând: „Sunteți unul dintre preoții magavan, un învățător magos, un rabin, cum spunem noi iudeii.

10 Eu am trăit în Persia și cunosc bine religia lui Zaratuștra.

11 Cu ce vă putem ajuta domnul nostru?”

12 Și Zamolxe i-a zis: „Sunt în drum spre Egipt.

13 Dar dacă tot mă aflu aici la Ierusalim aș dori să văd templul lui Iehova.

14 Preotul Zarates îmi spunea că ar trebui să fie deja gata.

15 În ce stadiu vă găsiți cu zidirea?”

16 Zerubabel a răspuns vesel: „Templul nostru este terminat, spre bucuria tuturor iudeilor.

17 Am făcut și toate decorațiunile, urmează ca în câteva zile să-l sfințim Domnului Iehova.

18 Ați sosit chiar la timpul potrivit.

19 Ca preot zoroastru puteți asista la momentul în care vom face

ceremonia.

20 Noi iudeii îl considerăm pe regele persan Cyrus Cel Mare ca pe un salvator, Mesia.

21 Și respectăm perșii pentru că ne-au eliberat din captivitatea babiloniană".

22 Zamolxe S-a obișnuit repede cu orașul Ierusalim.

23 Zerubabel I-a făcut cunoștință cu profeții timpului acela, pe nume Hagai și Zaharia.

24 Căutările spirituale ale Lui Zamolxe l-au impresionat mai ales pe Zaharia care I-a spus: „Ce călătorie extraordinară ați făcut!

25 Nu puteați să nu veniți și la Ierusalim!

26 Aici Îl veți cunoaște pe Iehova al cerului!

27De acum înainte El va locui în templul nostru.

28 In curând vom face sfințirea templului și veți asista la un moment grandios".

29 Și în câteva zile totul era pregătit.

30 Zamolxe și Marele Lup Alb au fost invitați în rândul din față, ca să aibă o vedere cât mai bună a evenimentelor ce vor urma.

31 Sfințirea templului va fi făcută de preoții din spița lui Aaron, fratele lui Moise, și de leviți.

32 Și au fost spune rugăciuni și invocații către Iehova.

33 Iar când a sosit momentul culminant, preoții, leviții și poporul de rând au asistat la sacrificiul a o sută de tauri, două sute de berbeci și patru sute de miei.

34 Ritualul de sfințire a templului a cuprins și jertfa a doisprezece iezi, pentru păcatele celor douăsprezece triburi ale lui Israel, deși zece dintre ele fuseseră pierdute cu circa două sute de ani în urmă pe timpul imperiului asirian.

35 Zamolxe a privit cu cutremurare și adâncă mâhnire sacrificiul animalelor făcut cu ocazia sfințirii templului.

36 Știa din învățăturile lui Pitagora și ale lui Zarates că popoarele care jertfesc animale vor suferi.

37 Și ceremoniile au luat sfârșit.

38 In cele câteva săptămâni, cât a mai stat în Ierusalim, Zamolxe s-a împrietenit cu profetul Zaharia.

39 Și a avut astfel prilejul să cunoască mai îndeaproape religia iudeilor.

40 Profetul Zaharia I-a mărturisit: „Noi Îl venerăm pe Iehova încă

de pe vremea patriarhului Abraham.

41 Poporul nostru a suferit mult de-a lungul veacurilor, dar mereu Iehova și-a întors fața luminoasă către noi și ne-a scăpat din urgii.

42 Ultima Sa iertare este ieșirea iudeilor din captivitatea babiloniană.

43 Perșii învingători ne-au permis să construim al doilea templu tot pe locul unde înțeleptul rege Solomon îl făcuse pe primul distrus cu peste șaptezeci de ani în urmă de către babilonieni".

44 „De ce crezi că Iahve s-a mâniat pe voi?” l-a întrebat Zamolxe.

45 Și profetul Zaharia a zis: „Iudeii se înstrăinaseră de El și venerau zei străini, dar acum ei Îi sunt credincioși”.

46 Atunci Zamolxe i-a muștrat pe iudei: „Domnul meu Zaharia, ai studiat cu învățații zoroastrieni și ai cunoscut faptul că jertfele prin ucidere făcute oricăror zei atrag vărsare de sânge poporului care le face.

47 De ce oare voi iudeii încă mai aduceți ofrandă lui Iehova sub forma sacrificiilor animale?

48 Am văzut cum la sfințirea templului au fost omorâte câteva sute de animale.

49 A fost un adevărat măcel!

50 Este o grozăvie pentru un popor ca al vostru care pretinde că urmează lumina vieții!"

51 Cuvintele Lui Zamolxe l-au pus în mare încurcătură pe profetul Zaharia care într-un târziu a răspuns: „Strămoșul nostru Abraham a făcut jertfe.

52 Moise în Tora ne spune cum să facem aceste sacrificii, iar noi îi urmăm".

53 Și Zamolxe l-a muștrat pe profetul Zaharia: „Dar tu ca profet, om al luminii, ce crezi?

54 Oare Iehova are nevoie de sacrificiile voastre de tauri, de berbeci și de miei?”

55 Profetul Zaharia s-a adâncit și mai mult în gânduri.

56 Întrebările Lui Zamolxe îl surprinseseră și a zis: „Poporul urmează învățăturile din Tora.

57 Dar când va veni salvatorul nostru Mesia vom înțelege mai bine aceste idei și vom fi salvați.

58 Acest neam trebuie să sufere căci noi iudeii suntem un destin.

59 Știm că în viitor, în acele zile de pe urmă, va fi un măcel cumplit de oameni.

60 Eu le-am spus preoților și leviților să nu jertfească animale la sfințirea templului, dar nu m-au ascultat.

61 Acum îi așteaptă pedeapsa – templul pe care l-au sfințit ei cu atâtea jertfe va fi distrus într-o zi.

62 Când Mesia va veni pe pământ atunci Iehova va conduce întreaga lume și va fi singurul zeu pentru toți oamenii".

63 Și Zamolxe a mustrat și poporul iudeu zicând: „Poporul iudeu are obiceiul să jertfească nu numai animale, dar să ucidă chiar și pe profeți.

64 Este rău ce faceți!

65 Vă asumați suferința datorită obiceiului de a jertfi".

66 Profetul Zaharia a mai spus: „Urmăm scriptura.

67 Chiar dacă ea ne-a dus de-a lungul timpului în suferință, tot ea ne-a și salvat”.

68 Și a mai zis Zamolxe: „Crezi că este mai bine să treci prin suferință ca să fii salvat?

69 Dacă salvatorul Mesia va veni pe pământ, cândva în viitor, atunci de acum înainte în mod sigur lucrurile vor merge din ce în ce mai rău.

70 Există în religia voastră o componentă a întunericii care cu timpul va crește în putere".

71 Profetul Zaharia a fost de acord: „Asta în mod cert.

72 Eu cred că din acea parte neagră a iudaismului vor răsări ramuri care să răspândească răul în lume până în zilele cele de pe urmă”.

73 Zamolxe a luat aminte la cuvintele profetului Zaharia.

74 Și cu durere sufletească se întreba pe Sine: „Oare acest rău despre care vorbește Zaharia va ajunge și la neamul Meu?

75 Numai Dumnezeu știe!"

76 După o lună și ceva iudeii au serbat Paștile și cu această ocazie au sacrificat mielul pascal.

77 Sărbătoarea a durat șapte zile și Zamolxe a asistat la ea.

78 Și a vrut să afle de la profetul Zaharia cum vedea el viitorul poporului iudeu, dar și al omenirii în general.

79 Zaharia a zis: „Lumea se află în suferință.

80 Intr-o bună zi salvatorul nostru Mesia va veni să aducă pacea

pe pământ.

81 Până atunci vor fi mulți profeți mincinoși care vor aduce dezbinare între oameni.

82 Poporul iudeu, în mare parte, va fi măcelărit de dușmani, dar Iehova va distruge pe dușmanii lor care se vor omori între ei, iar ținuturile le vor fi pustiite.

83 Când va fi asta? Nu știm!"

84 Zamolxe S-a hotărât să părăsească Ierusalimul.

85 Și și-a luat rămas bun de la cunoscuții din Ierusalim.

86 A avut o ultimă conversație cu profetul Zaharia care a spus: „Vei învăța lucruri foarte interesante în Egipt.

87 Noi iudeii păstrăm câteva obiceiuri bune deprinse în timpul sclaviei noastre de patru sute de ani în Egipt.

88 Ele au devenit deprinderi esențiale în religia noastră.

89 Spunem amen atunci când dorim ca rugăciunea să se îplinească.

90 Amen, Amun sau Ra sunt trei nume ale zeului cel mai important la egipteni, astfel că invocația amen îl cheamă pe zeu să îplinească ruga.

91 Tot în Egipt noi am învățat ce înseamnă deschiderea ochilor omului către lume, ochiul fiind fereastra spiritului care se trezește la o nouă realitate.

92 Și aplicăm aceasta cu rugăciunea făcută la menora, sfeșnicul cu mai multe brațe, unde copiii noștri își deschid ochii în lumină.

93 Acesta este unul din marile noastre secrete, iluminarea noilor generații încă din fragedă copilărie.

94 Iehova a făcut ca dea lungul timpului să învățăm și alte înțelepciuni de la caldeeni și zoroastrieni.

95 Putem spune că noi iudeii ne aflăm în acest moment istoric pe Calea Lui Zaratuștra, într-un fel propriu.

96 Altfel nu puteam fi eliberați din captivitatea babiloniană de către perși.

97 De la ei am preluat în iudaism un concept fundamental, cel de nemurire a sufletului și de reînviere a lui".

98 Și Zamolxe i-a spus: „De-a lungul istoriei religiei voastre a-ți asimilat multe idei bune de la alte popoare.

99 Doar că ofranda sângeroasă vă ține încă în întuneric. Este un sacrilegiu împotriva vieții".

100 Profetul Zaharia I-a mai spus Lui Zamolxe: „Iudeii sunt elementul uman de liant al marilor culturi ale omenirii, cea caldeeană, cea egipteană și în prezent cea zoroastră.

101 Indiferent ce se va întâmpla în timp cu aceste culturi noi iudeii vom supraviețui. Este destinul nostru”.

102 Când s-a apropiat momentul despărțirii de profetul Zaharia, Zamolxe a mai vrea să afle încă ceva de la el zicând: „Spune-mi, te rog, ce știi despre simbolul soarelui cu aripi și împreunarea oamenilor veniți din stele cu fiicele oamenilor?”

103 Și profetul Zaharia a răspuns: „Noi am luat simbolul de la egipteni care îl aveau de la hitiți.

104 Acolo în Egipt simbolul reprezenta o divinitate solară, pe Amen, nemuritorul flancat de două chei ankh.

105 Cât despre împreunarea oamenilor veniți din stele cu fiicele pământenilor, Moise a scris în Tora în Cartea Facerii următoarele:

106 „în zilele acelea erau pe pământ uriași, și chiar după aceea, când fiii zeilor au intrat la fiicele oamenilor și acestea le dăruiau fii:

107 aceștia sunt uriașii din vechime, oamenii cei vestiți”.

108 Zeilor noi le spunem Elohim, un nume care apare frecvent în Tora.

109 Este cât se poate de clar că femeile pământene au născut copii avuți cu oamenii stelelor.

110 Regele nostru Ezechia purta simbolul soarelui cu aripi care-i reprezintă pe acei zei ai stelelor. Cam atât cunoaștem despre aceasta”.

111 Zamolxe a mai spus: „Și noi în Dacia avem multe legende despre uriași.

112 Voi avea suficient timp să-mi lămuiesc în Egipt toate aceste lucruri.

113 Până atunci rămâi cu bine Zaharia și Domnul Iehova să fie cu tine”.

114 „Drum bun Zamolxe” I-a urat profetul Zaharia.

115 Și cei doi s-au despărțit.

116 Zamolxe a pornit împreună cu Marele Lup Alb către vest pe drumul care ducea spre mare.

117 Ajutați de scrisoarea preotului Zarates, cei doi s-au alăturat convoiului unor trupe persane care mergeau către Egipt.

118 Drumul era greu trebuind să traverseze și zonele aride, dar în

cele din urmă au sosit în Delta Nilului, după care au pornit în susul fluviului.

119 Tinta călătoriei lor era Teba, Luxor, cum era numit orașul în vechime.

120 Zamolxe știa de la Pitagora că grecii dădeau Tebei numele Diospolis.

121 Dorea în primul rând să ajungă la templul zeița Maat, o divinitate egipteană care exprima ceea ce egiptenii numesc *maat*, ordinea, dreptatea și adevărul.

122 Teoretic și practic aceasta însemna *asha* pentru persani, iar pentru greci era *logos*.

123 Zamolxe știa că la templul zeița Maat a studiat Pitagora care, ca preot egiptean, slujise la acel lăcaș religios.

124 Și se întreba dacă la templul Maat va mai găsi pe cineva care să-l fi cunoscut pe Pitagora.

125 Maestrul grec ionian fusese dus în captivitate în Babilon cu douăzeci de ani în urmă, la venirea perșilor în Egipt.

126 În drumul lor către Teba, Zamolxe și Marele Lup Alb s-au alăturat unei caravane de cămile.

127 Călătoria, de-a lungul Nilului, s-a dovedit anevoioasă, dar în cele din urmă cei doi au ajuns la destinația dorită.

## CAPITOLUL 8

**Sosirea la Teba. Despre preoțimea egipteană. O noapte în templu în prezența focului sacru. Zamolxe la Karnak. Cum se poate crea viitorul. Zamolxe la Sfinx și în Marea Piramidă. A doua schimbarea la față a Lui Zamolxe. Investiția în preoția Lui Amen.**

1 Când au sosit la Teba, Zamolxe a solicitat ajutorul și protecția garnizoanei persane de acolo.

2 Gradul său înalt, de preot zoroastru, impunea respect și a primit imediat locuință.

3 Și în zilele următoare Zamolxe și Marele Lup Alb au dorit să cunoască mai bine orașul și zona dimprejur.

4 Teba era o urbe cu zeci de mii de locuitori, cei mai mulți dintre

ei fiind afiliați activităților templului.

5 Intr-una din zile Zamolxe a cunoscut-o pe Nefertibet, preoteasa de la templul zeiței Maat.

6 Era fiica preotului Senefer de la templul Luxor, dedicat zeului Amun în aspectul lui de creator, soției sale zeița Mut și fiului lor Khonsu.

7 Preoteasa vorbea bine grecește și i-a povestit Lui Zamolxe despre Pitagora.

8 Avea douăzeci și unu de ani atunci când Pitagora fusese luat captiv în Babilon de către persi.

9 La cei patruzeci și unu de ani ai ei, Nefertibet deținea titlul onorific de soție a zeului la templul lui Amun, dar slujea și la templul zeiței Maat.

10 Astfel, cu ajutorul preotesei Nefertibet, Zamolxe și-a început ucenicia spirituală, interesându-se mai întâi despre viața sacerdoților egipteni.

11 Așa Zamolxe a aflat că un preot egiptean, numit în mod curent *hem netjer*, servea zeitatea templului respectiv.

12 Preotesele numite *hemet netjer* erau considerate soții ale zeului respectiv, fiind în fapt căsătorite de obicei cu preoții.

13 Orașul era împânzit de temple, având fiecare un lac cu apă sacră ca simbol al creației continue.

14 Atât preoții cât și preotesele aveau capul ras, se spălau pe corpuri de două ori pe zi și de două ori pe noapte, se depilau complet, se ungeau cu uleiuri speciale, iar bărbații aveau făcută circumcizia.

15 Toți sacerdoții egipteni se abțineau de la activități sexuale cu câteva zile înainte de intrarea într-un templu

16 și nu purtau îmbrăcăminte din piele sau lână,

17 iar sandalele le erau făcute din papirus.

18 Ei urmau reguli stricte în desfășurarea atribuțiilor ce le aveau pe lângă temple,

19 cei mai mulți dintre ei dormind chiar în anexele așezămintelor religioase.

20 Casa zeului era templul, numit *per netjer*, având o statuie a zeului respectiv ca punct focal al locului.

21 La ea aveau acces numai preoții de rang înalt.

22 Înscripțiile din temple erau considerate cuvinte divine medu

netjer, reprezentând o simbolistică încărcată de potențialitate.

23 Crucea ankh, simbolul vieții eterne, era considerată ca având mari puteri.

24 Zamolxe a fost foarte mulțumit cu informațiile primite de la preoteasa Nefertibet.

25 A doua zi a mers din nou la templul zeiței Maat unde a rugat-o pe Nefertibet să-i povestească despre timpul când Pitagora trăise în Egipt.

26 Cu adâncă nostalgie preoteasa și-a adus aminte de acele vremuri spunând: „Ar fi dorit să rămână întreaga lui viață aici la Teba.

27 Pitagora era preot *hem netjer*.

28 Eu și el vroiam să ne căsătorim.

29 Dar au venit persanii care, aflând că era grec și fenician, l-au luat în Babilon.

30 Am mai primit apoi vești de la el, se hotărâse să rămână acolo la templul unui preot persan numit Zarates".

31 Și Zamolxe i-a spus: „Pe Zarates l-am cunoscut și eu în Babilon.

32 Este un mare înțelept de la care am învățat foarte mult".

33 „Ce-ți propui să faci aici în Egipt?” a întrebat Nefertibet.

34 Și Zamolxe a răspuns cu hotărâre: „Vreau să-mi continui ucenicia în cunoașterea zeilor.

35 Mă întreb dacă domnia ta preoteasă Nefertibet mă poți ajuta?"

36 Atunci Nefertibet a zis: „Egiptenii cred că învățătura cea mai bună vine de la zei și zeițe.

37 Noi preoții și preotesele de aici nu facem decât să transmitem altor oameni frânturi din ceea ce am învățat și noi de la zeități.

38 Personal te pot ajuta atât cât știu, dar cel mai bine este să apelezi direct la ajutorul zeilor".

39 „Și cum se face aceasta?” a întrebat Zamolxe.

40 Nefertibet a răspuns: „Există metode bine cunoscute.

41 Altele vor putea fi descoperite de către căutătorul spiritual.

42 Important de știut este faptul că o cale a zeilor este totdeauna specifică fiecărui om care vrea să o urmeze".

43 „Cum aş putea să pornesc pe un astfel de drum?” a mai întrebat Zamolxe.

44 Și Nefertibet a mai spus: „O primă întâlnire cu zeii are loc

atunci când ucenicul doarme noaptea în templu în prezența focului sacru.

45 Prin aceasta aspirantul la cunoașterea zeilor își testează percepția către lumea misterelor lor și zeii îl pot vizita în somn.

46 Ce urmează numai acel om știe.

47 De multe ori Pitagora a dormit prin temple ca să poată primi inspirația zeilor".

48 „Aș dori să dorm chiar în această noapte la templul zeiței Maat” a rugat-o Zamolxe pe Nefertibet.

49 Și ea a fost de acord spunând: „Bine. Voi pregăti cele trebuitoare.

50 Focul sacru va fi făcut în curte ca să poată ține până a doua zi dimineața. Vino astă seară la amurg”.

51 Zamolxe a mers acasă și i-a spus Marelui Lup Alb planul Său. Vor merge împreună și vor lua cu ei câteva pleduri pe care vor dormi.

52 Cei doi au ajuns la templul Maat, imediat după apusul soarelui.

53 Nefertibet era acolo și le-a dat instrucțiuni pentru întreținerea focului.

54 Și le-a mai spus câte ceva despre zeitățile care ar putea lua parte la ceea ce va urma zicând: „Folosiți cu chibzuință lemnele pentru focul sacru.

55 Rămânând aici noaptea să țineți seama de faptul că zeița Maat este fiica zeului suprem Amun și consoarta zeului înțelepciunii Thoth.

56 Puteți intra în bazinul cu apă al templului”.

57 Apoi Nefertibet s-a retras într-una din construcțiile anexate templului.

58 Marele Lup Alb a așternut un pled pentru Zamolxe, într-un loc mai aproape de focul sacru, iar el va sta mai deoparte.

59 S-a lăsat noaptea și focul sacru s-a întetțit.

60 Și Zamolxe a intrat în lacul templului pentru ritualul de purificare.

61 Apoi, după miezul nopții, Zamolxe a adormit și a visat:

62 Era în zori de zi.

63 Se afla singur la poalele unui deal și luna plină strălucea puternic pe cer.

64 În cercul lunii a apărut capul unui egiptean care l-a spus:

„Deschide-ți ochii mai bine și privește-mă”.

65 Zamolxe s-a uitat atent la chipul din lună și a observat ochii omului aprinzându-se din ce în ce mai tare.

66 Apoi luna a dispărut brusc și a apărut soarele în care se afla un alt chip de om înconjurat de raze de soare.

67 „Privește, privește. Vino mai aproape. Urcă dealul!” I-a spus el.

68 Zamolxe a început să urce, iar în spatele Lui s-au ivit oameni.

69 Și Zamolxe a ajuns chiar în vârf.

70 Soarele se afla încă pe boltă.

71 Și acolo pe deal se găsea o femeie așezată pe un tron regal.

72 Și ea I-a zis:

73 „Bun sosit fiule. Privește razele soarelui Ra, căci aici ești în rai, cum spunei voi geții la locul paradisului.

74 Eu sunt regina ta.

75 Îți dau cheia *ankh* a vieții eterne”.

76 Și Zamolxe a primit în mână cheia marilor puteri, apoi s-a trezit.

77 Dimineața preoteasa Nefertibet a vrut să afle ce a visat Zamolxe, care i-a povestit totul.

78 Și ea a spus: „Nu încapе îndoială că te-a vizitat în somn, Khonsu zeul lunii, apoi Amun zeul soarelui și în cele din urmă ai văzut-o pe zeița Mut.

79 După prima ta întâlnire în vis cu zeii Egiptului, va trebui să-i cunoști și la templele lor”.

80 Și Nefertibet I-a propus Lui Zamolxe să viziteze împreună templele din zonă.

81 Primul va fi templul Luxor, acolo unde slujea chiar tatăl ei, preotul Senefer.

82 Despre acest templu se știa că era dedicat zeului Amun, în aspectul său de creator, soției sale zeița Mut și fiului lor Khonsu.

83 Zeița Mut era venerată ca regină a zeilor și mamă a tuturor ființelor, iar Khonsu reprezenta astrul lunar, fiul perechii divine Amun-Mut.

84 Când au ajuns la Luxor, vizita le-a fost scurtă.

85 Preotul Senefer, tatăl lui Nefertibet, era momentan ocupat, dar i-a invitat să vină altă dată.

86 A doua zi, Nefertibet, însoțită de doi slujitori, va continua călătoria cunoașterii templelor împreună cu Zamolxe și Marele Lup

Alb.

87 Vor merge la Karnak, o localitate din apropiere.

88 Acolo se găsea Templul Karnak, edificiu dedicat tot zeului Amun, ca zeu originar al Tebei.

89 Era cel mai mare templu din tot Egiptul.

90 Când au ajuns la Karnak, Zamolxe a fost foarte impresionat de calea străjuită pe ambele părți de sfînșii.

91 În aria imenselor colonade Nefertibet I-a explicat:

92 „Marele coridor cu colonade este decorat de vestitul faraon Ramses al doilea, zis și cel Mare, cu peste șapte sute de ani în urmă.

93 Mai încolo vei vedea și lacul sacru al templului”.

94 Și trecând printre coloanele gigantice Zamolxe le-a simțit măreția.

95 După-amiaza toți au revenit la templul Maat unde Nefertibet I-a spus Lui Zamolxe:

96 „În curând va avea loc festivalul Opet.

97 Amun, Mut și Khonsu, cei trei zei principali de la Karnak, vor fi transportați cu bărcile la Teba.

98 Va fi un spectacol magnific, idolii vor fi văzuți călătorind în bărci”.

99 Și ziua mult așteptată a sosit, când zeci de mii de spectatori, asistenți și organizatori se aflau prezenți la festival.

100 Cântăreții, organizați în grupuri, acompaniau cortegiile cu instrumente de percuție, flaute și harpe, atrăgând spiritele cele bune.

101 Preoții invocau bunătatea zeilor.

102 Intregul spectacol a fost un bun prilej pentru ca Zamolxe să învețe mai mult despre obiceiurile egiptenilor de ași venera zeii.

103 „Cum ar arăta oare acasă o sărbătoare similară onorând zeii dacilor?” S-a întrebat El.

104 Timpul a trecut cu folos pentru Zamolxe.

105 Într-una din zile arianul a vrut să afle ceva deosebit de important de la preotul Senefer – cum să cunoască viitorul.

106 Și l-a vizitat pe Senefer la templu.

107 Putea astfel să vadă pe îndelete întreaga arie sacră, mai puțin camera idolului.

108 Și Senefer l-a dus pe Zamolxe într-o cameră anexă în care să poată sta nestingheriți de vorbă.

109 Acolo Zamolxe l-a rugat: „Domnul meu, cum se poate afla viitorul? Este o mare dorință a mea de a ști.

110 De-a lungul anilor am învățat multe, dar încă nu pot spune că stăpânesc această taină”.

111 Senefer și-a privit atent interlocutorul, apoi a spus: „Viitorul are multe fețe, Zamolxe.

112 Mulți dintre cei care spun că știu că-l cunosc nu percep decât frânturi, care în timp se pot înfăptui sau nu.

113 Află deci că viitorul nu poate fi știut cu exactitate decât rar, în schimb putem crea viitorul”.

114 „Să-l creăm în loc de a-l cunoaște mai dinainte?” a întrebat Zamolxe foarte mirat.

115 Senefer a răspuns: „Exact, să-l creăm și atunci îl cunoaștem mai dinainte.

116 Cel care este capabil să creeze secvențe din viitor, implicit îl va ști cu exactitate”.

117 „Oare cum putem crea astfel de secvențe, domnul meu?” s-a arătat Zamolxe foarte curios.

118 Și Senefer a răspuns: „Mai întâi trebuie înțeles cum funcționează lumea.

119 Mai precis cum se manifestă ea în desfășurare cauzală a evenimentelor”.

120 Zamolxe a zis: „Știm că lumea este continuu supusă schimbărilor.

121 Despre aceasta am discutat atât cu Pitagora, cât și cu tânărul Heraclit, în Ionia”.

122 „Conștientizarea schimbării este bună, dar cel mai important este să pătrundem în acea schimbare și să contribuim la dinamica ei” a precizat Senefer.

123 „Cum se procedează?” a mai întrebat Zamolxe.

124 Și Senefer a explicat: „Imaginează-ți că ești un spectator care privește lumea ca pe un râu curgând neîncetat.

125 Dar în realitate tu ești cufundat în acel râu de unde poți fi în măsură să antrenezi dinamica dorințelor tale în care autoobservația joacă un rol esențial.

126 „Ce înseamnă autoobservație?” a mai întrebat Zamolxe.

127 Și Senefer a răspuns: „Este atunci când te privești pe tine însuși ca și cum ai fi un observator al existenței proprii, a ceea ce ți

se întâmplă.

128 Treptat vei fi în măsură să înțelegi de ce ai parte de toate câte se petrec cu tine și astfel poți interveni la crearea direcționată a unor trăiri.

129 Cu alte cuvinte participi conștient la propria existență și astfel nu mai ești dus de valurile manifestărilor, valurile vieții cum se spune, create mai mult sau mai puțin conștient de către alte ființe.

130 Cu cât această conștientizare atinge un nivel mai ridicat cu atât aportul tău la creație este mai mare.

131 Aici nu mai este vorba de o simplă creație care te privește exclusiv pe tine, ci de creația lumii în general".

132 „Dar creația lumii nu este ea oare făcută de zeul Amun, domnul meu?” a mai întrebat Zamolxe.

133 Și Senefer a zis: „Amun se manifestă în procesul de creație prin factorul uman conștient de propria sa putere.

134 Există oameni care stăpânesc dinamica naturii, ei putând crea prin voință”.

135 „Atunci ce rol pot avea eu în lumea plină de schimbări?” a mai spus Zamolxe.

136 Și Senefer a răspuns: „Lumea pe care o percepi cu simțurile, cu mintea și cu sufletul ești chiar tu.

137 Iar dacă această lume Te reprezintă pe Tine, nu este oare firesc să poți interveni să faci schimbări în ea?”

138 Zamolxe a înțeles cele spuse de Senefer căruia i-a mărturisit: „Este cât se poate de firesc, domnul meu.

139 Dar cum aş putea interveni în mod concret?”

140 Și Senefer a zis: „Imaginează-ți că toate câte-Ți apar ca posibilități în viața Ta sunt uși deschise, iar Tu trebuie mereu să alegi pe care ușă vei intra.

141 Dar va trebui să fii atent și să-Ți consulți vocea interioară.

142 Ea-Ți va spune încotro să pășești.

143 În felul acesta Ți creezi lumea proprie”.

144 Și Zamolxe s-a adâncit în gândurile profunzimii ideilor expuse de Senefer.

145 „Iată mari învățături pe care nu le-am auzit nici chiar la marele Pitagora. Secretele zeilor sunt nelimitate” Și-a spus El.

146 Zamolxe s-a arătat recunoscător preotului Senefer

spunându-i: „Am aflat astăzi învățături de seamă, și-ți mulțumesc domnul meu.

147 Tot am discutat astăzi despre viitor, mă întreb ce părere ai despre astrologie?"

148 Senefer a răspuns: „Sunt preoți, mai cu seamă în tradiția caldeeană, care agonizează pe tema aflării viitorului oamenilor ca urmare a unor configurații astrale existente la momentul nașterii cuiva.

149 Totul este o speculație și o farsă servind exploatarea celor creduli.

150 Soarta oamenilor depinde în special de capacitățile lor naturale și de mediul familial și social în care se dezvoltă ca persoane.

151 Este adevărat că energiile cosmice pot avea influențe asupra mentalului colectiv, aceasta explicând diferitele cicluri ale civilizațiilor.

152 Și uneori, în cazuri extrem de rare, există chiar princi care pot fi influențați de explozii energetice cosmice, aceasta contribuind la o oarecare predestinare dacă există condiții sociale ca acea orientare de destin să se împlinească".

153 Și Zamolxe a revenit acasă meditănd adânc asupra temelor discutate cu Senefer.

154 La vremea potrivită Nefertibet a organizat o călătorie în timpul căreia Zamolxe să viziteze piramidele de la Giza.

155 Preoteasa le cunoștea prea bine și-l va servi Lui Zamolxe ca ghid.

156 Și totul a fost pregătit pentru drum.

157 Nefertibet va fi însoțită de o slujnică și alți doi servitori care vor avea grijă de transportul bagajelor.

158 Zamolxe va veni împreună cu Marele Lup Alb.

159 Călătoria către piramidele Egiptului de Jos le-a luat destul timp.

160 Pe drum Zamolxe s-a folosit de scrisoarea lui Zarates, o epistolă de mare ajutor în Egipt, noua provincie a imperiului persan.

161 Și când în sfârșit au ajuns la Memfis s-au odihnit două zile.

162 Apoi au mers direct la Giza în zona construcțiilor sacre.

163 Nefertibet avea rolul de ghid și le-a spus: „Iată intrarea în templu la Giza.

164 Și cele două obeliscuri.

165 Mai încolo se văd mulțimea de statui ale faraonului Ramses cel Mare și ale soției sale favorite Nefertari, o încarnare a zeiței Maat”.

166 Mergând mai departe, Nefertibet le-a arătat și le-a explicat: „Iată Sfinxul!

167 A fost construit cu vreo două mii de ani înainte, tot cam în aceeași perioadă cu Marea Piramidă Akhet Khufu care înseamnă orizontul lui Khufu.

168 Se referă la faraonul Khnum Khuf, căruia noi îi spunem mai simplu Khufu.

169 Trebuie să știi Zamolxe că Sfinxul și piramidele au mari puteri.

170 Se spune că celui ce știe să invoce la Sfinx, Zeul Amen în viitor îi va ciopli chipul în piatră, acolo în pământul de unde provine acel om.

171 Iar prin puterea zeilor Marea Piramidă îi va împlini dorințele”.

172 Zamolxe era foarte atent la tot ce vedea.

173 Nefertibet L-a observat cuprins de devoțiune către zei și s-a retras deoparte, căci arianul se apropiase cu evlavie de Sfinx, îngenunchease și invoca astfel:

174 „Dumnezeule care ai multă lumină, revars-o și în sufletul Meu.

175 Fă ca dorința tatălui Meu Crăciun, ca Eu să aduc înțelepciune neamului dacilor, să se îplinească.

176 Zeule Amen! Amen! Amen!”

177 Și atunci când au ajuns la piramide preoteasa Nefertibet a explicat:

178 „Piramidele ascund mari secrete. Ele sunt susținute de zeul înțelepciunii Thoth, soțul zeiței Maat”.

179 „Aș dori să dorm o noapte în Marea Piramidă” a rugat-o Zamolxe pe Nefertibet.

180 Și ea a răspuns: „Se poate aranja aceasta cu sacerdotul de aici”.

181 Mai târziu Nefertibet a discutat dorința Lui Zamolxe cu preotul egiptean de acolo care impresionat a zis: „Ești temerar!

182 Te aștept astă-seară pe înserate să Te conduc în interior.

183 Va trebui să urmezi întocmai instrucțiunile mele.

184 Chiar dorești să stai la noapte în piramidă?"

185 „Sunt neabătut, domnul meu!" l-a încredințat Zamolxe.

186 Și la amurg dacul se afla la intrarea piramidei.

187 În curând a sosit și preotul care l-a destăinuit: „Nefertibet mi-a spus multe despre curajul Tău.

188 Dar află că noaptea prezența zeului Thoth, în interiorul Marii Piramide, este deosebit de puternică.

189 Au fost mulți care după întâlnirea cu El, pur și simplu au murit de frică.

190 Te mai întreb încă o dată dacă mai ești hotărât să rămâi în piramidă peste noapte?"

191 „Nu mă abat de la dorința mea, domnul meu.

192 Și nu am teamă de întâlnirea cu zeul Thoth".

193 Atunci preotul a zis: „Bine.

194 Haidem înăuntru cu aceste două torțe aprinse.

195 Există și una de rezervă pe care o vei păstra".

196 Și au aprins torțele.

197 Zamolxe a primit și torța suplimentară și au pătruns direct în labirint, după care au ajuns într- un coridor înalt, la Marea Galerie.

198 Preotul egiptean l-a spus: „Te voi duce direct la camera mortuară a regelui și vei rămâne acolo noaptea.

199 Ai torța cu Tine Zamolxe. După un timp se va stinge și vei rămâne pe întuneric.

200 Poți aprinde cu amnarul a doua torță cu care vei găsi drumul înapoi".

201 Când au ajuns în camera regelui faraon, preotul nu a vrut să mai stea acolo.

202 „Îți mulțumesc, domnul meu.

203 Ne vedem iarăși mâine dimineață" i-a spus Zamolxe.

204 Preotul a răspuns: „Sper și eu.

205 Dacă adormi să fii atent la ceea ce visezi, deoarece visul este un bun tărâm unde pot fi întâlniți zeii".

206 Și preotul egiptean a pornit către ieșire lăsându-L singur pe Zamolxe care, rezemat de un perete, și-a început invocația, cu brațele ridicate în față și palmele îndreptate în sus, zicând:

207 „Mărite Thoth, zeu al înțelepciunii.

208 Sunt acum în prezența Ta și renunț fără nicio reținere la persoana Mea".

209 Tăcerea s-a lăsat adânc.

210 Minteia Lui Zamolxe s-a liniștit, auzea în interiorul urechii sunetele inimii, sunetele sufletului, despre care Îi vorbise Pitagora că erau cele care vesteau prezența zeilor.

211 Și Zamolxe a adormit visând: Se afla în Marea Piramidă, simțea o prezență fără formă.

212 Nu auzea niciun glas exterior, dar cineva Îi vorbea în minte.

213 „Zamolxe, om din neamul tracilor, de ce ai venit la mine?” a zis vocea.

214 „Pentru înțelepciune, Mărite Thoth. Vreau s-o duc neamului meu”.

215 Și Thoth a zis: „Află că Tu Zamolxe Arianul ești sufletul tracilor și întruchiparea înțelepciunii lor în vecii vecilor.

216 Chiar dacă vor trece urgii peste ei, nu vei fi niciodată uitat cu totul.

217 Ce mai dorești să dai neamului Tău?”

218 „Domnul meu, mă aflu în această Mare Piramidă. Aș vrea să o duc poporului Meu.

219 Nu-Mi pot imagina cum se va putea face aceasta. Doar cu puterea Ta!” a zis Zamolxe.

220 Și zeul Thoth a spus: „Egiptenii vor păstra această piramidă pe care au făcut-o cu mâinile lor.

221 Dar voi o aveți deja în spirit și în lumină”.

222 „O avem deja în spirit și în lumină? Ce înseamnă aceasta Mărite Zeu? ” a întrebat Zamolxe.

223 Și zeul Thoth a spus: „Marea Piramidă apare ca o umbră pe pământurile voastre, pe un vârf de munte la răsăritul Lui Ra, soarele.

224 Piramida aceasta poată fi văzută de Tine, de neamul Tău și de urmașii neamului Tău la șase săptămâni după ce înflorește planta marii voastre zeițe Sânziana.

225 Și muntele acela va avea un nume asemănător cu cel al Meu, Thoth”.

226 „Mărite Zeu, ce urgii se pot abate în viitor peste neamul Meu?” a vrut să mai știe Zamolxe.

227 Și Thoth a răspuns: „Când cei din poporul Tău aproape că Te vor uita, atunci la acel timp ei vor suferi, iar când își vor aminti de Tine, suferința lor va dispărea.

228 Și acum Zamolxe primește cheia nemuririi *ankh*.

229 Ești ca și mort pentru această lume, dar acum ești înviat în nemurire.

230 Și imediat Lui Zamolxe I-a apărut la gât un șnur având atârnat pe el cheia *ankh*.

231 Așa a înțeles Zamolxe că a fost inițiat în tainele înțelepciunii de către zeul Thoth.

232 Apoi a dormit un somn adânc până dimineața.

233 În zorii zilei Zamolxe a ieșit din piramidă spre surprinderea preotului egiptean care, văzându-L cu cheia *ankh* atârându-l la gât, se închina adânc în fața Lui.

234 Și preotul egiptean a zis: „Faptul că ați stat o noapte înăuntrul piramidei este un fapt extraordinar.

235 O trăire atât de măreață echivalează cu moartea și renașterea, căci numai cineva născut a doua oară mai poate ieși viu din piramidă după ce a petrecut acolo o noapte.

236 Noi de acum Vă credem un alt om și Vă onorăm ca atare, căci ați dobândit puteri de semizeu”.

237 Curând a sosit la fața locului preoteasa Nefertibet care a văzut crucea *ankh* la gâtul Lui Zamolxe.

238 Era uimită de alura Lui, că fața I s-a schimbat, nu mai era același om cu care venise la Giza.

239 Și ea a înțeles ce s-a întâmplat zicându- I: „Zeul Thoth Te-a inițiat în tainele vieții și ale învierii, altfel nu puteai ieși viu din piramidă.

240 De acum trăiești o altă viață, cea profană a luat sfârșit.

241 Acum conștientizezi nemurirea, Te-ai integrat în armonia cosmică”.

242 După cele întâmplate la Giza, Zamolxe și grupul s-au reîntors la Teba.

243 Nefertibet a pregătit o călătorie spirituală în preajma Tebei, în Valea Regilor.

244 Și acolo preoteasa I-a explicat Lui Zamolxe: „Aici în Valea Regilor este locul de unde faraonii Egiptului și cei apropiați lor pleacă spre lumea cealaltă.

245 Cam cu o mie de ani în urmă zona a devenit loc de înmormântare al trupurilor marilor spirite încarnate în Egipt.

246 Preoții egipteni au venit aici, multe secole de-a rândul, ca să

invoce reîncarnarea acelor spirite.

247 Există o ciclicitate moarte-reîncarnare de care noi suntem conștienți de mult timp.

248 Se aplică mai ales familiilor faraonilor, ale căror suflete revin din timp în timp pentru a susține maat, ordinea, armonia și dreptatea, ceea ce grecii numesc logos și persanii asha”.

249 „Ce spirite au faraonii?” a întrebat Zamolxe.

250 Nefertibet a răspuns: „Ei și soțiile lor, care uneori le pot fi surori, vin de obicei în perechi ca încarnări ale marilor zeități, ca de pildă Osiris-Isis, Amen-Mut, Thoth-Maat”.

251 Și după ce au făcut înconjurul întregii arii din Valea Regilor s-au întors la Teba.

252 Zamolxe Iși făcuse obiceiul ca aproape în fiecare zi să-l viziteze la templul Amun pe preotul Senefer.

253 Il ajuta la cele trebuincioase, prilej cu care pătrunsese tot mai mult în tainele spiritualității egiptenilor.

254 Sârguința la învățură a Lui Zamolxe l-a impresionat mult pe preotul Senefer care într-o zi l-a propus: „Ar trebui să fii preot al Lui Amun”.

255 „Sunt gata, domnul meu.

256 Dacă zeul a găsit ceva plăcut în mine Il voi sluji cu devotament” a răspuns El.

257 Și ceremonia de investitură a Lui Zamolxe ca preot egiptean, *hem netjer*, a fost pregătită minuțios de către Senefer.

258 În camera idolului a fost aprins focul sacru în prezența câtorva persoane care aveau acces să-l vadă chipul zeului.

259 După ritualurile de investitură, Zamolxe a primit în final veșmântul de preot al Lui Amun.

260 L-a îmbrăcat cu mare devoțiune și a participat, alături de ceilalți preoți, la slăvirea finală a zeului”.

261 Și inițierea Lui Zamolxe a fost cu totul aparte.

262 S-a ținut cont de faptul că era străin de Egipt și nu l s-au aplicat toate restricțiile impuse altor preoți egipteni, precum erau rasul pe cap și circumcizia.

263 Preotul Senefer a spus: „Momentul istoric pe care îl trăim ne face să nu fim prea severi cu inițierea Ta.

264 Și aceasta pentru că eu cred că în viitor, cândva, spiritualitatea noastră se va renaște în neamul Tău Zamolxe.

265 Ești un preot egiptean de factură cu totul specială, un *hem netjer geticus*".

## CAPITOLUL 9

**Despre înțelepciunea egiptenilor. Oamenii veniți din stele. Zamolxe părăsește Egiptul. Revenirea în insula Samos. Eliberarea sclavilor la Atena. Zamolxe trece prin Tracia și ajunge în Dacia.**

1 Timpul a trecut și, din ce în ce mai mult, Zamolxe se apropiase spiritual de preotul Senefer.

2 Aveau împreună discuții spirituale îndelungi și Senefer era bucuros să-i împărtășească Lui Zamolxe multe din valorile civilizației egiptene cu sentimentul că preda o ștafetă cu cele mai mari secrete ale unei culturi care apunea.

3 Intr-o zi s-au întâlnit iarăși și preotul Zamolxe l-a rugat pe preotul Senefer: „Domnul meu, aș dori să văd înțelepciunea egiptenilor scrisă pe papirus.

4 Știi că alte popoare au cărți sacre scrise”.

5 Atunci Senefer a explicat: „Noi egiptenii nu păstrăm învățăturile cele mai înalte pe papirus.

6 Pe acestea nu le vei găsi consemnate decât în sufletele oamenilor.

7 Preoții noștri au cu legământ că înțelepciunea omului trebuie să fie vie.

8 Ea nu poate fi învățată de pe papirusuri.

9 Este drept că atunci când se ivește pericolul ca acele cunoștințe să se piardă, ele pot fi scrise pentru ca urmașii să preia înțelepciunea.

10 În vremurile vechi s-au făcut scrieri sacre pentru a ține învățătura.

11 Neând înțelepciunea a intrat în sufletele preoților egipteni, scrierile acelea au fost în cea mai mare parte distruse”.

12 Și Zamolxe a zis: „Este extrem de interesant ceea ce aud.

13 Oare înscriptiile existente pe frontispiciile templelor, pe coloane și pe obeliscuri, în general pe toate construcțiile sacre pe

care le-ați făcut timp de mii de ani, ce reprezintă ele?”

14 Și Senefer a răspuns: „Sunt mărturii ale devoțiunii către zei, nicidecum învățături.

15 Noi immortalizăm în piatră o atitudine a poporului egiptean și a oamenilor cei mai aleși, mai cu seamă faraonii și familiile lor, care sunt cei care mențin custodia devoțiunii, iar noi preoții pe cea a înțelepciunii”.

16 Și se gândea Zamolxe: „Modelul acesta ar putea fi folosit și de poporul meu”.

17 „Sistemul pe care îl utilizați este temeinic” a zis Zamolxe.

18 Senefer a precizat: „Valoarea lui constă în faptul că modelul funcționează. Mai exact a funcționat un timp îndelungat.

19 Acum, în această epocă istorică, sunt semne că civilizația egipteană apune”.

20 Și Zamolxe a mai spus: „Subiectul acesta l-am discutat în treacăt și cu maestrul Pitagora în insula Samos.

21 Mă întreb cum vezi tu domnul meu această descompunere socială și de valori?

22 Și în primul rând de ce se întâmplă toate acestea aici în Egipt?”

23 Și preotul Senefer a explicat: „Civilizația egipteană se încheie după două mii cinci sute nouăzeci și doi de ani, adică de douăsprezece ori câte două sute șaisprezece ani de existență continuă.

24 Decăderea ei se datorează introducerii sacrificiului animalelor, practică interzisă de către preoți în vechime.

25 La folosirea jertfe crudei au contribuit atât preoții locali cât și faraonii, influențați fiind de idei venite din afara Egiptului.

26 Faraonii au observat că popoare care făceau, în scopuri sacre, sacrificii de animale, precum erau asirienii și babilonienii, aveau mare putere militară.

27 Au vrut și ei să o dobândească tot prin acele mijloace rele, dar nu și-au dat seama că atrăgeau și mai multă vărsare de sânge.

28 Istoria le-a fost mărturie, căci imperiile asirian și babilonian au sfârșit în bălți de sânge.

29 Preoții egipteni au fost uneori forțați să introducă în ritualuri sacrificiul animalelor, iar atunci când ei refuzau erau înlocuiți cu alți preoți veniți din afara Egiptului”.

30 „Dar domnia ta nu faci astfel de jertfe” a spus Zamolxe.

31 Senefer a răspuns: „Eu, Senefer, sunt un mărunț preot egiptean care nu poate repara ceea ce a început să se strice în această țară de zeci de ani.

32 Și cum spuneam există o ciclicitate care într-un fel este și voința zeilor.

33 Noi avem istorie milenară. De la unirea Egiptului de Sus cu Egiptul de Jos au trecut peste două mii șase sute de ani.

34 Precum spuneam un ciclu mare al unei civilizații durează două mii cinci sute nouăzeci și doi de ani de ani, adică de douăsprezece ori câte două sute șaisprezece ani.

35 Aceste lucruri sunt cunoscute și de maestrul tău Pitagora.

36 Egiptul a încheiat de curând acest ciclu, a pierdut puterea politică odată cu cucerirea persană".

37 „Va putea oare Egiptul să se redrezeze cândva în viitor?” l-a mai întrebat Zamolxe pe Senefer.

38 Și Senefer a răspuns: „Totul depinde dacă se vor găsi persoane care să invoce revenirea acele spirite care au făcut ca Egiptul să fie măreț.

39 Acesta este secretul aplicabil la orice cultură și civilizație - reînnoirea prin reîncarnare a marilor suflete încărcate de ordine, armonie, adevăr, dreptate socială și iubire de oameni”.

40 Și-Și spunea Zamolxe: „Așa va trebui să fac și Eu când voi reveni la neamul Meu – să chem sufletele nobile, din întreaga lume, să se întrupeze în poporul dacilor arieni”.

41 Apoi Zamolxe a mai vrut să știe: „Domnul meu, află că în Babilon și în Iudeea am vorbit cu anumite persoane despre oamenii veniți din stele, aceia care sunt reprezentați în Iudeea de simbolul soarelui cu aripi, iar în Babilon și Asiria de omul cu aripi.

42 Profetul Zaharia Mi-a spus la Ierusalim că este vorba despre zeii care s-au împreunat cu fiicele pământenilor, așa cum scrie în cartea lor sacră Torah.

43 Tu ce părere ai?”

44 Și Senefer a zis: „Legenda aceasta am luat-o și noi de la un popor vechi numit hitiți, oameni veniți de undeva de la nord de Pontul Euxin.

45 În ea se spune că pe acolo au apărut uriașii care ar trăi încă și acum pe acele meleaguri.

46 Ei sunt ființele făcute de zei cu femeile pământene.

47 Noi am moștenit simbolul lor care combinat cu crucea ankh exprimă puterea divină".

48 „Și noi geții avem aceste legende.

49 Uriașii încă mai trăiesc pe la noi” i-a spus Zamolxe.

50 Senefer a dorit să afle mai mult zicând: „Da? Tu ar trebui să știi mai multe despre aceste mituri. Te ascult!”

51 Și Zamolxe a explicat: „Se spune că în trecut pe meleagurile noastre au sosit oameni veniți din stele care s-au împreunat cu femeile noastre.

52 Ele au dat naștere unor ființe puternice și agere la minte, uriașii.

53 Cu timpul ei au fost tot mai puțini, însă neamul geților a crescut în înțelegere și în viață mai bună.

54 Nu știu cum a fost în vremea dinaintea uriașilor, dar oamenii spun că neamul nostru era destul de sălbatic.

55 Mai apoi ne-am mai înțeleptit.

56 Și cred că mulți oameni de la noi au ceva din sângele acelor uriași, deși corpurile nu le sunt tot așa de mari ca ale uriașilor dintâi".

57 Și Senefer a recunoscut: „Iată că aflu de la Tine ceva ceea ce eu nu cunosc, Zamolxe.

58 Mă voi mai gândi la ceea ce am vorbit astăzi împreună".

59 Au trecut aproape trei ani de când Zamolxe se afla în Egipt. Marele Lup Alb, omul Lui de încredere, era un bărbat în toată firea.

60 Implinise douăzeci și trei de ani, era atent la practicile sacerdotale, dar nu dorea să fie inițiat.

61 Și într-o zi Marelui Lup Alb i s-a trezit dorul de glia străbună și L-a întrebat pe Zamolxe:

62 „Domnul meu, să nu-Ți fie cu supărare, când ne-om duce pe pământurile noastre?”

63 Și Zamolxe a răspuns: „Și Eu M-am gândit la asta Lup Alb.

64 Cred că a sosit timpul să ne întoarcem la ai noștri".

65 Apoi Zamolxe i-a mărturisit lui Nefertibet dorința Sa să meargă acasă în Dacia.

66 Și ea a spus: „De ce nu rămâi aici cu noi?

67 Vei găsi o femeie potrivită cu care să locuiești.

68 Ești doar preot al Lui Amun”.

69 Atunci Zamolxe i-a răspuns: „Nu mai pot sta Nefertibet.

70 Mă cheamă în suflet neamul Meu".

71 Și Nefertibet a fost de acord spunând: „Fie cum dorești Zamolxe.

72 Îi voi spune tatei că vrei să ne părăsești".

73 Zamolxe și Marele Lup Alb au început pregătirile de drum.

74 Au luat legătura cu trupele persane care patrulau de-a lungul Nilului.

75 Soldații îi vor însoți spre Delta Nilului de unde se vor imbarca spre Grecia.

76 Și în ziua dinaintea plecării Zamolxe a mers la templul din Karnak să-și ia rămas bun de la tatăl preotesei Nefertibet.

77 Acolo preotul Senefer I-a spus: „Învățăturile înțelepciunii Egiptului vor trece în timp la alte popoare.

78 Poate cândva în viitor Egiptul să renască.

79 Dar spiritele luminii de aici nu vor pieri nicicând.

80 Ele vor hălădui la templele și la mormintele faraonilor și oamenilor de seamă ai acestui neam până când își vor găsi odihnă prin alte părți de lume.

81 Cei care au cunoștințe cum să atragă aceste spirite, emanații ale marelui zeu Amun-Ra, vor ferici popoarele lor".

82 „Eu cred, domnul meu, că pot lua cu Mine, pentru neamul Meu, câte ceva din aceste puteri” a spus Zamolxe.

83 Și la despărțire preotul Senefer I-a zis: „Fie Amun cu Tine!".

84 Iar Zamolxe a răspuns: „Rămâi cu bine înțeleptule!

85 Și nu uita neamul Meu atunci când vei ajunge acolo în cer la zeul Amun.

86 Te vom chema noi să te întrupezi printre tracii arieni".

87 Apoi Zamolxe a revenit la templul zeiței Maat.

88 Era timpul despărțirii de preoteasa Nefertibet care I-a urât: „Toți zeii și zeițele Egiptului să fie cu Tine Zamolxe!

89 Lumina noastră se stinge acum după ce a strălucit în lume timp de peste două mii cinci sute de ani.

90 Dar zeița Maat nu va muri niciodată, căci toate popoarele care se vor ridica în lume o vor venera în felul lor.

91 Fără ordine, dreptate și adevăr nu putem să-L cunoaștem pe Zeul Suprem, oricare ar fi numele Lui dat de oameni oriunde în lume".

92 Și Zamolxe i-a zis: „Rămâi în lumină hemet netjer Nefertibet.

93 Noi geții vom chema zeii luminoși ai Egiptului să reverse razele lor de înțelepciune pe pământurile noastre".

94 Și Zamolxe împreună cu Marele Lup Alb au luat calea către Delta Nilului.

95 Duceau cu ei câteva bagaje grele încărcate pe cămile.

96 Când au ajuns în deltă s-au imbarcat pe un vas comercial către insula Samos din Ionia și după un timp au sosit acolo.

97 Întâlnirea Lui Zamolxe cu Nestor a fost emoționantă.

98 Și Nestor I-a spus: „Au trecut șase ani de când ne-am despărțit.

99 Iar geții Tăi acasă nu Te-au văzut de opt ani.

100 Când Te întorci în Dachia sau Dochia Ta, cum spunei voi?"

101 Zamolxe a spus: „Cât de curând prietene.

102 Vin din Egipt și sunt doar în trecere pe la tine.

103 Cum îți mai merg treburile Nestor?"

104 Nestor a zis: „Încă bine.

105 La noi în Samos s-au întâmplat multe schimbări în toți acești ani de când ai lipsit.

106 Suntem acum sub stăpânirea perșilor.

107 Dar Grecia continentală este liberă.

108 Tracia este și ea sub perși".

109 Și Zamolxe a zis: „Am aflat și Eu câte ceva despre aceste evenimente.

110 Regele Darius a trecut cu armata Helespontul pe un pod de vase și a invadat Tracia.

111 În campania lui militară împotriva sciților, regele a încercat să ocupe și părți din Dacia cerând pământ și apă, așa cum le este obicei perșilor, dar nu a reușit.

112 În Babilon, am vorbit chiar cu regele Darius și l-am prevenit.

113 Il credeam ce spunea, că urmează dreptatea, *asha*, dar până la urmă regele Darius m-a dezamăgit".

114 Nestor a răspuns: „Să-i lăsăm pe regi cu ale lor, dragă prietene.

115 Dar mai întâi să Te odihnești după călătoria cea lungă.

116 Apoi să-mi spui pe unde ai umblat prin lume.

117 Văd că ești bine înstărit".

118 Apoi Nestor a chemat doi slujitori să-L ajute pe Zamolxe la descărcatul bagajelor.

119 Și în zilele următoare Zamolxe și Nestor au avut timp să povestească.

120 Nestor vroia să știe toate câte s-au petrecut cu Zamolxe în ultimii ani și l-a spus: „

121 Mă întreb, oare L-ai găsit pe Dumnezeuul vostru pe care-L căutai peste tot prin lume?

122 Și Zamolxe i-a răspuns: „Află dragă prietene că Eu îl cunoșteam bine pe Dumnezeu încă din Dacia, Țara Zeilor, Țara Soarelui.

123 Ceea ce am aflat prin lume a deschis o cale spirituală mult mai largă.

124 Dacă neamul Meu o va putea susține, ea va fi lumină pentru noi și pentru întreaga lume.

125 Desigur că înțelepciunea Lui Dumnezeu este nelimitată.

126 Dar Eu am văzut că El le-a dat mult din ea și altor neamuri.

127 Și precum știi atunci când dai înțelepciune primești la rândul tău înțelepciune.

128 Un neam care dobândește înțelepciune va avea totul".

129 Nestor a mai zis: „Sunt de acord cu ce spui.

130 Noi grecii suntem mereu dezbinați între noi.

131 Și asta pentru că ne lipsește înțelepciunea ca aspirație a vieții.

132 Ne preocupăm de comerț, de agonisit, dar de aurul minții mai puțin.

133 Ai văzut cum Pitagora a trebuit să plece dintre noi.

134 Nici acolo în Croton nu cred că va avea mare succes".

135 „Ce mai face Pitagora, maestrul Meu? L-ai mai văzut oare?” a întrebat Zamolxe.

136 Și Nestor a răspuns: „Da, de câteva ori.

137 Pot spune că îi merge mai bine acolo decât aici, dar tot există opoziție distructivă.

138 Unii oamenii sunt invidioși pe faptul că Pitagora nu-i primește în confreria lui".

139 „Dacă mai ai ocazia să mergi la Croton la Pitagora să-i spui că este oricând binevenit la Mine în Dacia” l-a rugat Zamolxe pe Nestor care a răspuns: „Așa voi face”.

140 Șederea Lui Zamolxe în insula Samos a fost scurtă.

141 Curând și-a luat rămas bun de la Nestor și familia lui și

împreună cu Marele Lup Alb s-a imbarcat pe un vas spre Grecia continentală.

142 Ajunși la Atena, era zi de târg de sclavi.

143 Și Zamolxe a răscumpărat pe toți geții și tracii dați spre vânzare și i-a lăsat liberi să meargă înapoi la casele lor.

144 Erau opt traci și doi geți.

145 „Sunteți slobozi să mergeți unde doriți!

146 Nu mai sunteți sclavi, vă redau libertatea” le-a spus Zamolxe după ce oamenilor li s-au scos lanțurile.

147 Și toți cei eliberați vroiau să se întoarcă acasă în Tracia și în Dacia.

148 Oamenii au spus: „Te vom însoți spre Tracia domnul nostru”.

149 Apoi Zamolxe cu Marele Lup Alb și cu toți oamenii eliberați au format o caravană și au pornit la drum.

150 Intrând în Tracia au întâlnit trupe persane, prilej cu care Zamolxe s-a folosit de poziția Lui înaltă de preot zoroastru putând merge nestingherit alături de toți oamenii care-L însoțeau.

151 Treptat, pe drum, tracii au rămas pe la casele lor.

152 Marele Lup Alb l-a dus pe Zamolxe la familia sa unde toți au fost bucuroși să-l revadă pe tânărul rătăcitor.

153 Dar ședere lor a fost scurtă.

154 Tăcu, fratele Marelui Lup Alb, a vrut să-i însoțească în Dacia și Zamolxe l-a luat cu ei.

155 Și cei cinci bărbați au trecut Istrul.

156 Când au pășit pe pământul Daciei toți au ingenuncheat și l-au sărutat.

157 Iar geții, veniți cu Zamolxe din Grecia, l-au spus: „Te ducem până acasă domnul nostru.

158 Apoi vom merge și noi pe la casele noastre”.

## **CAPITOLUL 10**

**Zamolxe merge la Sarmisegetuza. Lucrările de construcții de la Sarmisegetuza. Inaugurarea școlii de înțelepciune. Noua preoțime. Împlinirea spirituală. Lecțiile iubirii date de Bendisa. Zamolxe în ținuturile carpilor.**

- 1 Zamolxe și oamenii Lui au pornit spre Sarmisegetuza.
- 2 Pe drum se gândea la revederea cu familia Sa și dorul de cei dragi Îi creștea pe măsură ce se apropia de casă.
- 3 Deși trecuseră anii știa că toți Il așteptau cu credință.
- 4 Era luna florilor și ziua aniversării nașterii Bendisei.
- 5 Zamolxe urca dealul pe cal la galop.
- 6 Trecea pe lângă gospodăriile sătenilor și mulți oameni Il recunoșteau și-L urmau pe jos sau călare.
- 7 Și până să ajungă în fața porții casei Sale avea cu El un întreg alai însoțitor.
- 8 Mama Vetra și tatăl Crăciun se aflau în curte.
- 9 Au văzut oamenii adunându-se și-au înțeles ce se petrecea.
- 10 Le-a sosit băiatul și I-au ieșit în întâmpinare. "Revederea cu fiul plecat în lume a fost mișcătoare pentru mama Sa Vetra care I-a spus cu lacrimi în ochii: „Dragul nostru bine ai venit.
- 12 O, Doamne, ce țâfraș este!
- 13 O, Doamne, Tie-Ti mulțumesc că ne-ai adus feciorul acasă!"
- 14 Bendisa și copiii au venit și ei degrabă.
- 15 L-au îmbrățișat veseli că li s-a întors soțul și tatăl.
- 16 Și Zamolxe i-a spus lui taică-Său: „Uncheșule, vreau să fac din geți un popor renăscut din focul sacru.
- 17 Ei să fie oameni ai cerului, ai pământului, ai Lui Dumnezeu și Domnăzânei.
- 18 Multe am văzut în lume, dar nicăieri nu este un neam ca al nostru.
- 19 Niciunde nu sunt plaiurile sau gurile de rai ca la noi.
- 20 Dacă dacii vor învăța să-și stăpânească deprinderile aspre și să-L urmeze pe Domnul Adevărat vom fi neîntrecuți în lume.
- 21 Așa să ne ajute Dumnezeu! Zău!
- 22 Și Crăciun tatăl, I-a spus Lui Zamolxe: „Te-am dat Lui Dumnezeu să-I fii fiu ca să aduci dreptatea, băiatul meu.
- 23 Că dacă un neam are dreptate apăi amu cu ea vin și adevărul și lumina și bogăția și fericirea omului".
- 24 Apoi mulți dintre cei cunoscuți L-au îmbrățișat pe Zamolxe.
- 25 Erau dornici să le spună pe unde a umblat și ce a văzut în lumea largă.
- 26 Și Zamolxe i-a încredințat: „Vă voi povesti, avem timp destul.
- 27 Dar acum vreau să rămân cu ai Mei”.

28 Și treptat oamenii s-au împrăștiat pe la casele lor.

29 Către seară sătenii s-au strâns la vatra satului și au aprins un foc mare în cinstea celui abia venit.

30 Și spuneau: „Este rugul Lui Zamolxe, preotul nostru.

31 Ne bucurăm că a revenit acasă”.

32 În atmosfera înălțătoare toți cântau și erau veseli de sosirea Lui Zamolxe printre ei.

33 Și noaptea târziu Zamolxe împreună cu soția Sa Bendisa au mers acasă.

34 Erau acum singuri în camera lor și puteau să-și vorbească nestingheriți.

35 Și Bendisa l-a spus în șoaptă: „Ti-am dus dorul dragul meu, domnul meu”.

36 „Și eu zâna Mea, Zâna Zânelor, doamna Mea. Și tot te iubesc” i-a răspuns Zamolxe.

37 Dis-de-dimineață Zamolxe a vrut să-Și astâmpere setea de dorul pământului strămoșesc și a plecat prin împrejurimi.

38 Cu fiecare pas îl năpădeau amintirile copilăriei, adolescenței și maturității, atunci când muncea în pădure alături de tatăl-Său sau lucra pe ogor cu Bendisa, cu băiatul lor Călin, cu rudele și sătenii.

39 Era ca vrăjit de grădina maicii Sale.

40 Vetra o făcuse după ce Zamolxe plecase spre insula Samos ca să-i amintească mereu de frumusețea feciorului ei. Pomii sădiți erau acum mari.

41 Toți sătenii cunoșteau grădina Vetrei cu numele de Grădina Maicii Lui Zamolxe.

42 Și Zamolxe cutreiera locurile, dar cu alți ochi, căci privea în viitor.

43 Era bogat, avea patruzeci și opt de ani și se gândea să întemeieze o școală unde să instruiască preoțimea neamului.

44 Acolo tinerii și tinerele vor învăța înțelepciunea pe care El Zamolxe a deprins-o cât timp a umblat prin lume.

45 Și primul lucru pe care l-a făcut a fost să-l inițieze la focul sacru dacic pe Marele Lup Alb ca preot dac al Zeului Dumnezeu.

46 Ceremonia de investitură a avut loc în mijlocul unui grup de oameni strânși la vatra Zânei Vesta.

47 Zamolxe și Marele Lup Alb au invocat întruparea în neamul dacilor a sufletelor nobile ale lumii, acelea încărcate de ordine,

armonie, adevăr, dreptate socială și iubire de oameni.

48 Toți cei chemați astfel să se întrupeze se vor numi copii ai focului.

49 Apoi Zamolxe a căsătorit-o, la focul sacru, pe Mari, fata Sa, care avea nouăsprezece ani, cu Marele Lup Alb și cu Tăcu fratele lui.

50 Marele Lup Alb avea douăzeci și trei de ani, iar Tăcu douăzeci și unu.

51 Și împreună cu Marele Lup Alb, omul Său de încredere, Zamolxe a început lucrările de construcții la Sarmisegetuza.

52 Vroiau să ridice câteva clădiri, iar în centru lor să se afle o casă înaltă cu o sală impunătoare.

53 Acolo Zamolxe plănuia să facă adunări mari de oameni, să dea ospete și să le vorbească dacilor despre înțelepciunea lumii.

54 Clădirile adiacente vor fi clase de studiu și dormitoare pentru învățăcei.

55 Grădina Vetrei, maica Lui Zamolxe, va deveni parcul școlii de sacerdoți.

56 Când lucrările au fost terminate, școala trebuia inaugurată.

57 După obiceiul locului, Zamolxe a chemat prin tulnice pe oricine dorea să asiste la rugul sacru dacic.

58 Iar după ce marea sală de festivități va fi botezată cu busuioc, va urma un mare ospăț.

59 Era în amurg, când la vatra Zânei Domnazâna, bărbați, femei și copii s-au strâns cu mic cu mare.

60 Un rug uriaș era pregătit pentru ardere.

61 Și preotul Zamolxe a aprins lemnele, focul s-a ațâțat, iar cei prezenți au cântat veseli invocând zâna să le dea sănătate, belșug și bucurie în viață.

62 Apoi a sosit marele moment al serii.

63 Din marea vâlvătaie a focului sacru dacic Zamolxe a aprins o făclie.

64 Și asistat de câțiva tineri a dus torța în flăcări spre marea sală.

65 Mulțimea L-a urmat și sala s-a umple treptat cu oameni.

66 Toți așteptau să se întâmple ceva mareț.

67 Și Zamolxe le-a spus: „Această făclie va aprinde acum vatra sacră a nemuririi dacilor arieni.

68 Lumina focului din vatră este întruchiparea spiritului divin.

69 De acum înainte această vatră sacră va arde supravegheată

continuu de veghetorii la foc.

70 Ea va aprinde focul nemuririi în sufletele dacilor arieni.

71 Așa să ne ajute Domnul Dumnezeu. Zău!"

72 Și asistat de primii doi veghetori ai focului nemuririi dacilor, Zamolxe a aprins lemnele din vatră.

73 După obiceiul preoților daci s-a presărat tămâie pe focul încins.

74 Și Zamolxe a trecut cu găletușa cu apă printre rândurile de oameni și-i boteza cu busuioc, cu apă vie, foc sacru și spiritul Lui Dumnezeu.

75 Apoi a început ospățul.

76 Tuturor li s-au dat mâncăruri de tot felul, dar vin și băuturi tari nu au fost aduse.

77 Așa Zamolxe arăta la toți că mintea omului frumos trebuia să fie limpede.

78 Și ospățul s-a încheiat noaptea târziu.

79 Au trecut câteva luni de la revenirea acasă a Lui Zamolxe.

80 Sătenii și oamenii din împrejurimi s-au obișnuit din nou cu prezența Sa.

81 Toți însă, care L-au cunoscut, spuneau că era schimbat.

82 Dacă înainte era preotul dac care-ți inspira încredere deplină, acum se ridica cu mult deasupra.

83 Avea o alură care emana respect și iubire, iar în prezența Lui toți simțeau că se trezeau la viață.

84 Și planul școlii sufletului se înfiripa.

85 Treptat s-a format în jurul Lui Zamolxe un grup de oameni cărora El le dădea diferite însărcinări.

86 Unii se ocupau de curățenia clădirilor, alții de paza lor și supravegheau focul nemuririi dacice, și alții aveau sarcini de administrare a școlii.

87 Când a sosit primăvara, și zăpada sa topit, era timpul ca dacii de pretutindeni să afle ce se întâmpla la Sarmisegetuza.

88 Zamolxe a trimis olăcari în Dacia să dea sfoară în țară și să înștiințeze pe tinerii și tinerele care vor să devină preoți și preotese.

89 Propunerea era făcută mai ales familiilor căpeteniilor și oamenilor cu stare, tarabostes.

90 Și cei care vroiau să-L cunoască pe Dumnezeu, și aveau darul preoției, vor locui chiar la Sarmisegetuza.

91 Curând au sosit primii tineri doritori ai preoției celei noi.

92 Erau cinci băieți, Gruiu, Vercu, Dragoș, Zogru și Șoimu, și trei fete, Sorana, Zorela și Simina.

93 De băieți va avea grijă Călin, fiul Lui Zamolxe, iar de fete Bendisa și nurorile ei, Gema și Iza, soțiile lui Călin.

94 Marele Lup Alb, preot al Zeului Dumnezeu, va ține lecții alături de Zamolxe.

95 Timpul învățaturii va fi de un an.

96 Clase noi se vor forma doar la începutul fiecărui anotimp.

97 Astfel, într-un an se vor înființa patru grupe de învățăcei.

98 Pentru început Zamolxe le-a făcut cunoscut tinerilor, veniți la învățătură, despre organizarea școlii, modul de predare și orarul cursurilor.

99 Și de la primele lecții El le-a vorbit despre unirea sacră Dumnezeu-Domnazăna, despre spirite și zei, așa cum învățase de la Pitagora și de la alți preoți, pe unde umblase în lume.

100 Treptat școala s-a mărit, alți tineri au venit să învețe tainele preoției de la Zamolxe.

101 Se dusesese deja vestea hăt departe.

102 Multe dintre marile căpetenii ale dacilor aflaseră despre generozitatea și înțelepciunea Lui Zamolxe Arianul, preotul de la Sarmisegetuza.

103 Iar pentru acei tineri care nu știau alfabetul dacic, Zamolxe a organizat clase aparte.

104 Ei învățau scrierea pe plăcuțe de lemn ceruit, pe pergamente cerate, pe diferite țesături textile cernite și pe pergamente și papirusuri aduse de negustorii greci în Dacia.

105 Toate cele necesare cursanților erau oferite gratuit de către școală.

106 Zamolxe își preda oral învățăturile, după felul cum deprinsese în timpul călătoriilor Lui prin lume.

107 Învățăceii nu luau notițe, căci Zamolxe le spusese că „înțelepciunea trebuie să se dezvolte în minte, nu să fie scrisă”, tot așa cum Lui Zamolxe îi spusese maestrul Pitagora, la începutul uceniciei sale în insula ioniană Samos.

108 Și multe prelegeri se țineau în preajma focului sacru care purifica sufletul omului.

109 Iar tinerilor care urmau școala zamolxiană li se recomanda,

dar nu era obligatoriu, să fie vegetarieni, în cele ale mâncării, precum era și Zamolxe.

110 Lor li se explica de ce preoțimea nouă a dacilor trebuia să urmeze practica nonuciderii.

111 Căci preoții Lui Zamolxe trebuiau să fie exemple pentru oamenii care căutau salvarea la Dumnezeu Tatăl și Domnazâna Mama.

112 Învățăceii vor fi pregătiți în matematică, astronomie și medicină sacerdotală.

113 Vor învăța ce înseamnă cu adevărat justiția.

114 Și vor fi instruiți să prețuiască valorile dreptății, adevărului și responsabilității personale, ale prieteniei și iubirii, ale curajului și dăruirii pentru binele colectiv.

115 Și treptat, la școala Lui Zamolxe, au venit mulți tineri și tinere.

116 Existau acum trei grupuri diferite.

117 În primul rând erau cei care vroiau să devină sacerdoți și medici.

118 Ei proveneau de obicei din familii preoțești mai vechi, din presbiteri și presbiteri care doreau ca urmașii lor să știe noile învățături ale Lui Zamolxe.

119 Prin ei Zamolxe vroia să ridice școli de învățatură în toată Dacia.

120 Și așa înțelepciunea să îndrepte tot omul și neamul dacilor la lumina Lui Dumnezeu.

121 Zamolxe scrisese deja în limba dacă un tratat de medicină naturistă pentru folosul tinerilor la preoție.

122 Un alt grup îl formau cei care vroiau să învețe arta conducerii.

123 Erau tineri și tinere aleși dintre copiii de nobili tarabostes și dintre cei ai unor căpetenii militare.

124 Ei vor veghea dreptatea socială, vor fi judecători, menținători ai ordinii și militari de carieră.

125 Ca oșteni, comandanți de trupe, exarhi și cavaleri zamolxieni, ei vor învăța să mânuiască armele și să construiască dave, cetăți militare fortificate cu valuri de pământ, șanțuri de apărare și palisade întărite.

126 Al treilea grup era cel care învăța despre negoț, agricultură și

meșteșuguri. Zamolxe a organizat la Sarmisegetuza ateliere unde se fabricau unelte de lucru, printre care și roata olarului.

127 Treptat școala de la Sarmisegetuza a transformat inimile celor care o urmau, căci ei se luminau pe zi ce trecea la o viață pe care părinții lor nu au cunoscut-o vreodată.

128 Din focul sacru dacic a renăscut o generație de oameni ai luminii sufletului.

129 Adesea, la lecții, Zamolxe le spunea: „Adevărata comoară a unui om este împlinirea spirituală.

130 Un sacerdot dac, pe lângă iscusința de a conduce ritualuri ale focului, trebuie să fie și un înțelept.

131 Cu adevărat are înțelepciune doar acela care poate să facă legătura directă între facultățile sale mentale și cunoștințele sufletului.

132 Și acestea din urmă sunt inepuizabile.

133 Drumul de urmat către înțelepciune duce la cunoștințele sufletului, susținut de experiența dobândită prin judecată și deducție.

134 Și astfel se ajunge la concluzii de valoare.

135 În schimb simpla abilitate mentală nu generează concluzii decât pe baza experienței".

136 Sorana, una dintre cursante a întrebat: „Cum putem oare face deducții corecte?"

137 Și Zamolxe a răspuns: „înțelepciunea și deducția se completează reciproc.

138 Înțelepciunea vine din suflet pe când deducția din rațiune și experiență".

139 Atunci Dragoș a întrebat și el: „De unde se adună înțelepciunea omului?"

140 Și Zamolxe a răspuns: „Parte din ea o moștenim din viețile anterioare, ca zestre spirituală.

141 Dar nu putem spune aceasta și despre rațiune și experiență, căci ele trebuie dobândite și cultivate în viața prezentă.

142 De aceea ne străduim să acumulăm experiență și să o judecăm prin prisma rațiunii.

143 Dar saltul spiritual al fiecăruia este făcut doar atunci când deducția rezultată, ca o concluzie din rațiune și experiență, lucrează împreună cu înțelepciunea sufletului.

144 Voi tinerilor, pentru că ați optat pentru preoția dacică, aveți deja prezentă în voi calitatea înțelepciunii.

145 La ea se va adăuga dezvoltarea rațiunii și experiența.

146 De acestea două veți beneficia aici la școală.

147 Veți studia cum să gândiți logic și veți acumula experiență ce va fi folositoare profesiei pe care v-ați ales-o.

148 Dar în momentul în care veți reuși ca deducția, rezultată din rațiune și experiență, să vă fie asociată cu înțelepciunea sufletului, atunci ați intrat în procesul creator al vieții.

149 Inspirația însoțește acest proces ca o dinamică ce ne arată cum să ne manifestăm într-un fel sau altul și cum să luăm decizii și să acționăm ca atare.

150 Participarea voinței personale la această activitate creatoare îl ridică pe om la nivelul de semizeu, îl apropie de Dumnezeu și Domnazăna.

151 În acest mod viața îi este sacralizată.

152 A trăi cu scop divin este singurul mod de a viețui cu adevărat, de a simți din plin că ești viu".

153 Gruiu, și el unul dintre învățăcei, a întrebat: „Cât de vii putem spune că suntem, domnul nostru?”

154 Și Zamolxe a răspuns: „Gradul de vitalitate este dat de sufletul, mintea și trupul omului.

155 În esența ei vitalitatea este o realitate a gradului de conștientizare a existenței sufletului, nicidecum manifestarea materiei.

156 De reținut este și faptul că înțelepciunea face legătura cu transcendența sufletului, pe când rațiunea și experiența cu realitatea materială.

157 Veți învăța pe parcurs cum factorul material izvorăște din cel transcendental, care practic creează și transformă materia.

158 Treptat veți înțelege puterea spiritului asupra materiei.

159 Putem spune, prin urmare, că deși vitalitatea este dată de suflet, ea se exprimă și prin minte și prin trup ca să fim zgrimizești și sănătoși.

160 Apoi Gruiu a zis: „Domnul nostru, aceste idei ni se par destul de greu de înțeles, dar cu timpul ne vom strădui să le pricepem”.

Învățătura înaltă a transformat în bine pe cursanți de la Sarmisegetuza.

161 în prezența Lui Zamolxe sufletele lor se manifestau în lumină.

162 Odată Zamolxe le-a spus: „Toate se trag din suflet.

163 Atât cele bune cât și cele rele, ale ființei noastre întregi, se revărsă din suflet.

164 Cât privește îngrijirea de sine, a minții și a trupului, trebuie să o dăm în primul rând sufletului și atunci și capul și restul trupului deopotrivă or s-o ducă bine”.

165 De multe ori Zamolxe le atrăgea învățăceilor atenția asupra importanței legăturii omului cu natura zicându-le: „Omul are cu natura un dialog continuu.

166 Natura este pentru om o călătorie spre perfecțiune.

167 În tot acest timp natura i se relevă omului din ce în ce mai profund.

168 Omul astfel echilibrat este parte din natură și înțelege cel mai bine zeitățile”.

169 Și pas cu pas învățăturile pe care Zamolxe le deprinsese în cursul uceniciei Sale în Ionia, în Babilon și în Egipt au fost deprinse de învățaceii Săi de la Sarmisegetuza.

170 Uneori Bendisa, soția Lui Zamolxe, ținea câte o lecție aparte.

171 Vroia să le insuflă cursanților respectul dintre bărbat și femeie spunându-le: „Conștiința iubirii este înțelepciunea care-l apropie pe om de Dumnezeu.

172 Să țineți minte că iubirea este cea mai bună religie.

173 Ea începe cu simpatia pentru cineva, apoi se consolidează cu forța atracției care prin transmutare în iubire atinge apogeul în adorația persoanei iubite.

174 Cerul ne face să căutăm, pământul să iubim, soarele să trăim, luna să visăm”.

175 Alteori Bendisa le-a vorbit învățăceilor despre zeități și relația aparte bărbat-femeie și despre psihologia sexelor astfel: „Zeitățile sunt în perechi de zâni și zâne.

176 Bărbatul emulează cu perechea lui feminină spiritele lor.

177 Bărbatul este ca un vultur puternic vrând să domine spațiul.

178 Pentru măreția gloriei supreme el poate să zboare până la capătul pământului.

179 Bărbatul luminează mințile prin rațiune, căci poate gândi profund și vorbi minții.

180 El se manifestă în primul rând cu mintea.

181 Femeia este ca mierla care cântă dorind să cucerească sufletul.

182 Pentru virtutea divină ea poate să zboare de acolo de unde începe cerul.

183 Femeia dă iubire inimii, căci poate intui adânc și vorbi sufletului.

184 Ea se manifestă în primul rând cu inima".

185 Și Bendisa le mai vorbea și despre viața casnică armonioasă astfel: „Este foarte importantă existența permanentă în căminele voastre a focului sacru mai cu seamă în opaițe arzând continuu.

186 Vatra de gătit a casei nu poate fi considerată sacră.

187 Bărbatul aprinde focul sacru dacic într-un cămin nou și femeia îl întreține.

188 Partenerii sunt egali și complementari, comuniunea dintre ei este fondată pe iubire și respect reciproc".

189 În ziua de Sânziene s-a încheiat la Sarmisegetuza anul de studiu al primului grup de tineri la învățătura preoției zamolxiene.

190 Cei cinci băieți și trei fete au absolvit școala Lui Zamolxe.

191 Ca semn distinctiv al preoției ei vor purta veșminte albe, cingătoarea împodobită și toiagul sacerdotal având sculptat, la capătul de sus, capul de șarpe ca simbol al înțelepciunii.

192 În cursul ceremoniei de inițiere și hirotonisire toți absolvenții au primit nume preoțești.

193 Aceasta le va schimba destinul în noua lor calitate de preoți daci zamolxieni.

194 Apoi absolvenții s-au pregătit să se întoarcă acasă.

195 Printre ei era și Gruiu, tânărul venit de peste munții, dinspre răsărit, de la triburile carpilor.

196 Și Zamolxe l-a întrebat pe Gruiu: „Când pleci?”

197 „Poimâine, domnul meu.

198 Am trimis vorbă la tata. Vor veni câțiva oșteni de-ai noștri să mă ia acasă” a răspuns el.

199 „Ia spune-mi, unde locuiești acolo la răsărit?” l-a mai întrebat Zamolxe.

200 Și Gruiu a răspuns: „Noi avem pământuri multe în jurul unui vârf de munte pe care-l numim Toca”.

201 Și se gândea Zamolxe: „Toca? Zeul Thoth mi-a spus despre

un munte cu un nume asemănător cu al Lui”.

202 Și Zamolxe a mai vrut să știe: „Se observă ceva deosebit acolo pe vârful Toca?”

203 Gruiu a răspuns: „Da, într- adevăr este ceva neobișnuit.

204 În fiecare an, la vreo patruzeci și ceva de zile după înflorirea sânzienelor, noi vedem așa în văzduh o umbră ca o piramidă.

205 Nu știm de unde vine, dar ne minunăm foarte tare.

206 Și înainte de asta, chiar la răsăritul soarelui vedem Calea Cerului.

207 Noi spunem că este un drum pe care Dumnezeu ni-l deschide ca să arate sufletului încotro să se ducă spre lumină.

208 La acel timp este Sărbătoarea Muntelui când ne veselim și încingem hore.

209 Cei care locuiesc la șes se închină muntelui Toca al nostru care este sacru, căci acolo au trăit oamenii urieși.

210 Mai jos de Toca se află Jgheabul Urieșilor”.

211 Atunci Zamolxe și-a amintit de vorbele zeului Thoth și a înțeles că s-au adevărit.

212 Și i-a mai spus lui Gruiu: „Aș dori să văd și Eu muntele acela și să iau parte la sărbătoarea voastră”.

213 „Bucuros, domnul meu. Vino cu noi când îmi vor sosi însoțitorii” a răspuns tânărul preot.

214 Și Zamolxe, Marele Lup Alb și alți doi tineri preoți, curioși și ei să vadă minunea de pe vârful muntelui Toca, sau pregătit să meargă în vizită la arienii de la răsărit.

215 Gruiu era bucuros că părinții lui vor avea ocazia să-L cunoască pe înțeleptul de la Sarmisegetuza, cel care-l pregătise pe fiul lor pentru profesia de preot zamolxian.

216 Și când micul grup de la Sarmisegetuza a ajuns la părinții lui Gruiu toți a fost primiți cu drag.

217 La timpul potrivit s-a organizat urcarea lor la munte.

218 Era dimineța, la răsăritul soarelui, când Zamolxe a putut să vadă cu ochii Lui Calea Cerului care arăta sufletului drumul spre Dumnezeu.

219 Pe cer se vedea piramida.

220 Zamolxe era uimit și și-a spus. „Mulțumescu-Ți Zeule Thoth că ne arăți calea spre cer nouă dacilor.

221 Această piramidă este făcută de Dumnezeu.

222 Și este mai sacră decât toate piramidele Egiptului care sunt ieșite din mâini omenești".

223 Apoi Zamolxe s-a întors acasă la Sarmisegetuza.

## CAPITOLUL 11

**Zamolxe Marele Preot al dacilor. Se schimbă inimile dacilor. Venerarea vieții nu a idolilor. Zamolxe devine rege. A treia schimbare la față a Lui Zamolxe. Primirea Legilor Belagine de la Zâna Vesta. Reformele sociale la daci.**

1 Au trecut anii și Lui Zamolxe I s-a dus vestea de mare înțelept.

2 La școala Lui veneau nu numai tinerii din triburile dacilor, dar și din cele ale altor traci.

3 Sacerdoții medici, pregătiți la școala de la Sarmisegetuza, erau din ce în ce mai cunoscuți în lume sub numele de preoții Lui Zamolxe.

4 Se credea despre ei că trezeau sufletul, ascuțeau mintea și învâlguiau trupul.

5 Și a sosit timpul ca ei să-L numească pe Zamolxe, Marele Preot al dacilor.

6 Se apropia ziua de Sânzienne și treptat s-au strâns la Sarmisegetuza peste cinci sute de sacerdoți daci de pretutindeni.

7 Va fi o mare adunare la vatra Zânei Vesta.

8 Și când ziua a sosit a fost pregătită pe vatra focului o grămadă mare de lemne aduse din pădure.

9 După-amiază s-a format un grup de opt tineri care vor purta torțele de aprindere a rugului.

10 Un număr de doisprezece sacerdoți, șase bărbați și șase femei, vor îndeplini ritualul focului sacru dacic.

11 Ei vor face invocații către toți zeii neamului.

12 S-a lăsat seara și torțele au fost aprinse rând pe rând ca să lumineze peste tot.

13 La focul sacru se aflau strânși sacerdoții daci, iar în spatele lor era poporul de rând.

14 Întreaga adunare aștepta cu sufletul la gura ceea ce va urma.

15 Și Doștana, preoteasă și Zână a Focului Sacru, a aprins

lemnul rugului cu făcliile aduse de la vatra focului nemuririi de cei opt tineri.

16 Strigăte înălțătoare au erupt din sute de piepturi:

17 Ave, ave, ave! Grupul sacerdoților a invocat în cor puterea zeităților, pe Dumnezeu și pe Domnăzâna, să coboare în ființa primului Mare Preot al neamului dacilor, Zamolxe.

18 Când totul s-a sfârșit a urmat un mare ospăț.

19 La despărțire de oameni Zamolxe a luat cuvântul de rămas bun spunându-le: „Munții noștri sunt toți sacri, sunt cogaioni.

20 Urcând pe munți ne apropiem de Dumnezeu și Domnăzâna.

21 Să ai drum în pace popor de la izvor!

22 După un timp s-a format la Sarmisegetuza Sfatul Înțelepților având douăzeci și patru de bărbați și femei.

23 Doisprezece dintre ei stăteau la Sarmisegetuza, iar ceilalți doisprezece, mai tineri, călătoreau neîncetat prin Dacia ca trimiși ai Marelui Preot să lumineze poporul.

24 Și Zamolxe, cu marea-l putere preotească, dorea să facă reforme cu ajutorul tinerilor pe care-i învățase la Sarmisegetuza și cărora le-a spus odată: „Încrederea unui singur om mișcă munții.

25 Eu am câțiva credincioși și cu ei voi schimba inimile dacilor ca ei să ajungă un popor mare și înțelept.

26 Preotul dac trebuie să cunoască tainele cerului și ale pământului".

27 Așa Zamolxe a continuat să dea oamenilor învățătura sănătoasă, cea a sufletului.

28 Și îi îndemna pe daci să prețuiască pe bătrânii înțelepți.

29 La acea vreme s-a răspândit și mai mult obiceiul ofrandelor, când pe mese întinse gospodarii își ofereau prinosul, produse care apoi erau date la cei nevoiași de către preoți și preotese.

30 Se știa și despre calendarul dacic în care anul nou începea primăvara când ziua era egală cu noaptea.

31 Și Zamolxe, Marele Preot, a întemeiat ordine călugărești, pentru bărbații și femeile care trăiau retrași în peșteri și prin munți sacri cogaioni.

32 Se știa despre acești asceți că erau discipoli ai Marelui Preot, sihaștri celibatari, vegetarieni, oameni de o înaltă ținută spirituală care trăiau simplu, frumos și drept în simbioză cu natura.

33 Acești pustnici purtau adesea Crucea Lui Zamolxe, crucea

care avea în centrul ei floarea vieții reprezentând soarele ca simbol al Lui Zamolxe.

34 Asceții erau respectați de popor, căci ei deveniseră păstrători ai înțelepciunii și ai Legilor Lui Zamolxe.

35 Și preoții și preotesele care făcuseră școala zamolxiană la Sarmisegetuza reveneau adesea acolo să se mai scalde în puternica lumină a zeilor.

36 Așa mai primeau îndumări de viață, vorbe de înțelepciune și lumină în suflete.

37 Lor Zamolxe le spunea: „Religia noastră este ancorată în ritmurile naturii și ale vegetației.

38 Religia noastră hrănește viața, căci noi nu avem zei plăsmuiți, ci pe cei care au menire în trăirile noastre.

39 Zeitățile noastre sunt principii de viață, fenomene ale naturii, legi ale evoluției, abstractizări, și tot ce poate fi legat de creația din Dumnezeu și Domnazâna, care-și distribuie manifestările în forme multiple.

40 Nu există legătură între zeitățile noastre și idolatria.

41 Noi nu ne închinăm la idoli, ci venerăm viața.

42 Suntem ființe conștiente, suntem conștiința zeilor!

43 Avem capacitatea de a fi parțial zei, adică semizei, deoarece acolo unde există conștiință se află și identitatea acelei conștiințe".

44 Mulți dintre nobilii de seamă, tarabostes, puternicii conducători ai dacilor, aflaseră de la preoțimea zamolxiană despre Marele Preot Zamolxe, înțeleptul de la Sarmisegetuza.

45 Și într-o zi, în marea sală de la Sarmisegetuza, s-au strâns multe căpetenii.

46 Toți știau ce va urma, Zamolxe va fi numit vicerege și astfel va fi asociat la domnia regelui Scander.

47 Câțiva oșteni purtau totemul cap de lup dacic ca simbol al neamului.

48 În liniștea care a urmat, Scander, regele triburilor dacice din toată aria Sarmisegetuza, munții înconjurători și ținuturile de la câmpie, a luat cuvântul.

49 Și le-a spus celor prezenți: „Astăzi este un moment înălțător pentru neamul dacilor.

50 Știți prea bine că suntem oameni aspri și ne războim des între noi.

51 De acum vrem ca să înceteze lupta dintre frați și să avem la conducerea neamului nostru un om al Lui Dumnezeu.

52 El este învățat, a colindat lumea și ne-a adus înțelepciune.

53 Dumnezeu s-a îndurat de noi.

54 De astăzi noi dăci de pe aceste locuri vom avea un vicerege, pe Zamolxe, Marele Preot.

55 Eu Scander, regele vostru, Îl chem să-mi fie alături la domnie".

56 Mulțimea a izbucnit în urale, arcașii de afară au tras săgeți spre cer.

57 Iar căpeteniile de pe platforma unde se aflau Scander și Zamolxe și-au strâns fiecare pumnul mâinii drepte și l-au adus lângă inimă, ca semn de credință și supunere noului vicerege.

58 Și după înălțarea Sa la domnie, alături de regele Scander, Zamolxe avea grijă în continuare de școala de la Sarmisegetuza.

59 De fiecare dată Zamolxe Își găsea timp să-i îmbărbăteze pe tineri cu spusele Lui.

60 Invățăceii le știau pe de rost ca metodă generală de tămăduire astfel:

61 „După cum nu trebuie să încercăm a îngriji ochiul fără să ținem seama de cap,

62 nici capul nu poate fi îngrijit neținându-se seamă de corp,

63 tot astfel trebuie să-i dăm îngrijire trupului dimpreună cu sufletul.

64 Trebuie cunoscut întregul ca să poți vindeca partea și nu poți vindeca cu adevărat partea dacă întregul este bolnav.

65 Și cum sufletul este marele întreg pentru om, de la suflet se pornește pentru a vindeca ce este mai jos de el, precum apa izvorului care curăță ceea ce i se ivește în cale.

66 Și când sufletul se vindecă pot fi vindecate și mintea și corpul".

67 A trecut aproape un an de când Zamolxe era asociat la domnia regelui Scander.

68 Ca vicerege vizita des căpeteniile triburilor dacilor și așa au încetat vrajbele dintre ele.

69 Ca Mare Preot, Zamolxe se gândea la aducerea pentru neam a unor legi frumoase, Legile Belagine, Legile Blajinilor.

70 Ca după aceste legi omul să-și trăiască viața simplu, frumos și drept, în frăție cu natura și în moderație, cumpătate și hărnicie.

71 Și așa spiritul creator al omului să năzuie la contopire cu cel al

Lui Dumnezeu, pe timpul cât omul este încă din viață.

72 Sosise timpul ca Zamolxe să primească legile sacre ale dacilor.

73 Și El i-a vorbit Marelui Lup Alb, astfel: „De astăzi vreau să fiu cât mai apropiat de Vesta, Zâna Focului Sacru.

74 Voi aprinde focul în fiecare seară și voi sta în meditație.

75 O voi consulta pe zeiță ca să-mi dea legile pentru acest neam.

76 Să nu lași pe nimeni în preajma mea atunci când sunt la focul sacru dacic”.

77 „Prea bine, domnul meu. Așa voi face” I-a răspuns Marele Lup Alb.

78 De atunci, în fiecare zi, dimineața și seara, Zamolxe se afla în meditație la focul sacru, câte o oră de fiecare dată.

79 Iși lăsa gândurile libere să vină și să plece, astfel primea inspirație de la Vesta, Zâna Focului.

80 Pe zi ce trecea se schimba la față, care îi devenea din ce în ce mai luminoasă.

81 Și așa Legile Belagine, Legilor Frumoase, pe care vroia să le dea poporului Său, I s-a limpezit în minte.

82 Și după vreo zece zile Zamolxe i-a mărturisit Marelui Lup Alb: „La focul sacru dacic, în prezența Zeiței Vesta am primit, de la Dumnezeu și Domnazâna, Legile Frumoase.

83 Ele vor face să se nască înțelepciunea în poporul dacilor și ele vor aduce salvarea neamului nostru, a urmașilor lui și a altor oameni care le vor folosi în lume”.

84 La acea vreme Marele Lup Alb a scris Legile Lui Zamolxe în limba dacă pe foi de papirus aduse de ei de la Luxor din Egipt.

85 Apoi aceste legi au fost gravate pe tăblițe de aur.

86 Și primele vorbe de înțelepciune au fost zece porunci, care s-au numit Decalogul Lui Zamolxe.

87 Ele au fost scrise astfel: „Opune-te răului, respectă adevărul, caută dreptatea și umple-te de lumină în suflet. Urmând acestea puterea întunericului scade (1).

88 Trăiește în armonie cu oamenii, dar dacă ei nu sunt pașnici trebuie confrunțați pentru că mințile le sunt stăpânite de întuneric (2).

89 Omul care greșește să-și repare complet faptele rele, dacă mai este posibil, iar dacă nu să-și primească pedeapsa pentru greșeli (3).

90 Respectă pe oricine, dar dacă cineva nu merită onoarea pe

care i-o dai atunci ignoră acea persoană (4).

91 În tot ce faci urmează lumina Lui Dumnezeu (5).

92 Cei care dobândesc Spiritul Înțelepciunii merg în împărăția Lui Dumnezeu și sunt nemuritori (6).

93 Lui Dumnezeu sau zeilor nu le face niciodată sacrificii bazate pe omorârea ființelor și pe distrugerea de flori și fructe;

94 divinitățile nu au nevoie de ofertele materiale ale oamenilor.

95 Sacrificiul tău trebuie înțeles ca renunțarea la dezordine în gânduri, vorbe și fapte (7).

96 Învăță de la orice popor ceea ce are mai bun, astfel lumina neamului tău va străluci mai puternic (8).

97 Trăiește simplu, frumos și drept (9).

98 Să privești flacăra focului sacru, legătura ta cu Dumnezeu (10).

99 Și Zamolxe le-a mai spus oamenilor: Acestea sunt poruncile de bază, pentru omul care ar vrea să-și salveze sufletul.

100 Am mai primit și alte legi care vor fi treptat cunoscute, dar și această rugăciune către Tatăl Nostru Dumnezeu și Mama Noastră Domnazâna: „*Tatăl Nostru Dumnezeu, Mama Noastră Domnazâna,*

101 *Voi care trăiți în lumină, înțelepți sunteți în cer și pe pământ.*

102 *Aștept darul înălțării Voastre în mine.*

103 *Vreau să primesc harul Vostru în fiecare zi.*

104 *Lumina Voastră să-mi fie ca pâinea de zi cu zi. Să-mi dea înțelepciune sufletului care să-mi lumineze cu putere viața.*

105 *Tată Dumnezeu și Mamă Domnazână rogu-Vă să-mi dați binecuvântarea Voastră cu lumină, să pot trăi în înțelepciune, mulțumire și har*

106 *și focul din inimile voastre să fie și în inima mea.*

107 *Așa să fie, așa să fie, așa să fie, zău ".*

108 Și luptele cu triburile învecinate sau rărit, dar nu au încetat.

109 Intr-o bătălie cu agatârșii, un neam al galilor, undeva mai sus de râul Maris, regele Scander a fost ucis.

110 La Sarmisegetuza a fost jale mare și în marea sală s-au strâns marile căpetenii ale dacilor.

111 Acolo a avut loc o ceremonie, condusă de un sobor de preoți, în timpul căreia Zamolxe a fost recunoscut ca rege.

112 Sosise acum timpul ca Zamolxe să aducă reforme neamului, norme care vor întări și mai mult statul.

113 Ele vor fi temelie nu numai credințelor și instituțiilor religioase, ci și celor trei clase de oameni – sacerdoții, militarii și producătorii în patru domenii principale:

114 Domeniul instituțiilor religioase (1).

115 Sacerdoții zamolxieni, absolvenți ai școlii de la Sarmisegetuza, se vor ocupa de răspândirea în popor a preceptelor religioase.

116 Se interzicea complet practica jertfelor.

117 Se construiau noi temple și sanctuare;

118 Domeniul sistemului de educație (2).

119 Preoțimea zamolxiană era cea care va educa în școli tânăra generație;

120 Domeniul justiției (3).

121 Judecătorii comunităților erau aleși dintre acei oameni care învățaseră arta conducerii la școala de la Sarmisegetuza sau la școlile afiliate ei.

122 Sfatul bătrânilor îi va ajuta în judecarea cazurilor de dreptate socială și în luarea deciziilor corecte;

123 Domeniul mijloacelor de informare în masă (4).

124 Se instituia funcția de trimis special regal având și atribuția de crainic, olăcar al regelui.

125 Crainicii aveau misiunea de a anunța poruncile regale oriunde era necesar fiind ajutați la împlinirea lor de către conducătorii militari ai locului.

126 Și la Sarmisegetuza, Zamolxe a organizat inițieri pentru tineri ca fii sau fiice ale soarelui sau fii sau fiice ale lunii.

127 La temple au luat amploare ritualurile de trecere pentru generațiile de vârste diferite, la naștere, la pubertate, la adolescență, la maturitate și la felurite alte ocazii din viața oamenilor.

128 Și într-o zi, la Sarmisegetuza, a sosit o delegație persană condusă de generalul Megabazos.

129 Grupul de douăzeci de persoane, nobili și oșteni, vroiau să-L vadă pe Zamolxe, regele dacilor.

130 Purtau cu ei un mesaj din partea lui Darius, regele perșilor.

131 Oaspeții au fost invitați în sala mare să-L întâlnească pe regele Zamolxe care i-a întâmpinat în graiul persan zicând: „Bun sosit pe pământurile noastre.

132 Sunteți oaspeți și după obiceiul nostru strămoșesc vă primim

cu bucurie, cu pâine și sare".

133 Idata au venit femei tinere care, de pe tipsii de aur, i-au servit pe oaspeți cu pâine și sare.

134 Apoi li s-a dat apă în cupe de aur.

135 Și Zamolxe i-a vorbit generalului Megabazos, pe care îl cunoscuse cu ani în urmă în Babilon, întrebându-l: „Ce mai face măritul rege Darius?”

136 Generalul I-a răspuns: „închinare domnului nostru Zamolxe, rege al geților și preot al Lui Zaratuștra.

137 Măritul Darius, Regele Regilor, este bine.

138 Noi aducem un mesaj din partea lui. Iată-l!”

139 Și Zamolxe a luat scrisoarea ce I-a fost întinsă, a desfăcut-o și a citit: Către regele geților Zamolxe, preot al Lui Zaratuștra.

140 Eu, Darius regele perșilor, Îți transmit binețe de aici din capitala imperiului, Pharsa.

141 Poate Te întrebi de ce noi perșii nu am ajuns încă pe meleagurile voastre acum când suntem cea mai puternică împărăție din lume, stăpânind pământuri de la Marea Egee și Egipt până la munții cei mari în țara inzilor.

142 Află dar că Mi-am ținut promisiunea pe care Ți-am făcut-O cu ani în urmă în Babilon, aceea că perșii nu vor încerca să vă cucerească.

143 Noi știm că prin Tine neamul geților slujește lumina spiritului.

144 Și mai află că în cursul campaniei pe care am organizat-o acum câțiva ani împotriva sciților a trebuit să luptăm cu grupuri de geți acolo între Istru și Pontul Euxin.

145 Ei ne-au atacat pe noi perșii, care pornisem în campanie contra sciților, nicidecum a geților.

146 După ce am trecut fluviul Istru am fi putut să ne angajăm în lupte cu geții urcând pe valea fluviului Tyras, pe pământurile voastre,

147 dar am preferat să mergem doar împotriva sciților prin stepe trecând de fluviul Borysthenes, până la fluviile Tanais și Atel.

148 Geții sau convins că nu avem intenții ostile față de ei, după care ne-au lăsat în pace.

149 Rege Zamolxe, ca semn de prețuire pentru că ești Om al luminii, al dreptății și al adevărului, Îți trimit din partea Mea un coif

de aur.

150 Fie ca lumina Lui Ahura Mazdah să continue să strălucească în voi neamul geților.

151 Darius, Regele Regilor.

152 Și Zamolxe a terminat de citit scrisoarea regelui persan Darius.

153 Apoi generalul Megabazos, conducătorul delegației persane, a pășit în față însoțit de un nobil persan.

154 A scos coiful de aur împachetat într-o pânză fină și l-a așezat pe o tipsie de aur purtată de nobilul însoțitor.

155 Și generalul a luat coiful de aur și sa apropiat de Zamolxe.

156 Apoi ceremonios, cu un gest de respect deplin, l-a așezat pe cap zicând: „În numele marelui Darius, imperiul persan, cel mai puternic din lume, îl recunoaște pe Zamolxe Arianul ca rege al geților.

157 Drept pentru care primește Măria Ta acest coif de aur de la Darius, Regele Regilor”.

158 Marele Lup Alb a tradus imediat, vorbele generalului, pentru toți cei prezenți.

159 Oamenii au izbucnit în urale strigând: „Ave! Ave! Ave!”

160 Apoi s-a făcut liniște și Zamolxe le-a vorbit tuturor: „Măritul Rege al perșilor este foarte generos.

161 Cu adevărat Darius este Regele Regilor.

162 Iată că nu și-a încălcat promisiunile”.

163 Spre seară, în cinstea oaspeților persani, Zamolxe a pregătit un foc sacru, așa cum se obișnuia la perșii zoroastrieni.

164 Și, spre uimirea tuturor celor prezenți, Zamolxe a făcut invocații în limba avestană.

165 În timpul acela, generalul Megabazos, conducătorul delegației perșilor, se gândea cu uimire: „Iată pe unde poate străluci lumina Zeului nostru Ahura Mazdah!

166 N-aș fi crezut vreodată că voi vedea focul sacru al Lui Zaratuștra pe aceste meleaguri!”

## CAPITOLUL 12

**Zamolxe se retrage de la domnie. Dacii sunt poporul Lui Dumnezeu. Despre tradiția străbună. Pitagora vine în Dacia. Profetiile Lui Zamolxe. Plecarea la zei a Lui Zamolxe.**

1 La acea vreme atacurile armate ale agatârșilor asupra dacilor au făcut ca sarcinile regale ale Lui Zamolxe să fie mai dificile.

2 Trebuia să răspundă cu forță și asta a făcut ca în mintea Sa să se ducă o luptă între îndatoririle de rege și cele de Mare Preot.

3 Și Zamolxe S-a gândit adânc și a înțeles că împlinise ceea ce-și dorise pentru neamul dacilor.

4 A înțeles că trebuia să renunțe de a fi rege.

5 Și curând Zamolxe a strâns marile căpetenii ale dacilor, în sala mare de la Sarmisegetuza, și le-a vorbit astfel: „Sunt un om al păcii, nu al războiului.

6 Dar un rege este uneori nevoit să facă război pentru a-și apăra poporul.

7 Legământul meu cu Dumnezeu mă oprește să dau ordine să fie omorâți dușmanii.

8 Trebuie să aleg, ori să fiu un rege așa cum e nevoie, ori un preot al Lui Dumnezeu.

9 Și hotărârea Mea este luată, vă rog să o respectați.

10 Voi rămâne doar preot al Lui Dumnezeu și va trebui ca de astăzi să vă alegeți un alt rege".

11 S -a lăsat o liniște adâncă și Zamolxe a părăsit demn sala.

12 Dacii au înțeles lupta care se ducea în sufletul Lui Zamolxe.

13 Și în aceeași zi ei au hotărât ca rege să le fie marea căpetenie Gelu.

14 Ceremonia investiturii noului rege a decurs exact ca cea făcută la încoronarea Lui Zamolxe.

15 A fost condusă de un sobor de preoți și preotese în frunte cu Arian și soția lui Rodia, preoteasă și ea.

16 Mai târziu noul rege Gelu a mutat capitala regatului.

17 După retragerea de la domnie, Zamolxe a avut mai mult timp să se ocupe de hrana spirituală a oamenilor.

18 Școala de la Sarmisegetuza s-a extins cu noi așezăminte în principalele cetăți ale țării.

19 Odată Zamolxe Și-a amintit despre cele vorbite la Ierusalim cu profetul Zaharia.

20 Atunci Zaharia Îi împărtășise Lui Zamolxe marele secret al iudeilor, taina luminii sacre aprinsă o dată pe săptămână în casele lor, obiceiul Sabatului.

21 Așa Zamolxe a vrut să crească lumina în sufletele copiilor dacilor.

22 Și a pregătit la Sarmisegetuza un rug sacru numai pentru copii ca să le deschidă sufletele către lumină.

23 De atunci, pe oriunde a mers prin Dacia, Zamolxe Și-a găsit mereu timp să facă ruguri sacre anume pentru copiii rumânilor.

24 Și așa aprinderea rugului pentru copii a devenit un obicei la daci și a fost urmat veac de veac de neamul lor în casele celor cu râvnă pentru Dumnezeu.

25 Fie că era aprinsă în case cu lumânări, fie afară la focul dacic, lumina Lui Dumnezeu era cunoscută din copilărie de copiii dacilor.

26 Și ei creșteau în înțelepciune din fragedă copilărie, tot așa cum creșteau și copiii iudeilor după obiceiul neamului lor.

27 Că dacia învățau de la orice popor ce era bun și astfel lumina neamului lor strălucea și mai puternic, așa cum le spunea Decalogul Lui Zamolxe.

28 Anii au trecut și Zamolxe a reușit să-și facă învățătura cunoscută printre multe dintre triburile dacilor și tracilor, de-o parte și de alta a fluviului Istru, până la fluviul Borysthenes în est, iar în vest până peste fluviul Tibiscos.

29 Cu timpul neamurile agatârșilor și ale altor gali, s-au amestecat cu cele ale tracilor și până la urmă au devenit un singur popor al rumânilor.

30 Și într-o zi Zamolxe a primit o epistolă, adusă de negustorii greci din insula Samos, de la Nestor, prietenul Său.

31 În ea se scria astfel: „Mărite Preot și prieten al meu, închinare.

32 Află că am fost la Croton și m-am întâlnit cu înțeleptul Pitagora.

33 El este bine sănătos, dar are probleme cu concetățenii de acolo care se opun învățăturii lui.

34 Mi-a încredințat o scrisoare, pentru Tine Domnul meu, pe care o trimit aici cu a mea.

35 Află că anul acesta nu pot veni în Dacia, dar este sigur că voi fi

acolo în cel următor.

36 Primește din partea mea, binețe și urări de sănătate. Nestor.

37 Zamolxe era nerăbdător să afle veștile de la Pitagora.

38 Și i-a deschis cu emoție scrisoare și a citit: „Binețe de la Pitagora, către Zamolxe.

39 Îți scriu discipolul meu de aici din Croton.

40 La cei șaptezeci și unu de ani ai mei mă simt încă bine.

41 Am noroc cu soția mea Theano care, mai tânără fiind, are grijă de mine.

42 Am probleme aici la școala mea și cu ordinul spiritual înființat de mine.

43 Dar Îți scriu mai ales din alte motive.

44 Am cercetat neamurile care se găsesc prin aceste părți de lume unde, în afară de greci, s-au stabilit latini, etrusci și alte triburi.

45 De curând a avut loc un moment aparte pe care Ți-l transmit.

46 Regele etrusc Tarquinius Superbus, al așezării numită Roma, a fost înlăturat de supușii săi latini, romanii.

47 Află dar că acești latini sunt veniți de pe acele meleaguri ale voastre din Tracia.

48 O legendă a latinilor vorbește despre eroul lor întemeietor, tracul Eneas.

49 Latinii sunt oameni dârji și disciplinați, au în sânge simțul libertății tot așa ca și voi geții.

50 Regele etrusc era un tiran, romanii preferă acum să trăiască sub forma politică de republică.

51 Ei prețuiesc dreptatea, iustitia și curajul, virtus, calități izvorâte din cunoaștere.

52 Latinii vor crește în putere și au mare viitor.

53 Cunosc obiceiurile religioase ale romanilor și latinilor, le-am aflat ritualurile și comportamentul sacerdoților, preoți, preotese și vestale.

54 Mare parte dintre aceste practici sacre le aveți și voi geții.

55 Romanii nu aduc zeilor ca jertfe ființe vii, ci înțeleg mult mai bine, chiar și decât grecii, că sacrificiile către zeități sunt rele și aducătoare de dezastre și suferință.

56 Iar când acești latini se vor uni atunci și soarta noastră a grecilor, de pe aceste locuri din lume, va fi pecetluită.

51 Am ținut să știi detalii despre un trib de-al vostru care a ajuns

pe aceste pământuri, pentru că vă seamănă.

58 Am cercetat și scrierea pe care ei o numesc latină.

59 Este aceeași cu a voastră a geților pe care eu o cunosc de pe pergamentul scris de Tine în Samos cu ani în urmă, și pe care l-am luat aici cu mine la Croton.

60 Cât despre poporul Tău, geții, Te îndemn să-l statornicești în *logos*, justiția, cum spuneți voi dreptății și adevărului.

61 De dârzenie știu că aveți parte de când lumea.

62 Tracii au fost odată cel mai civilizat neam din lume de la care și noi grecii am învățat, dar obiceiul jertfirii către zei i-a barbarizat.

63 Ca Mare Preot al poporului Tău, Tu poți să-i aduci lumina înțelepciunii.

64 Nu știu câte zile voi mai avea de trăit, dar când sufletul îmi va pleca la cer, la Zeus, să mi-l chemi să se întrupeze în neamul vostru.

65 Vei afla mai multe de la negustorul Nestor care vine adesea acolo în Dacia, cât și aici în Croton.

66 Fie ca zeii Tăi Dumnezeu, Domnazâna și ceilalți să-Ți dea putere și să Te însoțească în tot ce faci pentru neamul Tău. Pitagora din Croton ".

67 Zamolxe a simțit cu sufletul cuvintele lui Pitagora.

68 Se gândea cu venerație la părintele spiritual care l-a deschis calea către înțelepciunea lumii.

69 Și-și spunea: „La vremea potrivită marele înțelept Pitagora va fi chemat în neamul dacilor și va purta numele de Decezeu.

70 În viitor, voi face în așa fel încât cei care Mă urmează să cheme la nevoie sufletul lui Pitagora, căci în el se află zece zei”.

71 Adesea, la Sarmisegetuza, Zamolxe îi invita pe sacerdoții daci, bărbați și femei, cărora dorea să le întărească învățătura.

72 Și lor le vorbea astfel: „Înțelepciunea este frumusețea sufletului.

73 Să vă hrăniți din înțelepciunea întregii lumi.

74 Dând altora lumină nu pierzi din lumina ta.

75 Fericirea se trăiește pe calea vieții nu la capătul drumului.

76 Voi preoții și preotesele dacilor trebuie să fiți modele în viață.

77 Să trăiți simplu, frumos și drept că așa veți pași pe Calea Cerului care va crea în voi dărnicia, bucuria, curajul, iubirea, virtutea, dreapta judecată și trezvia sufletului.

78 Numai atunci oamenii vă vor urma.

79 Noi, neamul dacilor, suntem fiii și fiicele soarelui și ai luminii.

80 Și de-a pururea să țineți minte că noi dacii suntem Poporul Lui Dumnezeu".

81 Și Zamolxe le-a dat îndrumări oamenilor cum să scape de frică și de teama de necunoscut spunând: „Când vă veți simți însingurați și neajutorați să chemați spiritele străbunilor, veghetorii nevăzuți ai focului sacru dacic.

82 Să nu vă temeți de moarte și nimic să nu vă rupă de Dumnezeu.

83 Și să nu glorificați suferința sub nicio formă, căci suferința omului este desprinderea sa de inima Lui Dumnezeu.

84 Noi oamenii suntem alcătuiți în natura noastră din frumusețe și nesfârșire, iar natura întreagă este opera grandioasă a Lui Dumnezeu".

85 Cu alte ocazii Zamolxe le-a vorbit dacilor despre legea strămoșească, temelia spirituală a neamului, zicând:

„Aveți colinde ca să vă amintiți mereu de străbuni.

86 Înțelepții noștri zgrimbiteșii vor înfrunta veacurile cu povețele lor de bine.

87 De aceea tradițiile străvechi trebuie să le transmiteți urmașilor.

88 Să țineți păstrate în pâine semnele noastre sacre că așa nu le veți uita niciodată în veacuri cum nu uitați să mâncați pâinea.

89 Invățăturile sacre neamului să vă rămână vii în minte și să le scrieți iar și iar pe tăblițe de aur".

90 Când Zamolxe a împlinit șaiszeci de ani, L-a vizitat prietenul Nestor care l-a adus vești despre Pitagora spunându-l: „Află că înțeleptul, care are acum optzeci de ani, ar vrea să vină la Tine în Dacia, Domnul meu.

91 Pitagora are probleme serioase, de viață și de moarte, acolo la Croton.

92 Unii l-au amenințat că-l vor omori.

93 Ceva trebuie făcut cât se poate de repede".

94 Și Zamolxe a spus: „Voi trimite oameni să-l aducă aici pe Pitagora".

95 În două zile s-a format o echipă de salvare. Nestor va pleca la Croton însoțit de cinci bărbați daci care vorbesc și grecește.

96 Zamolxe le-a dat sarcina să-l aducă cu bine la Sarmisegetuza

pe Pitagora.

97 Planul le-a reușit.

98 Și așa maestrul Pitagora L-a revăzut pe Zamolxe, fostul lui învățăcel, după optsprezece ani. "Întâlnirea lor a fost emoționantă.

100 Și Zamolxe i-a spus lui Pitagora cu adâncă venerație: „Zeii sunt mereu cu tine domnul Meu.

101 Bun sosit pe pământul strămoșilor noștri, geții.

102 De acum îți va fi temelie căci aici vei trăi în siguranță.

103 Te primim cu pâine și sare".

104 Maestrul Pitagora a fost adânc mișcat de respectul pe care i-l acorda Marele Preot spunându-l: „Dacă și regii lumii ar venera înțelepciunea omenească, așa cum o faci Tu Zamolxe, omenirea ar trăi în bună pace și înțelegere”.

105 Lui Pitagora i se pregătise o locuință, potrivită spiritului lui ascetic și vârstei, unde putea sta retras și gânditor.

106 Adesea Zamolxe îl consultă asupra unor teme spirituale și sociale importante.

107 Înțeleptul era bucuros să-l fie de folos.

108 Și Pitagora s-a obișnuit cu viața de la Sarmisegetuza.

109 A cunoscut pe tinerii aspiranți la preoție.

110 Și vroia să le predea lecții filosofice despre isihasm.

111 Zamolxe a fost foarte bucuros când a auzit despre dorința lui Pitagora.

112 Și toți cursanții de la Sarmisegetuza au fost chemați să ia parte la lecțiile maestrului.

113 Marele Lup Alb era interpretul lui Pitagora.

114 Încă de la prima lecție a lui Pitagora, Marele Lup Alb a adaptat termenii din limba greacă în cea dacă.

115 Și așa *hesychasmos* a devenit *isihasm*, iar *hesychia*, *isihia*.

116 Maestrul Pitagora și-a păstrat modul de predare.

117 Ținea trează atenția participanți care puteau să-i pună întrebări asupra temele prezentate.

118 Mai întâi Pitagora a expus originea și principiile metodei isihaste.

119 Apoi a structurat conceptul la noile condiții spunând: „Isihasmul este o modalitate de liniștire a omului în cele trei planuri, cel al trupului, cel al minții și cel al sufletului.

120 Metoda își are originea în Egipt.

121 Acolo practicanții retragerii se numeau anahoreți, în traducere „*cei care L urmează pe Horus*”.

122 De menționat că zeul Horus reprezintă soarele la răsărit, astrul pe care pustnicii Egiptului îl venerau din deșerturile unde viețuiau.

123 Noi grecii îl considerăm pe zeul Horus ca fiind același cu zeul Apollon.

124 Și cred că vă este cunoscută credința grecilor în Apollon Likeios, Apollon Zeul Lupilor, un zeu primordial al locuitorilor ținuturilor tracilor”.

125 Pitagora le-a vorbit despre evoluția în timp a isihasmului zicând:

„Practicile anahoreților egipteni s-au răspândit și printre grecii eremiți.

126 Metodele numite de noi isihaste, cuvântul *hesychia* însemnând *liniștire*, sunt o tradiție spirituală distinctă.

127 În Egipt, de unde își trage originea, isihasmul practica rugăciunea către zeul Horus.

128 Se stătea într-o postură comodă, însoțită de respirație controlată și de meditație asupra inimii.

129 Atunci practicantul își imagina un soare strălucind.

130 Noi grecii am adaptat metoda, păstrăm intactă practica în sine,

131 dar facem rugăciunea către Apollon astfel: Zeule Apollon adu-mi soarele Tău în inimă.

132 Iată de ce această rugăciune se numește *Rugăciunea Minții în Inimă*”.

133 Un tânăr dac, dintre cei prezenți, a spus: „Ne întrebăm dacă noi dacii o putem adapta pentru divinitatea noastră, Dumnezeu?”

134 Și Pitagora a răspuns: „Firește.

135 Și chiar așa vom face. Vom spune: *Doamne Dumnezeule adu-mi soarele Tău în inimă*.

136 Și haide să o practicăm chiar acum”.

137 Invățăceii au urmat instrucțiunile maestrului.

138 Rugăciunea Minții în Inimă a durat timp de o jumătate de oră.

139 Pe timpul inspirului respirației, cuvintele erau pronunțate mental.

140 Concomitent fiecare dintre participanți a vizualizat un soare răspândindu-și razele din inima proprie.

141 Și la sfârșit Pitagora le-a explicat: „Această metodă este de o mare valoare.

142 Ea purifică trupul, mintea și sufletul, creează ordine în viața omului care o urmează perseverent, căci mintea coboară în inima cea luminată.

143 *Rugăciunea Minții în Inimă* conduce omul la renașterea în spirit, la transformare interioară și la devenirea omului într-o ființă conștientă de propria-i existență”.

144 Au trecut trei ani de la venirea lui Pitagora la Sarmisegetuza.

145 Înțeleptul avea optzeci și trei de ani.

146 Intr-o zi sufletul i-a plecat la zei.

147 Și Zamolxe le-a adus la cunoștință preoților daci ai sanctuarului spunându-le:

148 „Pentru marele înțelept Pitagora vom face un foc al nemuririi dacice cum nu s-a mai văzut vreodată.

149 Pregătiți toate cele necesare pentru mâine la ora prânzului!”

150 A doua zi, la amiază, soarele strălucea perpendicular peste așezarea Sarmisegetuzei.

151 Oamenii s-au strâns în număr mare să participe la momentul solemn.

152 În liniștea deplină Zamolxe a aprins rugul.

153 Și le-a vorbit oamenilor despre Pitagora astfel: „Marele înțelept a strălucit ca soarele în timpul vieții sale.

154 Să-l vadă acum soarele Amen pe care el l-a venerat în Egipt.

155 A fost un Mare Preot al lumii.

156 Când neamul nostru va avea nevoie de un om al luminii, care să reformeze casta preoților, atunci să cheme sufletul lui Pitagora și să-i spună Decezeu, căci avea în el spiritele a zece mari zei ai lumii.

157 El a plecat sus la zei, iar noi daci am renăscut datorită acestui om al Lui Dumnezeu.

158 Și de-a pururea țineți minte vorbele lui Pitagora: *Respectă-te pe tine, respectă-i pe ceilalți, fii răspunzător pentru toate acțiunile tale*”.

159 Au trecut cincisprezece ani de la revenirea Lui Zamolxe în Dacia.

160 La cei șaiszeci și trei de ani, Zamolxe se simțea în putere.

161 Avea destul timp să întărească ceea ce întemeiase, se ocupa mai ales de cei care erau deja în preoție.

162 Călătorea mult prin Dacia participând la serviciile religioase și la inaugurarea templelor.

163 Și Zamolxe a pus câțiva oameni să-i pregătească o locuință subterană la Apolovraci.

164 Vroia să stea acolo un timp ca ascet.

165 Se știa din legende că în vechime trăise la Apolovraci chiar zeul Apollon Likeios, vindecătorul, vraciul.

166 Retras din lume, Zamolxe era cu sufletul mai aproape de Dumnezeu și Domnazăna, de la care vroia să primească îndrumări.

167 Și au trecut trei ani, timp în care Zamolxe nu s-a întâlnit decât cu câțiva membri ai familiei Sale care-L îngrijeau.

168 Clipele și Le petrecea cu gândul la zei și ajunsese la adânci profunzimi ale spiritului.

169 Și după timpul celor trei ani Zamolxe s-a arătat și altor oameni spre bucuria tuturor.

170 În anii ce au urmat Zamolxe i-a învățat pe câțiva preoți daci marile taine ale nemuririi pe care le aflase de la Domnul în timpul cât stătuse retras de lume.

171 Era iarnă, în ziua de Crăciun când Zamolxe împlinise optzeci și opt de ani.

172 De mult timp toți îl priveau cu venerația dată unui zeu.

173 Zeul cu Tâmpla Ninsă simțea că I se apropia timpul când va pleca la Dumnezeu Fărtatul.

174 Soția Sa Bendisa murise în iarna trecută, cu câteva zile după aniversarea zilei Lui de naștere.

175 Într-o noapte Bendisa I-a apărut în vis și I-a spus: „Te aștept Domnul meu.

176 Toți cei de aici, unde eu mă aflu, suntem nemuritori”.

177 Se apropia primăvara și s-a dus vestea că atunci când ziua va fie egală cu noaptea va avea loc la Sarmisegetuza o mare adunare a căpeteniilor neamului.

178 Le va vorbi Zamolxe Zeul.

179 Știau că vor primi povețe pentru salvarea sufletelor.

180 Și în sala cea mare se adunase multă lume.

181 Nu lipseau regele, preoții și nobilii cei mai de vază.

182 Zamolxe lea vorbit astfel: „Poporul Meu, popor de la izvor,

oameni de la râuri, rumâni.

183 A sosit vremea ca Eu să merg la Dumnezeu Fârtatul și să las preoția de pe pământ Marelui Lup Alb.

184 El vă va fi Mare Preot.

185 Să-l ascultați căci neamul nostru are mare viitor.

186 Și vă mai spun că dobândirea salvării sufletului este atunci când omul ajunge la înțelepciune.

187 Aceasta să vă fie menirea în viață, să ajungeți înțelepți.

188 *Salvarea omului înseamnă omul care se divinizează, nu divinul care se umanizează.*

189 *Căci divinul care se umanizează doar ajută omului care se divinizează".*

190 Intr-o liniște adâncă Zamolxe le-a spus celor prezenți despre un viitor posibil astfel:

191 „Toate în viitorul apropiat ar putea fi bune, păstrând în sufletul vostru lumina focului sacru dacic și înțelepciunea străbunilor vie.

192 Dacă în numele Lui Dumnezeu și al iubirii vor veni la voi oameni cu o învățătură străină care vor să vă dezbine, să vă distrugă până în temelii templele sacre și să vă șteargă scrierile sacre, să nu îi ascultați.

193 Ei vor să vă facă să pierdeți calea cea dreaptă, să fiți ca vitele înjugate, obidiți, să cărați în spinare o cruce pe care în locul soarelui nostru luminos se va afla corpul unui om mort.

194 Acei oameni ai întunericului, îmbrăcați în veșminte negre, vor pretinde că vin de la Dumnezeu, și că Fiul Lui Dumnezeu s-a intrupat undeva în lume și că ei aduc lumină sufletelor rumânilor.

195 Să nu îi credeți!

196 Ei venerază sângele unui om mort și vor încerca să vă dea să beți simbolic, sub forma unei băuturi alcoolice, din acel sânge, ca să vă ia mințile.

197 Să-i alungați dintre voi, să fugiți de ei!

198 Să nu uitați vreodată de focul sacru dacic și de sufletele străbunilor.

199 Așa inimile voastre nu vor fi cuprinse de lanțurile robiei.

200 Să păstrați cultul strămoșilor, să respingeți cultul morților".

201 „Nu, nu, nu vrem să se întâmple aceasta mărite zeu" au strigat oamenii.

202 Și Zamolxe a continuat spunând: „Să Mă chemați mereu în mințile voastre, că acolo-Mi voi face cunoscută prezența.

203 Să aprindeți focuri sacre pe oriunde veți fi și așa vă veți păstra sănătoși și însănătoși, iar duhurile întunericului s-or duce înapoi în pustiurile unde hălăduiesc.

204 Și țineți minte că ceea ce spuneți în prezența focului sacru dacic Le spuneți zeilor, Lui Dumnezeu și Domnazânei”.

205 Mulțimea adunată îl asculta pe Zamolxe cu sufletul la gură.

206 Și Marele Lup Alb scria cuvânt cu cuvânt vorbele Lui Zamolxe care continua să le grăiască astfel:

207 „Nu uitați că natura, cu toți zeii și zânele ei, este sacră, îngrijind-o vă îngrijiți de voi.

208 Aduceți-vă aminte mereu să vă bucurați la întâlnirile cu zeii și așa să știți că lumina există în inimile voastre.

209 Focurile sacre rituale să le păziți să fie mereu curate, fără sacrificii de orice fel.

210 De Mă veți avea în sufletele voastre, ca strămoș al vostru, veți păși pe calea vieții ținând ca și acum drumul vieții frumoase”.

211 Toți cei ce ascultau simțeau iubirea Lui Zamolxe pentru ei ca o pavăză în toate clipele vieții lor.

212 Și Zamolxe le-a mai spus: „Dacă dați ca ofrandă Lui Dumnezeu, pâine, fructe, mâncare pe care în numele Lui Dumnezeu le oferiți oamenilor nevoiași, veți primi de la alți oameni ceea ce voi oferiți.

213 Și ceea ce dați să fie însoțit de lumina focului sacru.

214 Pomana este bună, dar jertfa este rea.

215 Eu voi pleca curând dintre voi”.

216 Și în liniștea adâncă Zamolxe a mai spus: „În viitor când veți putea auzi chemarea Marelui Lup Alb, dezbinarea va înceta între voi.

217 Și când îi veți recunoaște chipul în stâncile munților și veți venera sufletul lui, și-i veți auzi glasul cum vă cheamă, atunci să știți că puterea neamului va crește și doar atunci veți fi iarăși lângă mine cu sufletele voastre”.

218 Zamolxe Arianul știa că misiunea Lui pe pământ se apropia de sfârșit, așa cum I-o menise tatăl său Crăciun, aceea a unui om născut din foc.

219 Și le-a mai vorbit oamenilor astfel: „Casta preotească este puternică în dreptate, justiția,

220 și se va menține așa prin chemarea la focul sacru spre întrupare a sufletului marelui înțelept Pitagora care se va numi Decezeu, căci are în el zece mari zei ai lumii.

221 Veți păstra vatra nemuririi dacilor arieni mereu aprinsă supraveghind aprinderea focurilor sacre la altarele zeilor.

222 Și așa întunericul se va împrăștia.

223 De veți păstra apele curate și limpezi atunci frumosul vieții vă va rămâne în inimi.

224 Dacă urgiile istoriei ce va urma vor face ca flacăra sacră să nu vă mai lumineze calea spre Dumnezeu și Domnazâna, urmașii noștri să o reaprindă mereu și mereu de la focul sacru făcut de preoți și preotese.

225 Să aprindeți des focurile sacre, căci prin ele veți ține legătura cu spiritele străbunilor neamului".

226 Și dacii L-au întrebat cu speranță în glasuri: „Când vei veni din nou printre noi zeul nostru iubitor de oameni?”

227 Zamolxe a răspuns: „Eu sunt cel ce sunt, un om iubitor de oameni.

228 Când veți vedea chipul meu și ale străbunilor noștri că vă privesc din stâncile munților sacri, cogaionii, să știți că ne gândim la voi.

229 Când vă veți apropia cu evlavie de chipurile noastre din piatră în măreția munților să știți că inimile voastre încep să se curețe.

230 Cu treizeci de ani înainte de a se împlini de douăsprezece ori câte două sute șaisprezece ani de la timpul când am venit Eu pe lume, o stea va străluci puternic mult timp pe cer.

231 Atunci să știți că spiritul meu s-a coborât în mijlocul neamului și spiritele străbunilor se vor întrupa timp de treizeci de ani.

232 Și când se vor împlini de douăsprezece ori câte două sute șaisprezece ani de la timpul când am venit pe lume să știți că sufletele neamului nostru au coborât în urmașii noștri.

233 Și abia după aceea esența sufletului Meu va reveni, înapoi la Dumnezeu și Domnazâna, după ce le-a trezit pe cele care hălăduiau pe pământurile dacilor arieni.

234 Eu nu cobor în lume în trup, ci doar în suflet.

235 Nu veți avea un salvator în carne și oase, ci un spirit

călăuzitor".

236 Și a doua zi Zamolxe le-a spune celor de aproape ultimele Sale cuvinte astfel: „Să Mă dați focului de unde M-am născut în spirit.

237 Să-Mi ardeți trupul mort deasupra peșterii de la Apolovraci.

238 Acolo sufletul Meu va mai reveni ca să stea de vorbă cu novacii și să asculte susurul râului care curge mai jos".

239 Apoi suflarea i s-a rărit și a încetat.

240 Omul zeificat de oameni a murit.

241 Și Marele Lup Alb a mers afară la oamenii care așteptau și le-a spus cu glas puternic. „Zeul cu Tâmpla Ninsă, Făuritorul de Inimi, a plecat la Dumnezeu Fărtatul și la Mama noastră Domnazâna.

242 Sufletul I S-a eliberat din carne, dar o parte rămâne cu uriașii, cu novacii rumânilor și cu întregul Lui popor.

243 După măsura înțelepciunii, a faptelor și a virtuților Sale noi spunem că Zamolxe Arianul, Zeu al Vieții și al Învierii, este Fiul Lui Dumnezeu".

244 Trupul omului-zeu a fost pregătit pentru incinerare așa cum și-a dorit, deasupra peșterii de la Apolovraci.

245 Și, după obicei, în timpul ritualului de înălțare a sufletului Lui la cer, un ciobănaș a cântat dintr-un fluieraș.

246 Și rugul s-a stins.

247 Apoi Marele Lup Alb, Mare Preot al dacilor, le-a vorbit celor prezenți astfel: „De astăzi neamul nostru al rumânilor, al dacilor arieni va sărbători în fiecare an la sosirea primăverii, la învierea naturii, ridicarea la cer a sufletului Lui Zamolxe, trimisul ceresc.

248 Va fi Sărbătoarea Primăverii, Paștile, când ne înveselim de mai multă lumină și mai puțin întuneric.

249 Atunci, la câteva zile după ce ziua este egală cu noaptea, vom serba Învierea Lui Zamolxe.

250 Chemăm astfel ca o părticică din sufletul Lui să învie în noi.

251 Știm că El s-a dus acolo în cer și sufletul Îi este viu alături de Dumnezeu, Domnazâna, de iubita Lui soție Bendisa, de tătânele Crăciun și de maica Lui Vetra.

252 Noi urmașii lor vom face din întreaga Dacie, Grădina Maicii Domnului Zamolxe, Grădina Raiului Dac, care într-o zi va cuprinde sufletul întregii lumi.

253 În veci este cinstit Zamolxe nemuritorul, Făt-Frumos al neamurilor tracilor.

254 Așa să ne ajute Dumnezeu! Zău!"

255 La câteva zile de la plecarea Lui Zamolxe la zei, Marele Lup Alb a pregătit cioplirea unui obelisc.

256 O echipă de meșteri a făcut obeliscul de la Apolovraci, dintr-o piatră dură înaltă de câțiva metri, simbol al muntelui creației.

257 Secole de-a rândul, generații de daci au venit neîncetat la obelisc, ca să reaprindă mereu focul sacru dacic.

258 Credincioșii chemau la focul viu prezența Spiritului Lui Zamolxe, un Făt- Frumos însoțit la dreapta de soare și la stânga de lună sau apărând cu soarele în față și cu luna în spate.

259 După trecerea Lui Zamolxe la Dumnezeu, Marele Lup Alb, a scris istoria despre Zamolxe.

260 Și a cuprins vorbele Lui de înțelepciune într-o carte a învățăturilor, Legile Lui Zamolxe, o scriptură a iubirii de oameni, o lege a strămoșilor și a obiceiului pământului.

261 Generațiile de oameni care au urmat au păstrat legile în suflute și au rescris mereu pe plăcuțe de aur înțelepciunea pe care Zamolxe a lăsat-o pentru veșnicie poporului dacilor.

262 Cu timpul au apărut în Dacia altarele Lui Zamolxe.

263 Lumina focului sacru trezea sufletul omului la adevărul sufletului Lui Dumnezeu.

264 Oamenii sau deprins să-L venereze pe zeul Zamolxe.

265 Preoții zamolxieni oficiau îmbrăcați în alb.

266 Ei au menținut cu perseverență cultul focului sacru dacic, Focul Lui Zamolxe, Focul Viu.

267 S-a răspândit și obiceiul botezului cu apă vie, foc sacru și Spiritul Lui Zamolxe.

268 Iar atunci când aveau prilejul, dacia aprindeau Rugul Lui Zamolxe, focul sacru de proporții mai mari, pentru folosul tuturor.

269 În preajma focului dacic se cântau balade și se invocau Psalmii Lui Zamolxe, versete create și folosite de Însuși Zamolxe.

270 Sacerdoții zamolxieni le-au introdus treptat în serviciile rituale.

271 Ei foloseau crucea al cărui simbol solar din mijloc, floarea vieții, îl reprezenta pe Însuși Zamolxe, zeul solar.

272 Și cu timpul dacia, mai ales femeile, s-au deprins să O

venereze ca zeiță pe Bendisa, soția Lui Zamolxe, zâna dragostei, a fertilității și a elementelor naturii.

273 Ea urzea destinele oamenilor, iar căsătoriile rumânilor aveau loc în prezența Bendisei.

274 Și Bendisei I s-au înălțat temple și altare în toată Dacia.

275 Sărbătoarea Bendisei, numită *bendi deia*, avea loc în timpul lunii florilor.

276 Zeița era înfățișată purtând două cosițe blonde lăsate pe spate.

277 Cultul Bendisei a dat naștere legendelor și miturilor cu Ileana Cosânzeana.

278 Și treptat preoția Lui Zamolxe s-a răspândit peste tot în ținuturile tracilor.

279 S-a dus vestea în toată lumea despre meșteșugul vindecării sufletelor, al minților și al trupurilor știut de preoții zamolxieni, care erau medici cu renume.

280 Ei îi învățau pe oameni să urmeze dărnicia, bucuria, curajul, iubirea, virtutea, dreapta judecată și trezvia sufletului.

281 Și-i mai îndemnau să nu se teamă de moarte și să știe că sunt nemuritori.

282 S-a răspândit și obiceiul oferirii darurilor iarna la aniversarea nașterii Lui Zamolxe.

283 Despre daruri oamenii spuneau că vin de la Moș Crăciun, tatăl Lui Zamolxe, bătrânul care umbla pe cer într-un car tras de cerbi și apoi cobora prin sate cu sacul plin de daruri.

284 Și mai credeau că și cu ușile închise moșul tot le intra noaptea pe coșul sobei în casă, ca să lase din prețioasa lui sarcină și din bucuria de a împărtăși cu alții iubirea pentru fiul său Zamolxe.

285 Anual, în ziua de Crăciun, dacii serbau atât nașterea Lui Zamolxe cât și pe Moș Crăciun cel darnic.

# **CARTEA LEGII STRĂMOȘEȘTI**

## **sau**

# **CALEA ÎNȚELEPCIUNII LUI ZAMOLXE**

### **CAPITOLUL 1**

**Marele Lup Alb vorbește poporului. Focul Viu de la Sarmisegetuza. Schimbarea la față. Marele Lup Alb scrie din nou Legile Lui Zamolxe. Legile Lui Zamolxe.**

1 Și Marele Lup Alb a fost mulți ani Marele Preot, Bătrânul Înțelept.

2 Odată Marele Lup Alb a făcut la Sarmisegetuza o mare adunare a preoțimii.

3 Și mulți alți oameni au venit acolo, iar el le-a vorbit tuturor astfel: „Popor de la izvor, oameni de la râuri, rumâni!

4 Trăim timpuri în care ne vom zidi din ce în ce mai mult cu învățăturile Lui Zamolxe Arianul Fiul Lui Dumnezeu.

5 Dacă Zamolxe s-a unit în spirit cu Dumnezeu, atunci El este tot atât de vechi ca și timpul.

6 Și multe știm acum și multe trebuie să mai facem ca neamul nostru de oameni frumoși să dăinuiască.

7 Poporul trebuie să știe mereu care-i sunt rădăcinile strămoșești și așa să spună tuturor urmașilor în veci de veci.

8 Și iată adevărul despre oamenii din cer și cei de pe pământ.

9 În vremurile străvechi au venit pe pământ zei din ceruri și din amestecul lor cu pământenii s-au ivit strămoșii noștri tătânii cei blajini, rugmanii, cărora li se mai spune și tătări, tartorii sau titani.

10 Ei erau urieși, tartorii cerului.

11 Și de la ei avem noi legea tătânrească, legea celor blajini.

12 Dar știm că oamenii din stele au mers și la alte neamuri în lume.

13 Aici la noi, ei au lăsat marile lor învățături primite de la Domnul Dumnezeu al cărui nume cel adevărat este LER.

14 Că Domnu-i Domn și Leru-i Ler.

15 Noi am învățat să trăim în frăție cu natura de unde ne vine

puterea de a viețui în lume.

16 Și cultul străbunilor, pomenirea celor adormiți, ne face să cunoaștem puterea cea mare a neamului nostru.

17 Iar prețuirea înțelepciunii ne face zgripinteși, oameni cu mintea ageră.

18 Pe cei din alte neamuri care trăiesc în pace printre noi îi avem drept frați.

19 Că străbunul Zamolxe ne-a lăsat drept pildă iubirea de oameni".

20 Și tot atunci Marele Lup Alb, Bătrânul Înțelept, le-a mai spus: „Ca să poți învăța de bine pe cineva trebuie să ai credință dreaptă.

21 Și ca să prosperi trebuie să muncești cu sârg.

22 Că bogăția fără muncă nu e bună.

23 Și mai țineți minte când faceți negoț să-l faceți cinstit.

24 Și dacă aveți credință în Zamolxe, în rânduielile Lui și în zeii strămoșești, asta să arătați prin faptele voastre de bine.

25 Dacă sădiți învățăturile Lui Zamolxe în mințile copiilor voștri, acestea vor fi ca o sămânță nemuritoare. Și așa să faceți în veac de veac".

26 Toți știau că în marea sală de la Sarmisegetuza ardea focul viu, focul Lui Zamolxe care era păzit zi și noapte de veghetorii focului viu.

27 Era un obicei lăsat chiar de străbunul Zamolxe, după întoarcerea Sa din călătoria prin lume.

28 Și veghetorii focului viu de la Sarmisegetuza erau aleși cu grijă, doar Dumnezeu în inimă. *Dintre acei oameni care-L aveau pe*

29 Intr-un an Marele Lup Alb a chemat poporul la Sarmisegetuza la Ziua de Sânziene.

30 Și au pregătit acolo un rug mare la care fiecare om să-și cheme, după voie, zeii și zânele ca astfel să meargă pe calea Domnului Dumnezeu.

31 Și rugul a fost aprins chiar de Marele Lup Alb cu torțele în flăcări luate de la focul nemuririi dacilor, care ardea în sala cea mare.

32 Atunci s-au strâns, în jurul focului, dansatorii focului sacru.

33 Și veniseră atunci la Sarmisegetuza și greci chemați în ospetie ca prieteni.

34 Ei s-au rugat unui zeu numit Derzis, pe care dacii îl numeau

Dârzu, zeul vigorii corpului omenesc, al sănătății și al virtuților.

35 Și mii și mii de oameni s-au schimbat la față.

36 Rugul sacru dacic le-a deschis mințile și lumina Lui Dumnezeu li se vedea pe chipuri.

37 Atunci Marele Lup Alb le-a spus oaspeților greci: „Iată cum chemăm noi pe Stăpânul Cerului ca să fie aici cu noi”.

38 Și unul dintre greci a zis: „Așa vom face și noi când ne vom întoarce acasă, domnul nostru.

39 Astăzi ne-am împărtășit iarăși cu lumină pe Calea Cerului Lui Zeus”.

40 Se știa că agatârșii cei puternici, cei inițiați în tărâmul nevăzut agarta al peșterilor, locuiau pe pământurile dacilor și intraseră în neamul dacilor, și toți au făcut un singur popor.

41 Era pace în toate ținuturile locuite de daci și Marele Lup Alb mai lucra încă la scrierea Legilor Lui Zamolxe, Legile Vieții, pe care Zamolxe le primise de la Zâna Vesta pe timpul când El stătuse lângă focul sacru dacic.

42 Pe când trăia Zamolxe, El îi spusese Marelui Lup Alb că acele legi fuseseră date oamenilor de către îngerii veghetori, oamenii veniți din stele.

43 Și i-a mai zis că erau legile cele dintâi pe care le urmaseră și uriașii, tătânii, urmașii îngerilor veghetori, fondatorii.

44 Ele au fost numite Testamentul Dacilor și au fost scrise pe tablete de aur și ascunse în locurile tainice ale munților.

45 Se știa că Legile Lui Zamolxe erau cuvintele de aur ale înțelepciunii omenești, o scriptură a iubirii de oameni, o lege a strămoșilor și a obiceiului pământului.

46 Și la acea vreme Marele Lup Alb a scris două sute șaisprezece legi.

47 Odată oamenii l-au întrebat: „De ce sunt două sute șaisprezece legi? De ce nu sunt mai multe sau mai puține?”

48 Și Marele Lup Alb a răspuns: „Am scris aceste legi ca să-l cinstim pe Pitagora că el credea în puterea numărului două sute șaisprezece.

49 Dar cu adevărat legile bune pentru oameni sunt nenumărate.

50 Și vor fi mulți alți oameni care vor scrie și alte legi bune și de mare folos pentru viață.

51 Și chiar dacă aceste legi scrise de mine în timpurile acestea vor

fi date uitării, ele vor izvorî din mințile limpezi ale oamenilor care ne-or urma nouă.

52 Legile Lui Zamolxe sunt legile vieții celei în lumină și atâta timp cât va exista viață în lumina sacră legile acestea nu vor pieri.

53 Și luați aminte că Legile Lui Zamolxe sunt înțelepciunea dată oamenilor de către îngerii veghetori, oamenii veniți din stele, cei care au trăit pe vremea lui Ene uriașul, trimisul cerului cu vorbe bune pentru oamenii acelor vremuri.

54 Voi să țineți minte că Legile Lui Zamolxe nu vor pieri niciodată.

55 Neamul nostru le va ține mereu în suflet, și chiar dacă uneori nu vor mai fi scrise nicăieri aceste legi vor fi vii în inimi de lumină".

56 Și iată cum Marele Lup Alb a scris Legile Lui Zamolxe:

57 „*Dumnezeu este CEL CE ESTE în nemărginire și veșnicie.*

58 Noi oamenii I-am dat multe nume CELUI CE ESTE, după mintea noastră.

59 Dar *EL cu adevărat nu are nume* (1).

60 Domnul Dumnezeu își are ființarea în Focul Viu.

61 Și cu Focul Viu Domnul zămislește sau pierde lumi.

62 *Dumnezeu, creatorul a tot ce există, se află în cerul de purpură și este Focul Viu care a existat dintotdeauna în lumină sacră* (2).

63 Omul a fost creat de Dumnezeu pornind de la o scânteie a spiritului Lui.

64 Și scânteia a intrat în materie, s-a îmbrăcat cu materie și treptat a evoluat în ființe care seamănă din ce în ce mai mult cu Dumnezeu.

65 Ființele sunt în devenire în Dumnezeu, cresc în conștiința de sine până când o ating pe cea a Lui Dumnezeu în care se mistuie (3).

66 Domnul trăiește în multe lumi și atâta timp cât ESTE, EL creează neconținut.

67 Domnul se revelă prin creația Sa și prin sinele ființelor.

68 Ființele cu putere mai mare a minții Îl cunosc mai bine pe Dumnezeu.

69 Existența pe care o creează mintea omului nu are limitări întocmai ca și cea creată de mintea Lui Dumnezeu (4).

70 Tot ceea ce există este creația Lui Dumnezeu. Dumnezeu este unul și omul să nu-și facă dumnezei după mintea sa (5).

71 Pentru noi oamenii, Dumnezeu este și Tată și Mamă pentru că Îl privim ca pe CEL care ne-a creat corpurile și mințile și sufletele (6).

72 Creatorii cei mai mari sunt acele ființe cu minți cerești, căci trezvia lor este cea care le dă puterea de a crea alături de Domnul Dumnezeu, Foc Viu din cerul de purpură (7).

73 Minte omului nu are limitări de gândire, astfel că realitatea pe care mintea sa o creează nu are limitări.

74 Gradul de discernământ al omului cerne participarea sa în universul nelimitat.

75 Dar în viața proprie omul să-și stabilească limitările potrivite unui timp anume datorită urmelor trecutului lăsate în viața sa (8).

76 Dumnezeu se reveală și prin Sinele omului.

77 Regulile de a trăi ale omului sunt date de înțelepciunea cunoașterii sale.

78 Toate ființele își fac regulile de a trăi pe cât pot ele să înțeleagă din lumina Lui Dumnezeu (9).

79 Lumina urmează lumina, întunericul urmează întunericul.

80 Să urmezi lumina Domnului Zeu și să nu ieși în deșert numele Lui (10).

81 Ca ființe umane suntem legați cu întreaga lume prin corp, minte și suflet.

82 Ne creăm o rețea de interdependențe mai mult sau mai puțin controlate.

83 Energiile corpului ale minții și ale sufletului se pot transforma una în alta (11)

84 Prin puterea minții totul devine posibil.

85 Însă credința este cea care dă putere minții omului (12).

86 Să simți nemărginirea din tine precum este preaplinul Lui Dumnezeu (13)

87 Lumea este ceea ce crezi tu că este; gândurile tale sunt cele care ți-au făcut viața așa cum este (14).

88 Oamenii care se află în jurul tău sunt rezultatul credinței tale în viețile lor alături de a ta (15).

89 Lumea existentă este rezultatul intersecției lumilor zămislite de mințile cu puteri creatoare (16).

90 Gândurile tale atrag realitatea pe care o trăiești; dacă ele sunt pozitive atunci vor crea o realitate pozitivă, iar dacă sunt negative așa îți va fi și lumea în care viețuiești.

91 Omul își schimbă viața prin a-și schimba modul în care gândește (17).

92 Visele îi par omului realitate și realitatea îi pare vis.

93 Toate câte sunt, sunt și vis și realitate.

94 Realitatea pentru tine este ceea ce tu trăiești, omul să fie atent la ce i se potrivește pentru viața pe care și-o construiește din gânduri statornice (18).

95 Puterea care unește este mai mare decât cea care desparte.

96 Cel înțelept caută armonia în oameni.

97 Puterea ființelor vine dinăuntrul lor (19).

98 Gândul înțelept, ieșit din lumina sufletului, trebuie urmat de vorbă și faptă pentru ca el să se împlinească (20).

99 Urmați lumina sufletului din voi, iar dacă o dați și altor oameni ea nu se împuținează, ci strălucește și mai tare (21)

100 Minteaa cea ascunsă (sinele de jos), mintea cea cu care ești treaz (sinele de mijloc) și mintea sufletului (sinele de sus), sunt tărâmurile în care omul trăiește (22).

101 In ACUM se află toată puterea vieții.

102 Puterea lui ACUM depinde de puterea conștiinței prezentului.

103 Ființele există cu adevărat doar într-un prezent continuu, care se schimbă clipă de clipă.

104 Schimbând gândul ACUM se schimbă și realitatea prezentului și pasul următor către viitor (23).

105 Puterea omului vine întotdeauna dinăuntrul său și tot ceea ce creează omul este rezultatul folosirii puterii sale lăuntrice (24).

106 Prin manifestarea atenției (năzuinței) către trecut trăim în trecut, pe când folosind-o spre viitor trăim în viitor; dar când atenția are direcția către prezent, numai atunci trăim cu adevărat realitatea(25).

107 Oamenii se deosebesc esențial prin puterea minții fiecăruia dintre ei (26).

108 Frica paralizează puterea omului (27)

109 Vinovăția slăbește energia omului și-i năruie viața (28).

110 Să nu cazi în patimi, să-ți înfrânezi pornirile cele care te ostoiesc de vlagă (29)

111 Dumnezeu creează cu înțelepciune din iubire.

112 Iubirea, pasărea cu aripi de foc, este taina vieții (30).

112 A iubi înseamnă a fi în Dumnezeu și a fi fericit, căci iubirea este măsura fericirii și intensitatea de a trăi (31).

113 Crescând în iubire, omul crește în Dumnezeu (32).

114 A fi îndrăgostit înseamnă a fi în Dumnezeu (33).

115 Inceputul înțelepciunii este iubirea de Dumnezeu, iar ruina înțelepciunii este frica de Dumnezeu (34).

116 Iertarea îl vindecă în primul rând pe cel care iartă (35).

117 Urmele trecutului se manifestă în prezent datorită amestecului lor cu realitatea prezentului (36).

118 Puterea prezentului poate prevala asupra predestinării trecutului.

119 Omul cu conștiința prezentului slăbește sau șterge influența trecutului manifestată prin obiceiuri și tipare create de minte și menținute în memorie (37).

120 Omul a fost creat pentru a cunoaște lumina divină și prin ea el să se ridice la cerul de purpură al Lui Dumnezeu (38).

121 Schimbând gândul acum se schimbă și realitatea prezentului; omul unde gândește acolo se pomenește (39).

122 Slăbind trăirea în prezent, se slăbește esența ființei, de aceea pentru a întări ființa este bine să trăim în prezent (40).

123 Să învățăm să deosebim adevărul de iluzie.

124 Când omul nu mai face diferența între propriul suflet și egoul fals atunci el își făurește iluzii și vise nedefinite legate de cele văzute și auzite (41).

125 Energia curge într-acolo unde o direcționează atenția (năzuința) care arată calea intenției (42).

126 Lumea omului se creează din energia direcționată.

127 Puterea omului se manifestă într-acolo unde se îndreaptă năzuința minții (43).

128 La focul sacru se creează o realitate care trezește puterea mentalului colectiv al celor care privesc focul (44).

129 Înainte de a acționa, omul să se adune în sine, să-și drămuiască puterea și abia atunci să-și îndrepte năzuința către ceea ce vrea să realizeze.

130 Și astfel va fi ajutat de energiile corpului, ale minții și ale sufletului, puteri care se pot transforma una în alta (45).

131 Împlinirea este măsura adevărului, căci pomul după roade se cunoaște și omul după fapte (46).

132 Lumea este ceea ce cred mințile ființelor că este.

133 Gândurile ființelor atrag realitatea pe care ele o trăiesc.

134 Ființele își pot schimba viața dacă își schimbă gândurile care sunt urmate de fapte (47).

135 Dacă opiniile și credințele tale nu dau rezultate bune și-i fac pe oamenii buni să sufere, renunță la ele, căci ele sunt manifestări ale lipsei luminii din sufletul tău (48).

136 Faptelor sunt măsura adevărului gândurilor tale (49).

137 Dumnezeu dă dreptul la viață (50).

138 Așa ne spune Domnul Dumnezeu: Zeii sunt puterile care există în lume, orice întruchipare a lor nu poate ține loc acestor puteri.

139 Iar dacă îți faci chip pictat sau cioplit, sau ceea ce crezi tu că este asemănare cu zeii-putere, ține minte că tu nu te închini la pictura sau chipul cioplit, sau la orice asemănare pe care o dai acelor puteri în mintea ta, ci venerezi puterile Mele arătate oamenilor (51).

140 Dumnezeu este Cel care vede prin lumina ochilor sufletului tău, căci Dumnezeu este în timp și în afară de timp, El este în existență și în afara existenței (52).

141 Creând în iubire, omul crește în Dumnezeu. Iubirea este măsura fericirii ființelor (53).

142 Noi oamenii suntem alcătuiți în felul nostru din frumusețe și nesfârșire, iar natura întreagă este marea operă a Lui Dumnezeu (54).

143 Întunericul este lipsa luminii.

144 Lumina urmează lumina, întunericul urmează întunericul.

145 Lumina este ordine, întunericul este dezordine (55).

146 Tu omule ești templul viu al Lui Dumnezeu. Iar când îți faci temple cu mâinile tale, ele sunt doar trepte ca tu să pășești către Dumnezeu și să aduci iubirea ta ofrandă Lui Dumnezeu cu mâinile întinse spre focul sacru (56).

147 Omul există cu adevărat doar într- un prezent continuu, care se schimbă clipă de clipă.

148 Prin conștiința trăirii în prezent se pot șterge tiparele curgerii vieții dintr-un trecut care predispune (57).

149 Experiența eternității depinde de intensitatea trăirii mentale, în clipa de acum se poate afla toată eternitatea lumii și atunci timpul dispare (58).

150 Să nu poțestești la bunul altuia sau să-ți însușești orice bun

dacă nu ți se cuvine (59)

151 Să vă creșteți copiii în legea strămoșească că numai așa neamul vostru va dăinui (60).

152 Iubirea zidește și înțelepciunea înaltă (61).

153 Gândurile plăcerilor trăite orientează omul către fâgașul acelor trăiri (62).

154 Popoarele care-și sacralizează istoria vor dăinui mult timp (63).

155 Pacea lumii este punerea împreună a păcii din mințile oamenilor (64).

156 Și iertați că așa și Tatăl Cel din ceruri vă va ierta vouă greșelile (65).

157 Avere, cea mai de preț, omul o ține în inimă în legătura lui cu Dumnezeu, și astfel nu i-o poate lua nimeni (66).

158 Robia minții se naște din necunoaștere. Năzuiește la a ști și cunoașterea te va face liber (67).

159 Singurul lucru care-l poate salva cu adevărat pe om este iubirea. În iubire se află izvorul năzuințelor celor bune (68).

160 Să urmezi dreptatea și să nu mărturisești strâmb împotriva nimănui (69).

161 Fii cumpătat în cele ce faci și temeinic în lucrarea mâinilor tale (70).

162 Drumul suferinței nu este drumul iubirii.

163 Pe treptele suferinței nu urci ci cobori, căci treptele acestea nu formează scări înspre cer ci spre adâncurile întunericului (71).

164 Să te înfrânezi să agonisești lucruri care nu-ți folosesc și să dai lucrurile care îți prisosesc (72).

165 Atât lumina cât și întunericul sunt eterne și nemărginite în ființarea lor. Doar lumina există cu adevărat, căci întunericul este lipsa luminii (73).

166 Ridicându-te mai presus de lumină și de întuneric, așa vei înțelege de pe acele înălțimi de unde a luat ființă chiar Domnul Dumnezeu (74).

167 Când omul are cunoașterea de sine, atunci va putea să vadă lumina sufletului și așa se va mântui (75).

168 Împărăția Domnului este înlăuntrul vostru și ea vi se face cunoscută atunci când omul se cunoaște pe sine însuși (76)

169 Dacă Dumnezeu ar fi avut ceva de ascuns față de om nu i-ar

fi dat gândul de a cunoaște (77).

170 Cunoașterea, ca și lumina, este de natură divină (78).

171 Tainele Domnului vor fi aflate doar de acei oameni care sunt vrednici de ele (79)

172 Temelia pe care s-a construit veșnicia este iubirea. Din această esență divină este creat și omul (80).

173 Omul se împlinește prin dragostea sa de Dumnezeu (81).

174 Ia seama că oricând vei fi la strâmtoare să chemi numele tainic al Domnului care este ZAM.

175 Dar numai cei care cu adevărat caută lumina vor putea avea marea putere dată de acest nume (82).

176 Sa nu uitați vreodată de focul sacru dacic și de sufletele străbunilor. Așa inimile voastre nu vor fi cuprinse niciodată de lanțurile robiei (83).

177 Să aprindeți focuri sacre pe oriunde veți fi și așa vă veți păstra sănătoși și însănătoși, iar duhurile întunericului s-or duce de la voi (84).

178 La focul sacru se ard impuritățile care atârnă greu pe sufletul omului. Priviți flăcările și gândiți-vă la tot ceea ce doriți să faceți pentru viețile voastre (85)

179 Uită-te la natură cum se reînnoiește în fiecare an. Tot așa să-ți înnoiești și tu mereu ființa și să te îmbraci cu un nou veșmânt de viață (86).

180 Vitalitatea este o realitate a gradului de conștientizare a existenței sufletului.

181 Deși vitalitatea este dată de suflet, ea se exprimă și prin minte și prin trup (87).

182 Cel ce-L slujește pe Domnul ia din lumina Lui nesecată și nemărginită și astfel va fi puternic și înțelept (88).

183 Când lumina divină vă va merge direct în inimi, atunci rodul ei este umplerea cu duhul înțelepciunii. Iar cine are duhul înțelepciunii are totul (89).

184 Aduceți copiii voștri la lumina focului sacru și acolo să-și țină ochii deschiși și să-l privească. Și așa vor crește să ajungă oameni înțelepți (90).

185 Focul sacru este dat oamenilor ca mijloc de legătură cu zeii (91).

186 Aduceți-vă aminte mereu să vă bucurați la întâlnirile cu zeii

și așa să știți că lumina există în inimile voastre (92).

187 Și țineți minte că ceea ce spuneți în prezența focului sacru dăcic Le spuneți zeilor, Lui Dumnezeu și Domnazei (93)

188 Iubirea vindecă (94).

189 Înțelepciunea este marea cale către Dumnezeu și ea se infiripă prin speranță, iubire și adevăr.

190 Conștiința iubirii este înțelepciunea care-l apropie pe om de Dumnezeu (95).

191 Din lumina din noi oamenii, ne modelăm lumea frumoasă care ne înconjoară (96).

192 Acceptând zeii și zânele, nu facem altceva decât să-i descoperim în noi, în armoniile firii noastre (97).

193 Nu există legătură între zeitățile noastre și idolatria. Noi nu ne închinăm la idoli, ci venerăm viața (98).

194 Cercetează universul, privind stelele (99).

195 Lumea care se vede și cea care nu se vede este rezultatul intersecției lumilor create de toate mințile ființelor din acel spațiu(100).

196 Oricine poate să cadă în cursul vieții, dar cei înțelepți se pot ridica iarăși prin puterea minții lor (101).

197 Dacă tu poți crede, toate-i sunt cu puțință celui care crede(102).

198 Ființele se deosebesc esențial prin puterea minților lor (103).

199 Cât privește îngrijirea de sine, a minții și a trupului, trebuie să o dăm în primul rând sufletului și atunci și capul și restul trupului deopotrivă or s-o ducă bine (104).

200 Preotul aflat pe Calea Lui Zamolxe trebuie să cunoască tainele cerului și ale pământului (105).

201 Fii responsabil de faptele tale (106).

202 Fă faptele bune cu discernământ și vei rămâne în lumina spiritului (107).

203 Omul este propriul său stăpân (108).

204 Frumusețea vieții tale să ți se arate pe chip (109).

205 Zâmbetul pe buze să-ți vină din inimă (110).

206 Privește înainte, căci acolo îți este direcția de mers (111).

207 Fii activ cu sufletul, cu mintea și cu trupul. Așa ființa îți va dăinui în bună stare (112).

208 Poartă cu tine spiritul copilăriei și întreaga viață nu te vei

simți bătrân.

209 Bătrânețea înseamnă renunțarea la năzuințele vieții (113).

210 Noi, neamul dacilor, suntem fiii și fiicele soarelui și ai luminii(114).

211 Bărbatul luminează mințile prin rațiune, căci poate gândi profund și vorbi minții (115).

212 Fericirea se trăiește pe calea vieții nu la capătul drumului(116).

213 La fiecare șapte zile să te odihnești după ce ai muncit în celelalte zile (117).

214 Cel puțin o dată la șapte zile să aprinzi și să privești focul sacru, care este legătura ta cu Domnul Dumnezeu (118).

215 Domnul este în voi în primul rând. Pe acel Domn să-L treziți și atunci rugăciunea vă este împlinită (119).

216 *Doamne Dumnezeule adu-mi soarele Tău în inimă* (120).

217 Nu întrebați, la fiecare pas, ce aveți de făcut, căci așa veți face toată viața numai ce vă spun alții (121).

218 Speranța întinerește (122).

219 Să nu glorificați suferința sub nicio formă, căci suferința omului este desprinderea sa de inima Lui Dumnezeu (123).

220 Tradițiile străvechi ale înțelepților titani, oamenii cei blajini din vechime, trebuie să le transmiteți urmașilor (124).

221 Cerul ne face să căutăm, pământul să iubim, soarele să trăim, luna să visăm. Așa viața omului se împlinește (125).

222 Omul echilibrat este parte din natură și așa va înțelege cel mai bine ce sunt zeitățile ca puteri ale naturii (126).

223 Învață să-L cunoști pe Domnul Cel Preaînaltul (127).

224 Când vei cunoaște zeii atunci te vei trezi în plină conștiință creatoare (128).

225 Aveți capacitatea de a fi parțial zei, adică semizei, deoarece acolo unde există conștiința se află și identitatea acelei conștiințe(129).

226 Ființele conștiente sunt conștiința zeilor (130).

227 Cel care ridică sabia, de sabie va muri, și cel care oferă sânge zeilor, de sânge va avea parte (131).

228 Zeii sunt intermediarii ofrandelor făcute de cei buni pentru menținerea bineții între oameni (132).

229 Dumnezeu îl ajută pe cel îndrăzneț în bine (133).

230 Urmează-ți perseverent idealul (134).

231 Chemați mereu la focul sacru reîntoarcerea prin reîncarnare a marilor suflete încărcate de ordine, armonie, adevăr, dreptate și iubire de oameni (135).

232 Religia noastră hrănește viața, că noi nu avem zei plăsmuiți, ci pe cei care au menire în trăirile noastre în frăție cu natura (136).

233 Zidește-te în credință. Încrederea unui singur om mișcă munții (137).

234 A trăi cu scop divin este singurul mod de a viețui cu adevărat, de a simți din plin că ești viu (138).

235 Intunericul nu există decât atunci când lumina nu se arată.

236 Să luați seama că întunericul sufletului nu va exista atunci când voi vă veți cunoaște pe voi înșivă (139).

237 Să lăsați lumina divină să intre în voi și să vă transforme viața, că viața fără lumină, credință și demnitate nu merită trăită (140).

238 Treptat lumea va fi curățită și însănătoșită cu Focul Viu, Focul Vieții, Focul Lui Zamolxe (141).

239 Nu uitați că natura, cu toți zeii și zânele ei, este sacră, îngrijind-o vă îngrijiți de voi (142).

240 Botezul oamenilor se face cu apă vie, foc sacru și Duhul Înțelepciunii care este Duhul Lui Dumnezeu (143).

241 Marile taine ale vieții vor fi aflate doar de către cei vrednici de ele (144).

242 Tine-ti visele vii, că așa se vor împlini. Optimismul atrage fapta împlinită. Fapta bună face viața omului bună (145).

243 Credeți în puterea invocației. Deși invocația este adresată zeilor, scopul ei este de a armoniza sufletul, mintea și trupul celui care o face și prin aceasta de a-l însănătoși și a-l ține sănătos pe acel om (146).

244 Sunteți legați cu lumea întreagă. Sporiți-vă puterile cu puterile lumii (147)

245 Armonia naturii și înțelepciunea omului merg mână în mână(148).

246 Cel mântuit este ca cel care se naște din nou în spirit, deși trupul în care se găsește sufletul lui îi este același (149).

247 Iubirea te poate salva de căderile cele mai grele (150).

248 Cei care aduc pe oameni la înțelepciune sunt purtătorii

luminii Lui Dumnezeu (151).

249 Duhul Lui Dumnezeu este Duhul Înțelepciunii care este mai înalt decât Duhul Sfânt. Cine are Duhul Înțelepciunii are și Duhul Sfânt (152).

250 Nu faceți sacrificii sângeroase, nu oferiți nimic zeilor, că zeii nu au nevoie de ofrandele voastre, ci doar de credința voastră în bine (153).

251 Mintea bună coboară în inima cea luminată (154).

252 *Rugăciunea Minții în Inimă* conduce omul la renașterea în spirit, la transformare interioară și la devenirea omului într-o ființă conștientă de propria-i existență (155).

253 Veți păstra vatra nemuririi dacilor arieni mereu aprinsă supraveghind aprinderea focurilor sacre la altarele zeilor (156).

254 Primul pas către înțelepciune este să poți simți liniștea, apoi înveți să asculți și să ții minte lucrurile, iar pe cele bune să le folosești. Numai după ce le ai pe acestea poți da din înțelepciunea ta și altora (157).

255 Nu-i copia pe alții, găsește-ți propria ta cale pe care să mergi plin de încredere într-o împlinire vieții (158).

256 De-a pururea să țineți minte că noi dacii suntem Poporul Lui Dumnezeu (159).

257 Durerea apare ca să te trezească la viață, să devii mai conștient de calea pe care să o urmezi. Acceptă această trezire și vei rămâne treaz (160).

258 Învață să trăiești natura ta interioară și din liniște îți va izvorî bucuria fără un motiv anume (161).

259 Dacă vei urma mulțimea ajungi pierdut în mulțime. Adevărurile se revelă doar anumitor suflete (162).

260 Doar Dumnezeu este adevărata realitate. Scânteia din sufletul nostru face parte din Dumnezeu (163).

261 Focul sacru vine de la zei, îngerii veghetori au dat focul sacru oamenilor și datoria oamenilor este să-l mențină într-o ținere vieții în armonie (164).

262 În prezența focului sacru, oamenii se schimbă în bine. La focul sacru sufletele sunt purificate și umplute treptat de un duh al înțelepciunii (165).

263 Înțelepciunea neamului este zidită în vorbele de duh ale poporului (166).

264 Învață din greșelile altora ca să nu ți se întâmple și ție la fel(167).

265 Caută-i pe înțelepți și vei învăța de la ei cum să fii înțelept(168).

266 Cei înțelepți aleg simplitatea vieții (169).

267 Să păstrați cultul strămoșilor, să respingeți cultul morților(170).

268 Când faci bine, la alții, e mai bine ca de asta să nu știe nimeni, ci doar Domnul.

269 Mila față de alții este mâna de ajutor pe care ți-o întinzi singur pentru când vei avea vreodată nevoie.

270 Dar ia seama să nu dai ceva bun celui rău căci răsplata lui pentru tine va veni din răutatea lui (171).

271 Pomana este bună, dar jertfa este rea (172).

272 Atât cele bune cât și cele rele, ale ființei noastre întregi, se revarsă din suflet (173).

273 Femeile cele bune sunt cele care te fac să uiți de orice fel de suferință (174).

274 Cine vrea să fie iubit, să iubească, cine vrea să primească să dăruiască. Aceasta este legea vieții frumoase (175).

275 Dacă vei părăsi iubirea vei uita și de scopul pentru care trăiești (176).

276 Când omul iese din legea divină umblă rătăcit în întunericul pe care-l întreține cu faptele întunericului (177).

277 Idolii tăi, precum icoane și statui, sunt faceri de mâini omenesti și puterea lor vine din credința ta în ei.

278 Focul sacru este viu și curăță sufletul, pe când idolii doar încântă privirea (178).

279 Prin orice poate omul cădea în viață, numai prin iubire nu(179).

280 Pe tatăl și pe mama ta să îi cinstești dacă ei urmează lumina Lui Dumnezeu, iar dacă ei se află cu mintea în întuneric să fugi de ei. Așa îți va fi bine și mulți ani vei trăi (180).

281 Ia seama că lucrurile lumii vin și pleacă, trăinicia există doar în sufletele oamenilor (181).

282 Cunoaște-ți și construiește-ți arborele genealogic, pentru ca sufletul să nu-ți rățăcească prin familii străine (182).

283 O iubire nerealizată este ca pierderea ființei proprii. Este ca și

cum L-ai văzut odată pe Dumnezeu și apoi ți s-au închis toate căile ca să-L poți zări iarăși (183).

284 Să nu ucizi pe nedrept (184).

285 Află omul înțelept după viața pe care o duce. Mulți pot părea înțelepți după vorbe, dar proba înțelepciunii este viața trăită cu înțelepciune (185).

286 Mergi la omul înțelept și ia sfat bun pentru viața ta. Cel înțelept va cunoaște tulburarea din inima ta (186).

287 Să aduci lumina divină în tine și așa vei găsi răspunsuri la problemele tale (187).

288 Legile Lui Zamolxe se nasc și renasc din ele însele pentru că sunt legile vieții (188).

289 Să luați bine aminte că Legea Domnului este viața nu Scriptura, care oricât ar fi ea de bună nu poate să fie mai presus de cuvântul viu.

290 Viața în lumină este cuvântul viu al Domnului (189).

291 Ia seamă să ascuți de bătrânii înțelepți. Domnul îi răsplătește cu lumină și ei strălucesc puternic înainte de a părăsi viața pământească (190).

292 Pe toate câte cereți rugându-vă, să credeți că le-ați și primit, și le veți avea (191).

293 În fața Lui Dumnezeu toți oamenii sunt egali. Doar felul lor de a-L înțelege pe Dumnezeu îi desparte (192).

294 Păstrează-ți dreptul de a alege și fii liber (193).

295 Nu-ți da pământul strămoșesc străinilor că vei ajunge străin în glia străbună.

296 Tu, omul Lui Zamolxe, să fii legătura între Cerul Lui Dumnezeu și Mama pământ (194).

297 Iubirea să-ți fie temelia pe care să-ți trăiești viața care să urmeze calea inimii și să asculte de vocea rațiunii (195).

298 Femeia dă iubire inimii, căci poate intui adânc și vorbi sufletului (196).

299 Virtutea înseamnă putere (197).

300 Privește adânc înăuntrul ființei tale și acolo vei descoperi zeii și tainele lumii. Iar când privești lumea stelelor te vei găsi pe tine (198).

301 Hărnicia îți va face viață îmbelșugată și te vei bucura de rodul brațelor și minții tale într-o trezirea sufletului din tine (199).

302 Ascultă ce-ți spune natura, urmează calea armoniei naturii (200).

303 Bucuria simțurilor este dată de la Dumnezeu pentru oameni. În trezirea simțurilor Îl întâlnim pe Domnul (201).

304 Renunță la tot ce nu-ți aduce pace și mulțumire în viața.

305 Calea suferinței nu duce la Dumnezeu (202).

306 Armonizează-ți mintea și apoi poți pătrunde și în tainele inimii (203).

307 Marile taine se găsesc în sufletul tău și le vei afla atunci când sufletul ți se va trezi (204).

308 Viața omului este ca o grădină, dacă o îngrijește este frumoasă ca florile din ea și grădina dă rod, iar dacă nu este îngrijită cade în paragină (205).

309 Spune-ți EU SUNT în prezența focului viu și așa poți intra pe poarta ființării, a cunoașterii de sine (206).

310 Dimineța când te trezești să simți lumina lui Dumnezeu cum intra în inima ta. Și ziua îți va fi plină de bucurii și vei fi mulțumit de ceea ce vei face (207).

311 Calea zeilor e ușoară pentru ca este calea inimii. Pășește cu încredere pe ea și te va duce la armoniile cerului de purpură (208).

312 Să te ferești de cearta și de gâlceville oamenilor (209).

313 Răutatea oamenilor nu te va atinge dacă nu lași să-ți intre în minte gândurile lor negre (210).

314 Fii neclintit ca stânca atunci când întunericul altor oameni te împresoară și nu te lăsa ademenit de ei (211).

315 Multe ne sunt date fără efort în lume, soarele aduce căldură, ploaia aduce rod, păsările cântă. Oare ce motiv avem să nu fim fericiți în viața dată nouă de către Dumnezeu? (212).

316 Lucrul mâinilor tale să-ți fie temeinic, ori că faci pentru tine sau pentru oricine altcineva (213).

317 Ascute-ți simțurile și așa vei simți că trăiești în lume (214).

318 Când omul își trezește memoria ancestrală dobândește mari puteri (215).

319 Frumusețea trupului este felul în care Dumnezeu ne arată bucuria de a trăi în trup.

320 Frumusețea minții omului este felul în care Domnul ne arată bucuria minții în armonie.

321 Iar frumusețea sufletului ne arată bucuria Lui

Dumnezeu(216) ".

322 Cele două sute șaisprezece Legi ale Lui Zamolxe au fost duse în toată în toata lumea de către preoții și cavalerii zalmoxieni.

323 Și multe popoare au luat înțelepciune din lumina Lui Dumnezeu cum intră în inima aceste legi, atât cât au putut înțelege.

## CAPITOLUL 2

**Tainele Marelui Preot. Novac uriașul și Ler împărat. Ordinul Cavalerilor Zamolxieni. Transmiterea Marii Preoții. Marele Lup Alb pleacă la Zamolxe. Munții cogaioni și sufletul neamului. Școlile înțelepciunii din Dacia și Tracia. Marile puteri ale preoților zamolxieni. Preoții zamolxieni devin lumina neamurilor.**

1 Și a mai trecut timpul.

2 Zamolxe, zeu al vieții și al nemuririi, devenise binecunoscut în sufletele rumânilor.

3 Iar Focul Lui Zamolxe era privit ca pe o zeitățe, ca Sufletul Lui Zamolxe.

4 Marele Lup Alb, care era Mare Preot, și-a ales cu grijă pe cel care să-l urmeze la Marea Preoție.

5 Și preotului Rodu i-a destăinuit rând pe rând tainele nemuririi, acelea știute doar de cei care cunoșteau cu adevărat inima Lui Zamolxe.

6 De atunci aceste taine au fost știute de toți cei care au devenit de-a lungul timpului Mari Preoți.

7 Adesea Marele Lup Alb le mai amintea preoților și preoteselor rădăcinile neamului zicându-le: „Noi dacii suntem urmașii urieșilor, blajinii cei din vechime cărora le spunem tătâni, fiii cerului, fiii lui Novac urieșul.

8 De la urieși noi am moștenit tainele nemuririi.

9 Și noi le vom păstra cu străjnicie în veac de veac.

10 Dar vor fi și alte neamuri care le vor afla.

11 Și asta este bine, că lumina Lui Dumnezeu nu poate fi pusă sub obroc.

12 Tot de la noi au pornit limbile pe care le vorbesc toate neamurile care ne înconjoară.

13 Și de la noi au plecat toate felurile lor de a scrie.

14 Și Domnul zamolxieni. Dumnezeu ne-a binecuvântat cu bogățiile pământurilor pe care locuim.

15 Iar dacă urmașii noștri vor uita acestea, ei vor suferi blestemul dacilor.

16 Iar când își vor aminti de toate acestea, lumina Lui Zamolxe va străluci din nou în inimile lor".

17 Și erau unii oameni care aflaseră aceste taine de la novaci care încă mai trăiau la acele vremuri.

18 Și de la ei știau și despre Varanha, așa cum era odată numit pământul Daciei și pe care ei îl mai numeau și Vlanha și Vlaha, iar ei își ziceau vlahi.

19 Se mai spunea că și Crăciun Bătrânul, Arheul, Zeul Tată al Lui Zamolxe, îi văzuse pe îngerii veghetori cei veniți din alte lumi, dar a ținut taină.

20 Se povestea despre Novac uriașul, zeul cel vechi Osiris, că încă mai trăiește undeva într-un palat alb pe un munte înalt și că Novac era încă regele uriașilor.

21 Și se credea că Marele Lup Alb era din spița lui Novac.

22 Multe se mai spuneau și despre uriașul Iorgovan și despre Ram împărat, cel care trăise odată în cetatea Ramidava.

23 Se mai spunea că Ler împărat era cel mai mare împărat al lumii. 2

4 În împărăția Lui Ler, care era într-o peșteră a cerurilor, într-un munte mare, nevăzut, se afla și Sufletul Lui Zamolxe, stăpân peste neamul oamenilor și al zeilor.

25 Și nimeni nu putea găsi acel munte, care se afla într-o altă lume, care se întrepătrundea cu lumea asta, decât omul care plăcea Lui Ler împărat, adică Domnului Dumnezeu.

26 Iar taina adevăraților regi ai lumii, regii sacri, era să cunoască numele adevărat al împăratului lumii.

27 Că regii sacri ai lumii erau neștiuți oamenilor de rând.

28 Și cuvântul acela tainic l-a folosit în gând Crăciun Bătrânul, tatăl Lui Zamolxe, atunci când l-a chemat pe Zamolxe să se intrupeze.

29 Numele Crăciun era puternic, iar cei care îl spuneau se

întăreau în vlagă, în bună judecată și în înțelepciune.

30 Așa Îl cunoșteau pe Domnul, Cel născut din El Însuși.

31 La acel timp mulți oameni, din toate pământurile locuite de neamurile tracilor, au fost inițiați, în tainele spiritului, trecând prin probe grele.

32 Și treptat s-au înfiripat frății tainice de suflet.

33 Rumânii le spuneau moși celor înțelepți, deși unii nu erau bătrâni.

34 Căci moșii cunoșteau tainele nemuririi.

35 Cei ce făceau parte din aceste frății, bărbați și femei, se adunau lângă Focul Lui Zamolxe, Focul Viu, și așa țineau nestinsă flacăra Spiritului Lui Zamolxe.

36 Și Marele Lup Alb a întemeiat *Ordinul Cavalerilor Zamolxieni*, o frăție al cărui conducător nevăzut era *Cavalerul trac*.

37 Tot el a inițiat primii cavaleri zamolxieni, un grup de doisprezece bărbați și femei, cărora le-a spus: „Frăția aceasta a cavalerilor zamolxieni este tainică.

38 Pornim acum această cale a luminii, dar cu adevărat omul care vrea să slujească dreptatea și adevărul se poate iniția singur în *Ordinul Cavalerilor Zamolxieni*.

39 Și fără ajutorul nimănui va face jurământul la focul viu.

40 Așa cavalerii zamolxieni vor dăinui în vecii vecilor, ei nu au nevoie de recunoștința și onorurile nimănui.

41 Și mulți dintre acești cavaleri nu se vor cunoaște nici între ei, datoria lor fiind să slujească dreptatea și adevărul.

42 Că Domnul Dumnezeu și Marele Cavaler trac vor ști faptele acestor cutezători și nemuritori, cavalerii zamolxieni, oamenii dreptății”.

43 Atunci Marele Lup Alb le-a spus jurământul cu care cavalerii zamolxieni se legau pe vecie la focul viu.

44 Și toți cei doisprezece au mărturisit împreună *Jurământul Cavalerilor Zamolxieni* astfel:

45 „*Jur pe toiagul înțelepciunii Lui Zamolxe, pe Cavalerul trac din Varanha, să slujesc dreptatea și adevărul.*

46 *Jur ca în luptă să fiu puternic ca șoimul în zbor, ca apele involburate să răstorn stânca vrăjmașilor, ca vântul năpraznic să nimicesc pe cei răi.*

47 *Jur pe inima Lui Zamolxe, neamului meu să-i fiu credincios, pe*

*asupritor să-l pun în genunchi, și pe cel umilit să-l ridic.*

48 *Jur pe focul sacru dacic, să țin vie flacăra iubirii de oameni, să aduc la lumină oamenii lumii.*

49 *Focul Viu al Lui Dumnezeu să mă însoțească.*

50 *Zău! Zău! Zău!"*

51 Apoi toți cei prezenți au strigat cu mare putere: „*Aho! Aho! Aho!"*

52 Așa cavalerii zamolxieni au devenit războinicii sacri, luptătorii luminii, eroii nemuritori.

53 De-a lungul timpului unii dintre ei au cutreierat lumea și s-au asociat doi câte doi sau în grupuri, iar alții au rămas singuratici necunoscuți de vreun om de pe pământ.

54 Faptele lor mărețe sunt cunoscute în Cartea Vie a lui Dumnezeu.

55 Și toți marii conducători ai neamului rumânilor, râmlenilor, au fost cavaleri zamolxieni la vremea lor.

56 A trecut timpul și Marele Lup Alb, a vrut să lase Marea Preoție unui bărbat destoinic și mai tânăr decât el.

57 Intr-o zi un sobor de preoți și preotese au aprins rugul Lui Zamolxe pe un vârf de munte înalt, pe un cogaion.

58 Și acolo Marele Lup Alb, a invocat prezența Lui Dumnezeu, a Domnăzânei, a Lui Zamolxe și a Zânei Bendisa.

59 Spiritele chemate au coborât în Focul Viu și așa Marele Lup Alb a dat slujba de Mare Preot, preotului Rodu.

60 Atunci preoții și preotesele au aflat cum se va transmite în viitor Marea Preoție unui bărbat din neamul tracilor și al urmașilor lor.

61 Apoi Marele Lup Alb s-a retras în munții cei înalți să fie mai aproape de cer și de învățătorul său Zamolxe.

62 Și mulți spuneau că l-au văzut cum stătea cu lupii în munți și nimic rău nu i se întâmpla, că lupii i se supuneau.

63 În cinstea Marelui Lup Alb, tracii sărbătoreau *Ziua Lupului* înainte de începutul iernii cu vreo trei săptămâni și ceva înainte de sărbătoarea *Crăciunului*, *Ziua Nașterii Lui Zamolxe*.

64 Și poporul îi ziceau Marelui Lup Alb, *Alb Împărat*.

65 De *Ziua Lupului* se puneau în mișcare lupii.

66 Se credea că în noaptea cea de dinainte, spiritele oamenilor își părăseau trupurile și făceau hore pe la răspântiile drumurilor

jucând cu străjnicie până la cântatul cocoșilor.

67 Lupul rămăsese pentru traci un simbol al luminii, al soarelui și al eroului neînfricat, căci sub semnul lupului se nășteau toți cutezătorii neamului.

68 Nimeni n-a aflat vreodată când Marele Lup Alb a plecat în Cerul Lui Zamolxe la Templul Celest al Lui Zamolxe.

69 Adesea tracii auzeau chemarea lui și-și spuneau: „Iar a vorbit cu *Zeul Moș*, iar ne cheamă să cunoaștem *Inima Lui Zamolxe*”.

70 La o vreme, Rodu, Marele Preot, a venit la Sarmisegetuza cu nevasta lui Iza și a adunat acolo preoți și preotese în marea sală unde, încă de pe vremea Lui Zamolxe, ardea continuu focul la vatra sacră a nemuririi dacilor arieni.

71 Așa s-au strâns la Sarmisegetuza sute și sute de preoți și preotese ai tracilor de pretutindeni.

72 Iar Marele Preot Rodu le-a vorbit acolo despre timpurile ce vor urma astfel: „Credincioși ai Lui Zamolxe, copii ai pământului și ai cerului, păstrători ai pământului și ai înțelepciunii, bine ați venit!

73 Unii dintre voi L-ați cunoscut în viață pe Zamolxe, regele nevăzut al lumii, om de-al nostru ajuns zeu prin puterea sufletului Lui.

74 Și El a lăsat Marea Preoție, Marelui Lup Alb, care mi-a încredințat-o mie”.

75 Toți ascultau cu luare aminte vorbele Marelui Preot care a continuat astfel: „De acum este bine să știți cum vor fi lucrurile pentru vremurile ce vor veni.

76 Și aflați că spiritul *Marelui Lup Alb* se întrupează mereu în Marele Preot care, la hirotonisire, în prezența a cel puțin zece preoți și preotese din neamul nostru, primește acest spirit direct de la Marele Preot care se retrage.

77 Eu astăzi voi lăsa Marea Preoție lui Tracian, care vă va fi mare păstor până când și el va invoca trecerea spiritului Marelui Lup Alb într-un un alt preot, om al înțelepciunii”.

78 Apoi, în prezența focului, de la vatra sacră a nemuririi dacilor arieni, Marele Preot Rodu a ținut ritualul de trecere, a Marii Preoții, lui Tracian, care apoi s-a umplut de duhul înțelepciunii.

79 Și Tracian le-a vorbit oamenilor astfel: „Viitorul acestui popor este creat de mințile oamenilor din neamul nostru, care dacă vor fi luminoase tot așa va fi și viitorul lor.

80 Iar dacă mințile le vor fi întunecate atunci și viitorul poporului va fi întunecat.

81 Dacă veți cădea din lumina Lui Zamolxe în răul sacrificiilor atunci veți suferi.

82 Dacă veți uita de cuvintele înțelepciunii Lui Zamolxe veți suferi.

83 Și să țineți minte că atunci când poporul va fi subjugat de duhurile rele, el se va salva dacă-și va aminti de *Marele Lup Alb* și de înțelepciunea Lui Zamolxe.

84 Că răul omenirii va fi cândva distrus de lup și de șarpe.

85 Lupul este cutezanța, iar șarpele este înțelepciunea.

86 Și atunci când cutezanța și înțelepciunea se unesc, întunericul dispare din sufletele oamenilor.

87 Lupul și șarpele sunt temelia salvării omenirii, noi îi purtăm pe stindardul nostru, simbolul neamului".

88 Și la plecarea Tracian, noul Mare Preot, s-a despărțit de oameni cu urarea străveche: „*Mergeți cu bine, cu sănătate, în vremurile care vor veni!*”

89 Și oamenii au strigat din toate puterile: „*Aho! Aho! Aho!*”

90 Cu timpul dacii au construit altare și temple pentru *Marele Lup Alb*, Alb Împărat, care era protectorul neamului.

91 Ei știau ca *Marele Lup Alb* avusese în el ceva din spiritul Cavalerului Trac.

92 Și multe obiceiuri își făcuseră dacii de când primiseră învățăturile Lui Zamolxe.

93 Unii se închinau la rădăcina unui gorun și invocau spiritul strămoșilor lor crezând că nădejdea mântuirii în păduri se află.

94 Și se credea în zânele silvane, iar preotesele dacilor invocau spiritele pădurii, observau cursul apelor și poziția mușchilor de pe trunchiurile copacilor sacri și ascultau șuierul vântului din gura grotelor din munți și urmăreau zborul păsărilor și culoarea cerului de la răsărit la apus.

95 Și umpleau vase cu apă neînchepută de la izvoarele râurilor din care dădeau voinicilor să bea.

96 Iar pe înălțimi oamenii se obișnuiseră să aprindă focurile sacre.

97 Locurile cele mai bune erau pe vârfurile cogaionilor, munții sacri care-i țineau pe oameni apropiați de cer.

98 Iar oamenii de la șes își ridicau ei munți sacri din pietre și din pământ, atât cât puteau să-i facă de înalți.

99 Și acolo aprindeau focuri sacre și se întâlneau în spirit cu străbunii neamului.

100 Și în timp, pe toate pământurile locuite de neamurile tracilor, s-au pus temelii ale școlii înțelepciunii Lui Zamolxe.

101 Acolo se învățau *Decalogul Lui Zamolxe* și *Legile Lui Zamolxe*, așa cum fuseseră ele date de Marele Lup Alb.

102 La acea vreme Pandu, preot zamolxian și un urmaș al lui Mari, fiica Lui Zamolxe și al soțului ei Licu, numit și Marele Lup Alb, a venit în Munții Haemus de unde Licu se trăgea de baștină.

103 Lui Pandu, Marele Preot îi făcuse profeții, că din spița lui va ieși un mare înțelept al neamului tuturor tracilor și că acel înțelept va fi trimisul Domnului pe pământ și El va face o mare lucrare de lumină. Și Pandu s-a însurat acolo cu Sorana și a deschis școli ale înțelepciunii pentru tracii de acolo.

104 Poporul învățase de la preoții neamului înțelepciunea în cuvinte simple astfel:

105 *„Fericiți sunt cei milostivi, că aceia se vor mântui.*

106 *Fericiți sunt aceia care muncesc cu hărnicie, că ei vor culege roade îmbelșugate și în grădina cerului de purpură.*

107 *Fericiți sunt cei mulțumiți, că ei aduc cerul pe pământ.*

108 *Fericiți sunt cei cumpătați, că ei vor avea întotdeauna de toate.*

109 *Fericiți sunt făcătorii de pace, că fii cerului s-or chema.*

110 *Fericiți sunt cei ce-s cutezători pentru adevăr, că a lor este izbânda cea din urmă.*

111 *Fericiți sunt cei blânzi, că aceia vor moșteni întreg pământul.*

112 *Fericiți sunt cei curați în suflet, că hrana le-a fost lumina Lui Dumnezeu.*

113 *Fericiți sunt cei care urmează dreptatea și adevărul, că al lor este raiul în cerul de purpură.*

114 *Fericiți sunt cei ce nu se semețesc, că oamenii vor crede în înțelepciunea lor și-i vor urma".*

115 Și se dusesese vestea în lume despre preoții și preotesele dacilor și tracilor.

116 Se credea despre ei că au mari puteri, daruri de la Dumnezeu.

117 Unii deveniseră iatromanți cunoscuți, vindecătorii.

118 Alții erau prezicători capabili să-și amintească de viețile anterioare, iar alții învățau oamenii cum să simtă duhul Lui Dumnezeu.

119 Se credea despre unii că pot fi prezenți în mai multe locuri deodată.

120 Și se știa că preoțimea dacilor și tracilor era trează și nu cădea în patimi lumești.

121 Puterile lor erau în slujba binelui oamenilor, căci ajunseseră să se cunoască pe sine.

122 Preoții zamolxieni erau la acea vreme păstrătorii înțelepciunii lumii și purtătorii puterii zeilor.

123 Ei dădeau din lumina proprie oricăror oameni care vroiau să o primească și lumina lor nu le scădea, că ea venea de la lumina Lui Dumnezeu, cea care nu avea margini.

124 Așa preoțimea zamolxiană a ajuns lumină vie neamurilor.

125 Mai ales printre greci s-au făcut cunoscute învățăturile Lui Zamolxe Arianul.

126 Medicina Lui Zamolxe a fost folosită de grecii acelor timpuri.

127 Iar cei care învățau medicina în școlile zamolxiene făceau un jurământ și un legământ de credință atât la începutul cât și la terminarea școlii.

128 Fără acest legământ nimeni nu putea practica meșteșugul vindecării printre greci.

129 Și așa jurau medicii în școlile zamolxiene: „Jur pe Dumnezeu, pe Dumnezeea, pe Zamolxe, pe Bendisa și Vesta, pe toți zeii și zânele luminii lumilor, și-i iau ca martori că voi îndeplini, pe cât mă vor ajuta puterile și priceperea, legământul care urmează –

130 Învățăturile medicale le voi împărtăși tuturor celor care vor și pot să prindă acest meșteșug al vindecării și ei făgăduiesc prin jurământ să respecte legile medicale (1).

131 Îngrijirea bolnavilor se va face spre folosul lor, pe cât mă vor ajuta puterile și mintea, și mă voi feri să le fac orice rău și orice nedreptate. Voi îndeplini meșteșugul medicinei în dreptate și adevăr (2).

132 La orice casă aș merge, voi intra spre folosul bolnavilor, păzindu-mă de orice faptă rea și stricătoare comisă cu bunăștiință (3).

133 Păstrarea tainei este o datorie a mea și orice faptă aș vedea,

aș auzi și aș cunoaște în timp ce îmi fac meseria sau în afară de aceasta, nu voi vorbi despre ea dacă nu-i nicio nevoie să fie destăinuită (4).

134 Dacă voi respecta acest legământ fără să-l încalc, mă voi bucura pe deplin de viață și de meseria mea, și voi fi cinstit de oameni, iar dacă îl voi nesocoti merit să fiu pedepsit și să am o soartă rea (5).

135 Zău! Zău! Zău! (6) "

136 Multe popoare au luat acest legământ și l-au folosit așa cum credeau mai bine, jurând pe zeii lor.

137 Dar traci și grecii acelor vremuri aveau legământul cel care fusese dat la începuturi.

138 Și la acele timpuri dacii au avut regi destoinici despre care s-a scris în cronicile vremurilor.

139 Unul dintre ei a fost rege Dromihete, cavaler zamolxian, cel care l-a învins prin forță și înțelepciune pe regele macedonean Lisimah.

### CAPITOLUL 3

**Lumina pălește prin jertfe. Vremuri negre. Tăblițele de aur sunt distruse. Căderea în rău. Chemarea lui Pitagora să se întrupeze.**

1 Și a mai trecut timpul.

2 Într-o zi au sosit la Sarmisegetuza trei oameni cu trei slujitori ai lor.

3 Toți erau îmbrăcați în alb și spuneau că vin din partea cealaltă a fluviului Istru, din Tracia.

4 Vorbeau și limba tracă, dar între ei se înțelegeau într- un grai necunoscut dacilor.

5 Și ziceau acei oameni că sunt slujitori ai Lui Zamolxe și păstoresc sufletele tracilor care trăiau la sud de fluviul Istru.

6 Iar preoții de la Sarmisegetuza i-au crezut și i-au primit cu bucurie dându-le adăpost și hrană, așa cum se cuvenea unor oaspeți. Dar mai apoi s-a dovedit că acei oameni veniseră cu gânduri rele.

8 Intr-o noapte s-a găsit trupul mort al unui gal care venise la Sarmisegetuza să învețe tainele înțelepciunii și să devină preot druid.

9 Tânărul ucis era fiul lui Aster, rege galilor scordisci.

10 Omul fusese intenționat sacrificat chiar pe discul solar al sanctuarului. "Preoții i-au văzut urmele sângelui curs pe piatră.

12 Apoi preoții și conducătorii militari au aflat că cei trei pelerini și slujitorii lor fuseseră văzuți noaptea cum făcuseră vrăji.

13 Dar vrăjitorii ucigași fugiseră.

14 Când preoții daci au cunoscut cele întâmplate s-au îngrozit.

15 Niciodată acolo pe discul solar n-au fost făcute sacrificii.

16 Și i s-a spus despre acest sacrificiu Marelui Preot Râmlean care a venit degrabă la Sarmisegetuza.

17 El i-a adunat pe toți preoții și preotesele din împrejurimi și pe câțiva dintre cei care făceau parte din Sfatul Înțelepților.

18 Și Marele Preot le-a spus: „Aflați că de un timp, pe mai multe pământuri ale noastre, s-au găsit uciși pe altarele sacre oameni al căror sânge a fost lăsat să curgă în focul sacru.

19 O mare urgie a căzut peste neamul nostru pentru că nu am fost treji.

20 Există oameni răi, din alte neamuri, care ne pizmuiesc pentru că suntem pe calea luminii și am părăsit-o pe cea a întunericului pe care se află ei.

21 Nu ne mirăm că ucigașii vrăjitori s-au îmbrăcat în alb ca să ne înșele asupra intențiilor lor rele.

22 Dumnezeu ne pedepsește și de acum lumina Lui începe să pălească pentru noi".

23 Și oamenii au întrebat cu mare speranță: „Marite Preot, ce este de făcut?

24 Mai putem oare opri răul care se rostogolește acum peste noi?

25 Și Marele Preot a răspuns: „Vom încerca, dar ceea ce s-a întâmplat este prea întunecat ca să poată fi îndreptat cu ușurință.

26 Nu ne rămâne decât să aprindem focurile sacre peste toate pământurile noastre și să ne rugăm Lui Zamolxe".

27 S-a trimis poruncă ca peste tot să se curețe vetrele pângărite și să se aprindă focurile sacre dacice, iar preoțimea să stea acolo de pază și în rugăciuni.

28 Și cavalerii zamolxieni, păzitorii dreptății, au aflat despre cele

întâmpalte și câțiva dintre ei au pornit în căutarea ucigașilor.

29 Dar vrăjitorii trecuseră apa Istrului și au mers la Aster, tatăl tânărului ucis, spunându-i: „Mărite rege noi venim din Dacia și-ți aducem o veste rea, fiul tău a fost sacrificat pe piatra discului solar de la Sarmisegetuza”.

30 Și regele gal Aster a zis: „Cerule! Cum așa? Dacii nu fac sacrificii umane!

31 Nu pot crede ce-mi spuneți!

32 Veți plăti cu capul dacă nu este adevărat!

33 Vom pleca acolo degrabă și voi veți merge cu mine!”

34 Cu o oaste mare, regele Aster a pornit spre Dacia însoțit de oamenii cei răi.

35 Cum a pășit pe pământul Daciei, regele a fost hărțuit tot timpul de rumânii care credeau că erau atacați, căci fusese o înțelegere între daci și galii scordisci să-și respecte fiecare pământurile.

36 Dar când regele gal a ajuns la Sarmisegetuza s-a izbit de luptători și a întâmpinat o dârză rezistență, iar regele Aster a fost rănit în lupte.

37 Dar Marele Preot le-a trimis vorbă luptătorilor daci să se retragă, căci cursese prea mult sânge în locurile sacre.

38 Și dacii s-au răspândit prin păduri, iar la Sarmisegetuza mai rămăseseră doar câțiva preoți ai Lui Zamolxe.

39 Apoi Aster a văzut locul unde fiul lui fusese ucis și a spus: „Dacă acest popor este în stare să facă un așa rău înseamnă că legile lor sunt strâmbe. După ce legi se conduc acești oameni?”

40 Și i sa spus că erau Legile Lui Zamolxe scrise pe tăblițe de aur.

41 Atunci regele Aster a zis: „Cum au luat ei viața fiului meu, care venise să învețe acele legi, care se credeau a fi bune, tot așa le voi distruge și eu tăblițele”.

42 Și nu mult după aceea s-a aflat unde se găseau tăblițele de aur și regele Aster le-a topit în foc luând cu el tot aurul.

43 Și Aster a stins focul nemuririi dacice, care stătuse aprins neconținut de pe vremea Lui Zamolxe, și a ars până în temelii marea sală de la Sarmisegetuza.

44 Pe cei câțiva preoți rămași ai dacilor i-a sacrificat pe piatra discului solar la Sarmisegetuza.

45 Dar pe Marele Preot Râmlean și pe nevasta lui Sarmisa nu iau

găsit, căci vroiau să-i ucidă.

46 Sarmisegetuza, capitala sacerdotală a dacilor, a fost arsă până în temelii.

47 Apoi regele Aster s-a retras degrabă din Dacia trecând fluviul Istru înapoi în Tracia.

48 Marile sacrilegii făcute de regele gal Aster au fost peste măsură de mari.

49 Dar spiritul Cavalerului trac lucra și după un timp vrăjitorii, care vroiseră să distrugă neamul dacilor, au fost aflați de cavalerii zamolxieni care i-au ucis chiar acolo în Tracia.

50 Dumnezeu, în cerul Lui de purpură, s-a întristat de câte s-au întâmplat în Dacia.

51 Și Domnul și-a îndreptat fața în altă parte și nu a mai văzut poporul Său asupra căruia căzuse o mare urgie.

52 De atunci multe rele s-au întâmplat, dacii se omorau lesne între ei și căzuseră în patima beției.

53 Și peste tot era mare jale în suflete, în triburile apulilor din Hardeal, ale carpilor, costobocilor și rohmanilor din Moldava, ale sucilor din Rmania și ale altor neamuri de traci.

54 Dar au trecut anii și încet încet Sarmisegetuza a început să fie reconstruită din temelii.

55 Era mijlocul primăverii și căpetenia Grad cu Burebista, fiul lui în vârstă de cinci ani, au mers la Sarmisegetuza.

56 De acolo preoții i-au dus undeva în munții cei tainici ca să vorbească cu Gruiu, Marele Preot de atunci.

57 Și Grad a zis: „Închinare Marite Preot al dacilor. Sunt căpetenia Grad și vin din cetatea Argedava.

58 Aș dori să-i spun domniei tale câteva cuvinte despre oamenii neamului nostru. Și rogu-te să mă asculți”.

59 „Vorbește” i-a răspuns Marele Preot

60 Și Grad a continuat: „Află că mulți dintre râmleni au uitat de zeii neamului.

61 Nu mai sunt îngrijite altarele și oamenii își pierd mințile bând vin și băuturi tari peste măsură.

62 Ne ducem de răpă Doamne!

63 Ce putem face oare ca să oprim această cădere în rău care duce la pieirea neamului nostru?”

64 Gruiu, Marele Preot, s-a mâhnit de cele ce auzise și a căzut pe

gânduri.

65 Știa de mai înainte ce se întâmpla printre daci, care treptat pierduseră calea cea dreaptă, Calea Lui Zamolxe.

66 Și a zis Marele Preot: „Așteptam un semn omule din Argedava, trimis al cerului.

67 Cunosce aceste lucruri, neamul nostru sa prăbușit într-un gol care se numește rătăcire.

68 Eu zic așa: Ne trebuie un rege puternic și un Mare Preot, pe măsură, care să reformeze casta preotească.

69 Vom aprinde un mare foc sacru dacic ca să chemăm spiritul lui Pitagora să se întrupeze.

70 El a fost un om mare, a avut puterea a zece zei. Încarnarea lui se va numi Decezeu, așa cum ne-a spus Zeul Zamolxe în vechime, dar noi îi vom zice Deceneu".

71 Și Grad a răspuns: „Așa să ne ajute Dumnezeu Fârtatul".

72 Atunci Marele Preot a făcut planul: „De mâine vom aranja ca pe locul unde Pitagora a fost incinerat, cu sute de ani în urmă, să ținem aprins focul nemuririi dacice timp de trei zile și trei nopți.

73 Vom da sfoară în țară ca, oricine dorește să vadă focul sacru, să vină acolo.

74 Și sunt încredințat că spiritul lui Pitagora va dori să coboare printre noi și să se încarneze.

75 Și în mulți oameni, care vor fi prezenți, vor descinde spiritele virtuose ale străbunilor noștri.

76 Toate acestea le vom face în timpul verii, înainte de noaptea de Sânziene".

77 Și Marele Preot a trimis olăcari în toate ținuturile ca să anunțe hotărârea sa.

78 La timpul potrivit s-a adunat o mare mulțime de oameni deasupra peșterii Lui Zamolxe de la Apolovraci.

79 Și printre ei era și preotul Cerian cu nevasta lui Ilaria care era însărcinată.

80 Grad și fiul său Burebista veniseră și ei.

81 Atunci, dimineața, înainte de Ziua de Sânziene, a fost pregătit Rugul Lui Zamolxe.

82 La amiază soborul de preoți și preotese au înconjurat rugul sacru și au făcut invocații către Dumnezeu și Domnazâna, către Zamolxe și Bendisa și către toți zeii și zânele neamului.

83 Și era acolo o mare mulțime de oameni.

84 Apoi preotul Cerian a aprins rugul.

85 Și rând pe rând toți cei prezenți se apropiau cu credință de foc și chemau spiritele străbunilor să se îndure de neamul dacilor aflat acum la mare restriște.

86 Preotul Cerian s-a rugat aproape neîncetat alături de nevasta sa Ilaria ca să se întrupeze spiritul lui Pitagora.

87 Așa au trecut trei zile și trei nopți.

88 Apoi Marele Preot Gruiu a luat tăciuni aprinși din focul sacru și împreună cu câțiva preoți tineri au mers cu focul viu pe coama munților la Sarmisegetuza, pe Calea Iluminării, Calea Lui Zamolxe.

89 Și au ținut aprins focul dacic până când au ajuns.

90 Acolo, la Sarmisegetuza, împreună cu preoții și preotesele locului, și cu sute de oameni din popor, au reconstruit din piatră vatra sacră a nemuririi dacilor arieni.

91 Căci vatra focului nemuririi neamului rămăsese încă stinsă de pe timpul distrugerilor regelui gal Aster.

92 Atunci Marele Preot a spus: „De astăzi Domnului Dumnezeu din ceruri Îi cerem să-Și îndrepte privirea către noi, căci am pățimit destul.

93 Aprind acum și aici vatra sacră a nemuririi dacilor arieni ca ea să fie mărturie că ne smerim și cerem îndurare Domnului Dumnezeu ca să revenim pe calea luminii sufletului”.

94 În liniștea care s-a așternut, Marele Preot Gruiu a pus pe vatra sacră tăciunii aduși de la rugul de la Apolovraci.

95 Și vatra focului s-a aprins și a mai zis Marele Preot: „De astăzi vom face în așa fel ca acest foc să fie întreținut și păzit continuu de veghetorii la foc, tot așa cum era și pe vremea străbunului Zamolxe.

96 Incet, încet, ne vom ridica din genunchi, ne vom lumina sufletele și neamul nostru își va reveni din suferința și pedeapsa în care se află acum”.

97 Și Domnul, în lumina Lui de purpură, privea cu bucurie la focul aflat în vatra sacră a nemuririi dacilor arieni și știa că în vremurile schimbării la față a lumii, poporul Lui se vor îmbrăca cu un nou veșmânt de viață mult mai luminos decât până atunci.

## CAPITOLUL 4

**Nașterea lui Deceneu. Deceneu merge pe urmele Lui Zamolxe. Deceneu devine Mare Preot. Regele Burebista. Regele Deceneu. Deceneu îndreaptă neamul pe calea înțelepciunii.**

1 Când a ajuns acasă preotul Cerian a aprins un foc cu tăciunii aduși de la focul sacru de la Apolovraci.

2 Câțiva dintre preoții și preotesele din partea locului au vegheat focul chiar în curtea casei preotului Cerian.

3 Și mulți oameni din împrejurimi au venit să vadă focul sacru dacic, și așa să-și hrănească sufletele cu lumină vie.

4 Nu a trecut mult timp și Ilaria, nevasta preotului Cerian a născut un băiat, căruia i-au pus numele Deceneu.

5 Și în Ziua Nașterii lui Deceneu s-au văzut corbii, vestitorii nemuririi, zburând în înaltul cerului.

6 Era un semn că venise pe lume un om al înțelepciunii.

7 Marele Preot Gruiu a aflat de nașterea lui Deceneu și a zis: „Iată că Domnul se îndură de noi și a trimis mesagerul renașterii noastre.

8 Vom face totul ca el să poată lucra în voie.

9Și Deceneu va fi preot al Zeului Zamolxe”.

10 Când Deceneu a ajuns la vârsta potrivită să înțeleagă înțelepciunea strămoșească, Marele Preot a aranjat ca băiatul să fie învățat de înțelepții neamului.

11 Și chiar el, Marele Preot, Bătrânul Înțelept, îi dădea povețe lui Deceneu.

12 Și odată Marele Preot i-a spus lui Deceneu: „Tu copile cu privirea pătrunzătoare să ții minte cât vei trăi că adevărații zei sunt nemuritori.

13 Și răul vine în mințile oamenilor atunci când zeii nemuritori sunt înlocuiți cu zeii muritori plăsmuiți de mințile rătăcite”.

14 Cu timpul Deceneu a deprins buna învățătură și știa a vorbi limbile cele mai cunoscute ale acelor vremuri.

15 Căci Marele Preot vroia să-l trimită pe Deceneu pe urmele străbunului Zamolxe de căutare a zeilor, să peregrineze în lume.

16 Și a venit ziua când Deceneu a fost hirotonisit preot al Lui Zamolxe.

17 Un sobor de preoți și preotese, toți aleși de noul Mare Preot

Dorian, au făcut investirea lui Deceneu în preoție și l-au inițiat cavaler zamolxian

18 Atunci tânărul preot Deceneu, s-a schimbat la față și s-a umplut de duhul înțelepciunii.

19 Nu mult după aceea Deceneu se căsătorește cu Mara, o fată din ținuturile Hardealului.

20 Dorian, Marele Preot, i-a legat pe Deceneu și pe Mara cu jurământul iubirii pe care ei l-au spus ținând mâinile pe un trunchi de brad, arborele vieții.

21 Apoi și-au unit mâinile deasupra focului sacru dacic.

22 Și într-una din zile Deceneu l-a rugat pe unul dintre preoții cei bătrâni, pe nume Semian, să-i spună tot ce știa el despre străbunul Zamolxe.

23 Așa Deceneu a cunoscut multe.

24 Atunci tânărul preot a spus: „Am aflat lucruri minunate despre omul nemuririi, Zamolxe, părintele neamului nostru.

25 Vreau să plec în lume pe urmele Marelui Zeu Zamolxe.

26 Și Domnul nostru Dumnezeu va fi cu mine așa cum i-a însoțit prin lume pe toți cavalerii zamolxieni".

27 Nu mult timp după aceea Deceneu a pornit spre Tracia însoțit fiind de doi cavaleri zamolxieni, protectorii lui.

28 Cei trei au trecut fluviul Istru și au ajuns în munții Haemus la clanul Cogaion, neamurile Marelui Lup Alb, Alb Împărat, care trăise pe vremea Lui Zamolxe.

29 Și acolo Deceneu i-a cunoscut pe preoții tracilor care păstrau vie credința neamului.

30 Așa Deceneu a aflat și de la ei despre reîntoarcerea în suflet a lui Zamolxe.

31 Căci preoții știau asta de la Pandu preotul, cel care venise din Dacia în Tracia.

32 Și Pandu era un urmaș de sânge al Lui Zamolxe.

33 Din Tracia, Deceneu a mers în Ionia, în insula Samos unde oamenii păstrau încă vie amintirea vieții lui Pitagora pe acel pământ.

34 Și Deceneu, pe care grecii îl numeau Decaineos, a făcut rugăciuni chiar pe locul unde Pitagora locuise în vechime, și așa a fost învăluit întru-totul de duhul înțelepciunii lui Pitagora.

35 De acolo Deceneu a plecat spre Babilon, după care a trecut prin Iudeea și a ajuns în Egipt urcând apoi pe cursul Nilului până în

Egiptul de Sus, la Luxor.

36 Și pe unde a umblat a văzut cu ochii lui locurile pe unde pășise Zamolxe cu sute de ani în urmă.

37 Și multe lucruri de înțelepciune a învățat Deceneu în cursul călătoriei lui.

38 Iar când a revenit în Dacia, însoțit de cei doi cavaleri zamolxieni, Deceneu a povestit cele trăite de el mergând pe urmele străbunului Zamolxe.

39 Nu mult după întoarcerea sa în Dacia, Deceneu, deși tânăr, a primit Marea Preoție de la Dorian, în prezența a sute de preoți și preotese din neamurile tracilor, la Ceahlău muntele cogaion al carpilor, chiar în dimineața zilei când în văzduh se vedea piramida și Calea Cerului.

40 Era atunci timpul când începuse să se ridice în putere Burebista, un cavaler zamolxian care se abținea de la vin și în care Marele Preot Deceneu a văzut creșterea neamurilor tuturor tracilor.

41 Și Deceneu i-a prorocit lui Burebista și l-a sprijinit să fie rege și să-și întărească domnia.

42 Deceneu a fost cel care a condus un mare sobor de preoți și preotese și l-au căsătorit pe regele Burebista cu Zânaida, fata unui rohman din ținuturile carpilor.

43 Iar regele Burebista, știind marea înțelepciune a lui Deceneu, îl avea om de taină.

44 Și așa i se dusesse vestea Marelui Preot Deceneu că tâlmăcește voința zeilor și toți îl respectau.

45 Regele Burebista se sfătuia cu Deceneu în tot ce era de făcut mai de seamă în marele lui regat și Burebista și l-a asociat pe Deceneu la domnie.

46 Apoi Deceneu și Burebista au dat poruncă să se taie vița de vie acolo unde era obiceiul beției, și-i învățau pe oameni să fie cumpătați.

47 Că la acea vreme mulți daci aveau năravul băuturii fără măsură.

48 Odată Marele Preot Deceneu a mers în ținuturile carpilor din Moldova și le-a vorbit preoților și mulțimii de acolo astfel: „Rumânii au devenit neputincioși pentru că au părăsit înțelepciunea străbunilor.

49 Dar credința în Zamolxe ne va salva.

50 Dacă vrem să cunoaștem iarăși ce este nemurirea să ne lăsăm călăuziți de străbuni, moșii și strămoșii noștri de sub brazdă.

51 Și așa să știți, când vom simți iarăși sufletele străbunilor, că ne arată calea luminii, atunci treptat se vor deschide cerurile și pentru noi și vom putea din nou să avem viețile fericite".

52 În sudul fluviului Istru se mai aflau încă galii scordisci.

53 Și într-o primăvară regele Burebista, cu o armată puternică, a trecut Istrul și a mers la galii scordisci, cei care topiseră la Sarmisegetuza tăblițele de aur pe care fuseseră gravate Legile Lui Zamolxe.

54 Și regele Burebista a luat înapoi tot aurul și l-a dat lui Deceneu.

55 În anii care au urmat Burebista a reușit, să-i unească pe toți dacii și pe alți traci din triburile învecinate prin blândețe sau prin forță.

56 Așa Burebista a ajuns unul dintre cei mai puternici regi ai lumii.

57 Pământurile regatului lui Burebista se întindeau în vest până spre Vindobona și spre izvoarele Istrului, iar în est până înspre fluviile Tanais și Atel, acolo unde trăiau sciții frați buni cu tracii.

58 Marele Preot Deceneu umbla pe pământurilor marelui regat al lui Burebista dându-le rumânilor pilde și îmbărbătându-i.

59 Deceneu a topit aurul primit de la regele Burebista și l-a transformat în plăcuțe pe care a gravat din nou Legile Lui Zamolxe, Legile Belagine, Legile Blajinilor, cele scrise în vechime de către Marele Lup Alb.

60 Căci legile fuseseră păstrate în grai de unii preoți și de rohmani, pustnicii cei blajini.

61 Așa a crescut puterea preoțimii, iar Legile Belagine au fost iarăși cunoscute de toate neamurile tracilor.

62 Vremurile s-au schimbat și împărăția romanilor dobândise mare putere.

63 Și într-o zi, prin unelțirile unor oameni răi, regele Burebista a fost răpus.

64 Țara era în mare jale și preoțimea l-a chemat pe Deceneu să fie rege și călăuzitor neamului.

65 Era nevoie de un om care să fie pildă tuturor și Adunarea Bătrânilor a hotărât la Sarmisegetuza ca Deceneu să fie rege pe

deplin.

66 Apoi a fost pace în toate pământurile tracilor.

67 Odată regele Deceneu a vorbit preoțimii și multor oameni adunați la Sarmisegetuza astfel: „Aflați că o țară nu se poate îndruma bine fără ca cei care o conduc să fie ei înșiși virtuoși și drepți.

68 Și temelia neamului este familia, cei apropiați care se ajută unii pe alții.

69 Așa se ridică tot poporul la lumină.

70 Să nu așteptați să primiți fără muncă, căci de la muncă vine bogăția.

71 Iar voi preoțimea, cei care aveți cunoaștere despre înțelepciune, să o folosiți în bine.

72 Și tot omul când vinde sau cumpără și face negoț, pe oriunde s-ar afla, să nu se gândească la înșelăciune, ci la ce este drept.

73 Iar dacă sunteți credincioși străbunului Zamolxe să arătați acesta prin faptele voastre bune, prin milă și dărnicie.

74 Mergând așa pe calea înțelepciunii veți afla și ce este nemurirea.

75 Și să luați aminte să nu părăsiți niciodată pământurile neamului și să nu le dați vreodată la străini că veți ajunge în bejenie și veți pieri.

76 Că popoarele în pribegie fie pier fie nu-și găsesc vreodată liniștea până nu se întorc pe pământurile strămoșilor lor, acolo de unde au plecat".

77 De multe ori Deceneu îi strângea pe preoții și pe preotesele locurilor pe unde umbla și le vorbea despre rumâni și înfrățirea lor cu natura.

78 Așa Marele Preot Deceneu a întărit credința neamului în Munții Carpați sacri, cogaionii.

79 Și Deceneu i-a inițiat pe unii preoți, în multe taine, numindu-i pileați, acei preoți care purtau căciulă de blană de miel.

80 Preoțimea lui Deceneu făcea inițieri în mistere dacice în peșterile sacre și pe vârfurile munților.

81 Iar pe preoții cei mai buni Marele Preot Deceneu i-a învățat tainele stelelor.

## CAPITOLUL 5

**Balada Lui Zamolxe. Lumina Lui Dumnezeu revine. Deceneu pleacă la Zamolxe. Cei ce simt că trăiesc. Frumusețea și misterul femeii. Vorbe de înțelepciune.**

1 Încă de pe vremea Lui Zamolxe rămăsese în popor *Balada Lui Zamolxe*, o cântare în versuri a învățăturilor Lui Zamolxe Arianul Fiul Lui Dumnezeu.

2 Și balada aceasta era o mărturie a credinței de veacuri a neamului:

3 „P-un picior de plai, pe-o gură de rai, strânsu-ne-am în vale, o mulțime mare.

4 Rugul am aprins, focul am încins.

5 La Zamolxe vrem, să ne închinăm.

6 Doamne ne-om ruga, la puterea Ta, trezire ne dai, pe-o gură de rai.

7 Doamne, Tu Stăpâne, cuvinte ne spune, de înțelepciune.

8 Focul s-a-ntetit, Zamolxe a privit, și-astfel ne-a grăit:

9 -Tu poporul Meu, să ai Dumnezeu, căci preotul tău, e un deceneu.

10 Oriunde umblați, voi să nu uitați, rugul ațâțați, la Domn vă rugați.”

11 Că din zori de zi, Eu cu voi voi fi.

12 Iar de o fi noapte, să priviți departe, ochiul de Mi-oți vede, atuncea veți crede, că la voi Mă uit, vrerea v-o ascult.

13 Să mai luați aminte, crestele sunt sfinte, la popor de zei, Carpații-s temei.

14 În codru de umblați, aminte să luați, când frunza foșnește, Deceneu vorbește.

15 Voi să-l ascultați, și să vă-nchinați, binecuvântează, s-aveți mintea trează.

16 Sacru vă e plaiu, sfânt vă este graiu, inimii de foc, viața-i cu noroc.

17 Voi oameni frumoși, să fiți drăgăstoși.

18 Drepti vă ridicați, oamenii vi-s frați, ajutor să dați.

19 Pe cei oropsiți, să nu-i părăsiți.

20 Cel ce vă mângâie, la Mine-o să vie.

- 21 Viața de v-o dați, să vă apărați, asta nu uitați: Veți fi înviați!
- 22 Viețile-n dreptate, sunt nenumărate.
- 23 Cel ce-n Mine crede, lacrima nu vede, iau suspinul greu.
- 24 De poporul Meu, voi vorbi mereu, sus la Dumnezeu.
- 25 Când hora-ți încinge, la Mine-o ajunge, cântec bucuros, din omul frumos.
- 26 Atunci și alți zei, vor avea temei, să se-nvesească, doina să pornească, și să vă iubească.
- 27 Și când vă vorbiți, să vă amintiți, graiul omenos, e cel mai frumos.
- 28 C-al zeilor grai, e-n cântul de nai, p-un picior de plai, pe-o gură de rai".
- 29 An de an lumina Lui Dumnezeu revenea în sufletele dacilor.
- 30 Și așa mulți dintre ei se întorceau de la întunerice la lumină.
- 31 De la sănătatea castei preoțești, și a celor care conduceau poporul, oamenii dobândeau și ei virtute.
- 32 La acele vremuri au fost aprinse multe ruguri sacre care-i cinsteau și pe Marele Lup Alb și pe Cavalerul trac, modelele de cutezanță, adevăr și dreptate ale neamului.
- 33 Numărul cavalerilor zamolxieni, oamenii dreptății, nemuritorii, s-a înmulțit și toți tracii știau despre calea luminii faptelor lor.
- 34 S-a întărit familia, temelia neamului, iar spiritul de ajutor devenise iarăși viu așa cum fusese pe timpul Lui Zamolxe Arianul.
- 35 Oamenii se deprinseseră iarăși cu munca ca de acolo știau că vine berechetul.
- 36 Multe vii se scoseseră și patima băuturii a tot scăzut până când aproape a dispărut.
- 37 Iar preoții neamului, ajunseseră iarăși pilde de viață cinstită și cumpătată și poporul îi urma.
- 38 Negoțul înflorea și se dusesse vestea bogățiilor Daciei și a aurului pământului.
- 39 Mulți negustori veneau din sud, din Tracia și Grecia, că drumurile erau bune și fără lotri.
- 40 Iar sufletele rămlenilor erau pline de dărnicie și o arătau în fapte și vorbe bune.
- 41 Credința în străbunul Zamolxe înviase.
- 42 Deceneu, care fusese Mare Preot un mare număr de ani,

îmbătrânise și a orânduit datul Marii Preoții.

43 L-a ales, să-i urmeze, pe Lucian preotul, un om înțelept căsătorit cu preoteasa Cidia și cu Miruna, o femeie din neamul sucilor.

44 Și când a venit vremea să meargă la ceruri, Deceneu i-a spus soției sale Mara: „Eu mă voi duce curând la străbunul Zamolxe.

45 Tu să orânduiești ca trupul meu să fie ars după datină și să-mi pui cenușa într-o urnă și să o îngropi undeva în curtea casei noastre.

46 Iar pe locul acela, din când în când, să aprinzi focul sacru al nemuririi că așa voi fi și eu cu voi în duh”.

Într-o zi Deceneu și-a dat ultima suflare.

48 Atunci, la Apolovraci, pe munte sus, s-a adunat mulțime mare de preoți ai neamului și au aprins un rug și după datină au ars corpul lui Deceneu.

49 Iar Marele Preot Lucian le-a vorbit oamenilor astfel: „Aflați că Deceneu, Maimarele Preot și rege al dacilor, a plecat în cerul de purpură la străbunul nostru Zamolxe.

50 El Deceneu a fost trimisul cerului ca să ne ridice iarăși ochii spre lumină, că poporul căzuse în întunerice prin uneltirile celor răi.

51 Și știm cum părintele Deceneu ne-a zidit iarăși în credința noastră în Munții Carpați sacri, cogaionii.

52 Suntem acum din nou un neam cu încredere în dârzenie, cinste, curaj, lipsa de teamă față de moarte, fire veselă deschisă și primitoare, hărnicie și vorbă înțeleaptă.

53 Și Deceneu a fost cel care a redeschis o cale nouă inițierilor în peșterile noastre sacre.

54 Știm că părintele Deceneu a avut suprema funcție sacerdotală, iar din spiritul lui se adapă acum cu apă vie toată preoțimea noastră care în cinstea lui se mai numește și preoțime decenee.

55 El, părintele Deceneu, a gravat pe tăblițele de aur Legile Belagine, moștenite de la străbunul Zamolxe și păstrate prin viu grai de pustnicii rohmani.

56 Și așa s-a deschis iarăși calea cea largă a inimii treze.

57 În vecii vecilor neamul nostru îl va avea pe Deceneu în inimi. Zău!”.

58 Așa preoții decenei îi învățau pe oameni cum să-și trăiască

frumos viața și le arătau de ce să se ferească spunându-le:

59 „Moare puțin câte puțin cel ce devine sclavul obișnuinței,  
60 cel ce nu călătorește,  
61 cel ce nu citește,  
62 cel ce nu ascultă muzică,  
63 cel ce nu mai simte pasiunea,  
64 cel ce fuge de dragoste,  
65 cel ce nu ajută și nu se lasă ajutat,  
66 cel care nu mai are ochii strălucitori,  
67 cel ce oftează des,  
68 cel ce nu schimbă nimic în viața sa,  
69 cel ce nu vrea să construiască ceva nou,  
70 cel ce nu vorbește cu oamenii pe care nu-i cunoaște,  
71 cel ce-și petrece zilele plângându-și de milă,  
72 cel ce nu întreabă de frica să nu se facă de râs,  
73 cel ce nu riscă siguranța pentru nesiguranță pentru a-și  
îndeplini un vis".

74 Și multe alte pilde de înțelepciune dădeau preoții decenei poporului.

75 Iar femeile neamului erau prețuite pentru armonia pe care o aduceau familiilor lor, pentru înțelepciunea și cumpătarea lor ca stăpâne ale căminelor.

76 Despre femei, preoții decenei spuneau vorbele lăsate neamului de către Bendisa, soața Lui Zamolxe, Zâna Zânelor, astfel:

77 „Un popor se trezește când femeile din neamul acela cunosc lumina Lui Dumnezeu.

78 Căci femeia, soața de viață a bărbatului, are misterul lunii de pe cer,

79 unduirea apelor,  
80 blânda atingere a zorelelor,  
81 mișcarea tremurândă a frunzelor,  
82 înălțarea zveltă a bradului,  
83 atingerea delicată a florilor,  
84 privirea îndrăgostită a cerboacei,  
85 bucuria razei de soare,  
86 timiditatea rândunicii,  
87 mândria păunului,  
88 duritatea cremenelui,

89 *cumințenia porumbelului,*  
90 *cruzimea lupului,*  
91 *ardoarea focului*  
92 *și răceala zăpezii".*

93 Dacii țineau în inimile lor multe vorbe de înțelepciune lăsate din străbuni și de la Zamolxe, căci înțelepciunea neamului era zidită în vorbele de duh ale poporului.

94 Ele erau o lege a strămoșilor și a obiceiului pământului, legile buneii firi omenești, felul în care ei înțelegeau înțelepciunea.

95 Și se știa că dacă Legile Lui Zamolxe, scrise pe tăblițele de aur, vor fi vreodată distruse, ele se pot reface din înțelepciunea poporului.

96 Și iată câteva din vorbele de duh ale neamului rumânilor, râmlenii cei păstrători ai înțelepciunii lumii dată la începuturi de îngerii veghetori în scrierile cele vechi:

97 „Lucrul bine început este pe jumătate făcut.

98 Caută să nu lași lucrul neterminat.

99 Apele sunt hrana pământului și vorba bună e hrana sufletului.

100 Înțeleptul tace și face.

101 Tăcerea este impulsul creării lăuntrice.

102 Omul de onoare, doar o vorbă are.

103 Ia aminte că adesea drumul pe care vrei să-l scurtezi este cel mai lung.

104 Frica ucide mintea, iar ura se naște din frică.

105 Cel ce adună fir cu fir o să aibă cu grămada.

106 Omul harnic, muncitor, de pâine nu duce dor.

107 Pe târâie brâu nu poți să contezi.

108 În loc de milă să impui respect.

109 Ai carte, ai parte.

110 Nu te îmbăta cu apă rece.

111 Lasă să te laude altul, nu gura ta.

112 Apa cât de mare vine, piatra tot în vad rămâne.

113 Apa curge, pietrele rămân.

114 Apa stătătoare poate fi înșelătoare.

115 Apele mici fac râurile mari.

116 Nu pune toate la inimă.

117 Cine are ochi pizmași, chiar lui însuși i-e vrăjmaș.

- 118 Așchia nu sare departe de trunchi.  
119 Pe calea luminii vei întâlni și izvoare cu apă vie.  
120 Un prieten bun nu se găsește la capăt de drum.  
121 Ia aminte să nu-ți tai singur creanga de sub picioare.  
122 Așa se întinde până se rupe.  
123 Economia se face încă de la începutul sacului nu doar la sfârșitul lui.  
124 Bărbatul după muiere și copilul după mamă se cunosc.  
125 Binecuvântarea părinților întărește casele copiilor.  
126 Omul se leagă de inimă.  
127 Pânza bună nu stă în înfloritură, ci în țesătură.  
128 Casa fără femeie e pustie pe dinăuntru, casa fără bărbat e pustie pe dinafară.  
129 Bărbatul păzește ogorul și femeia bătătura casei.  
130 Călătorului îi șade bine cu drumul.  
131 Ce a fost a trecut, ce-o mai fi o mai veni.  
132 Cele bune să s-adune, cele rele să se spele.  
133 Cine pe săraci ajută, pe Dumnezeu împrumută.  
134 Le este frică de adevăr doar aceluia care trăiesc în minciună.  
135 Nu strânge lucruri de care nu ai nevoie.  
136 Ce poți face astăzi nu lăsa pe mâine.  
137 Omul gospodar își face vara sanie și iarna car.  
138 Bate fierul cât e cald, că de se va răci în zadar vei munci.  
139 Ce poți face singur nu aștepta de la alții.  
140 Nu clădi pe nisip.  
141 Ce semeni aceea răsare și aceea culegi.  
142 Fii fericit și lumea din jurul tău va fi fericită.  
143 Iubește și vei fi iubit.  
144 Ce faci te face.  
145 Munte cu munte se-ntâlnește, d-apăi om cu om.  
146 Ce ție nu-ți place altuia nu-i face.  
147 Cine adună la tinerețe are și la bătrânețe.  
148 Cine face lui își face, cine dă lui își dă.  
149 Prietenul la nevoie se cunoaște.  
150 Cel ce iubește iartă.  
151 Dragostea este ca o grădină tânără: trebuie îngrijită și întreținută cu atenție ca să dea rod.  
152 Dumnezeu este treaz.

- 153 Cine nu-i dator e bogat.  
154 Adevărata avere a omului este înțelepciunea.  
155 Omul învățat poartă întotdeauna averea cu el.  
156 Viața omului este ca o oglinda, dacă el zâmbeste oglinda îi  
întoarce zâmbetul.  
157 De ești trist îi vei întrista și pe oamenii din jurul tău.  
158 Iubește și ascultă-ți muzica inimii și a sufletului.  
159 Ochii sunt poarta către suflet.  
160 Omul cu suflet mare e bogat, cel cu suflet mic este sărac.  
161 Bine faci, bine găsești.  
162 Zâmbeste oamenilor și ei îți vor zâmbi.  
163 Cine gândește bine își sădește trăiri de mulțumire.  
164 Când dorești ajutorul oamenilor amintește-ți că ai mulți  
prieteni pe care nu-i cunoști.  
165 Extazul leagă omul cu Dumnezeu.  
166 Ce-I frumos și lui Dumnezeu îi place.  
167 Cum e fața liniștită a izvorului curat, așa-i viața celui care e  
cu Cerul împăcat.  
168 Dumnezeu găsește o ramură joasă pentru pasărea care nu  
poate zbura.  
169 Ziua bună de dimineață se cunoaște.  
170 Prin muncă și stăruință, vei ajunge la dorință.  
171 Cine nu a construit o casă, n-a dat naștere unui copil și nu a  
sădit un pom, a trăit degeaba.  
172 La tinerețe să fii drăgăstos, la bătrânețe vesel, la orice  
întâmplare cu îndelungă răbdare, în slavă cu smerenie, la bogăție cu  
cumpătare, către toți cu îndurare.  
173 Deșteptul învață din greșeala altuia.  
174 Omul învață din greșeala lui doar atunci când se trezește.  
175 Vorba dulce mult aduce.  
176 Fii recunoscător oamenilor care-ți fac bine.  
177 Răspunsul blând înlătură mânia.  
178 De ești bun cu oamenii și ei vor fi buni cu tine.  
179 Ascultă și nu te mânia, ca să te poți îndrepta.  
180 E bine să cunoști ce este binele, dar și mai bine este să-l  
urmezi.  
181 Cine mănâncă până se îmbolnăvește, postește până se  
însănătoșește.

- 182 Nu da binelui cu piciorul, că pe urmă îi duci dorul.  
183 Vorba multă, sărăcia omului.  
184 Munca înobilează pe om.  
185 Femeia harnică ține casa cu fusul.  
186 Vulturul nu trăiește în cuib de vrabie.  
187 Nu e omul niciodată bătrân, când e vorba de învățătură.  
188 Unde-s mulți, puterea crește. Unirea face puterea.  
189 Pomul după roade se cunoaște, iar omul după fapte.  
190 Dumnezeu îți dă, dar nu-ți bagă și-n traistă.  
191 Un bătrân înțelept e o comoară neprețuită.  
192 Dă-Mi, Doamne, puterea tânărului și mintea bătrânului.  
193 Neamurile și vecinii sunt dați de Dumnezeu, prietenii ți-i alegi singur.  
194 Greșeala copilului tău să nu o treci cu vederea, că se face obicei.  
195 Chipul omului este oglinda sufletului.  
196 Dacă vrei să prosperi un an, cultivă cereale.  
197 Dacă vrei să prosperi zece ani, plantează copaci.  
198 Dacă vrei să prosperi timp de o viață, crește oameni.  
199 Gândește și apoi treci la fapte, nu invers.  
200 Unde-i mintea e și norocul.  
201 Norocu-i după cum și-l face omul.  
202 Soarta omului este mereu în mâinile lui.  
203 Adevărata cunoaștere duce la credință.  
204 Treaba nu o faci cu graba.  
205 Tare-i bine și frumos, când e omul sănătos.  
206 Fie pâinea cât de rea, tot mai bine-n țara ta.  
207 Cine sapă groapa altuia, cade singur în ea.  
208 Inima omului i se citește pe față".  
209 Și din aceste vorbe de înțelepciune lăsate din străbuni, se va hrăni de-a pururea înțelepciunea urmașilor tracilor.

## CAPITOLUL 6

### **Poporul zeilor. Orânduirea vieții, obiceiuri, datini și sărbători ale dacilor. Graiul strămoșesc.**

1 Și poporul zeilor s-a așezat în tihnă făcându-și din înțelepciunea străbunilor fel de viață.

2 Preoțimea deceneea păstora cu inimă curată poporul.

3 Mersul de la peștera Apolovraci, peștera Lui Zamolxe, la Sarmisegetuza era un drum mitic, Calea Iluminării, Calea Lui Zamolxe, pe care orice preot deceneu o parcurgea, cel puțin o dată în viața sa.

4 Pe acel drum merseseră uriașii, titanii, tătânii cei din vechime.

5 Iar oamenii își măsurau timpul și-și orânduiau viața după natură și semnele timpului.

6 Așa știau când era aratul și semănatul, când să urce sau să coboare oile sau când să scoată stupii la vărat sau să-i pună la iernat. Și tot la anumite timpuri îngrijeau pomii și vița de vie.

8 Se știau zilele când se culegeau plantele de leac, sau când se făcea pețitul și logoditul, și când țineau sărbători de aducere a berechetului.

9 Se făceau nunți cu daruri unde mirii se îndestulau ca să pornească bine căsnicia lor.

10 Viața oamenilor mergea după rânduiala îndătinată.

11 Și se știa când se schimbau anotimpurile, când soarele zăbovea mai mult pe cer și când ziua era egală cu noaptea.

12 Anul îl împărțeau în douăsprezece luni după numele lor: *gerar, făurar, mărțișor, prier, florar, cireșar, cuptor, gustar, răpciune, brumărel, brumar și undrea*.

13 În ceea ce înfăptuiau, dacii țineau seama de zâne, zeițele neamului.

14 Și la sărbători anume le cinsteau pe zeițe după cum se aflau.

15 Unele erau tinere, precum *Floriile, Sânzienele, Drăgaicele* și *Ielele* care se arătau de cum venea primăvara până sosea vara.

16 Apoi de la venirea verii până la venirea toamnei erau *Maica Domnului Zamolxe, Muma Caloianului și Muma Pădurii*.

17 Iar de toamna până la venirea iernii erau zeițele mai bătrâne, despre care se credea că mureau odată cu mijirea iernii.

18 Tot așa dăcii îi sărbătoreau pe zeii cei tineri, *Dragobetele*, *Sântoader* și *Sângiorz*, pe cei mai maturi, *Sântilie*, *Sânpătru*, *Sâmedru*, și pe cei bătrâni, *Moș Indrei*, *Moș Nicoară*, *Moș Ajun* și *Moș Crăciun*.

19 Și iarna, la timpul potrivit, copiii umblau cu sorcova și le urau oamenilor de bine.

20 Cei, până la șase ani, mergeau la moașe, de-i da de grindă, în semn să crească mari.

21 Și le puneau copiilor pe cap un covrig mare cu o monedă de aur înfipă-n el și-i săltau de trei ori în sus.

22 Și lumea petrecea cu moașele.

23 În ajunul Bobotezii, în luna lui gerar, se postea, iar la Bobotează, preoții dacilor umblau cu botezul întru curăția sufletelor și dezghețarea apelor.

24 Fetele luau fire de busuioc crescut la fereastră, și le puneau noaptea sub streășina casei.

25 Și de cădea bruma pe ele era semn că fata se mărita.

26 A doua zi, după Bobotează, se sărbătorea *Ziua lui Ion* întemeietorul din dinastia împăraților Lui Dumnezeu.

27 În luna lui făurar era *Ziua Ursului*.

28 Se cinsteau moșii de iarnă în amintirea strămoșilor.

29 Apoi țineau sărbătoarea Dragobetelui, zeul cel tânăr al dragostei, fiul Dochiei

30 Primăvara se întorceau păsările călătoare, ieșeau mânjii, mieii și puii păsărilor.

31 Și era obiceiul ca lumea să mănânce dimineața tare devreme ca să le meargă din plin.

32 De *Sântoader* lumea se spăla pe cap cu leșie cu iarbă mare.

33 Flăcăii încurau caii și fetele dormeau peste noapte cu iarbă mare în cosițe.

34 În luna lui mărtișor, de *Ziua Mărtișorului*, fetele primeau ca dar mărtișoare.

35 În această lună era ultima babă și se strângeau gunoaiele și li se dădeau foc.

36 Și mai era obiceiul că primăvara când tuna prima dată a ploaie, lumea își dădea cu aur pe la frunte ca semn de belșug și de berechet.

37 Multe se spuneau și despre *Baba Dochia*, *Zeița Mamă*, a cărei

zi era în prima zi din luna lui mărtișor.

38 Și tot în luna lui mărtișor se sărbătorea și *Ziua Preoteselor Vestale*, tinere virgine.

39 Și era și *Sâmbra Oilor* sau *Ziua Șarpelui*, atunci când bărbatul casei aprindea Focul Viu în sobă frecând între ele două lemne uscate.

40 De *Măcinici*, ziua când murea *Baba Dochia*, oamenii își aminteau de sufletele moșilor și strămoșilor și mâncau colăcei cu miere și nucă.

41 La Paști, în luna lui mărtișor, când ziua era egală cu noaptea, sărbătoarea primăverii, oamenii aprindeau lumina că era ziua ridicării la cer a sufletului străbunului *Zamolxe*.

42 Și petreceau cu mese bogate, flăcări plesneau seara din bice și în puterea nopții strigau fetele nemăritate de *Ziua Focului*, de *Alimori* când se dansa și se cânta în jurul focului. Și când focul se mai domolea săreau peste foc și strigau zeul nemuririi: Alimore! Alimore!

43 Apoi, după câteva zile era *Ziua Cucului*, *Bunavestirea*, când începea cucul să cânte.

44 Înainte de a auzi dimineța la cimitire unde sub lespezi primul cântec de cuci oamenii se stătea cenușa străbunilor.

45 Și la *Joimari*, *Joia-Mare a Paștilor*, ustensile pentru gospodărie, acolo lângă se împărțea pomană pentru sufletele crucile morților care aveau pe ele făcută străbunilor, mai ales linguri, străchini și *Crucea Lui Zamolxe* cu floarea vieții oale.

46 Copiii umblau cu *joimărica* și cereau ouă.

47 Si la *Vinerea-Mare* dacii roseau oua si se trecea pe sub *Crucea Lui Zalmoxe*.

48De Paști oamenii își spuneau “Zalmoxe a inviat” si li se raspundea “Adevarat a inviat”.

49De Paști se ciocneau ouă semn că oamenii renășteau din oul cel mare al începuturilor lumilor.

50 La Florii, sâmbăta, în luna lui prier, copiii se duceau după joarde de răchită, iar duminica o duceau la templu sau la vatra dacică unde preotul o binecuvânta.

51 Apoi lumea se încingea cu răchită ca să nu-i doară șalele.

52 De Sângiorz, anul nou al ciobanilor, în luna lui prier, se formau turmele și începea păstoritul care dura până la Sănmedru, *Ziua Soroacelor*, în luna lui brumărel, când se făceau socotelile

după învoielile luate la Sângiorz.

53 Și tot primăvara în prima zi din luna lui florar era ziua de arminden când oamenii se spălau pe față cu roua dimineții și-și puneau la porți ramuri verzi de arminden, iar tinerii le așezau la porțile fetelor iubite ca să le pețescă.

54 La Rusalii, în luna lui cireșar, când cobora duhul înțelepciunii Lui Zamolxe, peste neamul întreg, erau moșii de vară, cea mai mare sărbătoare a poporului.

55 Atunci jucau cetele de călușari care-I vindeau pe mulți.

56 Sărbătoarea dura câteva zile și se făceau târguri de moși.

57 Și în straie de sărbătoare, oamenii, mai ales femeile și copii, mergeau dimineața la cimitire unde sub lespezi stătea cenușa străbunilor.

58 Că dacii își ardeau morții.

59 Atunci se împărțeau colacii, se dădeau de pomană vase și ustensile pentru gospodărie, acolo lângă crucile morților care aveau pe ele făcută Crucea Lui Zamolxe cu floarea vieții încrustată pe ea.

60 Se rostea cu pioșenie numele celui îngropat și se spuneau întâmplări din viața omului acela.

61 Și așa ei țineau vie credința în străbunii neamului care dormeau sub grui.

62 Iar străbunul Zamolxe îi veghea din cerul Său de purpură.

63 În Ziua de Sânziene, când era Ziua Amuțitului Cucului, în luna lui cireșar, fetele adunau flori de sânziene și făceau din ele coronițe rotunde pentru fete și sub formă de cruce a Lui Zamolxe pentru băieți, și făceau și apă de dragoste și jucau în hora Sânzienelor.

64 De Sănpătru, în luna lui cireșar, se împărțeau mere.

65 Când era secetă în luna lui cuptor paparudele umblau din curte-n curte, iar de Sântilie, se dădea pomană porumb fiert pentru sufletele străbunilor.

66 Și oamenii nu lucrau de Sântilie, la mijlocul verii, când se făceau nedei.

67 În luna lui gustar era Sărbătoarea Muntelui, schimbarea la față a oamenilor, tot așa ca și pe vremea Lui Zamolxe Arianul.

68 Și mulți se strângeau pe munții cogaioni, munții sacri.

69 Mii de oameni urcau pe muntele cel mare al carpilor, pe

vârful Toca, de unde vedeau umbra piramidei, pe locurile unde în vechime trăiseră uriașii.

70 În acea zi apărea uneori și Calea Cerului care arăta sufletului omenesc drumul spre Dumnezeu.

71 Moșii cei mari păzeau fulgerul și deschideau poarta dintre vară și toamnă.

72 Toamna începea când ziua era egală cu noaptea.

73 Și atunci era Ziua Crucii Lui Zamolxe, sau Cârstovul viilor când se făcea culesul viilor în luna lui răpciune.

74 Se credea că de Ziua Crucii se adunau șerpilor pentru împerechere prin alunișuri.

75 Apoi erau moșii de toamnă, în luna lui brumărel, înainte de Sâmedru, Sumedru, când începea iarna pentru păstori.

76 Atunci se împărțeau ofrande și erau invocate spiritele străbunilor să aducă spor și belșug în casă și sănătate.

77 Toamna, în luna lui brumar, era și Ziua Lupului când dacii îl sărbătoreau pe Marele Lup Alb, protectorul neamului.

78 Și se aprindeau multe focuri sacre la temple cinstind cutezanța lupului și nemurirea neamului.

79 Și de Crăciun, sărbătoarea Lui Zamolxe, în luna lui undrea, indrea, luna lui Moș Indrei, copiii umblau cu bolindețu și femeile coceau colaci, crăciunii, colindeții, pe care-i dădeau cetelor de colindători cu capra sau cu țurca, cu ursul, brezaia, cerbul sau cu moșii.

80 Se credea că atunci se deschideau cerurile și cei curați cu inima îi puteau vedea pe zeii lumii de dincolo.

81 Și se făceau daruri copiilor, așa cum era obiceiul de pe vremea lui Crăciun, tatăl Lui Zamolxe.

82 După Sărbătoarea Crăciunului urmau douăsprezece zile și nopți de voie bună când se credea că firea omului renăștea.

83 Cetele de flăcăi colindau cu plugușorul și cu sorcova întru înflorirea vieții omenești.

84 Atunci se mergea cu steaua în amintirea îngerilor veghetori, cei veniți din stele, părinții tătânilor, uriașii neamului.

85 Și se credea că așa se reîntemeia lumea din Dumnezeu Tatăl și Domnăzâna Mama Dumnezeie.

86 Femeile tinere găteau cu plante de leac.

87 Și era obiceiul ca femeile să poarte pe cap coronițe din plante

de leac, bărbații le aveau la gât și puneau coroane și pe gâtul animalelor și pe porți.

88 Decuseară bărbații lăsa la templu unelte de lucru și arme ca să fie binecuvântate, iar femeile aduceau ustensile de bucătărie tot pentru binecuvântări.

89 Preoții și preotesele la temple, îmbrăcați în strai alb, pregăteau vase în care ardea focul sacru dacic.

90 Și când oamenii se adunau la templu, preoțimea primea ofrande plante de leac, vase cu miere și fructe. Toți cei prezenți primeau binecuvântări și așa se schimbau luminoși la față.

91 Iar bărbații stăteau separați de femei.

92 Pe rând ingenunchiau în fața focului sacru bărbații în vârstă, bărbații tineri, femeile în vârstă, femeile tinere și copiii.

93 Și făceau promisiuni Lui Zamolxe când bărbații spuneau: *„În numele Lui Zamolxe vom fi și mai harnici și vom apăra hotarul mai bine”*.

94 Iar femeile ziceau: *„În numele Lui Zamolxe vom avea grijă de casă, de familie și de animale”*.

95 Apoi toți ieșeau la focul sacru de afară și făceau două grupuri, cel al bărbaților și cel al femeilor.

96 Cu toții ridicau mâinile spre cer, făceau jurăminți apoi grupurile se uneau și se îmbrățișau.

97 Și intrau în templu să continue sărbătoarea unde preoții și preotesele stăteau separat la masa lor.

98 Urma dansul fetelor care purtau pe cap stergare albe, cu dungi roșii la capete.

99 Pe ștergare se așezau pâini.

100 Apoi intrau băieții mai mici care dăruiau un ban fiecărui bărbat rudă și fetițele care dăruiau la femeile rude un lucrușor făcut de mânuțele lor.

101 Fetițele împleteau ghirlande de flori pe care le puneau pe capul preoților și preoteselor la alegerea lor.

102 Urma masa comună la care fete tinere serveau mâncăruri alese.

103 La plecare, spre casele lor, oamenii luau o mână de cenușă din focul sacru să o împrăstie pe pământurile lor ca să dea rod bun.

104 Spre dimineață unii oameni se întorceau și preoțimea îi stropea cu picături din roua dimineții.

105 Aşa dacia urmau ritualuri şi aşa intrau în curgerea armonioasă a vieţii în ritmurile naturii şi în cele ale corpului, minţii şi sufletului omenesc.

106 Şi aşa ei se alăturau trăirii vieţii omeneşti în lumină.

107 Când se mergea la sărbători pe munţii sacri cogaioni se credea că munţii aceia sunt osia lumii şi stâlpi ai cerului.

108 În ținuturile carpilor era muntele Rarău, soarele care alungă răul, iar în munții din mijloc era chipul Lui Zamolxe făcut din piatră de către Dumnezeu.

109 Şi se credea că soarele era ochiul Lui Dumnezeu şi mulți se închinau la răsăritul soarelui cu semnul Lui Zamolxe.

110 La hore oamenii spuneau: „Bate hora din picioare să răsară iarăşi soare, bate hora tot pe loc să răsară busuioc”.

111 Aşa ei chemau lumina să risipească supărarea şi întunecimile sufleteşti.

112 Poporul zeilor s-a întărit în frăție de la inimă la inimă.

113 Şi viața omului, de la botezul copilului până la moartea bătrânului, era cuprinsă în legile vieții.

114 Pruncii erau botezați în natură sau la templu şi li se dădeau nume cu care părinții vroiau să-i predestineze, nume știute din moși-strămoși.

115 Iar acei părinți care doreau ca pruncii lor să fie născuți din foc îi treceau prin foc, pentru Zamolxe, sărind cu copiii în brațe pe deasupra focul sacru dacic.

116 Zorile, zeițele destinului, erau întrebată despre viața ce va să vie a pruncului.

117 Iar căsătoria omului era legarea de suflet a bărbatului de femeie şi a femeii de bărbat.

118 Căsătoria se făcea la focul sacru unde cei doi își jurau credință cu mâinile împreunate deasupra focului.

119 Şi unii miri mai jurau şi cu mâinile puse pe trunchiul unui copac gros şi sănătos, mai ales bradul.

120 Era obiceiul ca înainte de căsătorie să se facă purificarea corpurilor şi a minții mirilor, când ei se spălau în ape limpezi şi priveau cerul nemărginit, lăcaş al spiritului omenesc.

121 La împlinirea vremii omului, atunci când se pleca pe cărămizile celălalt se făceau sărbători pentru cei adormiți întru Domnul.

122 Şi după ce i se ardea corpul celui mort cenuşa i se pune în

urnele funerare care erau îngropate fie în curțile caselor, fie în cimitire, unde stăteau la un loc cu urnele celor înrudiți prin neam.

123 Dar mulți oameni lăsau cu gură de moarte ca cenușa trupurilor lor să fie presărată pe glie, pe văi, prin păduri, pe dealuri și peste munți sau ape, ca ei să fie alături de Dumnezeu din natură.

124 Și despre cei plecați la ceruri se credea că sau dus acolo doar pentru un timp, ca apoi ei să vină înapoi pe pământ întru întruparea sufletelor.

125 Focuri ale nemuririi erau aprinse pe locurile unde se afla cenușa celor plecați pentru a-i chema la întrupare.

126 Și mulți se pregăteau temeinic înainte de plecarea lor din lume.

127 Erau bătrâni care, cu gândul la Dumnezeu, se spovedeau la brad, pomul sacru al Bendisei, și făceau o gaură la rădăcina copacului la care își spuneau tainele, apoi o astupau cu pământ ca gândurile lor să intre în seva bradului și să se înfăptuiască în viața viitoare odată cu creșterea lui.

128 Se puneau în genunchi cu fața spre răsărit și spuneau rugăciuni lăsate din moși-strămoși.

129 Iar cei care nu ajungeau la temple aplecau vârfurile la brazi și făceau templu din ei și aduceau muguri de salcă și apă vie de izvor și o beau.

130 Și-și pregăteau astfel drumul către lumina din lumea de dincolo.

131 Multe alte obiceiuri, datini și sărbători țineau oamenii poporului zeilor întru nemurirea lor.

132 Li se dusese vestea în toată lumea că erau oamenii luminii, iar cavalerii zamolxieni cutreierau lumea și duceau cu ei lumina poporului zeilor și o dădeau bucuroși și altor neamuri.

133 Odată, niște preoți decenei, au mers în munți la Simin, Marele Preot de atunci.

134 Acolo au aflat că undeva pe munții cei înalți ai carpilor de la răsărit se găseau oameni care încă mai vorbeau în graiul strămoșesc de pe vremea lui Zamolxe.

135 Iar Marele Preot s-a sfătuit cu ei și au hotărât să meargă la acei oameni să-i cunoască.

136 Conduși de călăuze, șapte preoți decenei și însuși Marele Preot Simin, care era în puteri, au ajuns acolo.

137 Și mare le-a fost mirarea când au găsit sate întregi și oameni care trăiau după legile cele vechi ale Lui Zamolxe și aveau preoți pe măsura lor.

138 Iar graiul le era vechi de când lumea și ei îl numeau prisca.

139 Atunci preoții decenei au stat cu ei la sfat ca să-i asculte pe acei oameni ai munților cum grăiau și mare le-a fost uimirea ce au auzit.

140 Și Arian, unul dintre preoții lor, a spus: „D'apăi noi sântem aci în munț dă când'i lumia lumie.

141 Și obiceiurile nostre sânt pă măsură.

142 Amu iștim multie dăn vreamurile dădămult când pă pământ domnia Ler împărat.

143 Și dă când Domniezău îmbla pă pământ cu omini.

144 Și păstrăm dă la moși'strămoși graiul lor că așe vorbiau ei și așe o vorbitu și străbunul Zamolxe, zăul nostru.

145 Și multi să povestiesc dăspre acei omini dăn vechimi".

146 „Să ne spui și nouă despre acele legende" l-a rugat Simin, Marele Preot.

147 Și Arian a continuat: „Apăi amu, dămult, tari dămult, pă timpu când Zamolxe înci nu să născusă irau părinți Lui, tătânele Crăciun Arheu' și mumă'sa Vetra.

148 Și Crăciun o rugatu pă Zoda, o prioteasă d'atunci, să chemi ia la focul viu să să întrupezi un suflit mari.

149 Și Crăciun o știutu dăspre Zamolxe cel Bătrănu, Moșu cel dântre urieși.

150 Așe s'o născutu Zamolxe dăn spița dă suflit a lu' Ler împărat.

151 Și apăi Zamolxe o agiunsu preot al Lu' Domniezău, zăul cel mari cari hălăduiești pă vârfurile munțâlor și cari să mai cheamă și Omniezău.

152 În dimineața ceia, când mumă'sa l'o născutu pă Zamolxe, tocmai răsăria soarili.

153 Și tatăl Lui, cari să numia Crăciun, L'o'nchinatu pă Zamolxe Lu' Domniezău.

154 Și dă mic copchil, Zamolxe ira tari sprinten la minti și tătânele Crăciun iștia că va agiunge om mari și înțăleptu în neamul rumânilor.

155 Apăi așe a și fostu, că Zamolxe o cutreiratu pân lumie ș'o dăprinsu tăt ce ira mai bun dă la omini undi s'o dusu.

156 Când s'o'ntorsu acasă Zamolxe o datu lumina Lu' Domniezău neamului și o făcutu o casă mari undi să adunau cei înțelepți și acolo mulți omini o'nvățatu ce e bini pântru alți și or fostu făcuți acolo mulți preoți și priotese.

157 Și așe s'or dăprinsu rumânii cu hârnicia și cinstea, cu vitejia și viața cea bunî ominească.

158 Apăi Zamolxe o făcutu lejile după cari tot neamul s'o adăpatu cu apă vie pântru suflit. Și așe lumina și ceriul din inema omului s'or înmulțatu în vac dă vac. Iaște adăvăru”.

159 Toți cei de față s-au minunat auzind vorbele preotului Arian și se gândeau cu credință că în acel grai vorbise și străbunul Zamolxe.

În altă zi sătenii le povesteau celor veniți legendele vechi de când lumea despre Ler împărat și despre regii neștiuți ai lumii.

## CAPITOLUL 7

### **Dacii și galii cheamă Spiritul Lui Zamolxe să lumineze lumea. Profetia revenirii Lui Zamolxe.**

1 Și văzând dacii câtă lumină a Lui Dumnezeu se afla în neamul lor, se gândeau cu milă de oameni ca ea să fie dată întregii lumi.

2 Dar așteptau un semn ceresc ca așa să știe când să cheme *Spiritul Lui Zamolxe*.

3 Triburile tracilor și galilor de la sud de fluviul Istru continuau să se războiască între ele.

4 Și unii gali au fost forțați să treacă fluviul Istru la daci.

5 Mulți ani au trecut și galii s-au amestecat cu dacii și au format un singur neam, tot așa cum fuseseră în vremurile de demult.

6 Așa galii au cunoscut și ei lumina învățăturilor Lui Zamolxe, iar cei cu har, dintre ei, au fost inițiați în preoție.

7 Și au cugetat dacii și galii că ar fi bine să dea învățăturile nemuririi întregii lumi.

8 Atunci un sobor, de preoți și preotese, s-a adunat la Sarmisegetuza.

9 Acolo au ales doisprezece dintre ei, șase bărbați și șase femei, să meargă pe vârful muntelui, acolo unde Zamolxe fusese incinerat,

deasupra peșterii de la Apolovraci.

10 Și pe culmea aceluia munte au aprins focul nemuririi dacice.

11 Și vreme de șapte ani l-au ținut nestins chemând Spiritul Lui Zamolxe.

12 Sute și sute de preoți și preotese au făcut cu rândul veghind focul sacru dacic.

13 Și așa prin invocații și rugăciuni, preoțimea a trimis la Dumnezeu dorința neamului dacilor ca Spiritul Lui Zamolxe să revină în lume.

14 Iar când timpul chemărilor lor s-a încheiat, a venit acolo Simin, care era atunci Marele Preot, împreună cu nevasta sa Andra preoteasa.

15 Și Marele Preot, vestitor de vreme, a prorocit de față cu toată mulțimea, astfel:

16 „Va veni un timp când Domnul Dumnezeu va trimite pe pământ spiritul unui om care va schimba lumea.

17 Pământul, apa și focul îl vor ajuta.

18 El va fi Fiul Lui Dumnezeu Cel care locuiește pe vârfurile înalte ale munților sacri, cogaionii.

19 Și El va fi Fiul Omului și Iisus se va numi.

20 Cu puterea de sus El va fi lumina neamurilor și pruncul Domnului.

21 Și Iisus va propovădui Iubirea și Legile pe care noi dacii le știm de la străbunul Zamolxe.

22 Iar lumea îl va cunoaște cu numele DOMNUL E CU NOI, căci prin El Domnul cel Mare va fi printre noi și Iisus va avea Duhul Lui Dumnezeu.

23 Iar părinții Lui vor fi o mamă din neamul galilor și un tată din neamul tracilor".

24 Toți s-au minunat ascultând cu luare aminte vorbele Marelui Preot Simin care a mai zis:

25 „Și mai aflați că pruncul ce va veni este speranța lumii să nu piară din cauza răutăților oamenilor și strâmbătății vieților lor.

26 Vor fi rătăcirii și multă suferință până când, după mult timp, oamenii vor înțelege înțelepciunea Trimisului Lui Dumnezeu, întruparea Lui Zamolxe.

27 Și cu El Domnul va fi cu noi.

28 Că Domnul Cel Preaînaltul, Domnul Înțelepciunii, Domnul

Zău, totuna este cu Dumnezeu sau Omnezău al străbunilor noștri, Zăul Cel Mare al munților celor aproape de cer.

29 Iar după întruparea Lui Zamolxe va veni un timp când se va întrupa și Cavalerul trac care se va numi Decebal".

30 Și la acel timp se știa că unii din galii scordisci, trăitori în Tracia, trecuseră apa în Asia Mică unde întemeiaseră statul Galația.

31 Apoi, la o vreme unii dintre urmașii acestor gali au coborât mai către sud ajungând pe locurile vecine cu cele ale iudeilor.

32 Și acele pământuri, unde galii s-au așezat, sau numit Galileea după numele neamului galilor.

33 Au trecut anii și Simin, Marele Preot, care-l cunoscuse pe Deceneu, ajunsese foarte bătrân și era gata să treacă marea preoție lui Cerion.

34 Așa la Sarmisegetuza au fost chemați preoți și preotese din toate pământurile tracilor.

35 Era Ziua de Sânziene când Marele Preot Simin le-a vorbit tuturor astfel: „Bun sosit popor de la izvor!

36 De-acum vremea s-a scurtat și mult timp nu mai este până când va sosi pe lume zeul Zamolxe întrupat în om.

37 Și vă spun să luați aminte de-a pururea că noi avem *șapte* oameni, ca modele de urmat, iar ei sunt stăpânii a șapte ceruri.

38 Primul dintre ei este zeul *Zamolxe*, străbunul care ne-a arătat calea nemuririi.

39 Al doilea model este zeea *Bendisa*, soața Lui Zamolxe, Zâna Zânelor; ea este calea bucuriei vieții.

40 Al treilea model este *Marele Lup Alb*, omul curajului, dar și al păcii; el este și va fi în veac de veac păzitorul neamului nostru.

41 Al patrulea model este *Iisus*, cel ce va să vie ca întrupare a Lui Zamolxe; Iisus va fi omul căii iubirii de oameni, încununarea iubirii Lui Dumnezeu.

42 Al cincilea model este *Cavalerul trac* cel care ne arată calea virtuții, demnitatea, justiția cum spunem noi dacii.

43 Iar al șaselea model este părintele *Deceneu*, om al înțelepciunii și al judecății celei drepte.

44 Și modelul cel mai înalt îl aflăm în *Dumnezeu* și *Domnazână*, care sunt una.

45 Calea Lor îndumnezeiește omul, dându-i teavie sufletului, care în om este ca diamantul care se slefuiește neîncetat".

46 Și de la acel timp înainte dacii trăiau în speranța că străbunul Zamolxe va veni cândva printre ei.

47 Preoții și preotesele tuturor tracilor Îl chemau adesea pe Zamolxe la focul nemuririi dacice și ridicaseră deja altare Lui Iisus, deși El încă nu se născuse.

48 Domnul Dumnezeu și Dumnezeea se aflau în cerul Lor de purpură în Focul Viu și în lumina cristalină și știau toate cele care vor urma.

**CARTEA IUBIRII DE OAMENI**  
**sau**  
**CALEA LUI IISUS FIUL DACIEI**  
**sau**  
**EVANGHELIA DACILOR**

**CAPITOLUL 1**

**Dumnezeu în cerul de purpură. Despre Pandera din Tracia. Cultul străbunilor tracilor. Pandera în Galileea. Fecioara Maria.**

1 Dumnezeu, Tată și Mamă, se afla în limpezimea luminii în cerul de purpură.

2 Și Domnul i-a chemat la El pe îngerii cei mari, pe Osiris și pe Isis, soția Lui, și pe Horus, fiul Lor, și pe Melchisedec, și pe Zaratuștra, și pe Zamolxe cu soția Lui Bendisa, și pe alții.

3 Și se gândise Domnul să mai limpezească apele printre oameni.

4 Și Le-a vorbit îngerilor: „Este vremea să le mai amintim oamenilor ce este iubirea.

5 Doar ei așa se apropie mai mult de lumina Noastră.

6 Voi știți ce aveți de făcut.

7 Atunci când duhurile voastre îngerești coboară pe pământ, sunt și Eu cu Voi în duh”.

8 Apoi Domnul S-a dus în partea cea palidă a cerurilor unde erau sufletele cu lumină palidă, și chiar și fără lumină.

9 Și le-a spus lor: „Este vremea să le mai amintim oamenilor ce nu este iubirea.

10 Voi știți ce aveți de făcut”.

11 Și Domnul s-a întors în limpezimea luminii în cerul de purpură să privească cele ce vor urma.

12 Era vremea împăratului roman Octavianus Augustus, nepotul lui Iulius Cezar.

13 Tiberius, fiul adoptiv al lui Augustus, anexase regiunile din Balcani.

14 Romanii erau puternicii zilei și stăpânii unui vast imperiu.

15 Tracia, pământul aflat la nord de Grecia, intrase de mai mult

timp în sfera de influență a Romei, dar nu era provincie romană. Locuitorii Traciei cunoșteau și cultura elenă, mulți dintre ei vorbeau și limba greacă.

17 Clanul Cogaion, aflat în aria Munților Haemus, era binecunoscut în toată Tracia.

18 Din clanul Cogaion făcea parte și Tâcu Pandera, păstor de munte și om cucernic în credința Lui Zamolxe.

19 Tâcu îl crescuse pe fiul său Tiberiu Iuliu în spiritul iubirii Lui Dumnezeu.

20 Familia lor urma cu străjnicie Decalogul Lui Zamolxe, Legile Lui Zamolxe și toate învățăturile moștenite din moși-strămoși.

21 La maturitate Tiberiu Iuliu Pandera, căruia cei cunoscuți îi spuneau de obicei Iuliu, era un bărbat voinic care mânua cu mare îndemânare arcul și lancea, fiind neîntrecut în luptele cu sabia și scutul.

22 Într-o zi Iuliu i-a spus tatălui său Tâcu: „Vreau să mă angajez în armata romană”.

23 Tatăl i-a răspuns: „Ai aproape optsprezece ani, ești bărbat în toată firea. Să mergi sănătos băiete. Sunt încredințat că te vei întoarce teafăr.

24 Un singur lucru îți cer cu străjnicie – nu uita niciodată Decalogul Lui Zamolxe și păstrează legile străbunilor noștri!

25 Și așa Dumniezău și Zamolxe vor fi mereu cu tine ca să te apere și să te binecuvânteze”.

26 „Voi face precum îmi spui”, și-a asigurat Iuliu tatăl.

27 Cu o seară înainte de ziua plecării lui Iuliu, familia și prietenii au aprins Rugul Lui Zamolxe, ajutați de un preot deceneu.

28 Și s-au rugat cu Rugăciunea Domnească: Tatăl Nostru Dumnezeu, Mama Noastră Domnazăna,

29 Voi care trăiți în lumină, înțelepți sunteți în cer și pe pământ.

30 Aștept darul înălțării Voastre în mine.

31 Vreau să primesc harul Vostreu în fiecare zi.

32 Lumina Voastră să-mi fie ca pâinea de zi cu zi. Să-mi dea înțelepciune sufletului care să- mi lumineze cu putere viața.

33 Tată Dumnezeu și Mamă Domnazănă rogu-Vă să-mi dați binecuvântarea Voastră cu lumină să pot trăi în înțelepciune, mulțumire și har

34 și focul din inimile voastre să fie și în inima mea.

35 Așa să fie, așa să fie, așa să fie, zău.

36 Când a sosit la Atena, unde vroia să se înroleze în armată, Tiberiu Iuliu Pandera a luat legătura cu garnizoana romană de acolo.

37 Comandantul ei a aflat astfel că tânărul trac dorea să slujească în armata romană. L-a privit pe Pandera din cap până-n picioare și a constatat aptitudinile lui fizice deosebite.

38 Și comandantul i-a spus: „Te trimit la instructaj, apoi te angajăm soldat roman.

39 Și îți vom zice Pandera, că avem destui soldați cu numele Tiberius și Iulius”.

40 Comandantul i-a scris lui Pandera o trimitere către școala de instructaj și Pandera a mers acolo însoțit de un soldat roman.

41 Când a sosit la câmpul de instrucție, al cohortei romane, Pandera a întâlnit și alți recruți veniți din multe ținuturi ale imperiului roman.

42 Și mulți îl credeau grec pentru că Pandera vorbea limba greacă foarte bine.

43 Treptat Pandera a observat că limba latină a romanilor se apropia mult de limba lui maternă, traca.

44 După instructajul de trei luni Pandera a revenit la Atena unde a fost angajat soldat roman cu sâmbrie pe o perioadă de douăzeci și cinci de ani.

45 Dar curând a fost transferat de la Atena la o garnizoană romană din orașul Sidon, în Fenicia, unde Pandera a rămas un timp.

46 Acolo a învățat repede limba feniciană care îi va folosi în Iudeea, căci se asemăna cu cea aramaică.

47 Dar, cunoscându-i-se aptitudinile de arcaș, Pandera a fost trimis la Ierusalim, la cohorta Sagittariorum, alături de un grup de soldați din Fenicia, ca să slujească în Iudeea.

48 Când Pandera a sosit la Ierusalim, toți l-au crezut că era fenician.

49 Și a primit sarcini de lucru în localitatea Nazaret din Galileea împreună cu doi soldați cu care venise din Fenicia.

50 Pandera trebuia să păzească casa unui aristocrat, de origine greacă, pe nume Filias. Aristocratul și familia lui se temeau de iudei că ei îi sprijineau pe romani.

51 Și Domnul se afla în limpezimea luminii în cerul de purpură și privea la oameni.

52 La acel timp, în Nazaret, trăia Maria, o fecioară de șaisprezece ani care locuia peste drum de casa aristocratului Filias.

53 Aproape în fiecare dimineață Maria îl vedea pe Pandera în grădină când el se ruga la zeii lui.

54 Și Maria se gândea: „Trebuie să fie un om bun dacă face asta. Așa un soț așa vrea și eu să-mi trimită Domnul.

55 Dar părinții mei m-au logodit cu Iosif. Și eu nu vreau să-i fiu soție.

56 Doamne, nu știu cum să scap de asta! Nu văd nicio posibilitate”.

57 Și Mariei i-a încolțit în minte un gând al speranței: „Ce-ar fi ca într-o zi să-l cunosc pe acest om? Poate că mă poate ajuta cu ceva? Este din armata romană și ei au mare putere aici la noi. Poate că-l va îndupleca pe logodnicul meu Iosif să renunțe la mine?”

58 A doua zi Maria l-a văzut iarăși pe Pandera când își făcea rugăciunile de dimineață.

59 Și după ce el a terminat, fata s-a îmbrăcat într-o rochie albă feciorelnică.

60 Ea îi știa deja obiceiul lui Pandera că, în scurt timp după rugăciune, el va pleca de acasă.

61 Maria era hotărâtă să atragă cumva atenția omului care o impresiona așa de mult. Și și-a pus un văl pe cap și pe față, și a ieșit la poarta casei.

62 Nu a trecut mult timp și Pandera și- a făcut apariția în curtea palatului aristocratului Filias. Trebuia să meargă cu treburi la comandamentul garnizoanei romane din Nazaret.

63 Când Pandera a ieșit pe poartă a observat-o pe fecioara, care părea că așteaptă pe cineva.

64 El știa prea bine că va trece liniștit pe lângă ea și nu-i va putea vede fața.

65 Așa era obiceiul la iudei, dar el ar fi fost curios să vadă ce se ascunde sub acel văl.

66 Când Pandera s-a apropiat de fată, el era hotărât să-și continue drumul, dar mare i-a fost surpriza când ea și-a descoperit fața și i-a zâmbit.

67 Tânărul a crezut că fata a făcut aceasta către cineva care

venea în urma lui, dar privind înapoi a constatat că nu era nimeni.

68 Și și-a zis Pandera în gând: „Mie mi-a zâmbit. Este o fată frumoasă, și chiar îmi place foarte mult de ea. Este iudee, iar eu sunt soldat roman, și mai am mult timp până să fiu lăsat la vatră”.

69 Și tot drumul, până a ajuns la garnizoană, Pandera s-a tot gândit la evenimentul dimineții: „Fetei îi place de mine. Altfel de ce mi-ar fi arătat chipul?”

70 Mai târziu, când Pandera a revenit la casa aristocratului Filias, el și-a reluat preocupările obișnuite.

71 Aproape că-și scosese din minte cele întâmplate dimineața, crezând în neputința unei legături între el și fecioara văzută.

72 În schimb Maria a fost toată ziua gânditoare la întâlnirea ei cu soldatul roman.

73 Și-și spunea: „Este un bărbat frumos. Și mai presus de toate este un om cucernic. L-am văzut mereu cum se închină la zeii lui. Oare cine or fi ei? Măine dimineață voi ieși din nou la poartă să mă vadă”.

74 A doua zi Maria l-a privit din nou pe Pandera când își făcea rugăciunile la zeii lui.

75 Știa că el va pleca curând de acasă și ea ar fi vrut să dea iar ochii cu el.

76 Și fata s-a îmbrăcat cu aceeași rochie albă, și-a pus vâlul pe cap și pe față, și a ieșit la poartă.

77 Când Pandera a revăzut-o pe Maria era tare încântat. Și când s-a apropiat mai mult de ea, Maria și-a dat la o parte vâlul de pe față, ca el să-i poată vedea iarăși chipul.

78 Tânărul s-a oprit și a salutat-o pe Maria în limba greacă, și ea i-a răspuns cu un zâmbet și l-a privit adânc în ochi, după care a fugit repede în casă.

79 După rezolvarea treburilor prin localitate, Pandera s-a întors acasă.

80 Ar fi vrut să știe mai multe despre fată. Și a aflat că o chema Maria, că locuia la rude și că părinții ei au decedat.

81 I s-a mai spus că Maria era logodită cu un om din localitate, un iudeu din casa lui David pe nume Iosif, un bărbat mult mai în vârstă decât Maria.

82 Pandera își spunea: „Nu știu ce să mai cred? Fata asta trebuie să se căsătorească cu un iudeu, dar îi place de mine, un trac din

armata romană. Trebuie să aflu chiar de la ea ce dorește”.

83 Și în zilele următoare Pandera i-a cunoscut pe Ieșua și pe Rut, rudele la care locuia Maria. Bărbatul, Ieșua, era fratele Anei, mama Mariei.

84 Intr-o seară Pandera a fost invitat la ei la cină și Ieșua a aflat despre originea tracă a lui Pandera.

85 Ieșua i-a spus: „Noi credeam că toți soldații care păzesc casa aristocratului Filias sunteți fenicieni. Dar văd că domnia ta ești din alt neam”.

86 Și în timp ce mâncau, Ieșua i-a spus lui Pandera întreaga poveste despre logodna Mariei cu Iosif:

87 „Ioachim, tatăl Mariei, și soția lui Ana, sora mea, au murit. Ioachim și Ana au logodit-o de mică pe Maria cu Iosif.

88 Cum este obiceiul la noi iudeii, Iosif i-a plătit tatălui fetei o mare sumă de bani.

89 Dar când Maria s-a făcut mai mare ne-a spus că nu-i place deloc de Iosif.

90 Ce putem oare să mai facem noi acum? Banii nu-i avem ca să-i dăm înapoi lui Iosif, care desigur că va cere și dobândă.

91 Și el ne-a spus că este timpul să i-o trimitem pe Maria să-i fie soție, că ea are deja șaisprezece ani, iar el patruzeci și doi de ani”.

92 Pandera a ascultat tăcut cele spuse de Ieșua și nu știa ce soluție să-i dea.

93 Și Ieșua i-a mai zis: „Noi ne-am gândit domnule Pandera că dumneata ne poți ajuta cumva. Ești un om cu putere, faci parte din armata romană. Poate că-l îndupleci pe Iosif să renunțe la logodna lui cu Maria?”

94 Dar Pandera le-a zis: „Lucrul acesta este greu de făcut. Deși noi romanii suntem stăpâni aici, nu prea ne băgăm în treburi atunci când este vorba despre obiceiurile voastre religioase. O să văd ce pot face”.

95 În zilele următoare Pandera l-a cunoscut pe Iosif, care i-a spus și el despre legământul logodnei dintre el și Maria:

96 „Tatăl Mariei, Ioachim, care a murit de mult, mi-a promis-o pe fată de când ea era o copilă. Atunci i-am plătit o avere și m-am logodit cu ea. Cu siguranță că într-o zi Maria va veni să stea cu mine”.

97 Și Pandera a aflat de la Iosif că era tare bucuros că într-o zi

Maria va trebui să vină să stea cu el.

98 Lui Pandera, Iosif i-a părut un om de treabă. Și Pandera a înțeles că nu poate interveni cu nimic ca să schimbe lucrurile.

99 După întâlnirea lui cu Iosif, Pandera a mers acasă și mai târziu a vizitat familia Mariei și le-a povestit despre toate cele vorbite de el cu Iosif.

100 Apoi Ieșua a zis: „Doamne ferește-ne! Ne găsim într-o situație disperată, domnule Pandera.

101 Sub nicio formă nu o putem trimite pe Maria să stea cu Iosif, împotriva voinței ei”.

102 În diminețile care au urmat, Maria a ieșit de multe ori la poarta casei să schimbe câteva vorbe cu Pandera, care simțea că ține la ea.

103 Și din când în când familia Mariei l-a mai invitat pe Pandera la ei acasă și au devenit prieteni buni.

104 În limpezimea luminii, în cerul de purpură, Domnul Dumnezeu privea la ce fac oamenii pe pământ. Și era bucuros când îi vedea împreună pe Maria și Pandera.

## **CAPITOLUL 2**

**Elisabeta și preotul Zaharia. Îngerul Domnului i se arată lui Zaharia. Visul Elisabetei. Maria rămâne însărcinată. Maria și Iosif. Nașterea lui Ioan Botezătorul.**

1 În ținutul muntos, într-o localitate aflată în aria tribului lui Iuda, locuia Elisabeta, al cărui tată era frate cu Ioachim, tatăl Mariei.

2 Elisabeta era căsătorită cu preotul Zaharia, care era din ceata preoțească a lui Abia.

3 Elisabeta descindea și ea din Aaron, întemeietorul tagmei preoțești a lui Israel.

4 Ei nu aveau copii, Elisabetei îi cam trecuse timpul zămislirii.

5 Oameni drepti înaintea Domnului, Elisabeta și preotul Zaharia umblau fără prihană în toate poruncile și rânduielile Domnului, și se tot rugau ca El să le deie un copil.

6 Într-una din zile preotul Zaharia slujea la templu împreună cu

alți preoți.

7 Mulțimea stătea afară rugându-se.

8 Vine rândul lui Zaharia să intre în templu și să tămâieze.

9 Și Gavriil, îngerul, cel ce stă în fața Domnului, i s-a arătat stând de-a dreapta altarului tămâierii.

10 Când l-a văzut pe Gavriil, Zaharia s-a tulburat tare și i-a fost frică.

11 Dar îngerul i-a grăit: „Nu te teme, Zaharia, fiindcă rugăciunea ți-a fost ascultată și Elisabeta, femeia ta, îți va naște un fiu și-i vei pune numele Ioan.

12 De nașterea lui te vei bucura că mare va fi el înaintea Domnului.

13 Nici vin și nici băutură tare nu va bea căci el se va umple de Duhul Sfânt încă din pântecul mamei sale.

14 El va avea puterea și duhul lui Ilie care coboară din cer ca să pregătească poporul pentru venirea Lui Mesia.

15 Eu îngerul Gavriil sunt trimis să grăiesc către tine și să-ți binevestesc acestea”.

16 Când Zaharia a ieșit din templu era tare tulburat și le făcea semne oamenilor că nu putea să vorbească.

17 Iar ei au înțeles că ceva deosebit i s-a întâmplat lui Zaharia pe când era acolo la altar.

18 După două săptămâni de zile, de slujit la templu, Zaharia a mers acasă și a povestit nevastei sale Elisabeta toate câte i s-au întâmplat,

19 și a aflat că Elisabeta era gravidă în luna a șasea, că ea îi tănuise aceasta.

20 Chiar în noaptea aceea Elisabeta a visat-o pe Maria. Se făcea că fecioara era întruchiparea zeiței egiptene Isis, avea trei lăcuțe pe piept și umeri, era însărcinată și trebuia să-L nască pe salvatorul neamului iudeilor, pe Mesia.

21 Dimineața Elisabeta i-a spus visul ei lui Zaharia.

22 Și Zaharia i-a zis Elisabetei: „Dacă Mariei i s-a dat de la Domnul nostru Adonai ca să-L nască pe Mesia, nu încapă îndoială că pruncul nostru este trimis de Domnul să-l deschidă calea.

23 O să trimit degrabă pe cineva s-o aducă aici pe Maria”.

24 Preotul Zaharia a vorbit cu o rudă de-a lui să meargă la Nazaret și omul s-a dus. Și ajungând la casa lui Ieșua și Rut, el le-a

zis: „Preotul Zaharia de la munte, vrea să o aduc la ei pe Maria, ruda Elisabetei, nevasta lui”.

25 Atunci Ieșua i-a spus: „Bine. Maria va pleca cu tine. Și noi ne gândeam să o trimitem la Elisabeta, dar iată că mâna Domnului ne-a luat-o înainte”.

26 Când Maria a ajuns la Elisabeta și Zaharia, ei au primit-o cu mare bucurie.

27 Și Maria a aflat că Elisabeta era însărcinată în luna a șasea și le-a povestit rudelor ei de-a fir a păr toate câte i s-au întâmplat cu Iosif, logodnicul ei, pe care nu dorea să-l ia de bărbat.

28 Atunci Elisabeta i-a spus Mariei despre cele petrecute la templu cu Zaharia și despre visul ei: „Bărbatul meu Zaharia era la templu și tămâia când a primit înștiințare de la îngerul Gavriil că eu voi naște un băiat care va avea duhul lui Ilie.

29 Pruncul nostru va fi profet al Celui-Preainalt, al lui Mesia.

30 Iar eu am visat că tu-L vei naște pe izbăvitorul neamului nostru, pe Mesia, și că tu ești întruparea pe pământ a zeiței egiptene Isis, Cea pe care neamul nostru o venera pe când poporul lui Israel se afla în Egal\*’

31 Maria a fost tulburată de ce a auzit de la Elisabeta, și le-a răspuns: „Cum să nasc eu un prunc de vreme ce nu știu de bărbat? Iar de Iosif nici nu vreau să aud. Măine merg înapoi acasă”.

32 Și a doua zi Maria a plecat la Nazaret.

33 Pe drum se gândea: „Cum să-L nasc eu pe Mesia? Doamne luminează-mă!”

34 Când Maria a ajuns acasă, Ieșua și Rut au fost mirați că ea s-a întors așa curând.

35 Și au întrebat-o ce s-a întâmplat. Atunci Maria le-a zis: „Elisabeta și Zaharia au primit înștiințare de la Domnul că eu îl voi naște pe Mesia.

36 Elisabeta este deja însărcinată și ea va naște un prunc care va avea duhul lui Ilie, cel care trebuie să coboare din cer ca să deschidă calea pentru venirea Lui Mesia.

37 Și mă întreb, și mă frământ, și nu găsesc răspuns. Cum pot eu să-L nasc pe Mesia dacă nu știu de bărbat?”

38 Ieșua și Rut au căzut pe gânduri și nu știau ce să zică.

39 Apoi Ieșua le-a spus: „Iată cum cred eu: Mesia nu se poate naște decât dintr-un bărbat și o femeie care se iubesc din suflet.

40 Iar tu Marie, dacă nu-l iubești pe Iosif, logodnicul tău, cum ai putea tu oare să-L naști pe Mesia?"

41 Dar Rut, care era mai tăcută de felul ei, le-a zis: „Bine, bine. Să aflăm atunci pe cine iubește Maria. Că ea trebuie să iubească pe cineva, că nu degeaba i s-a prezis că-L va naște pe Mesia.

42 Și atunci Maria va ști și de bărbat, că altfel nu se poate să se nască un prunc.

43 Ia să ne spui Maria, pe cine iubești tu?"

44 Atunci Maria și-a luat inima în dinți și le-a mărturisit: „Domnul îmi este martor și știe că dacă este să aleg pe un om după inima mea acela este Pandera, soldatul roman pe care voi îl știți”.

45 Ieșua și Rut n-au fost surprinși de spovedania Mariei.

46 Dar Ieșua le-a zis: „Asta nu se poate. Mai întâi că Iosif trebuie să renunțe la logodna lui cu Maria, ca apoi ea să se logodească cu Pandera.

47 Dar, zic și eu așa. Și mărturisesc că-mi este greu să spun ce ar fi mai bine să facă Maria.

48 Va trebui musai să ne sfătuim cu preotul Zaharia și cu Elisabeta”.

49 Și a doua zi Ieșua, Rut și Maria au plecat la munte la Elisabeta și Zaharia ca să le ceară sfat.

50 După ce toți au ascultat toate cele spuse de Ieșua, preotul Zaharia le-a spus tuturor: „Nici pomeneală ca Maria să se logodească cu Pandera. Că după Legea noastră, ea este deja logodită cu Iosif. Și precum știți Iosif nu vrea în ruptul capului să rupă logodna lor”.

51 Atunci Elisabeta le-a făcut cunoscut ce credea și ea: „Să luăm aminte că acest tânăr, pe nume Pandera, nu este din neamul nostru. El se roagă la alți zei decât cei ai noștri. Tracii își au Legea lor precum noi o avem pe a noastră”.

52 Dar Maria, care nu spusese nimic până atunci, le-a zis: „L-am văzut de multe ori cum se roagă la zeii lui și cred cu toată inima că el este un om bun. Ce deosebire să fie oare între zeii lui Pandera și cei ai noștri?”

53 Însă Zaharia era neînduplecat: „Nici vorbă să amestecăm zeii lor cu cei ai noștri! Că așa ne-au spus și Moise și patriarhii.

54 Oricum orice căsătorie dintre o femeie iudee și un neiudeu nu este valabilă după Legea noastră, chiar dacă este bună după Legea

acelui om cu care femeia se mărită”.

55 Și Elisabeta le-a mai spus și ea: „Hai să vorbim atunci cu Pandera și să aflăm despre zeii lui și ce crede și el despre toate cele ce am vorbit noi”.

56 A doua zi toți au mers la Nazaret.

57 Și Pandera a fost invitat seara la casa lui Ieșua și Rut.

58 Așa Elisabeta și Zaharia l- au văzut pe Pandera pentru prima oară.

59 Și tot vorbind ei între ei, Zaharia a aflat multe despre zeii și zânele la care se închina Pandera.

60 Și preotul Zaharia i-a povestit lui Pandera de-a fir a păr toate câte se știa despre venirea Lui Mesia și faptul că El va fi născut ca prunc al Mariei.

61 Apoi preotul Zaharia l-a întrebat pe Pandera: „Am vrea să știm și noi domnule Pandera cum are loc căsătoria la voi traci?”

62 Și Pandera le-a povestit cum decurge ritualul căsătoriei la traci.

63 La sfârșit, doar în câteva cuvinte, le-a spus și concluzia: „Prin urmare, căsătoria la traci se face între un bărbat și o femeie care se iubesc.

64 Și ei folosesc *Jurământul Iubirii Sacre* pe care noi îl urmăm din vremurile vechi, de pe timpul Zeului Zamolxe”.

65 Atunci Ieșua, știind cât de mult Maria îl iubește pe Pandera, s-a hotărât să lămurească lucrurile: „Iată ce credem noi, domnule Pandera. Maria nu poate să zămislească pe Mesia decât cu domnia ta, pentru că ești singurul bărbat pe care ea îl iubește. Eu am spus ce aveam de spus!”

66 Pandera a căzut pe gânduri și a chibzuit cu temei cele auzite.

67 Apoi le-a zis: „Eu urmez Legea străbunilor mei, Legea Zeului Zamolxe.

68 Și mai trebuie să țineți seama și de faptul că sunt soldat roman și nu pot să-mi calc jurământul ca să dezertez din armată și să-mi fac o familie”.

69 Dar preotul Zaharia i-a zis: „Noi, nici pe departe, nu dorim ca să-ți încalci credința și onoarea.

70 Dar avem o datorie față de Domnul ca Mesia Lui Israel să se nască.

71 Și credem că dacă ne-ai ajuta la asta ar fi atât voința zeilor

noștri cât și a zeilor domniei tale.

72 Că atunci când este vorba de cele sfinte ale Domnului, cine se mai uită la cele lumești?"

73 Atunci Pandera le-a zis răspicat: „Oameni buni! Și eu slujesc pe Domnul ca și voi, deși la noi El are un alt nume decât la voi.

74 Ca eu și Maria să putem avea un prunc va trebui să mă căsătoresc cu ea după legea străbunilor mei. Așa cred eu că este bine".

75 Și preotul Zaharia i-a răspuns: „Asta putem face fără niciun fel de problemă, că noi iudeii nu recunoaștem legăturile de căsătorie în afara Legii noastre.

76 Și ochii Domnului văd iubirea în locul regulilor scrise de oameni.

77 Te rugăm, domnule Pandera, să pregătești o astfel de căsătorie după legea străbună pe care o urmează tracii".

78 Era către sfârșitul toamnei și Pandera le-a spus că se va căsători cu Maria pe vârful muntelui celui mai apropiat de casa Elisabetei și a lui Zaharia, că tracii credeau că munții sunt sacri.

79 Și toți s-au pregătit ca a doua zi să meargă pe vârful de munte, așa cum le spusese Pandera că trebuie să facă.

80 La acel timp vremea era mai răcoroasă. Și dimineața, după răsăritul soarelui, toți șase au pornit spre vârful de munte. Și au mers încet căci Elisabeta era însărcinată. Când au ajuns acolo se apropia prânzul.

81 Pandera și Maria s-au spălat în apă de izvor.

82 Și Pandera s-a îmbrăcat în cămașă albă de în, și totul pe el era alb.

83 Maria s-a îmbrăcat și ea în alb, în rochie de mireasă.

84 Și amândoi și-au făcut coroane din flori unul altuia și le-au pus pe cap.

85 Atunci Pandera a aprins un foc sacru.

86 I-a spus Mariei să urmeze ce-i spune el și să repete după el, cuvânt cu cuvânt, în limba tracilor, *Jurământul Iubirii Sacre*.

87 Și au început așa: *De astăzi eu fac legământ, pe tot ce-mi e mai drag și sfânt, să onorez mereu iubirea ce-aduce-n viață împlinirea.*

88 Și Maria așa a făcut.

89 Apoi Pandera și Maria și-au întins brațele cu palmele deschise către focul sacru și au spus în continuare unul după celălalt: *M-oi*

*închina Zânei Iubirii să primesc cheia nemuririi și astfel voi simți iubirea și-oi ști ce e nemărginirea.*

90 Apoi Pandera și Maria și-au împreunat mâinile deasupra focului sacru și au zis: *Din foc cu mâinile-mpreună pornim să facem casă bună și-n viață o inimă vom fi tot timpul cât ne vom iubi.*

91 Apoi Pandera a sărutat-o tandru pe buze pe Maria.

92 Și ea cu emoție în glas i-a mărturisit: „Vreau să-ți fac o surpriză, domnul meu, așa cum făceau străbunii mei pe când ei se aflau în Egipt. Primește această cheie a nemuririi, cheia *ankh*”.

93 Și Maria i-a petrecut lui Pandera, pe după gât, șnurul pe care se afla prinsă cheia *ankh*, făcută din aur.

94 Atunci Pandera a ridicat-o în brațe pe Maria și a sărutat-o din nou și i-a spus în șoaptă: „Ești zâna mea, ești Zâna Iubirii Sacre, Zâna Zânelor a străbunilor mei”.

95 Și toți cei prezenți s-au înveselit și au mâncat strânși fiind la focul sacru, acolo pe vârful de munte.

96 Apoi au coborât la casa lui Zaharia și Elisabetei unde Pandera a mai stat zece zile.

97 Și în noaptea când a cunoscut-o pe Maria, Pandera i-a spus: „Eu voi face rugăciuni la zeii mei, iar tu fă la zeii tăi”.

98 Și Pandera și Maria s-au dus lângă lumina opaițului și au făcut rugăciuni în gând.

99 Pandera a spus rugăciunea Tatăl Nostru Dumnezeu, Mama Noastră Domnazâna, iar Maria s-a rugat Domnului ei.

100 Și așa s-a rugat Maria: „Doamne, aștept pogorârea Duhul Tău Cel Sfânt peste mine ca să-L pot naște pe Mesia”.

101 Pandera s-a rugat Lui Dumnezeu astfel: „Doamne pogoară peste mine Duhul Lui Zamolxe și dă-mi un fiu care să aibe Duhul Lui”.

102 Apoi Pandera s-a întors la Ierusalim, dar Maria a rămas să stea la vara ei Elisabeta.

103 Și Domnul Dumnezeu era în limpezimea luminii în cerul Lui de purpură și se uita la oamenii de pe pământ.

104 După o lună și ceva de zile, Maria știa că era însărcinată.

105 Și ea s-a sfătuit cu Elisabeta și cu preotul Zaharia, și ei iau spus să meargă la Nazaret și să vorbească cu Iosif.

105 În zilele următoare, Maria și părinții ei adoptivi, Ieșua și Rut l-au vizitat din nou pe Iosif.

106 Vroiau să clarifice cumva lucrurile, dar Iosif nu s-a lăsat convins să renunțe la logodna lui cu Maria.

107 Dar ei nu i-au spus lui Iosif că Maria era însărcinată.

108 Și Maria s-a dus din nou la munte să stea cu Elisabeta.

109 Și a trecut așa timpul și Maria era cu prunc în pântece de aproape trei luni.

110 Și ea le-a spus temerile ei preotului Zaharia și Elisabetei: „Ce-o să mă fac când mă va vedea lumea că am prunc în pântece? Oamenii mă vor omori cu pietre”.

111 Atunci Elisabeta i-a zis: „Iată cum vom face. Vorbim cu Iosif, logodnicul tău. Il vom chema aici și se va convinge singur să renunțe la logodna voastră.

112 Zaharia este preot și te va dezlega de legământul făcut cu Iosif.

113 Sunt încredințată că acum Iosif nu se va mai opune aflând că ai prunc cu altcineva.

114 Cât despre recuperarea banilor, el să-i ceară înapoi celui care i-a dat, că Ioachim e mort de mult.

115 Adeveratul tată al copilului tău este Domnul care Și-a trimis Duhul Său în Pandera, așa că pruncul tău are Duh Sfânt și va fi Mesia al poporului nostru, precum am visat eu.

116 Nu te teme de lume că Zaharia le va spune oamenilor că Domnul s-a coborât peste tine în duh și așa ai rămas însărcinată urmând să-L naști pe Mesia.

117 Să vedem ce va mai zice acum Iosif, logodnicul tău”.

118 Când Iosif a aflat că Maria era însărcinată a vrut să o lase.

119 Dar un înger al Domnului i s-a arătat în vis grăind: „Iosife, din neamul lui Iuda, nu te teme s-o iei pe Maria drept femeia ta, fiindcă ceea ce s-a zămislit într-însa este de la Duhul Sfânt.

120 Ea va naște un Fiu, căruia tu îi vei pune numele Ieșua, căci El va mântui pe poporul Său de păcatele lor”.

121 A doua zi preotul Zaharia a trimis pe cineva la Nazaret să-l aducă pe Iosif care, aflând vestea, credea că-l cheamă ca s-o ia pe Maria acasă la el.

122 Ajuns la casa lui Zaharia, Iosif a intrat vesel pe ușă și a spus: „Pace casei acesteia! Și binețe de la Domnul”.

123 Și Zaharia i-a răspuns: „Bun sosit om bun. Ce faci? Cum îți mai merg treburile?”

124 Iosif a zis: „Slavă Domnului, nu mă pot plânge. Sunt sănătos și muncesc cu spor la tâmplărie.

125 Sunt bucuros că în sfârșit m-ați chemat și v-ați hotărât că este timpul să mi-o dați pe Maria de nevastă”.

126 Preotul Zaharia a tăcut. Din camera alăturată au venit Elisabeta și Maria.

127 Când Iosif a văzut-o pe Elisabeta însărcinată a spus: „Binețe Elisabetei. Să ai un copil cu duh și har. Și binețe și Mariei, logodnica mea”.

128 Atunci Elisabeta l-a întâmpinat astfel: „Bun sosit la noi, om bun. Ne întrebam ce mai este cu tine Iosif că nu te-am văzut de mult.

129 Cât despre mine, ce să zic? Mai am puțin și voi naște”.

130 Și Iosif i-a răspuns: „Să fie într-un ceas bun!”.

131 Și Elisabeta i-a povestit lui Iosif profeția preotului Zaharia: „Soțul meu Zaharia, pe când slujea în templu la Ierusalim, a aflat de la îngerul Gavriil că pruncul nostru va fi profet al Celui-Preaînalt.

132 Iar eu am avut un vis: Se făcea că Maria va naște pe Mesia, izbăvitorul neamului nostru. Și află că deja Duhul Domnului s-a coborât în Maria și ea este însărcinată”.

133 Iosif a fost copleșit despre cele auzite și a zis: „Inchinare, închinare, închinare! Și eu am avut un vis asemănător. Un înger al Domnului mi-a grăit la fel despre Maria”.

134 Când Elisabeta, Zaharia și Maria au aflat despre visul lui Iosif, ei au amuțit.

135 Dar Elisabeta tot vroia să se încredințeze că Iosif a renunțat la Maria și i-a spus: „Știi bine că toți suntem în mâinile Domnului. Copilul pe care îl va naște Maria va fi Fiul Domnului. Maria a făcut copilul cu un alt bărbat. Acum tu Iosif ai motive să renunți la logodna ta cu Maria”.

136 Și spunând acestea Elisabeta credea că l-a pus pe Iosif într-o mare încurcătură.

137 Dar Iosif i-a răspuns: „Ba ferească Domnul! Cum pot eu s-o las pe Maria? Mai ales acum când știu că-L va naște pe Mesia?

138 Orice s-ar întâmpla sunt mai hotărât ca oricând s-o iau pe Maria acasă la mine.

158 Că doar ea va fi mama Salvatorului nostru Mesia. Și nu mă voi atinge de ea până va naște”.

140 Vorbele lui Iosif i-au surprins pe toți.

141 Atunci preotul Zaharia i-a zis lui Iosif: „Uite ce este! Tu ieși afară în curtea casei până noi vorbim și ne sfătuim între noi ce-o să fie”.

142 După ce Iosif a ieșit în curte, preotul Zaharia, Elisabeta și Maria au cântărit lucrurile. Și au căzut la învoială ca Maria să meargă acasă la Iosif și să stea cu el.

143 Apoi l-au chemat pe Iosif și preotul Zaharia i-a spus: „Noi ne-am înțeles ca tu și Maria să plecați împreună la Nazaret. Oamenii vor vedea că umblați amândoi și vor ști că de acum toate lucrurile sunt rezolvate.

144 Dar tu și Maria nu vă veți căsători niciodată că Maria este dată Domnului.

145 Când s-a împlinit vremea, Elisabeta a născut un prunc pe care l-au numit Ioan.

146 Și în ziua a opta l-au tăiat împrejur. Atunci Zaharia, tatăl său, s-a umplut de Duh Sfânt și a profețit că pruncul va fi profet al Celui-Preaînalt, că el va merge înaintea Lui Mesia, să-l gătească calea întru conștiința mântuirii și luminarea celor ce șed în întuneric și în umbra morții.

147 Și Domnul, din cerul Lui de purpură, privea lumea împreună cu toți îngerii care mai rămăseseră în cer.

### **CAPITOLUL 3**

**Nașterea Lui Iisus. Cei trei magi de la răsărit. Pandera Il botează pe Iisus. Iosif și familia lui în Egipt. Pandera și pruncul Iisus. Pandera în Egipt. Duhul Lui Zamolxe se pogoară peste Iisus în Iudeea. Iisus la doisprezece ani în templu.**

1 Se apropia sfârșitul verii și Maria știa că mai erau puține zile până ca ea să nască.

2 Iosif și Maria au primit înștiințare de la sora mai mare a Mariei, care stătea în Betleem. Pe ea o chema tot Maria, zisă a lui Cleopa. Și ea îi trimisese veste sorei ei din Nazaret să vină la Betleem ca să nască acolo.

4 Că se știa din scripturi că Mesia trebuia să se nască în Betleem.

5 Și Iosif a plecat cu Maria la Betleem unde au ajuns seara spre

asfințitul soarelui.

6 Dar Maria n-a apucat să tragă la casa sorei ei că trebuia să nască.

7 Și au mas degrabă într-un grajd.

8 Și Iosif a vorbit cu păstorii care stăteau noaptea pe câmp cu oile.

9 Ei au trimis-o pe Maria a lui Cleopa și pe alte femei ca s-o moșească pe Maria, care a născut un prunc în iesle.

10 Nevestele păstorilor au aflat că pruncul este Mesia și le-au spus și bărbaților lor, păstorii, care au spus și la alți oameni. Și toți care auzeau se mirau.

11 Era lună nouă, și noaptea târziu, și Iosif a luat pruncul în brațe și a mers cu Maria la casa sorei Mariei, numită Maria a lui Cleopa.

12 La acea vreme sosiseră din Persia la Ierusalim trei preoți magi care umblau întrebând: „Unde este Cel ce S-a născut rege al iudeilor? Noi I-am văzut steaua în răsărit și am venit să I ne închinăm”.

13 Regele Irod Arhelau a aflat despre acești oameni și a crezut că sosise vremea nașterii Mesiei lui Israel.

14 Și a vorbit cu cânturarii poporului care i-au spus că Mesia trebuia să se nască la Betleem în Iudeea.

15 Atunci Irod Arhelau i-a chemat în taină pe magi și a aflat de la ei despre steaua de la răsărit. Și i-a trimis pe magi la Betleem să-L caute acolo.

16 Pe drum magii au tot făcut rugăciuni la zeii lor și au mers toată noaptea uitându-se mereu la steaua strălucitoare de pe cer.

17 A doua zi au ajuns în Betleem și au întrebat pe unii oameni dacă auziseră despre nașterea Lui Mesia în Betleem, dar nimeni nu știa nimic.

18 Dar au dat peste niște păstori care le-au spus că nevestele lor moșiseră o femeie și ea a născut un băiat în iesle.

19 Și păstorii le-au arătat magilor casa unde se afla pruncul.

20 Când magii au bătut la ușa casei, a ieșit Iosif, i-a văzut și le-a spus: „Nu sunteți de prin partea locuri. De unde veniți?”

21 Unul dintre magi a zis: „Venim de la răsărit.

22 Noi credem că pe aceste meleaguri s-a născut pruncul Mesia. El va avea ceva din duhul zeului nostru Zaratuștra, că va fi saosiant,

adică salvator al lumii”.

23 Iosif i-a chemat pe magi în casă și i-a dus la prunc și la Maria, mama Sa. Atunci ei s-au plecat în genunchi și I s-au închinat și I-au adus daruri: aur, tămâie și smirnă. După care au plecat spre țara lor.

24 Când Iosif, Maria și pruncul s-au întors la Nazaret, Iosif a vorbit cu Pandera și i-a spus toate câte li s-au întâmplat la Betleem.

25 Intr-o dimineață, înainte de răsăritul soarelui, Iosif a plecat la lucru și a lăsat-o în casă pe Maria cu pruncul.

26 Și după puțin timp a venit Pandera care i-a spus Mariei: „Iată curând va răsări soarele. Să-l ducem pe băiat în grădină că acolo vreau să-l fac botezul dacic, după obiceiul străbunilor mei și să-l dau un nume”.

27 Și au mers în curtea casei unde Pandera a aprins un foc în care a aruncat tămâie și ierburi frumos mirositoare.

28 Și a pus apă proaspătă într-un vas.

29 Când au apărut primele raze de soare Pandera a luat copilul în brațe și a spus: „Să te vadă acum și focul și soarele și cerul. Ești copil al focului. Tu să aduci înțelepciune lumii”.

30 Apoi Pandera și-a înmuiat degetele mâinii drepte în apă și a udat cu ele pruncul pe frunte zicând: „Cu apă vie, foc sacru și Duhul Lui Zamolxe te botez. Te numesc Iisus și Te închin Lui Dumnezeu. Cu trupul ești fiul meu, dar cu duhul ești Fiul Lui Dumnezeu. Ești Iisus Fiul Lui Dumnezeu!”

31 În noaptea aceea îngerul Domnului i s-a arătat în vis lui Iosif și i-a spus să plece cu pruncul și mama Sa în Egipt.

32 Și Iosif așa a făcut și au mers la Abdum în Egiptul de Sus unde se afla marele templu al zeului Osiris.

33 La Abdum Iosif a vorbit cu preoții locului de la templul zeului Osiris și l-au închinat pe Iisus, zeilor Osiris, Isis și Horus.

34 Și preoții și preotesele L-au purificat pe prunc cu apă vie și L-au binecuvântat cu foc sacru și spiritele zeilor.

35 Mama Sa Maria s-a bucurat tare mult căci ea știa despre sine că era întruparea zeiței Isis.

36 Odată când Maria era în templul zeiței Isis, și-L ținea pe Iisus în brațe, atunci a venit peste ea duhul zeiței Isis care i-a zis: „Ia seama suflet din sufletul meu, că pruncul Tău are duhul zeului Horus, feciorul meu. Și așa cum te afli acum cu pruncul în brațe vei

fi de-a pururea cunoscută ca Fecioara Maria cu pruncul. Că fecioria cerească este în sufletul femeii nu în trupul ei”.

37 Iar după câteva luni Iosif a primit în vis înștiințare de la îngerul Domnului să meargă înapoi în Galileea unde domnea tetrarhul Irod Antipa, iar în Iudeea domnea Irod Arhelau, amândoi fiii lui Irod Idumeul care murise.

38 Și Iosif s-a întors acasă cu Fecioara Maria și cu pruncul ca să stea în Nazaretul Galileii.

39 Și Domnul Dumnezeu veghea din cerul Lui de purpură cu toți îngerii rămași acolo.

40 Pandera venea din când în când la casa lui Iosif ca să-L vadă pe Iisus și așa a aflat câte se petrecuseră cu ei când au fost în Egipt.

41 În taină Maria i-a spus lui Pandera despre duhul, care-i vorbise în templul zeiței Isis și care o numise Fecioara Maria.

42 Atunci Pandera i-a spus: „Așa te privesc și eu Maria, ca fecioară de-a pururea, că sufletul îți este curat ca lacrima.

43 Noi știm din Dacia că cine va naște pruncul care să aibă Duhul Zeului Zamolxe se va numi Maica Domnului, așa cum i se spunea și maicii Lui Zamolxe pe care o chema Vetra.

44 Și tu Maria ai acel duh al maicii Lui Zamolxe, că marile suflete călătoresc din trup în trup pentru a lumina omenirea.

45 Același spirit al zeiței Isis este și cel al maicii Lui Zamolxe pe care noi în Dacia o numim Maica Domnului”.

46 După un timp Pandera a primit înștiințare, de la sutașul roman că vor pleca în Egipt.

47 Și Pandera a vorbit cu Iosif că va veni să-L vadă pe pruncul Iisus înainte de plecare.

48 Și Iosif i-a spus: „Poți veni oricând la noi, domnule Pandera. Maria este mai tot timpul acasă și va fi bucuroasă să te vadă”.

49 Cu câteva zile înainte de plecarea sa în Egipt, Pandera a mers la casa lui Iosif.

50 Când a bătut la ușă a ieșit în prag Maria cu pruncul în brațe și i-a spus: „Bun venit. Sunt singură că Iosif este dus cu treburi”.

51 Atunci Pandera i-a spus Mariei că va pleca din Nazaret și a venit să-L vadă pe prunc înainte de a porni către Egipt. Pandera l-a binecuvântat pe Iisus cu semnul crucii, cu Semnul Lui Zamolxe. Și i-a spus Mariei că la vremea potrivită îl va lua pe Iisus în Dacia.

52 Iar Maria i-a zis: „Așa să se facă voia Domnului. Mergi sănătos,

domnul meu”.

53 După plecarea lui Pandera, Maria a rămas un timp tristă. Și-și spunea: „Ce mult îl iubește Pandera pe Iisus, fiul lui. Fă Doamne ca el să se întoarcă curând și teafăr”. Dar ea nu știa că vor trece mulți ani până când Pandera va reveni în Iudeea.

54 Când a ajuns în Egiptul de Sus, cu trupa de soldați romani, Pandera a primit însărcinări în localitatea Abdum, locul unde oamenii venerau pe zeii Osiris, Isis și Horus.

55 Și Pandera știa câte ceva, despre aceste locuri, de la Maria care fusese acolo cu Iisus și Iosif, după nașterea pruncului.

56 Pandera a stat mulți ani în Abdum, unde a cunoscut bine pe preoții și preotesele egiptene de acolo. Și era adorator cucernic și credincios al zeiței Isis.

57 Mulți credeau că Pandera avea în el duhul zeului Osiris.

58 Toți îl știau pe Pandera că purta, tot timpul cu el la gât, cheia ankh pe care i-o dăduse Maria la căsătoria lor pe vârful de munte în Iudeea.

59 Și oamenii l-au numit pe Pandera, Abdes, adică cel care se închină zeiței Isis la Abdum.

60 Vremea a trecut și Iisus se întărea în trup și duh.

61 Era către sfârșitul verii în ziua când Iisus împlinise doisprezece ani.

62 Și El a mers la templu ca să se roage și era în duh când a văzut și a auzit.

63 Apoi a mers acasă și i-a povestit mamei Sale: „Eram în templu când un duh a venit peste Mine. Am văzut un om cu părul alb și o barbă mare. Când m-am închinat Lui, El Mi-a vorbit zicând: Iisus, fiul lui Pandera, vei fi lumii lumină de înțelepciune, dar pentru asta trebuie să mergi în munți la rudele tatălui Tău”.

64 Când Maria a auzit cele spuse de Iisus a înțeles că era timpul întoarcerii lui Pandera. Și ea a plâns cu lacrimi de dor.

65 Primăvara, de sărbătoarea Paștilor, Iosif și Maria mergeau în fiecare an la Ierusalim cu rudele și cunoscuții.

66 Iisus împlinise deja doisprezece ani la sfârșitul verii.

67 Și după zilele Paștilor la Ierusalim, Iosif și Maria au pornit înapoi spre Nazaret, iar Iisus mergea mai mult printre rude. Și așa au călătorit ei ziua întreagă.

68 Dar când L-au căutat pe Iisus, El nu era și negăsindu-L Iosif și

Maria s-au întors la Ierusalim.

69 L-au aflat după trei zile în templu, stând în mijlocul învățătorilor, ascultându-i și întrebându-i.

70 Și toți cei ce erau acolo și-L auzeau se minunau de priceperea și de răspunsurile Lui.

71 Iosif și Maria au rămas uimiți, dar Maria L-a certat: „De ce ne-ai făcut una ca asta, să pleci de lângă noi? Iată, tatăl Tău și eu Te-am căutat îngrijorați”.

72 Și Iisus le-a zis: „Cum se face că Mă căutați și nu știați unde pot fi? Oare nu întru cele ale Tatălui Meu trebuie să fiu, adică aici la templu?”

73 “Dar unde ai stat trei zile și trei nopți?” I-a spus mama îngrijorată.

74 Iisus i-a răspuns: „La templu, v-am spus. Și acolo am aflat numele tainic al Tatălui”.

75 Când Iosif și Maria au auzit aceasta s-au înspăimântat, căci știau că cel ce cunoaște numele tainic al Tatălui avea mare putere. Și nu au mai zis nimic.

76 Iar acasă Maria a aflat de la Iisus că El dormise în templu și un înger al Domnului I s-a arătat și L-a învățat numele tainic al Tatălui și felul cum putea fi folosit.

77 Și Maria s-a bucurat când a auzit asta, că păstra în inima ei cine este El și ce aflase ea de când fusese cu El în Egipt.

78 Și Iisus sporea în înțelepciunea și în harul Domnului, care din cerul Lui de purpură se uita să vadă ce făceau oamenii pe pământ. Și Domnul Dumnezeu se bucura.

## **CAPITOLUL 4**

**Pandera revine în Iudeea. Iisus în Egipt pe urmele Lui Zamolxe. Duhul Lui Zamolxe pogoară peste Iisus în Egipt.**

1 Intr-o zi pe când se ruga în templul zeiței Isis, Pandera a auzit un glas care-i spunea: „Să mergi la Nazaret la fiul tău Iisus și să-L aduci aici, apoi să-L duci la neamurile tale în Tracia și în Dacia. Și El să-l cunoască pe Bătrânul Înțelept”.

2 Și tocmai s-a nimerit că cineva trebuia să meargă cu treabă la

cohorta Sagittariorum, la Ierusalim, în Iudeea. Și sutașul roman l-a trimis pe Abdes Pandera, cum i se spunea de obicei lui Pandera în Egipt.

3 Trecuse Paștile și primăvara era în toi când Pandera a sosit la Ierusalim.

4 Și după ce a rezolvat treburile la pretoriu, Pandera a mers la Nazaret.

5 Acolo a aflat câte ceva despre familia lui Iosif: Maria avea și alți copii; Iisus, băiatul ei cel mare, era foarte învățat în legea iudaică.

6 Și Pandera se întreba ce-o să urmeze: „Ce va spune oare fiul meu Iisus când mă va cunoaște acum la doisprezece ani ai Săi?”

7 De câteva ori Pandera a trecut prin fața casei lui Iosif, dar nu a vrut să intre în curte.

8 Intr-o zi a văzut-o pe Maria trebăluind și memoriile l-au năpădit. Și se tot gândea Pandera: „Ce mult am iubit-o și încă o mai iubesc pe Maria! Păcat că nu s-a putut să rămânem împreună”.

9 Intr-o zi Pandera a văzut-o pe Maria plecând de acasă către târg. Și i-a ieșit în întâmpinare Mariei și i-a zis: „Iată-mă Maria!”

10 Și Maria a fost tare emoționată să-l vadă pe Pandera și i-a spus cu lacrimi: „Domnul meu, bine ai sosit, slavă Domnului! Ce faci?”

11 Pandera i-a răspuns: „Am venit cu treburi la pretoriu la Ierusalim. Dar tu să-mi spui ce face fiul nostru Iisus?”

12 Atunci Maria i-a povestit: „Iisus Sa făcut băiat mare. El știe că nu este fiul lui Iosif și de multe ori m-a întrebat despre tine, tatăl Său.

13 Iisus vorbește foarte bine trei limbi, evreiește, latinește și grecește.

14 Și este învățat în cele ale scripturii, dar noi totuși am vrea să-L dăm la școala rabinică.

15 Iisus este un băiat foarte inteligent, dar cam neascultător în învățăturile iudaice pe care dorește să le îndrepte cum vrea El.

16 A intrat de multe fariseii și saducheii cei învățați. Acum nu știm dacă Il vor mai primi la școala rabinică”.

17 După ce a ascultat cele spuse de Maria despre Iisus, Pandera i-a dat de știre de ce se întorsese el în Iudeea: „Draga mea Maria. Pe Iisus aș vrea să-L iau cu mine în Egipt și apoi să-L duc în Tracia și în Dacia, unde El poate să învețe cu înțelepții noștri și să ajungă preot”.

18 Auzind acestea Maria i-a spus lui Pandera despre duhul care de curând coborâse asupra Lui Iisus.

19 Și i-a mai spus lui Pandera că ea nu era surprinsă de ce-i spusese el. Dar era încă îngrijorată: „Cum să facem cu plecarea Lui Iisus? Ce va spune oare Iosif care-l iubește ca pe fiul lui propriu?”

20 Dar Pandera a liniștit-o zicând: „Vom rezolva și aceasta. Spune-l băiatului nostru că am venit să-L văd. Și țineți aceasta în taină de lume, dar lui Iosif poți să-i spui”.

21 Apoi cei doi au plecat fiecare la treburi. Maria se gândea cu emoție: „S-a întors Pandera, domnul meu, primul și singurul meu bărbat iubit. Doamne cât Ți mulțumesc!”

22 Când a ajuns acasă Maria I-a vorbit Lui Iisus despre întoarcerea tatălui Său și El i-a zis: „Știam că tata Mă va căuta. Vreau să-l cunosc și eu mamă. Du-mă la el cât de curând!”

23 Seara, când Iosif s-a întors de la lucru, Maria i-a povestit cele întâmplate.

24 Și a doua zi dimineața Maria L-a îmbrăcat frumos pe Iisus și împreună au plecat să-l întâlnească pe Pandera.

25 Când Pandera și-a văzut fiul, L-a privit îndelung cu multă iubire. Iisus era și El uimit de vederea tatălui Său. Și Pandera I-a zis: „Bun găsit fiule. Vino să Te îmbrățișez!”

26 Apoi Pandera L-a strâns în brațe pe băiat și L-a sărutat pe frunte și Iisus i-a mărturisit cu lacrimi în ochi: „Ce mult te-am așteptat, tată. Știam că vei veni să Mă iei și că nu M-ai părăsit”.

27 Atunci Pandera I-a mărturisit: „Da fiule. Vom merge în Dacia străbunilor Tăi. Acolo Ți vei găsi împlinirea în viață”.

28 Și Pandera cu Maria au stat să plănuiască plecarea Lui Iisus.

29 Dar Maria era încă îngrijorată de ceea ce va urma și i-a întrebat: „Ce vom face de acum înainte? Cum vom rezolva lucrurile cu bărbatul meu Iosif?”

30 Pandera i-a răspuns: „Lui Iosif îi vom spune totul. El este un om bun și înțelept și va înțelege”.

31 Când Maria a ajuns acasă i-a spus lui Iosif toate câte s-au petrecut la întâlnirea lor cu Pandera.

32 Atunci Iosif ia zis: „Nu mă pot opune. Pandera este tatăl Lui în trup, iar Domnul în duh. Dacă Iisus vrea să meargă cu el atunci noi Il vom pregăti de drum”.

33 În zilele următoare s-au sfătuit cu toții. Mai întâi, Pandera și

Iisus, vor merge în Egipt, unde Pandera vroia ca El să învețe tainele preoților și să pășească pe urmele străbunului Zamolxe.

34 Apoi Pandera și Iisus vor pleca spre Tracia și mai apoi spre Dacia.

35 Pandera le-a mai spus: „Neamul meu se trage din Mari fiica zeului nostru Zamolxe.

36 Pandu, un urmaș de-al ei și al soțului ei Licu, numit și Marele Lup Alb, a venit în Munții Haemus de unde Licu se trăgea de baștină.

37 Noi în Tracia am păstrat cu străjnicie memoria clanului Cogaion și am ținut mereu legătura cu rudele noastre din Dacia.

38 În câteva zile pregătirile au fost gata și Pandera cu Iisus au pornit către Egipt.

39 Când au ajuns la piramide, în Egiptul de Jos, tatăl I-a povestit fiului legende ale tracilor despre șederea Lui Zamolxe în Egipt astfel:

40 „Străbunul nostru Zamolxe și-a purtat pașii pe aceste locuri. Legende noastre spun că El a fost la piramide, la Teba, la Karnak și în Valea Regilor. La Teba, Zamolxe a fost hirotonisit preot egiptean.

41 În Dacia preoții au obiceiul să cheme spiritele zeilor Egiptului așa cum au făcut și străbunii noștri Zamolxe și Marele Lup Alb, din care ne tragem noi fiule".

42 Mergând pe Valea Nilului, către Egiptul de Sus, Pandera și Iisus au ajuns la Teba. Și acolo au cunoscut-o pe preoteasa de la templul zeiței Maat, Zeița Înțelepciunii la egipteni. Și vroiau să afle de la ea dacă se mai știa ceva din vechime despre șederea Lui Zamolxe în Egipt.

43 După câteva zile preoteasa le-a spus: „Istoria noastră a consemnat trecerea pe aici a unui dac pe nume Zamolxes, cu vreo cinci sute de ani înainte.

44 Zamolxes a stat trei ani în Egipt apoi s-a întors pe meleagurile Lui.

45 El era deja preot al Zeului Dumnezeu din Dacia, dar și preot al Lui Zaratuștra, profetul perșilor.

46 Când Zamolxes a părăsit Egiptul, El fusese hirotonisit și preot al Marelui Zeu Amun".

47 Pandera i-a mulțumit preotesei pentru cele spuse. Și a mai întrebat-o: „Se mai scrie oare și altceva despre străbunul nostru Zamolxe? Noi știm că egiptenii din vechime consemnau atent și

despre spiritele care îi călăuzeau pe anumiți oameni aleși de Preaînaltul”.

48 Și preoteasa le-a spus: „În cronici se mai scrie că Zamolxes era întruparea unui mare profet din vechime, un om cu numele de Melchisedec, care a fost Mare Preot și rege pe vremea lui Abram, părintele iudeilor.

49 Se prorocște că acel spirit al Lui Melchisedec și al Lui Zamolxes va coborî în cineva trăitor în aceste timpuri.

50 Noi nu știm cine poate fi acel om, dar putem spune că va fi preot în veac și rege drept, căci aceasta înseamnă numele Melchisedec”.

51 Pandera era încredințat că duhul, despre care vorbise preoteasa, coborâse deja în Iisus, fiul lui.

52 Și a mai întrebat-o pe preteasă: „Rogu-te să-mi spui cum se face că un suflet care s-a întrupat poate fi făcut din mai multe suflete care au fost odată întrupate și ele?”

53 Preoteasa i-a spus: „La facerea unui suflet nou pot participa mai multe suflete vechi, deși sufletul are miezul lui. Dar acel suflet nou este și el vechi ca și sufletele care îl compun.

54 Și atunci când sufletul nou este format și se află într-un corp, el își face o bază nouă și acumulează o experiență nouă de viață”.

55 Și Pandera a mai întrebat: „Dar ce se întâmplă cu sufletul nou atunci când el merge în lumea cealaltă? Oare părțile de suflete din care este făcut revin la sufletele lor originale?”

56 Preoteasa i-a răspuns: „Când sufletul merge în lumea de dincolo, el nu se risipește, că are o identitate proprie, deși îi este înrudită cu sufletele din care inițial s-a compus.

57 Și tot așa se întâmplă mereu cu ființarea de suflete care toate au pornit de la Domnul ca scânteii. Și ele se întrepătrund și se multiplică până cresc în lumină așa de mult încât se întorc înapoi la Domnul, tot așa cum fac îngerii.

58 Dar drumul existenței lor este lung pentru că întâlnesc în calea lor și întunericul care le ia din lumină”.

59 Și Pandera a mai întrebat: „Oare cine poate să cheme sufletele cele luminoase?”

60 Atunci preoteasa i-a zis: „Un om care cunoaște aceste taine poate chema orice suflet să vină în sufletul lui propriu și astfel să dobândească o parte din lumina sufletului pe care îl dorește.

61 Dar sufletele invocate nu coboară cu totul în noul corp, ci ele dau doar scânteii care se alipesc altor scânteii care se află deja în sufletul omului care le-a chemat”.

62 Și Pandera a fost încredințat că acolo la Teba era locul cel mai bun pentru ca Iisus să deprindă înțelepciune.

63 Și a vorbit cu preoteasa de la templul zeiței Maat ca Iisus să stea la templul ei și să învețe religia locului și să devină preot egiptean.

64 Și după ce a făcut toate acestea Pandera s-a întors la Abdum la trupele romane din care făcea parte.

65 În trei ani Iisus a aflat tainele zeilor Egiptului.

66 El a deprins științele egiptenilor și a cunoscut formulele magice prin care se dobândeau mari puteri.

67 Iisus știa deja de la templul din Ierusalim numele secret al Domnului.

68 De la preoții egipteni Iisus a mai învățat și meșteșugul vindecării bolilor și să facă minuni.

69 La numai cincisprezece ani Iisus a fost investit ca preot al zeului Amun, chiar la templul Luxor din Teba, unde în vechime Zamolxe fusese și El inițiat preot al zeului Amun, zeul solar. Pandera a participat și el la hirotonisirea Lui Iisus și era tare mândru de feciorul lui.

70 Într-o zi, pe când se afla la templul zeiței Maat din Teba, Iisus a fost răpit în duh.

71 Și El a ținut minte cele trăite atunci și a mers la Abdum și i le-a povestit tatălui Său Pandera: „Eram în templul zeiței Maat atunci când Duhul Lui Zamolxe a pogorât peste mine.

72 M-am ridicat în spirit și am ajuns până în al nouălea cer unde M-a întâmpinat un om bătrân.

73 Eu L-am recunoscut și M-am închinat Lui, că-L știam dintr-o altă viziune pe care am avut-o în Iudeea.

74 Și El Mi-a zis: Iisuse, urmașul Meu, află că Duhul Meu se va coborî cu și mai multă putere în Tine.

75 Apoi El a dispărut și Mi- am revenit în simțiri, dar viziunea Mi-a rămas adânc întipărită în minte”.

76 Pe dată Pandera I-a spus: „Este un semn că a venit timpul să pornim spre casă, fiule.

77 Și acolo în Dacia vei cunoaște cu adevărat Duhul Lui

Zamolxe”.

78 Și Pandera a vorbit cu sutașul de la Abdum să-l lase să plece un timp din armata romană, și să vină înapoi după câțiva ani.

## CAPITOLUL 5

**Iisus merge în Tracia, apoi în Dacia la Sarmisegetuza. Iisus învață înțelepciunea Lui Zamolxe cu preoții decenei și cu Marele Preot și devine preot. Duhul Lui Zamolxe pogoară peste Iisus în Dacia.**

1 Iisus avea cincisprezece ani când a pornit cu tatăl Său Pandera spre Tracia.

2 Au coborât în Delta Nilului și de la Alexandria s-au imbarcat spre Atena în Grecia.

3 Apoi de acolo au purces călare către Munții Haemus în Tracia.

4 Când Pandera a ajuns la rudele lui, la clanul Cogaion, toți i-au primit cu dragoste și s-au bucurat să-L vadă pe Iisus despre care știau de la Pandera că era fiul său care stătuse în Galileea cu mama Sa.

5 În Tracia, Iisus a cunoscut multe rude din partea tatălui.

6 I-a întâlnit și pe preoții traci decenei, slujitorii Lui Zamolxe, care, observând aptitudinile deosebite ale tânărului Iisus, au dorit să-L ia la învățătură.

7 Atena, preoteasa decenei, sora lui Pandera, a zis: „Băiatul să stea un timp cu noi și să deprindă învățătura Lui Zamolxe și să ajungă preot deceneu”.

8 Dar Pandera i-a răspuns: „Iisus va merge cu mine în Dacia, unde se află Marele Preot, căruia i se spune Bătrânul înțelept. Acolo Iisus va învăța cu marii înțelepți ai neamului nostru”.

9 Pandera și Iisus au stat în Tracia până primăvara când s-au pregătit de plecare spre Dacia.

10 Și au trecut râul cel sfânt Istru și au purces către Sarmisegetuza unde rudele îi așteptau, că aflaseră că Pandera îl va aduce acolo pe Iisus, fiul său. "Preoții și preotesele de la Sarmisegetuza îl așteptau și ei, se credea că spiritul Lui Zamolxe a coborât într-un om.

12 Pandera și Iisus au ajuns la Sarmisegetuza spre bucuria tuturor.

13 În seara venirii preoții au aprins un rug sacru și s-au rugat Lui Dumnezeu și Lui Zamolxe și au chemat spiritele străbunilor înțelepți.

14 Într-o zi Pandera L-a dus pe Iisus la Marele Preot Iulian, care trăia în munți, retras de lume.

15 Și i-a povestit Marelui Preot viața tânărului Iisus și i-a mai spus și despre viziunile Lui Iisus atunci când I-a vorbit străbunul Zamolxe în Iudeea și în Egipt.

16 Și Marele Preot a zis: „Noi, de la plecarea la Zamolxe a Marelui Preot Deceneu, am tot chemat la focul sacru să revină Duhul Lui Zamolxe.

17 Deceneu a prorocit că Spiritul Lui Zamolxe se va întoarce într-un om care va schimba lumea.

18 După câte mi-ai spus, nu încape îndoială că tânărul Iisus are scânteii din spiritul străbunului nostru Zamolxe, care este Mare Preot și zeu în vecii vecilor.

19 Noi nu știm ce va face Iisus în lume, și nici cum o s-o îndrepte pe calea luminii, dar știm că va avea putere de la Dumnezeu, Tatăl nostru ceresc.

20 Că noi suntem poporul Lui Dumnezeu.

21 De acum pe Iisus Il luăm la învățătură și în doi ani de zile va ajunge preot deceneu".

22 Și Marele Preot a aranjat ca Iisus să învețe cu preoții și preotesele de la Sarmisegetuza.

23 Dar Iisus urma învățătura mai ales pe lângă Marele Preot.

24 Într-o zi Marele Preot I-a povestit Lui Iisus legende despre Zeul Zamolxe: „Se știe prea bine cum străbunul nostru Zamolxe a învățat cu înțeleptul Pitagora, apoi cu Zarates, un mare preot din Babilon și mai apoi a stat un timp în Egipt.

25 Dar Zeul nostru Zamolxe a fost prezent la sfințirea templului din Ierusalim.

26 Era pe vremea când trăia prorocul Zaharia.

27 Atunci Zamolxe i-a muștră pe iudei că au adus sacrificii la inaugurarea templului din Ierusalim.

28 Ce se face cu vărsare de sânge se va sfârși tot cu vărsare de sânge.

29 Noi credem că din acel templu nu vor rămâne decât ruine".

30 Iisus i-a zis Marelui Preot: „Este un obicei la poporul mamei Mele de a aduce jertfe.

31 Deși de-a lungul timpului s-a văzut că jertfele aduc distrugerii celor care le fac, iudeii tot continuă să facă aceasta pentru că urmează scriptura Tora, unde este scris să aducă jertfe".

32 Marele Preot Iulian a mai spus: „Păcat că acești oameni, aflați în căutarea cunoașterii Domnului, mai cred că sângele poate spăla de păcate.

33 Și dacă ei vor continua să mai facă sacrificii de animale nu va mai rămâne nimic din poporul lor.

34 Noi neamurile tracilor nu mai aducem jertfe zeilor de pe timpul străbunului Zamolxe. Și de atunci ne merge bine. Și bine va fi cât timp nu venerăm moartea ci viața.

35 Că adevărata scriptură este însăși viața, iar când scripturile scrise nu mai urmează viața ele devin rătăcirii, întinează sufletul omului și aduc mari pagube și nenorociri".

36 De obicei Iisus mergea singur să-l vadă pe Marele Preot care limpezea nedumeririle Sale.

37 Și odată Iisus l-a întrebat: „Mărite Preot, cine este Dumnezeu și cum Îl putem noi cunoaște?

38 La iudei Spiritul Suprem este împărțit în mai multe entități. Înțelepții neamului se străduiesc de sute de ani să-L definească.

39 Dar multele lor frământări nu au reușit să limpezească lucrurile.

40 Deși se crede că există o singură Ființă Supremă, numirea Ei este neclară și duce mereu la violență.

41 În Iudeea nu am putut înțelege de ce contradicțiile continuă și de ce sunt partide religioase care susțin idei diferite ducând mereu la dezbinări".

42 Atunci Marele Preot l-a explicat Lui Iisus: „Dumnezeu, în mărirea Lui, este peste puterea noastră de înțelegere.

43 Dar este necesar să aflăm despre El pe înțelesul nostru.

44 Putem spune fără să greșim că Dumnezeu este în tot și în toate.

45 Dar mai cu seamă Îi vedem prezența în ritmurile naturii, în care și viața noastră trebuie trăită. Fără această apartenență la natură omul își pierde sufletul".

46 Iisus a întrebat: „Atunci unde se află locul omului în înțelegerea Lui Dumnezeu?”

47 Marele Preot Iulian a zis: „*Domnul este atât în exteriorul omului cât și în interiorul lui.*

48 *Iar atunci când omul reușește să-L trezească pe Domnul din el va ști ce să facă în viață și va cunoaște ce este viața omului.*

49 *Și așa omul va înțelege puterea gândului, a cuvântului și a faptei.*

50 *Și să iei aminte că gândurile omului deschid mereu drumul pe care el pășește, căci de la gând vine cuvântul și de la cuvânt vine fapta. Că noi oamenii după ce gândim, spunem în cuvinte ce am gândit și apoi înfăptuim”.*

51 Atunci Iisus l-a mai întrebat pe Marele Preot: „Dar sufletul omului unde sălășluiește?”

52 Și Marele Preot a răspuns: „Cu adevărat sufletul este fără timp.

53 Dar sufletul se arată într-un fel în lumea materială care-i este creația.

54 Mințile noastre și trupurile noastre sunt tot de suflete create.

55 Și cu adevărat sufletul omului este tot așa de bătrân ca și timpul care nu are vârstă tot ca și Dumnezeu”.

56 Iisus a ascultat atent vorbele Marelui Preot Iulian pe care l-a mai întrebat: „Cum poate atunci omul să intre în ritmurile naturii?”

57 Și Marele Preot a răspuns: „Ritmurile naturii sunt o trăire a Domnului.

58 *Este bine ca omul să înțeleagă că de când se naște și până la moarte, viața să-i fie condusă de ritmurile naturii. Dar dacă omul iese din aceste ritmuri el suferă.*

59 Noi preoții decenei avem trimiterea de a-l îndrepta pe om pe calea cea bună atunci când el se rătăcește. Noi oferim această posibilitate pe care omul, fie o acceptă, fie o refuză.

60 Oamenii, care rătăcesc în viață, vin la preoții decenei care-i ajută să pășească din nou pe făgașul armoniei cu natura.

61 Din moș-strămoși urmăm multe practici care țin vie conștiința sacralității vieții omului, adică trezvia, cum o numim noi”.

62 Și Iisus a mai întrebat: „Care ar fi aceste practici?”

63 Marele Preot a spus mai departe: „În primul rând *omului trebuie să i se trezească simțul realității.* Cu alte cuvinte el să-și dea

*seamă de fîntărea lumii și a propriei vieți. Baza practicilor stă în folosirea focului sacru care trezește sufletul.*

64 *Odată cu trezirea sufletului omul deschide ochii spre lume și așa își îndreaptă viața pe calea armoniei.*

65 *Și în orice moment omul își alege singur pasul pe care-l face.*

66 *Iar atunci când omul devine conștient de puterea gândului lui, el poate să-și trăiască frumos toate clipele vieții.*

67 *Dar sunt unele momente din viață pe care omul pășește ca pe niște trepte pentru a se apropia de Dumnezeu".*

68 Auzind ultimele sale cuvinte Iisus la întreat pe Marele Preot: „Care ar fi aceste momente? Cum pot fi ele definite? Care sunt practicile potrivite? Rogu-te să-Mi spui”.

69 Dar Marele Preot a răspuns pe scurt la întrebările Lui Iisus: „*În viața omului sunt momente cheie pline de sacralitate. Trei dintre ele sunt cele mai importante, anume: nașterea, căsătoria, moartea.*

70 Preoții de la Sarmisegetuza cunosc practicile pe care noi le urmăm în astfel de împrejurări.

71 Să vorbești cu preoții și preotesele de acolo despre ritualurile urmate de ei la naștere, căsătorie și la moartea oamenilor”.

72 În zilele ce au urmat Iisus a discutat cu preoții și preotesele, care dădeau învățătură la școala sacerdotală, despre subiectele amintite de Marele Preot.

73 Lecțiile se țineau fie în grup, fie individual, urmând tradiția școlii lui Zamolxe înființată cu peste cinci sute de ani înainte.

74 Preotul Casian, unul dintre cei care învățau pe tinerii de la școala de la Sarmisegetuza, I-a explicat Lui Iisus:

75 „Nașterea unui copil înseamnă revenirea sufletului, care plecase în lumea de dincolo, în corp uman.

76 Imprejurările în care se naște un copil sunt legate de viețile anterioare ale sufletului care se întoarce.

77 Noi preoții avem ritualuri care-l primesc pe copil în lume, prin ceea ce se cheamă botez.

78 Și urmăm metoda tradițională a *botezului cu apă, foc și Spiritul Lui Zamolxe*”.

79 Preotul Casian a mai explicat: „Botezul se face într-un loc potrivit ales. De obicei are loc la răsăritul soarelui. Se aprinde un foc sacru într-o vatră, sau într- un vas în care se pun ierburi frumos mirositoare.

80 Dacă pruncul are naș și nașă ei îl aduc în brațe și urmează ceea ce le spune preoteasa sau preotul deceneu.

81 Când apar primele raze de soare sacerdotul spune: *Să te vadă acum și focul și soarele și cerul*. La aceste cuvinte se mai pot adăuga și alte vorbe potrivite momentului.

82 Apoi în prezența focului sacru sacerdotul își moaie degetele mâinii drepte în apă proaspătă și-l udă pe prunc pe frunte zicând: *Cu apă vie, foc sacru și Duhul Lui Zamolxe te botez*.

83 Și-i dă copilului un nume după vrerea părinților și-l închină la un zeu sau o zână anume.

84 Așa se face ritualul botezului după împrejurările în care are loc.

85 Dar momentele cheie sunt folosirea celor două expresii: „*Să te vadă acum și focul și soarele și cerul*” și „*Cu apă vie, foc sacru și Duhul Lui Zamolxe te botez*”.

86 Se poate boteza un prunc oriunde în natură, la munte, la deal, la șes, la mare, în câmpie și în pădure, sau lângă o apă curgătoare sau într-o apă curgătoare curată. Și acolo unde se face botezul trebuie aprins focul sacru”.

87 Atunci Iisus i-a spus preotului Casian: „Așa a făcut tata când M-a botezat în Galileea”.

88 Preotul Casian I-a răspuns: „Firește. Căci Pandera urma obiceiul străbunilor noștri. Orice om poate boteza chiar dacă nu este preot deceneu, ci el trebuie doar să urmeze Legile Lui Zamolxe.

89 Dar cel mai bine este ca botezul să fie făcut de către un sacerdot deceneu. Preoții și preotesele decenei cunosc bine cum să atragă benecuvântările zeilor la botezul unui copil”.

90 Altă dată preotul Casian a vrut să-l explice Lui Iisus cum era făcută căsătoria la daci.

91 Dar Iisus i-a spus: „Cunosc bine acest ritual. A fost urmat de tata și de mama când ei s-au căsătorit pe vârful unui munte din Iudeea”.

92 Și Iisus i-a depănat preotului Casian toate câte știa despre căsătoria părinților Lui, iar preotul Casian a încuviințat că totul a fost făcut după Legele Lui Zamolxe.

93 Și Iisus i-a mai spus: „Aș vrea să cunosc mai multe despre obiceiurile tracilor cu privire la căsătorie”.

94 Atunci preotul Casian I-a zis: „Căsătoria cea mai bună este

*între un bărbat și o femeie care se iubesc.*

95 Dar sunt oameni care nu vor să se căsătorească, iar alții care vor mai mult decât însoțirea în doi.

96 Și bărbații care vor să se însoțească cu mai multe femei o pot face, și femeile care vor să se însoțească cu mai mulți bărbați o pot face și ele, că Domnul Dumnezeu nu vrea ca omul să ardă dacă găsește împlinire așa.

97 Mai rele sunt ascunderea și minciuna și prefăcătoră și înșelăciunea, că din patimile înfrânate ale omului ies multe rele".

98 Iisus l-a mai întrebat pe preotul Casian: „Și cum se petrec aceste căsătorii cu mai multe persoane?”

99 Preotul Casian l-a răspuns: „Perechile se căsătoresc fiecare în parte. Și de la început se înțeleg între ei cum vor viețui.

100 Că omul nu are stăpânire pe trupul nici unui alt om, decât pe cel de sine.

101 Dar e bine ca bărbatul și femeia să doarmă fiecare separat, dacă se poate.

102 Că femeia stă mai mult cu copiii ei ca să îi crească.

103 Și dacă bărbatul doarme aparte de femeia lui, el o va iubi mereu că dorul lui de ea nu se va ostoii, și nici dorul ei de el.

104 Eu am ca soațe două surori, care se înțeleg ca suratele de bine, și viața ne este frumoasă, slavă Domnului”.

105 În altă zi preotul Casian a vorbit despre ritualurile folosite la moartea unui om. Și l-a zis Lui Iisus: „Noi incinerăm trupurile celor morți și uneori le punem țărâna într-un loc anume în pământ peste care mai apoi aprindem focuri sacre și chemăm înapoi sufletul mortului să se întrupeze.

106 *Cei care mor nu-și pierd sufletul căci el merge la Zamolxe.*

107 Dar dacă vrem, noi putem să-i chemăm pe oameni, să se întoarcă pe pământ, chemând sufletele lor. Că trupul omului, atunci când nu mai are suflet în el, este ca și țărâna, așa cum ne spune Dumnezeu”.

108 În zilele care au urmat Iisus a asistat la câteva incinerări și așa a învățat ce ritualuri făceau acolo preoții decenei ca să scape sufletele de suferință până ajungeau în lumea cealaltă.

109 Și a mai aflat că *sufletele din trupurile moarte, care nu erau incinerate, se înrăiau și se transformau în strigoi. De aceea dacii foloseau incinerarea trupurilor.*

110 Și în timp Iisus a mai învățat cum preoții decenei conduceau ritualurile de trecere a celor tineri la pubertate, la adolescență și la maturitate.

111 Intr -una din zile, pe când Iisus se afla împreună cu Marele Preot, El l-a întrebat despre cunoașterea viitorului astfel: „Rogu-te, Mărite Preot, să-Mi spui ce importanță are cunoașterea viitorului pentru om?”

112 Atunci Bătrânul Înțelept I-a răspuns: „Predicțiile, cunoașterea viitorului, nu sunt țelurile existenței omului.

113 Noi dorim în primul rând creșterea trezviei în om.

114 Nu vrem să știm ce ne așteaptă în viitor, ci dorim să ne ordonăm existența prezentă în mijlocul naturii. Și atunci vom ști că urmăm vrerea Lui Dumnezeu și viața ne va fi bună. Și așa, din viața cea bună, ne facem bun viitorul.

115 Noi *învățăm să devenim nemuritori prin înțelegerea nemuririi sufletului* nu prin cunoașterea viitorului.

116 Profețiile pot rătăci atunci când profeții sunt rupți de viață. Și am auzit multe astfel de istorii în care profeții i-au dus în restriște pe oamenii pentru care ei făceau profeții".

117 Atunci Iisus a zis: „Neamul mamei mele crede foarte mult în profeții și de multe ori iudeii au suferit după ce unii profeți au spus profeții strâmbe care au dus poporul în rătăcire. Și mulți profeți au fost omorâți și pe drept și pe nedrept”.

118 Și Iisus a vorbit cu preoții și preotesele de la Sarmisegetuza despre profeți și profeții, iar ei I-au spus istoria neamului tracilor care credea în profeții, dar le lega de trezirea sufletului, nicidecum de un destin fixat al omului și al neamurilor. Și tot așa rezulta și din cele vorbite de Iisus cu Marele Preot Iulian, Bătrânul Înțelept.

119 Intr-altă zi Iisus se afla sus la munte împreună cu Marele Preot, pe care l-a rugat: „Înțeleptule, ai putea să-Mi vorbești despre Legile Lui Zamolxe?”

120 Și Marele Preot I-a răspuns: „*Legile Lui Zamolxe sunt Legile Lui Dumnezeu*, tot așa cum Legile Lui Moise sunt Legile Domnului iudeilor.

121 Noi tracii numim *Legile Lui Zamolxe, Legile Belagine, Legile Frumoase*.

122 Ele au fost scrise după înălțarea la cer a Lui Zamolxe. Multe dintre aceste legi sunt vorbele Lui de înțelepciune.

123 O primă formă a acestui cod de legi a fost făcută cunoscută dacilor de către Marele Lup Alb, succesorul Lui Zamolxe la Marea Preoție.

124 De atunci noi tracii am tot urmat aceste legi care au fost mereu scrise pe tăblițe de aur.

125 Dar uneori istoria s-a dovedit rea și distrugătoare și Zamolxe ne-a învățat ca să păstrăm aceste legi sub formă de simboluri puse pe azimele de pâine, că așa nu le vom uita cum nu uităm să mâncăm pâinea.

126 Și se poate întâmpla că oamenii pot distruge plăcile de aur pe care Legile Lui Zamolxe sunt gravate cuvânt cu cuvânt, dar semnele din pâine vor rămâne cât va fi suflare de traci și de urmașii lor.

127 Și chiar dacă nu mai avem plăcile de aur cu Legile Lui Zamolxe, ele se pot reconstitui din obiceiurile noastre și din simbolurile pe care le punem pe pâine și din cele ce știu oamenii că era scris pe plăcuțele de aur și din viziunile unora care primesc mesaje de la zei".

128 Și Iisus a mai întrebat: „Cum putem cunoaște *Legile Lui Zamolxe*?”

129 Marele Preot I-a răspuns: „Ultima oară *Legile Lui Zamolxe* au fost reconstituite în vremea Marelui Preot Deceneu, când *Legile Lui Zamolxe* au fost din nou gravate pe plăci de aur. Și de atunci le păstrăm cu sfințenie”.

130 Și Marele Preot I-a mai spus Lui Iisus: „Vino să le vezi!”

131 Apoi Iisus a fost condus de Marele Preot într-o încăpere săpată în stâncă. Acolo el I-a arătat Lui Iisus plăcuțele de aur. Și El s-a închinat la ele cu semnul *Crucii Lui Zamolxe* și a ridicat fiecare plăcuță de aur în palme și a atins-o cu fruntea.

132 Văzându-I credința Marele Preot Ia spus Lui Iisus: „Te las singur ca să le poți pricepe pe îndelete”.

133 Și Iisus a luat rând pe rând plăcile de aur, pe care erau scrise Legile Lui Zamolxe și le-a citit pe toate.

134 A trecut așa un timp bun, după care Marele Preot a revenit și L-a întrebat pe Iisus: „Ei, cum este?”

135 Iisus era plin de Duhul Înțelepciunii și i-a răspuns: „Mărite Preot, am citit atent toate plăcile. Nicăieri nu am întâlnit o înțelepciune mai mare. Ea cuprinde cele mai profunde legi date omului pe pământ. Și aceste legi nu se pot compara în dreptate și

adevăr cu nici unele în lume”.

136 Marele Preot I-a răspuns: „Noi credem în Dumnezeu și știm că El are toată înțelepciunea din care sorbim și noi stropi atâta cât El ne dă.

137 Sunt în lume și alte popoare care au denumiri diferite date zeilor lor și și-au făcut legi după care se conduc, precum sunt Legile Lui Moise de pildă.

138 În spatele legilor lor este numele unui personaj în care cred ei.

139 Dar zeii sunt diferiți pentru toți, oricât ar spune oamenii că ei sunt aceiași și că doar denumirile lor diferă.

140 Și atâta timp cât popoarele văd divinul prin ochiul lor propriu, zeii numiți de ei nu sunt aceiași, că și caracteristicile, care li se atribuie, sunt altele.

141 Noi oamenii înțelegem doar frânturi din lumea pe care ne-o prezintă zeii. Și de aceea îi numim cum credem noi mai bine că ar fi.

142 Să-mi spui acum, ce zei sunt cei la care se închină poporul iudeu, cel al mamei Tale?”

143 Atunci Iisus i-a răspuns: „Zeului Cel mare I se spune Iehova.

144 Sunt și alți zei mai mici căroră Li se spun Elohim.

145 Sunt multe violențe scrise în scriptura iudeilor. Omului care o citește atent i se rupe inima când află despre atâtea omoruri și dezastre. Ar fi mult prea multe de spus ca să le enumăr.

146 Și Marele Preot a zis: „Din păcate cei care urmează învățăturile care preamăresc violența, în numele unui zeu bun doar cu numele, vor avea parte de violență. Nu încapе îndoială de aceasta.

147 Străbunul nostru Zamolxe ne spunea că cel care ridică sabia, de sabie va muri, și cel care oferă sânge zeilor, de sânge va avea parte.

148 Noi nu facem sacrificii sângeroase, nu oferim zeilor nimic, că zeii nu au nevoie de ofrandele noastre, ci doar de credința noastră în bine.

149 În schimb dăm oamenilor ceea ce vrem să primim din partea zeilor, deși știm că tot oamenii sunt cei care ne dau ceva din ce este bun.

150 Dar zeii sunt intermediarii ofrandelor făcute de cei buni pentru menținerea binetii între oameni.

151 Că ofranda trebuie să fie binețe făcută de cei buni altor oameni ca ei să știe ce este binele și să facă la fel altora. Și așa binele merge din om în om".

152 Iisus a ascultat cu mare atenția vorbele Marelui Preot. Și-Și zicea: „Oare poporul mamei Mele poate învăța vreodată această înțelepciune a sufletului?”

153 Iisus se gândea ca într-o zi să facă ceva pentru poporul lui Israel, pe care-l iubea ca pe mama Sa Maria, astfel ca neamul iudeilor să cunoască înțelepciunea Lui Dumnezeu și să-și salveze sufletele.

154 În altă zi Iisus vorbea cu preotul Casian și-i spunea: „Se știe că Zeul Zamolxe este Fiul Lui Dumnezeu. Mă întreb dacă Dumnezeu mai are și alți fii?”

155 Preotul Casian I-a răspuns: „Zamolxe a fost primul om dintre daci căruia oamenii Îi spuneau Fiul Lui Dumnezeu.

156 Dar *orice om poate fi numit Fiul Lui Dumnezeu dacă-I trăiește spiritul ca duh al înțelepciunii.*

157 A-i spune cuiva că este Fiul Lui Dumnezeu înseamnă că acea persoană este trează în duh și această trezvie vine de la Dumnezeu, căci omul se află cuprins de Duhul Lui Dumnezeu.

158 Miezul conștiinței omului este Dumnezeu, și atunci când avem starea de trezvie ne găsim în Dumnezeu.

159 Și Iisus i-a zis preotului Casian: „În poporul mamei Mele, neamul iudeilor, Duhului Domnului I se spune Duhul Sfânt”.

160 Preotul Casian a răspuns: „*Duhul Lui Dumnezeu este Duhul Înțelepciunii care este mai înalt decât Duhul Sfânt. Cine are Duhul Înțelepciunii are și Duhul Sfânt.* Străbunul nostru Zamolxe avea Duhul înțelepciunii”.

161 Iisus și-a amintit de botezul făcut Lui de către tatăl Său Pandera și a zis: „Părinte Casian, află că la botezul Meu, tata M-a numit Fiul Lui Dumnezeu”.

162 Și preotul Casian i-a răspuns: „Noi știm că Pandera, tatăl Tău, Te-a botezat în Legea strămoșească când erai acolo în Galileea Iudeii. Te-a numit pe drept, Iisus Fiul Lui Dumnezeu”.

163 Într-una din zile Iisus asculta o lecție ținută de preoteasa Miruna care vorbea despre sărbătorile importante ale dacilor: „La noi dacii, rumânii, cea mai mare sărbătoare a anului este cea a Crăciunului.

164 În acea zi, aflată la câteva zile de la începutul iernii, atunci când ziua este egală cu noaptea, s-a născut zeul nostru Zamolxe.

165 Dar noi numim sărbătoarea Crăciun după numele tatălui Lui Zamolxe, care avea obiceiul să împartă daruri oamenilor în ziua când i se născuse feciorul Zamolxe.

166 Și ținem acest obicei și astăzi, și toți ne bucurăm când vine Crăciunul care va rămâne așa din veac în veac, cât va fi lumea.

167 O altă sărbătoare este cea de la începutul primăverii când ne amintim de ridicarea la cer a sufletului Lui Zamolxe.

168 Și mai serbăm venirea verii în ziua de Sânziene, iar în tot cursul anului îi cinștim pe strămoși la sărbători cu veselie și pomeni.

169 Multe zile Iisus a învățat despre sărbătorile străbune ale tracilor. Și pe toate le știa și le urma.

170 Iisus a cunoscut puterea cuvântului așa cum era folosit la daci.

171 El deja cunoștea din Iudeea și Egipt multe cuvinte care aveau putere.

172 Într-o zi preoteasa Simina I-a spus: „*Noi credem în puterea invocăției. Deși invocația este adresată zeilor, scopul ei este de a armoniza sufletul, mintea și trupul celui care o face și prin aceasta de a-l însănătoși și a-l ține sănătos pe acel om.*”

173 Dar trebuie credință, „cel puțin cât un bob de muștar”, zicem noi”.

174 De atunci Iisus îl invoca zilnic pe Zeul Zamolxe.

175 Și într-o seară, pe când se ruga la focul sacru, Duhul Lui Zamolxe a pogorât peste Iisus.

176 Atunci s-au deschis cerurile și Iisus a văzut pe Zamolxe și pe zeii și zânele Lui în cerul de purpură. Și Dumnezeu era și El acolo.

177 Au trecut doi ani de când Iisus se afla la învățătură la Sarmisegetuza.

178 Împlinise deja optsprezece ani și într-o zi a fost hirotonisit preot deceneu.

179 Un mare sobor de preoți, toți înveșmântați în alb, așa cum se îmbrăcau preoții dacilor, au preamărit pe Domnul Dumnezeu și pe străbunul Zamolxe.

180 Atunci a asistat la investitura Lui Iisus și Marele Preot Iulian care ieșea rar să fie văzut de popor.

181 În seara hirotonisirii s-a aprins un mare foc sacru.

182 Rugul Lui Zamolxe a fost condus de Iisus Insuși care-Și spunea: „De lumina focului sacru are nevoie și neamul mamei Mele Maria”.

183 Pandera lipsise de la serviciul militar din armata romană de patru ani. Și a trebuit să se întoarcă la cohorta Sagittariorum în Iudeea.

184 Iisus a rămas în Dacia să-Și facă datoria de preot.

185 Tot umblând pe pământurile dacilor, Iisus a ajuns la vârful de munte Omu.

186 Și oamenii I-au spus că acolo sălășluia duhul Zeului Omu.

187 Iisus a stat un timp acolo și în fiecare zi făcea un foc sacru pe vârful de munte la altarul zeului și se ruga.

188 Și a mai aflat despre credința în Zeul Omu că era mai veche decât cea în Zeul Zamolxe, și că în vechime Zeului Dumnezeu I se spunea Omnezeu.

189 Pentru credința Lui Iisus în Zeul Omu, oamenii au deprins să-l spună Iisus Fiul Omului. Și așa I-a rămas numele, pe unde mergea toți Îi spuneau Iisus Fiul Omului.

190 În anii ce au urmat, Iisus a mers peste tot în ținuturile tracilor de la marea cea mare pe văile fluviului sfânt Istru și mai sus de el până hăt departe la apele Tibiscos și Tyras, și în toți munții dintre ape.

191 Într-un loc la munte Iisus a întâlnit-o pe Lilia și a luat-o de nevastă, că Lilia era întruparea Bendisei, soața Lui Zamolxe.

192 Că-Și spunea Iisus: „Bărbatul se împlinește prin femeie, și femeia prin bărbat”.

193 Și amândoi, Iisus și Lilia, au mers pe vârful Omu.

194 Și acolo au aprins focul sacru și s-au rugat Zeului Omnezeu. Au spus Jurământul Iubirii Sacre și așa s-au căsătorit.

195 Iisus i-a spus Liliei: „Părinții mei, în Iudeea, și-au spus Jurământul Iubirii Sacre pe un vârf de munte. Și după ce s-au căsătorit, tata i-a spus mamei: Ești zâna mea, ești Zâna Iubirii Sacre, Zâna Zânelor a străbunilor mei.

196 Și așa îți spun și eu draga mea Lilia: Ești zâna mea, ești Zâna Iubirii Sacre, Zâna Zânelor a străbunilor mei”.

197 Iisus a adus-o pe Lilia acasă la Sarmisegetuza și au stat acolo.

198 Și Lilia, Îi vorbea cu dulceață în glas, Il numea Domnul Meu, și-L încuraja pe Iisus în tot ce făcea.

199 Ca preot al Zeului Zamolxe, Iisus mergea pe la neamurile tracilor, cum făcuse în vechime și străbunul Său Zamolxe.

200 Vremea a trecut și Iisus împlinise treizeci de ani. Și într-o seară, pe când stătea la focul sacru, a avut o viziune când îngerul Gavriil I-a grăit: „Du-te la neamul mamei Tale Maria să le dai lumină sufletelor!”

201 Și Iisus a vorbit cu preotul Antim, care era atunci Mare Preot al tuturor tracilor. Și Marele Înțelept L-a sfătuit pe Iisus să plece degrabă în Iudeea.

202 Apoi Iisus a strâns un sobor de preoți și le-a zis celor adunați: „A sosit vremea să merg la neamurile mamei Mele. Iudeii sunt un popor care are nevoie de lumina Domnului și de calea cea dreaptă, Calea Lui Zamolxe. Că mai marilor iudeilor le lipsește lumina sufletului”.

203 Atunci preotul Gherase i-a răspuns: „Cum dorești așa să fie, preote Iisus. Noi în Dacia te vom aștepta cât va fi lumea lume.

204 Știm că sufletul Tău va fi mereu printre urieșii neamului, că nu degeabă Ți se spune Iisus Fiul Omului. Să mergi sănătos și să te întorci cu bine!”

205 În noaptea aceea Iisus a avut un vis. Se făcea că Zeița Bendisa, soția Lui Zamolxe, Îi spunea: „Să iei aminte să dezlegi femeile din lanțurile robiei la demonii zămislîți de mințile bărbaților cuprinși de întuneric.

206 Că atâta timp cât femeia este ținută roabă unor demoni închipuiți, bărbații își pierd mințile și se vor omorî între ei mânați fiind de duhurile cele rele ale întunericului. Că femeia ținută în robie naște demoni.

207 Dezlegarea femeii din robie este cheia misiunii tale la iudei”.

208 Apoi Lui Iisus I-a apărut în vis zeița Vesta care-l zicea: „Să le spui oamenilor că focul sacru este cel care purifică, vindecă și duce dorințele la Dumnezeu. Și atâta timp cât oamenii vor ști să cate puterea focului sacru, mințile lor vor ieși din întuneric la lumină”.

209 Și Zeul Dumnezeu stătea în cerul Lui de purpură și se îngrijea de Iisus că venise vremea lucrării Domnului.

## CAPITOLUL 6

**Iisus revine în Iudeea la vârsta de treizeci de ani. Ioan Botezătorul. Botezul Lui Iisus în Iordan. Învățăturile Lui Iisus. Profetiile Lui Iisus și sfârșitul lumii.**

1 Iisus avea treizeci de ani când s-a reîntors în Nazaretul Galileii.

2 Lipsise mulți ani de acolo și oamenii care-L știau de copil, L-au recunoscut.

3 Iosif, tatăl adoptiv, murise.

4 Mama Sa Maria L-a primit cu dragă inimă și cu multe lacrimi.

5 Rând pe rând Iisus S-a întâlnit cu rudele și prietenii, dar cel mai mult L-a impresionat Ioan, vărul Lui, care conducea gruparea esenienilor.

6 Ioan știa de visul mamei sale Elisabeta despre el și despre Iisus.

7 Și Iisus i-a vizitat pe esenieni în peșteri, unde locuiau în pustiu Iudeii, și li s-a alăturat. Dar nu stătea cu ei.

8 Iisus s-a înscris la școala rabinică să fie rabin ca să poată învăța norodul în templu și în sinagogi. După un an de învățătură a ieșit rabin.

9 Era timpul când Ioan propovăduia chemând oamenii la pocăință, botezându-i pe mulți în râul Iordan spre iertarea păcatelor.

10 Îi povățuia să fie darnici cu cei săraci, să nu nedreptățească pe nimeni, să nu mituiască și să nu se lase mituiți, și să nu învinuiască pe nimeni pe nedrept.

11 Și mulți se întrebau: „Nu cumva el este Mesia?”

12 Dar Ioan le-a spus: „Eu vă botez cu apă, dar curând vine Cel ce este mai mare decât mine, care vă va boteza cu apă, cu foc și cu Duh Sfânt”.

13 Și Ioan Botezătorul îi certa pe fariseii și saducheii care veneau la el, dar nu vroiau să fie botezați, zicându-le: „Pui de vipere, cine v-a învățat să fugiți de mânia ce va să fie?”

14 Veniți să vă botez cu apă spre pocăință că iată securea stă la rădăcina pomilor, și tot pomul care nu face roadă bună se taie și se aruncă în foc”. Dar ei tot nu ascultau.

15 Și Iisus a venit și El să fie botezat, dar Ioan I-a zis: „Cum așa? Tu vii la mine să te botez? Eu sunt cel ce are trebuință să fie botezat

de Tine care botezi cu apă, cu foc și cu Duh Sfânt. Eu botez doar cu apă”.

16 Dar Iisus i-a spus: „Fă asta ca să se plinească prorociile”.

17 Ioan L-a botezat pe Iisus în râul Iordan. Și cum a ieșit El din apă iată cerurile s-au deschis. Duhul Domnului a venit deasupra Lui ca un porumbel și Iisus a auzit un glas din cer spunând: „Tu ești Fiul Meu Cel iubit, întru Tine binevoiesc!”

18 Și Iisus îi învăța pe oameni în templu și în sinagogi.

19 Mulți au rămas uimiți de învățătura Lui și se minunau că ce auzeau le părea ceva nou.

20 Și El le zicea: „Învățătura mea mântuie și este tainică. Oricine va afla înțelesul cuvintelor Mele nu va gusta moartea”.

21 Și unii L-au întrebat: „Învățătorule să ne spui ce este mântuirea și ce este nemurirea?”

22 El le-a zis: „*Mântuirea este atunci când omul înțelege că sufletul lui este nemuritor, chiar dacă într-o zi trupul îi va muri.*

23 *Cel mântuit este ca cel care se naște din nou în spirit, deși trupul în care se găsește sufletul lui îi este același. Așa omul va fi eliberat de moarte în veac, căci este ca născut din nou atunci când înțelege că sufletul lui nu are moarte”.*

24 Se credea pe atunci că era vremea să vină Mesia lui Israel, să salveze poporul de cuceritori și să mântuie sufletele cele rătăcite.

25 Și unii au crezut că Iisus este Acela și L-au urmat.

26 Și Iisus îi boteza cu apă vie, foc sacru și Duhul Înțelepciunii, și ei Îi deveneau ucenici.

27 De multe ori ucenicii stăteau cu Iisus la focul sacru și El îi învăța: „Vedeți voi acest foc? Să luați aminte că fără focul sacru rugăciunile voastre nu sunt primite pentru că se pierd”.

28 Și Simon, zis și Petru, unul dintre ucenicii Săi, L-a întrebat: „De ce Doamne rugăciunile se pierd fără focul sacru?”

29 Iisus i-a răspuns: „*Să nu credeți că dacă vă rugați la Domnul, El Își pleacă urechea să asculte ce-l spuneți voi. Domnul este în voi în primul rând. Pe acel Domn să-L treziți și atunci rugăciunea vă este împlinită.*

30 *Focul sacru este cel care face legătura voastră cu Domnul, iar apa vă purifică să primiți lumina focului sacru mai ușor. Acea lumină vă va merge direct în inimă.*

31 Și când toate acestea sunt făcute atunci rodul lor este umplerea

*cu Duhul Înțelepciunii".*

32 Și toți ucenicii știau că Iisus când se ruga aprindea focul sacru. Și așa făceau și ei.

33 Mulți oameni au crezut în El și L-au urmat, dar El păstra marile taine doar pentru ucenicii Săi căroră le zicea: „Tainele Mele vor fi aflate doar de acei oameni care sunt vrednici de ele.

34 La mulți Eu le vorbesc în pilde ca ei să priceapă.

35 Și luați aminte că pentru toți oamenii *înțelepciunea înaltă și iubirea zidește*".

36 Intr-o zi Iisus le vorbea oamenilor dând pilda semănătorului astfel: „Un semănător a ieșit să semene semințe.

37 Pe când semăna el, o sămânță a căzut lângă drum și a fost călcată în picioare și au mâncat-o păsările.

38 Și altă sămânță a căzut pe o piatră umedă și a răsărit, dar s- a uscat când piatra s-a uscat.

39 Și altă sămânță a căzut în mijlocul spinilor și crescând împreună cu spinii a fost până la urmă înăbușită.

40 Și altă sămânță a căzut pe pământul cel bun și a crescut bine și a făcut mult rod".

41 Apoi toți L-au rugat să le spune ce însemna parabola aceea.

42 Iisus le-a zis: „Să luați aminte că sămânța e cuvântul Domnului.

43 Cea căzută lângă drum este în acei oameni care, deși aud, nimic bun nu se prinde de ei.

44 Sămânța căzută pe piatră este în acei care când aud cuvântul Domnului îl primesc cu bucurie și cred o vreme, dar apoi când sunt încercați se leapădă, că sămânța din ei nu a prins rădăcină.

45 Iar sămânța căzută între spini este în cei care aud învățăturile cele bune, dar sunt amăgiți de grijile lumii și de plăcerile vieții și sămânța din ei nu poate rodi.

46 Dar cea mai bună este sămânța căzută pe pământ bun și ea se află în cei care aud cuvântul Domnului și-l urmează neabătuți și viața le este roditoare".

47 Odată Iisus era la templu cu ucenicii Săi. Și a văzut cum oamenii bogați puneau bani de aur în cutia milei.

48 Și a văzut-o și pe o văduvă săracă punând acolo doi bănuți de aramă.

49 Apoi Iisus le-a spus: „O văduvă săracă a pus doi bani de aramă

în cutia milei, dar cei bogați au pus bani de aur. Adevăr vă spun că această văduvă a dat mai mult decât toți, fiindcă ea a dat tot ce avea, din sărăcia ei, dar cei bogați au dat din prisosul lor".

50 Și oamenii l-au mai rugat: „Să ne vorbești învățătorule despre milă”.

51 Atunci Iisus le-a spus: „Cel care are milă de oameni va primi și el milă de la oameni.

52 Să nu vă semețiți în viață că nu știți soarta cum vă este.

53 Și dacă prisosești ceva, caută să-i ajuți și pe alții, că multe vă stau în casă degeaba, dar pot fi bune și de folos pentru alții.

54 Când faci bine, la alții, de asta să nu știe nimeni, ci doar Domnul.

55 Că omul este mai bine să știe că ajutor i-a venit de la Domnul și să nu-l cunoască pe omul care i-a făcut bine.

56 Și atunci cel căruia i s-a făcut bine îi privește pe toți oamenii cu bunătațe, că-și zice că poate unul dintre ei îi este binefăcătorul.

57 Pe rude și pe prieteni să nu-i lăsați la ananghie că ei sunt cei cu care vă trăiți viața dată de la Domnul și aveți datorii unii față de alții din alte vieți trăite împreună.

58 Mila față de alții este mâna de ajutor pe care ți-o întinzi singur când vei avea vreodată nevoie.

59 Și luați aminte că cine dă, lui își dă, și cine fură de la alții, de la el fură.

60 Nimeni nu poate să înșele pe Domnul, ci se înșală singur.

61 Și așa să aveți milă unii de alții ca de voi înșivă”.

62 Mulți vedeau că Iisus vindeca și tămăduia și se întrebau cu ce putere face aceasta.

63 Intr-o zi, pe când Iisus era cu ucenicii și stăteau strânși în jurul unui foc sacru, a venit la ei un om care avea fiul bolnav. Și Iisus l-a întrebat despre băiat și omul l-a spus totul.

64 Atunci Iisus a zis: „Dar de ce nu vrei tu să-l vindeci?”

65 Omul a răspuns: „Eu aș vrea să-l vindec, dar nu pot”.

66 Iisus a spus: „Dacă tu poți crede, toate-i sunt cu putință celui care crede”.

67 Și îndată tatăl copilului a zis cu lacrimi în ochi: „*Cred Doamne! Ajută necredinței mele!*”

68 Atunci Iisus le-a spus ucenicilor: „Să aveți credință în Domnul.

69 Pe toate câte cereți rugându-vă, să credeți că le-ați și primit, și le veți avea. Iar când stați și vă rugați, iertați orice aveți împotriva cuiva, pentru că și Tatăl vostru Cel din Ceruri să vă ierte vouă greșelile voastre.

71 Iar dacă voi nu iertați, nici Tatăl Cel din ceruri nu vă va ierta vouă greșelile".

72 Și Iisus i-a zis omului care avea fiul bolnav: „Mergi acasă și credeați că îți va arăta ce să faci. Și copilul ți se va însănătoși”. Și așa a fost.

73 Și pe când Iisus se afla în templu, au venit la El fariseii și cărturarii aducând cu ei o femeie prinsă în adulter.

74 Și I-au spus Lui Iisus: „Învățătorule, iată pe această femeie care a fost prinsă săvârșind adulter.

75 Moise prin Lege ne-a poruncit ca pe aceste femei să le omorâm cu pietre. Să ne spui atunci ce să facem?"

76 Atunci Iisus i-a privit îndelung și le-a zis: „Credeți voi oare că această femeie a săvârșit adulter singură? Credeți voi că ea este mai vinovată de moarte decât bărbatul cu care a săvârșit adulter? Unde este bărbatul cu care ea a săvârșit adulter?"

77 Legea lui Moise o condamnă numai pe femeie și nu zice nimic despre bărbatul adulter.

78 Dacă voi credeți că ea trebuie omorâtă cu pietre atunci să-l aduceți aici și pe bărbatul cu care ea a săvârșit fapta.

79 Și când va veni aici bărbatul adulter atunci vom vedea ce este de făcut".

80 Și toți care au auzit au rămas uimiți de răspunsul Lui că știau cu cine femeia săvârșise adulter, un bărbat dintre fruntașii iudeilor.

81 Și Iisus le-a mai zis: „Și v-ați întrebat oare de ce femeia a săvârșit adulter? Toți vă grăbiți să dați cu pietre într-o femeie care cade și nu vă gândiți la sufletul ei suferind.

82 Că femeia săvârșește adulter când nu găsește bucurie în casa ei.

83 Și voi toți știți asta, dar urmați orbește niște legi care vă îndeamnă la pedeapsă și răzbunare.

84 Uitați-vă la relele lumii, că ele vin de la asuprirea femeii, care dacă nu are lumină în suflet naște demoni, și așa lumea se umple de suflete întunecate".

85 Și atunci fariseii și cărturarii au lăsat femeia să plece.

86 După ieșirea femeii afară din templu, Iisus le-a vorbit tuturor despre iertare:

87 „În Lege se scrie că omul trebuie să plătească ochi pentru ochi și dinte pentru dinte.

88 Dar eu vă spun ca să iertați greșiților voștri care-și îndreaptă greșelile lor și care se smeresc în fața Domnului după ce au făcut răul.

89 Că iertarea este darul Domnului, iar cei care se pocăiesc sunt iertați de Domnul.

90 Și dacă Domnul iartă atunci să iertați și voi".

91 Altă dată oamenii L-au întrebat pe Iisus: „De ce în Legea noastră se scrie despre un creator care este mereu gata să se răzbune pe oameni? De ce acest creator a cerut sacrificii ca noi oamenii să-l arătăm credință? Oare această Lege mai este bună și astăzi?"

92 Și Iisus le-a zis: „Legea este bună atâta timp cât servește poporul să nu piară și să fie bună înțelegere între oameni.

93 Dar Legea nu mai poate continua așa cum este acum că vedem că nu-i duce pe oameni la mântuire.

94 Și ca să se împlinească Legea Domnului, Legea de acum trebuie schimbată.

95 Și luați bine aminte că Legea Domnului este viața nu Scriptura, care oricât ar fi ea de bună nu poate să fie mai presus de cuvântul viu.

96 Viața este cuvântul viu al Domnului. Și atunci veți înțelege de ce Domnul a făcut, toate câte a făcut, cu poporul lui Israel.

97 Când Legea cea nouă va fi înțeleasă de poporul lui Israel, atunci veți vedea fața cea bună a Domnului. Până acum Domnul mai mult v-a certat pentru necredință.

98 Eu vă aduc Legile Vieții care sunt ca apa vie. Și cine bea din această apă vie nicicând nu va muri".

99 Și când le vorbea despre trup, minte și suflet, Iisus le zicea: „*Trupul să asculte de minte, iar mintea să asculte de sufletul curat. Când omul face tocmai invers atunci își duce viața în suferință*".

100 Oamenii L-au întrebat: „Să ne spui Învățătorule, oare sufletul omului, când se naște el prima dată din Domnul, este de bărbat sau de femeie?"

101 Iisus le-a răspuns: „Sufletul când se naște nu este nici de

bărbat nici de femeie, ci devine de bărbat sau de femeie atunci când are corp de om”.

102 Și oamenii mai ziceau: „Înseamnă că Domnul nu este nici bărbat și nici femeie”.

103 Iisus le-a zis: „Asta așa este”.

104 Oamenii au mai întrebat: „Dar atunci noi de ce zicem Domnul Tatăl când am putea spune și Mama?”

105 Și Iisus le-a zis: „Mare adevăr ați spus voi acum. Că Domnul este și Tată și Mamă”.

106 Intr-altă zi Iisus a fost întrebat: „Să ne spui Învățătorule, de ce se zice că Domnul este lumină? Oare de ce vedem mult rău în jurul nostru? De unde vine acest întuneric? Cum oare putem să scăpăm de răul și de negura din suflete?”

107 Iisus le-a spus: „*Întunericul nu există decât atunci când lumina nu se arată.*

108 *Și luați seama că întunericul sufletului nu va exista când voi vă veți cunoaște pe voi înșivă. Când omul are cunoașterea de sine, atunci el va vedea lumina sufletului și așa se va mântui.*

109 *Și mai degrabă să căutați aducerea luminii decât distrugerea întunericului.*

110 *Căci dacă omul are lumină atunci întunericul, din sufletele celor de lângă el, se va duce ca fumul. În loc să criticați pe altul mai bine îi lăudați faptele bune, căci așa îi aduceți lumină în suflet în loc să-l amărați cu greșelile pe care le face.*

112 Și așa veți gusta din împărăția cerurilor care nu este alta decât cea a luminii sufletelor”.

113 Și unii ziceau: „Dar unde se găsește atunci împărăția Domnului, că nouă ni se spune că se află în cer?”

114 Și Iisus le-a răspuns: „Dacă împărăția Domnului ar fi în cer atunci înaintea voastră vor ajunge acolo păsările cerului.

115 *Să luați aminte că împărăția Domnului este înlăuntrul vostru și ea vi se face cunoscută atunci când omul se cunoaște pe sine însuși.*

116 *Și când omul va găsi această împărăție atunci el va ști că este fiu al Tatălui ceresc. Bogat în duh este cel ce știe aceasta”.*

117 Și mai ziceau: „Dacă împărăția Domnului este în noi și nu în ceruri atunci nici iadul nu se află undeva în adâncuri, în șeol?”

118 Domnul Iisus le-a spus: „Bine ați grăit voi. Că iadul este tot în

*voi dacă sufletele vă sunt întunecate.*

119 Și raiul și iadul sunt în voi, că atunci când sufletul vă este luminat trăiți în rai, dar dacă vă este întunecat pătimiți în iad.

120 Și mai luați aminte că îngerii și dracii se află tot în voi dormind. *Și când sunteți în lumină îi treziți pe îngeri ca să vă vegheze, dar când sunteți în întuneric îi sculați pe draci.*

121 Că de aceea se spune despre un om bun: „Este ca un înger!” Iar despre un om rău se zice: „Are draci!”

122 Și nici satana nu există ca om așa cum cred unii, ci este însumarea tuturor relelor, adică tot întunericul sufletelor și lipsa luminii Domnului”.

123 Mulți se minunau când auzeau vorbele Lui Iisus, că ei fuseseră învățați, de arhierii și de cărturari, că diavolul sau satana era un om care umbla mereu să-i ademenească pe toți la rele, și avea coarne și păr mult pe trup.

124 Intr-o zi Iisus i-a luat cu sine pe Petru, pe Iacob și pe Ioan și au mers pe un munte înalt.

125 Și acolo au aprins un foc sacru și se rugau.

126 Atunci Petru, Iacob și Ioan L-au văzut pe Iisus în lumină și fața-I strălucea.

127 Și Petru I-a zis: „Învățătorule, te vedem cu fața strălucind ca soarele. Să ne spui și nouă de ce arăți astfel la chip?”

128 Iisus a răspuns: „Așa este cel care învie din morți, căci învierea aceasta este a cugetului nu a trupului. Atunci omul se schimbă la față pentru că sufletul îi strălucește și lumina lui se vede pe fața omului.

129 Și așa îi veți recunoaște pe cei care învie din morți că sufletul le iese la lumină pe chip, că ei sunt ca și născuți a doua oară. Dar ceilalți oameni, deși mișcă și vorbesc, ei sunt ca morții”.

130 Odată Iisus se afla pe munte cu ucenicii Săi și-i învăța: „Dacă veți fi prigoniți pentru dreptate să nu vă temeți, că a spune adevărul înseamnă să vă aflați în lumina Domnului.

131 Pe unde umblați căutați să faceți pace între oameni că atunci fii ai Domnului vă veți chema căci pământul va fi stăpânit de cei buni.

132 Să vă fie inimile curate ca roua și așa Îl veți putea vedea chiar și pe Domnul.

133 Și când vă veți umple de Duhul Iubirii atunci totul va fi al

vostru, chiar și împărăția cerurilor".

134 Și ucenicii luau aminte și se înțelepțeau în cuget și în simțire.

135 Pe când Iisus se afla cu ucenicii Săi, ei I-au spus: „Noi credem că Tu ești trimis de către Tatăl la oile cele pierdute ale lui Israel”.

136 Atunci Iisus le-a zis: „Eu vin pentru toți oamenii lumii cu vorbe de la Tatăl ceresc.

137 Ceea ce vă spun Eu vouă va fi un izvor de foc pentru lume și prin lumina acestui foc lumea se va curăța de întuneric.

138 Și multe vor arde în lume și multe vor pieri până când omul va învăța calea Domnului.

139 Și cât aș vrea ca acest foc să curețe sufletele acum, dar va trece mult timp până atunci.

140 Căci Eu am venit să aduc pacea pe pământ ca să-l împac pe fiu cu tatăl său, pe fiică cu mama sa, pe noră cu soacra ei, ca omul să nu-și țină răul în inimă”.

141 Intr-o zi Iisus stătea cu ucenicii Săi sub un măslin, și ei L-au întrebat: „Învățătorule, se știe că sunt mulți oameni care suferă pentru credință.

142 Alții își pierd calea cea dreaptă de frică să nu fie asupriți și omorâți.

143 Și mulți nu vor să-i ajute pe cei drepți.

144 Noi ce să facem, că iată sunt unii care fug de noi, știind că noi umblăm cu Tine?”

145 Și Iisus le-a zis: „Dacă veți urma calea cea dreaptă lumea vă va sluji.

146 Să nu vă speriați când suferiți și sunteți asupriți. Acestea sunt semne ca să vă îndepărtați de acolo că Domnul vă împinge să nu stați în durere.

147 Dar dacă rămâneți în suferință și asuprire înseamnă că nu ascultați de Domnul.

148 Voi nu trebuie să duceți crucea suferinței, ca să o arătați oamenilor, ci să purtați crucea luminii.

149 Și așa cei, care vă văd, se vor lumina și ei când vă arătați în lumină, dar dacă sunteți triști și obidiți cărând în spinare crucea suferinței, oamenii vor fugi de voi”.

150 Iisus a văzut că uneori ucenicii se sfădeau între ei și le zicea: „Ia seama când critici pe alții că paiul din ochiul fratelui tău îl vezi, dar bârna din ochiul tău nu o vezi.

151 Când vei scoate bârna din ochiul tău atunci vei vedea bine ca să scoți paiul din ochiul fratelui tău. Că așa ai ochi de văzut și sufletul îți este treaz și viața ți-o trăiești în lumină”.

152 Când Iisus le vorbea ucenicilor despre menirea omului pe pământ, le zicea: „Amintiți-vă că sunteți trecători prin viață și nu vă dați sănătatea pentru adunarea bogățiilor, care nu folosesc la nimic dacă trupul, mintea și sufletul vă sunt bolnave.

153 Cel care iubește rodul să iubească și pomul care l-a rodit și să îngrijească de pomul roditor. Așa și voi să grijiți viața cea bună”.

154 Intr-una din zile au venit la Iisus saducheii care spuneau că nu este înviere, dar fariseii credeau în învierea trupului.

155 Și saducheii ca să-L umilească, pentru că auziseră că Iisus credea în înviere, I-au spus: „Din Legea noastră, lăsată de Moise, știm că dacă moare fratele cuiva și-și va lăsa femeia fără copii, pe femeia lui să o ia fratele său și să-i ridice urmași.

156 Și erau șapte frați care rând pe rând au murit și femeia celui dintâi a fost luată rând pe rând de frați căci niciunul nu a lăsat urmași cu ea. Dar mai apoi a muri și femeia. Să ne spui acum învățătorule a căruia dintre frați va fi femeia la înviere?”

157 Iisus le-a răspuns: „Voi rătăciți când spuneți asta. Când oamenii învie din morți nu se mai însoară și nu se mai mărită, ci ei sunt duhuri libere în ceruri.

158 Că morții nu învie în trup, ci în spirit”.

159 Și mulți se minunau de noua învățătură. Și peste tot s-a dus vestea despre înțelepciunea Lui Iisus și mulți se întrebau: „Oare a sosit Mesia lui Israel?”

160 Dar ucenicii vroiau să știe ei mai întâi și I-au spus: „Învățătorule, noi așteptăm venirea Mesiei Lui Israel. Și noi știm că Tu ești acela după câte spui și câte faci”.

161 Iisus le-a zis: „Să luați aminte că Eu sunt Fiul Omului”.

162 Și ei L-au rugat: „Să ne spui și nouă ce înseamnă aceasta”.

163 Atunci Iisus le-a răspuns: „Omu este un zeu mare care hălăduiește pe vârfurile cele înalte ale munților.

164 Și în vechime străbunii voștri îl adorau pe acest zeu pe înălțimi unde ei făceau focuri și se rugau Lui. Așa au făcut și patriarhii și Moise.

165 Și Zeul Omu nu este altul decât Tatăl ceresc că altarele Lui se află numai pe vârfurile cele înalte ale munților ca să fie cât mai

aproape de cer”.

166 Ucenicii I-au spus atunci: „Nu încape îndoială că dacă Tu ești Fiul Omului ești Fiul Tatălui, care știm că-L va trimite pe Mesia ca să ne izbăvească”.

167 Intr-o zi Iisus învăța poporul în sinagogă și le-a spus: „Eu arăt lumină lumii. Cel ce-Mi urmează Mie nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții veșnice.

168 Orice om care este luminat este lumină pentru întreaga lume.

169 Și când urmați un om luminat aveți lumină vieții”.

170 Intr-o zi Iisus se afla într-o sinagogă și oamenii L-au întrebat: „Ești Tu oare Fiul Domnului? Nouă să ne spui acum învățătorule”.

171 Iisus le-a răspuns: „Eu sunt Fiul Domnului în spirit nu în trup, că în trup sunt fiul tatălui care m-a zămislit cu mama Mea Maria”.

172 Și uneori când vorbea în templu, Iisus îi critica pe farisei și pe cărturari zicând:

173 *„Acești învățători sunt ca paznicii care au încuiat ușile la casa cunoașterii și au luat cheile, dar nici ei nu intră, nici nu lasă pe alții să intre acolo.* Judecați dacă este bine ce fac ei care se cred sfinții lui Israel”.

174 Și Iisus le-a spus fariseilor: *„Decât să vă deschideți ochii, ca să vedeți adevărul, preferați să scoateți ochii celui care vi-l arată.* Uitați-vă la voi cât de rătăciți sunteți”.

175 Mulți cărturari se opuneau învățăturilor pe care Iisus Le dădea norodului. Și au vrut să nu-L mai iubească poporul și au răspândit vorba că Iisus nu era iudeu întru-totul ci că-L avea ca tată pe Pandera, nu pe Iosif. Și-l spuneau Ieșua ben Pandera (Iisus fiul lui Pandera).

176 Intr-Una din zile, Nicodim, un fruntaș al iudeilor, a trimis Lui Iisus vorbă că ar dori să-L vadă.

177 Iisus l-a chemat, și Nicodim l-a zis: „Învățătorule, multe se spun despre Tine și învățătura Ta.

178 Eu aștept împărăția Domnului, ca mulți alții, dar rogu-Te să-mi spui dacă ești Tu Mesia Cel așteptat de iudei, Izbăvitorul nostru?

179 Eu nu știu ce să mai cred. Am auzit și am văzut chiar eu însumi câte minuni faci, dar sunt îndoit de ce spun arhieriei și alți bătrâni de la templu, că învățătura Ta rătăcește poporul în loc să-l

ducă pe calea cea dreaptă".

180 Atunci Iisus i-a răspuns: „Nicodime, află că eu vreau să izbăvesc acest popor, dar nu m-am numit niciodată Mesia, ci sunt Fiul Omului, și am mari puteri de la Tatăl.

181 Sunt mulți dintre iudei care vor să facă din Mine un om cum și-au închipuit ei. Așa au făcut și cu vărul mea Ioan, cel care boteza în Iordan.

182 Ioan le-a zis răspicat că nu este Ilie, cel care trebuie să vină să netezească calea Lui Mesia, dar ei nu l-au crezut. Și Ioan a murit ucis de oamenii lui Irod Idumeul.

183 Eu, deși umblu de ceva timp cu ucenicii Mei, am văzut că ei tot n-au priceput învățătura Mea care predică înțelepciunea nu sfîntenia.

184 Iudeii nu pot ieși ușor din vina păcatului etern care li se predică de veacuri și veacuri. Și de aceea ei cred că sfîntenia este necesară pentru salvarea sufletului. Și multe altele cred ei în mod greșit.

185 De pildă fiecare ar vrea să fie nemuritor în trup, pe când eu propovăduiesc *nemurirea sufletului*".

186 Și a mai spus Nicodim: „Unii zic că ești Mesia, alții că nu ești, Tu le spui că nu ești Mesia, unii te cred, dar alții insistă că ești. Unii vor să te omoare, alții vor să moară pentru tine. Cum oare se vor termina toate astea?”

187 Atunci Iisus a răspuns: „Vreau să aduc o lumină de speranță acestui neam necredincios. Lupta mea pentru adevăr nu este terminată.

188 Acest neam se află într-o mare rătăcire care le-a adus multă suferință.

189 Să nu uităm sclavia din Egipt, risipirea celor zece triburi ale lui Israel de către asirieni, distrugerea templului lui Solomon și captivitatea babiloniană.

190 Multe alte dureri îi așteaptă în viitor dacă ei nu vor părăsi răutățile în care trăiesc.

191 Crezi tu oare Nicodime că Domnul degeaba a făcut ca neamul iudeu să sufere?”

192 Și de atunci Nicodim l-a devenit ucenic Lui Iisus, dar nu umbla cu cei doisprezece care erau Simon zis Petru cu fratele lui Andrei, Iacob al lui Zevedeu cu fratele lui Ioan, Filip, Bartolomeu,

Toma, Matei vameșul, Iacob al lui Alfeu, Levi zis Tadeu, Simon Canaaneanul și Iuda Iscarioteanul.

193 Intr-o zi, pe când Iisus se găsea în templu și vorbea mulțimii, unii admirau pietrele șlefuite și odoarele.

194 Și Iisus le-a zis: „Le vedeți voi pe toate acestea? Adevăr vă grăiesc că acest templu va fi dărâmat și se va risipi.

195 Că Domnul nu uită vărsarea de sânge făcută când templul acesta s-a dat în folosință pe timpul profetului Zaharia.

196 Și Zaharia le-a spus să nu se facă ucideri de animale la templu, dar ei nu au ascultat și au jertfit o sută de tauri, două sute de berbeci și patru sute de miei.

197 Și de-a pururea, oricine va mai construi ceva pe aceste locuri, va avea parte de sânge și de suferință. Că jertfă sângeroasă nu poate să fie temelie bună”.

198 Odată ucenicii vroiau să știe despre viețile lor de dinainte, că Iisus le spusese că sufletul nemuritor al omului trecea dintr-o viață în alta și locuia mereu în alt corp.

199 Și Iisus le-a spus: „În viitor din ce în ce mai mulți oameni își vor aminti viețile pe care le-au trăit înainte. Ei vor fi cei ale căror suflete se vor apropia de Tatăl ceresc.

200 Și voi dacă vă rugați la Tatăl și stați aproape de focul viu, veți primi această cunoaștere a vieților de dinainte”.

201 Mulți iudei vedeau vremurile tulburi pe care le trăiau și câtă nedreptate și răutate era în lume.

202 Intr-o zi câțiva L-au rugat: „Doamne, să ne vorbești despre sfârșitul lumii, că în vechime profeții noștri au spus că odată va veni sfârșitul timpului”.

203 Atunci Iisus le-a zis: „De demult părinții voștri au crezut în sfârșitul lumii, atunci când vor fi multe suferințe și pagube pentru întregul pământ.

204 Dar luați aminte că sfârșitul lumii este când mintea omului se curăță de relele pe care le gândește, că este vorba de lumea rea pe care au creat-o ei în mințile lor întunecate.

205 Și mulți citesc și puțini pricep scripturile.

206 Și așa cum spune profetul Daniel, la acele vremuri „mulți vor fi aleși și înălbiți și încercați prin foc și sfințiți” și de asta doar „cei înțelepți vor avea cunoașterea”.

207 Tot Daniel spune că trebuie să înceteze jertfa.

208 Că jertfa cu sânge nu e bună, zeii nu au nevoie de jertfe.

209 Oamenii, în loc să ucidă animalele de sacrificiu, mai bine să jertfească în focul sacru relele și întunericul din ei, și așa să se purifice.

210 Cât privește lumea, pe care o vedeți cu ochii, ea va avea odată un sfârșit ca toate cele lumești, dar este departe ceasul acela când se vor duce și pământul și soarele și stelele.

211 *Voi să căutați să știți despre sfârșitul lumii rele din voi nu de lumea pământească și cea a stelelor, că lumea din mințile voastre e cea care vă ține în rătăcire".*

212 Altă dată Iisus era doar cu ucenicii cei mai apropiați și ei L-au întrebat: „Ce se va întâmpla la acele vremuri de pe urmă?”

213 Iisus le-a răspuns: „*Când sufletele se vor trezi în oameni, la acele timpuri și trupurile le vor deveni cu adevărat vii și mințile lor se vor scutura din adormire.*

214 *Fără trezirea sufletului omul nu trăiește cu adevărat, că este aidoma ființelor ale căror vieți sunt ca fumul.*

215 Și părăsind trupul lor de țărână, oamenii treziți vor fi întocmai ca zeii. Asta înseamnă că se deschid cerurile și că oamenii intră într-o împărăție nouă.

216 *Și toate acestea se întâmplă când omul deschide cu chei potrivite cele șapte temple din el și găsește acolo dărnicie, plăcere, pace, iubire, încredere, dreptă judecată și trezire a sufletului.*

217 Și eu voi fi cu voi dacă veți bate la porțile acestor temple unde veți gusta din pomul vieții care este în raiul Domnului aflat în voi".

218 Și ucenicii L-au mai întrebat: „Cum oare vei fi cu noi Doamne în timpurile de pe urmă?”

219 Atunci Iisus le-a răspuns: „La acele vremuri Fiul Omului va coborî pe pământ cu multe suflete ale îngerilor luminii, că Eu voi fi în sufletele lor.

220 Și multe suflete din întuneric se vor întrupa și ele.

221 Și din cerul de purpură vor veni pe pământ mulți îngeri ca să fie lumină celor aflați în întuneric.

222 Și veți coborî și voi odată cu îngerii cei mari, că veți fi îngeri mari și veți avea trupuri, dar eu voi fi doar parte din sufletele voastre în care va fi lumina Mea.

223 *Și la timpul acela, ce va veni, oamenii vor învăța de la îngerii luminii ce este iubirea și vor învăța de la sufletele coborâte din*

*întuneric ce nu este iubirea.*

224 Și lumina sufletelor va fi așa de mare că se vor albi toate sufletele care au trăit vreodată pe pământ.

225 Dar va trece mult timp până se vor înfăptui toate acestea".

## **CAPITOLUL 7**

**Pandera vine la Ierusalim. Iisus îi alungă pe vânzătorii din templu. Vicleșugul celor de la templu. Cina cea de Taină. Pe Muntele Măslinilor. Trădarea lui Iuda și prinderea Lui Iisus. Lepădarea lui Petru. Iisus în fața sanhedrinului. Pilat și Irod Il judecă pe Iisus. Iisus este condamnat la răstignire.**

1 Primăvara, devreme, Pandera sosise la Ierusalim. Pe Iisus Il observa de departe fără să-I spună că venise.

2 Ba chiar de câteva ori Pandera a intrat în templu, îmbrăcat în haine evreiești, și-L asculta pe Iisus cum le vorbea oamenilor.

3 Și se gândea Pandera cu speranță: „Cu ajutorul Lui Dumnezeu, fiul meu îi va lumina pe acești oameni”.

4 Intr-o zi Iisus a intrat în templu și a văzut pe mulți care vindeau și cumpărau. Și le-a răsturnat mesele vânzătorilor și i-a dat afară din templu zicându-le: „Asta-i casă de rugăciune nu peșteră de tâlhari”.

5 Arhieriei și cărturarii au auzit cele întâmplare și de atunci căutau să-L piardă, dar se temeau de popor.

6 La acel timp erau arhieriei Anna și Caiafa.

7 Se apropia sărbătoarea Paștilor, a Azimelor, și arhieriei și cărturarii căutau să-L omoare pe Iisus.

8 Atunci s-au folosit de un vicleșug și l-au chemat pe Iuda Iscarioteanul, care era din numărul celor doisprezece care-L urmau pe Iisus.

9 Că-și ziceau ei: „Dacă acest Iuda ține punga cetii lui Iisus, atunci este iubitor de arginți”.

10 Iuda s-a dus la templu și a stat de vorbă cu arhieriei și cu leviții care păzeau la templu.

11 Lui Iuda i-au dat bani și s-au învoit ca el să-L dea în mâinile lor într-un loc unde să nu fie mulțime de oameni ca să-I ia apărarea.

12 Și când a venit ziua de Paști, Iisus le-a spus lui Petru și lui Ioan: „Mergeți în cetate și ne pregătiți Paștile ca să mâncăm.

13 Când veți intra în cetate să vă uitați la oamenii care trec. Și dacă veți vedea un om ducând un ulcior plin cu apă acesta este semnul cel mai bun.

14 Să vă luați după acel om și la casa în care el va intra să spuneți stăpânului acelei case că Eu vreau să vin cu ucenicii Mei să mâncăm Paștile într-o odaie pe care ne-o va pregăti el acolo”.

15 Petru și Ioan au făcut precum le spusese Iisus.

16 La ceasul potrivit Iisus a stat la masă cu apostolii Lui și le-a spus: „Am dorit foarte mult să mâncăm Paștile cu voi mai înainte ca Eu să pătimesc”.

17 Apoi Iisus a luat ulciorul cu apă, a mulțumit Domnului, a băut apă și le-a spus ucenicilor: „Luați-l și împărțiți apa vie între voi. De acum nu voi mai bea apa vieții cu voi până la venirea împărăției Domnului”.

18 Apoi Iisus a luat pâinea, a mulțumit Domnului și a frânt-o în bucăți zicând: „Luați și mâncați ca să vă întăriți trupurile.

19 Bând din apa vie și mâncând din azima care dă vigoare trupului este Legea cea Nouă pe care voi să o urmați întru pomenirea Mea”.

20 Așa ucenicii au aflat că Iisus nu va mai fi curând printre ei.

21 Și ei vroiau să știe cine va rămâne să conducă grupul lor.

22 Și Iisus le-a dat învățătură: „Să luați aminte că legea cea nouă este iubirea de oameni. Când omul are iubire de oameni poate să săvârșească orice lucru bun în viață, că Domnul prin oameni își arată bunătatea.

23 Cel mai mare dintre voi să fie asemenea celui mai mic. Dacă este căpetenie să fie asemenea celui ce slujește.

24 Chiar dacă Eu stau la masă cu voi sunt asemenea celui ce slujește.

25 Când Eu voi merge la Tatăl Meu vă voi rândui să veniți și voi acolo cu sufletele atunci când veți muri. Și în împărăția Mea nu se bea și nu se mâncă, că trupuri nu veți mai avea.

26 Și când veți sta în împărăția Mea vor veni odată și vremurile de pe urmă când veți judeca semințiile lui Israel. Dar mult timp va trece de la Tatăl Meu până atunci”.

27 În sinea lui Simon Petru se îndoia de cele spuse de Iisus și se

întreba: „Oare cine este Tatăl Său de ne vorbește așa?”

28 Iisus îl știa bine pe Petru că adesea își pierdea credința și i-a spus ca să-l întărească: „M-am rugat pentru tine ca să nu-ți piară credința cu care să-i întărești pe frații tăi”.

29 Atunci Petru a zis: „Doamne, cu Tine sunt gata să merg oriunde și-n temniță și la moarte”.

30 Și Iisus i-a spus: „Ți-o spun eu ție Petre că astăzi nu va cânta cocoșul până ce tu de trei ori te vei lepăda de Mine, cum că nu Mă cunoști”.

31 După ce au terminat cina, Iisus a ieșit din casă și urmat de ucenicii Săi, dintre care lipsea Iuda Iscarioteanul, a plecat către Muntele Măslinilor să aprindă focul sacru și acolo să se roage.

32 Când a ajuns le-a zis tuturor să se roage și ei.

33 Dar El s-a îndepărtat ca la o aruncătură de piatră și ingenușchind se ruga: „Părinte al Meu de voiești depărtează această suferință de la mine, dar chiar dacă-Mi va fi greu voia Ta să se facă!”

34 Și când s-a întors Iisus la ucenicii Săi i-a găsit adormiți în jurul focului, și acesta era un semn rău.

35 Atunci noaptea a venit o gloată de oameni, arhieriei, căpeteniile templului și bătrânii ca să-L prindă.

36 În fruntea lor se afla Iuda Iscarioteanul care, la lumina torțelor, L-a arătat pe Iisus celor cu care venise.

37 Iar El i-a zis: „Mă vinzi tu pe Mine Iudo?” Că știa ce făcuse Iuda Iscarioteanul.

38 Iar ucenicii văzând ce avea să se întâmple au scos săbiile.

39 Petru cu sabia lui l-a lovit pe o slugă a arhierelui și i-a tăiat urechea dreaptă.

40 Dar Iisus i-a oprit pe ucenici să lupte și a luat urechea rănitului, i-a pus-o la loc și l-a vindecat.

41 Iisus era mâhnit de cei care veniseră să-L prindă și le-a zis: „Ca la un tâlhar ați ieșit cu săbii și ciomege. Când eram în templu și învățam norodul nu v-ați întins mâinile asupra-Mi, că vă era frică de popor. Iată că a sosit ceasul când arătați că sunteți sub stăpânirea negurei!”

42 Și iudeii L-au prins pe Iisus și L-au dus la casa arhierelui.

43 De departe Petru îi urma.

44 Noaptea, cei care-L aduseseră pe Iisus, au aprins focul în mijlocul curții și Petru a venit să se încălzească și el.

45 Pe Iisus Il țineau deoparte în frig.

46 O slujnică l-a recunoscut pe Petru ca unul dintre cei ce stăteau la foc și le-a zis: „Și acesta era cu el!” Atunci Petru sa lepădat zicând: „Femeie, nu-l cunosc!” Dar un alt om din mulțime i-a zis: „Și tu ești dintre ei!” Petru iar a tăgăduit zicând: „Omule, nu sunt!” Mai târziu un altul, uitându-se atent la Petru, le-a zis celorlalți: „Negreșit și acesta a fost cu el, că e galileean după grai”. Dar și a treia oară Petru nu a recunoscut zicând: „Omule, nu știu ce spui!”

47 Și atunci a cântat cocoșul, Iisus a privit spre Petru care și-a adus aminte de cuvintele Domnului care-i spusese: „Ți-o spun eu ție Petre că astăzi nu va cânta cocoșul până ce tu de trei ori te vei lepăda de Mine, cum că nu Mă cunoști”.

48 Și ieșind afară din curte Petru a plâns cu amar.

49 Când s-a făcut de ziuă au venit la sanhedrin bătrânii poporului care erau arhieriei și cărturari și L-au adus acolo pe Iisus.

50 Și ei i-au zis: „Spune-ne nouă dacă ești tu Mesia?”.

51 Iisus le-a răspuns: „Ce vă voi spune oricum nu veți crede. Dacă vă voi întreba ceva nu-Mi veți răspunde și nici nu Mă veți elibera.

52 De acum Fiul Omului va ședea în putere de-a dreapta Tatălui”.

53 Cei prezenți, nu au înțeles vorbele Lui Iisus, care însemnau că cel care spune adevărul dobândește puterea Domnului.

54 „Ești tu Fiul Domnului nostru?” au întrebat ei.

55 Iisus le-a răspuns: „Nu eu spun asta, ci voi!”

56 Și adunarea din sanhedrin L-a condamnat zicându-l: „Ce trebuință mai avem de altă mărturie? Că noi înșine din gura lui am auzit blasfemie!”

57 Și arhieriei L-au dus în fața guvernatorului roman Ponțiu Pilat și L-au pârât zicându-i: „Acest om ne răzvrătește neamul împiedicându-l să dea dajdie cezarului și zicând că el este Mesia Împărat”.

58 Atunci Pilat L-a întrebat pe Iisus: „Ești tu împăratul iudeilor? Iată iudeii, neamul tău, și arhieriei mi te-au adus să te judec. Spune-mi ce rău ai făcut?”

59 El i-a răspuns: „Este adevărat că Eu sunt Împăratul Iudeilor. Dar împărăția Mea nu este din lumea aceasta și nu amenință nicio altă împărăție.

60 Nu am slujitori ca să lupte pentru mine. Nimic rău nu am

făcut.

61 Am mărturisit pentru adevăr că împărăția Mea este în suflet”.

62 Pilat era cunoscător într-ale filosofiei și I-a zis: „Știm noi oare ce este adevărul omule?”

63 Atunci Pilat a ieșit afară la iudei și a zis către arhieriei și către mulțime: „L-am judecat și nu găsesc nicio vină în omul acesta”.

64 Dar ei stăruiau că Iisus întârâta poporul și era galileean din Nazaret.

65 Și Pilat i-a trimis la Irod Antipa, care era tetrarhul Galileii și se întâmplase să fie și el atunci la Ierusalim.

66 Irod Antipa s-a bucurat când L-a văzut pe Iisus și nădăjduia să vadă vreo minune săvârșită de El, din cele ce auzise că face.

67 Și I-a pus multe întrebări, dar Iisus nu i-a răspuns nimic.

68 Arhieriei și cărturarii Îl tot învinuiau, dar Irod Antipa nu L-a găsit vinovat și ei au mers cu El înapoi la Pilat.

69 Când Pilat i-a văzut din nou, le-a zis: „De ce ați mai venit? Pe omul acesta l-am cercetat deja în fața voastră și n-am găsit nicio vină din cele pe care voi le aduceți împotriva-i.

70 Și văd că nici Irod nu l-a găsit vinovat de vreme ce ați venit iar la mine.

71 Omul acesta n-a făcut nimic vrednic de moarte. Îl voi condamna la biciuire, dar apoi îl voi elibera”.

72 Pilat tot mai credea că arhieriei și cărturarii nu și-au pierdut pe de-a-ntregul simțul dreptății.

73 Și era atunci obiceiul ca de praznicul iudeilor guvernatorul roman să elibereze un înțemnițat, pe care-l vroiau ei.

74 Și Pilat știa că cel mai rău dintre înțemnițați era un om numit Baraba. Atunci Pilat i-a întrebat: „Pe care vreți să vi-l eliberez: pe Baraba sau pe Iisus?”

75 Atunci mulțimea, care știa că Baraba era un criminal și un răscolnic, a cerut sfat de la arhieriei și bătrâni.

76 Pe când Pilat ședea în scaunul de judecată, femeia lui a trimis pe cineva la el să-i spună: „Nimic rău să nu-l faci Dreptului Acestuia, că am aflat despre El.

77 Este un om venit din ținuturile tracilor, dar mama Lui este de aici, și El a fost născut în Iudeea.

78 Iudeii vor să-L omoare că El le aduce o învățătură nouă care să le lumineze mințile”.

79 Când Pilat a ieșit și a întrebat mulțimea pe cine să elibereze, ei au strigat să-l elibereze pe Baraba.

80 Dar Pilat vroia neapărat să-L scape pe Iisus pe care mulțimea îi cerea să-L răstignească. Și i-a întrebat a treia oară: „Dar ce rău a făcut omul acesta? Eu nu am găsit în el nicio vină vrednică de moarte”.

81 Mulțimea întăritată striga și mai tare: „Să fie răstignit! Să fie răstignit!”

82 Pilat le-a zis: „De ce nu-l răstigniți voi, că eu nicio vină nu găsesc în el”.

83 Iudeii i-au răspuns: „Noi avem o Lege, și după Legea noastră el trebuie să moară pentru că s-a făcut pe sine fiu al Domnului.

84 Dar nouă nu ne este îngăduit să omorăm pe nimeni că suntem sub stăpânirea romană”.

85 Și Pilat a intrat din nou în pretoriu, și-a amintit de vorbele trimise de nevasta lui. Și L-a întrebat pe Iisus: „De unde ești tu omule?”

86 Dar Iisus nu i-a răspuns.

87 Atunci Pilat I-a zis: „Mie nu-mi vorbești? Nu știi că am putere să te eliberez sau să te răstignesc?”

88 Și Iisus i-a răspuns: „N-ai avea nicio putere asupra-Mi dacă nu ți-ar fi fost dat de sus din cer.

89 Dacă mă condamni n-ai nicio vină. Păcatul mare este al celor care M-au dat în mâna ta”.

90 Când Pilat a auzit acele cuvinte vroia să-L elibereze pe Iisus chiar atunci.

91 Dar iudeii l-au prins la strâmtoare și iau zis: „Dacă-i dai drumul nu ești de partea cezarului. Știi bine că oricine se face pe sine împărat este împotriva cezarului”.

92 Și Pilat s-a temut de uneltirile iudeilor și a vrut să scape de orice vină.

93 A ieșit afară din pretoriu și L-a adus acolo și pe Iisus.

94 A șezut pe scaunul de judecată și le-a zis iudeilor: „Iată pe împăratul vostru care vrea să vă aducă lumină în suflete!”

95 Atunci ei au strigat: „Ia-l, ia-l, răstignește-l!”

96 Pilat le-a zis: „Cum asta? Pe împăratul vostru să-l răstignesc?”

97 Arhiereii au răspuns: „Noi nu avem împărat decât pe cezarul!”

98 Și Pilat luând apă și-a spălat mâinile în fața mulțimii zicând:

„Nevinovat sunt eu de sângele acestui om drept. De acum pe voi vă privește ce faceți cu el!”

99 Iar iudeii răspunzându-i au zis: „Nu ne temem că facem o faptă rea. Sângele lui să cadă asupra noastră și a copiilor noștri dacă greșim!”

100 „Să fie precum ziceți” a spus Pilat și le-a eliberat pe Baraba.

101 Apoi Pilat a mers în pretoriu și a chemat sutașul și câțiva soldați romani și le-a spus în taină:

102 „Purtați-vă mai blând cu omul ăsta, că nu vreau să moară. Nu-i puneți crucea suferinței în spinare. Nimeni să nu afle vreodată ce v-am spus eu acum”.

103 Apoi sutașul a pus soldații să-L străjuiască pe Iisus și L-au dus la cohortă.

104 Și așteptau ordine de la Pilat când să pornească ca să-i răstignească pe osândiți.

105 Soldații au pregătit crucile și Pilat a pus să se scrie pe crucea Lui Iisus cu litere grecești, latinești și evreiești: Acesta este împăratul iudeilor.

106 Și Pilat a vorbit cu Pandera, despre care știa că era tatăl Lui Iisus, și ia spus planul lui.

107 Și era împăcat în cuget că n-o să încalce vorbele drepte pe care i le trimisese femeia lui despre Iisus ca să nu-i facă niciun rău.

108 Apoi sutașul cu ostașii romani iau luat pe osândiți să-i ducă să-i răstignească. Și mulțimea venea după ei.

109 Domnul Dumnezeu privea din cerul Lui de purpură la zbaterile oamenilor pe pământ și vedea sufletele luminii și pe cele ale întunericului trimise în trupuri de oameni ca să înfăptuiască planul Lui de mântuire.

## **CAPITOLUL 8**

**Calvarul răstignirii. Însmormântarea Lui Iisus. Iisus se arată femeilor și ucenicilor. Plecarea Lui Iisus din Iudeea.**

1 Era vinerea Sabatului și mulțimea a pornit cu Iisus și cu doi făcători de rele spre Dealul Căpățânii.

2 Și de departe Pandera îi urma.

3 Mulți dintre iudei au citit cele scrise de Ponțiu Pilat pe crucea Lui Iisus.

4 Arhieriei au mers la Pilat și i-au zis: „Nu scrie că este Împăratul Iudeilor, ci că el a zis: Eu sunt Împăratul Iudeilor”.

5 Iar Pilat le-a răspuns: „Ce-am scris, am scris! Că doar voi ați spus că oricine se face pe sine împărat este împotriva cezarului și că nu aveți împărat decât pe cezarul.

6 Omul ăsta trebuie să fie numit Împăratul Iudeilor. Dacă nu este atunci de ce l-ați luat să fie răstignit? Ca să nu mai fie o amenințare pentru cezarul de la Roma, nu? Iar dacă nu este Împăratul Iudeilor, nu are nimeni de ce să se teamă și atunci ar trebui eliberat”.

7 Și arhieriei n-au mai știut ce să răspundă.

8 Dar ostașii romani nu l-au pus Lui Iisus crucea răstignirii în spinare ca să și-o ducă singur ca și ceilalți osândiți.

9 Și au luat pe un oarecare Simon Cireneul, un om zdravăn, și l-au forțat să ducă el crucea în urma Lui Iisus.

10 Femeile din Galileea care veneau cu gloata îl plâneau și se văicăreau că-L duc la moarte.

11 Și când au ajuns pe Dealul Căpățânii i-au răstignit acolo pe condamnați.

12 l-au legat pe cruci cu funii groase de mâini și de picioare.

13 Pe Iisus l-au pus între cei doi făcători de rele și l-au pus pe cap o coroană de spini.

14 Și pe crucea Lui era scris cu litere grecești, latinești și evreiești: Acesta este împăratul iudeilor.

15 Dar Iisus le cunoștea rătăcire din suflete și i-a iertat pentru faptele lor zicând: „Tată ceresc, iartă-le iudeilor, că ei nu știu ce fac!”

16 Și mulți își băteau joc de El și le ziceau altora: „Dacă el este Mesia, alesul Domnului, și dacă i-a mântuit pe alții, atunci să se mântuie acum și pe sine însuși. Vrem să vedem minunea asta”.

17 Coroana de spini îl înțepa, sângele îi intra în ochi și cu greu putea să mai vadă.

18 Și Iisus și-a pierdut încrederea în Domnul și a strigat în aramaică: Aba, aba, lama sabahtani? (Tată, tată, de ce M-ai părăsit?) ”.

19 Lângă crucea Lui Iisus stăteau mama Sa și sora mamei Sale, Maria a lui Cleopa și Maria Magdalena.

20 Și așa S-a chinuit Iisus până când s-a lăsat înserarea când a

strigat: „Tată ceresc, în mâinile Tale Îmi pun duhul!”

21 Apoi a cerut apă: „Mi-e sete”.

22 Atunci sutașul a luat o ramură de isop, a prins de ea un burete muiat în oțet și l-a dus la gură, că pregătise totul dinainte.

23 Când Iisus a mirosit oțetul și-a plecat capul în jos și nu a mai mișcat.

24 Și iudeii au crezut că a murit.

25 Fiind vinerea Sabatului, iudeii nu vroiau să lase trupurile pe cruci sâmbăta.

26 Și s-au grăbit și au mers la Pilat să-l roage să le zdrobescă picioarele la cei răstigniți ca să moară mai repede și să-i ia de acolo. Și Pilat a încuviințat.

27 Apoi ostașii sutașului au zdrobit picioarele celor doi condamnați răstigniți cu Iisus.

28 Când au ajuns la Iisus sutașul a vrut să arate mulțimii că Iisus murise și a zis celor mai de aproape: „Dacă n-a murit atunci o să simtă sulița”.

29 Și l-a atins pe Iisus la coaste. Și s-a văzut că nu mai mișcă și sutașul roman a zis: „A murit! Ce rost are să-i mai zdrobim oasele?”

30 Se făcuse întuneric de-a binelea și ostașii le-au spus oamenilor să plece că răstignirea se terminase.

31 Și sutașul s-a dus la Pilat să-i spună cele întâmplate.

32 Dar câteva femei din Galileea, rămăseseră la priveghi.

33 Soldații s-au pregătit să ia cu ei trupurile zdrobite ale celor răstigniți și să le îngroape undeva.

34 Dar de Iisus nu s-au atins așa cum le spusese sutașul să facă.

35 Iosif din Arimateea, om bun și drept, mersese la Pilat și ceruse trupul Lui Iisus ca să-L înmormânteze.

36 Și adusese cu el o targă din lemn și doi oameni ca să-L ia pe mort.

37 Iar Pilat s-a speriat și a crezut că Iisus murise. A chemat sutașul care asistase la răstignirea Lui Iisus, și l-a întrebat în taină dacă a murit.

38 Sutașul i-a spus: „Am făcut precum ne-ai spus”.

39 Atunci Pilat i-a spus în taină totul lui Iosif din Arimateea și i-a poruncit să aibă grijă de Iisus.

40 Și l-a trimis pe Iosif cu oamenii lui, cu sutașul și câțiva ostași cu torțele aprinse, pe Dealul Căpățânii.

41 Când ei au ajuns acolo mulțimea plecase și mai erau doar câteva femei care stăteau mai departe și soldații care-L vegheau pe Iisus.

42 Și era acolo și Pandera.

43 Apoi sutașul și soldații romani au plecat și ei.

44 Iosif din Arimateea împreună cu Pandera L-au dezlegat pe Iisus de pe cruce și L-au coborât cu grijă.

45 Iosif din Arimateea și Pandera L-au pus pe Iisus pe targă și a fost purtat așa de oamenii lui Iosif.

46 Câteva femei din Galileea îi urmau.

47 Și așa au ajuns la o casă pe care o aranjase Iosif.

48 Și oamenii lui stăteau afară și pe femei nu le-au lăsat să intre.

49 Iisus își revenise. Apoi S-a spălat, iar Iosif și Pandera I-au îngrijit rănilor.

50 Apoi au pregătit un giulgiu și L-au înfășurat pe Iisus în el, ca și cum era mort.

51 Iosif din Arimateea și Pandera L-au luat pe Iisus pe targă și au plecat cu El la mormântul pregătit de Iosif.

52 Că nu vroiau ca oamenii lui Iosif să știe că Iisus era viu.

53 Și de departe erau urmați de Maria a lui Cleopa, de Maria Magdalena și de Salomeea.

54 Maria, mama Lui Iisus, plecase că nu mai putuse sta în picioare de durere.

55 Pe Iisus L-au lăsat în mormânt și au pus o piatră mare la intrarea, apoi au plecat.

56 Femeile care veniseră cu ei s-au dus să pregătească miresme și miruri ca să-l ungă corpul așa cum era obiceiul la iudei.

57 Dar era ziua de Sabat când nu se lucra.

58 Și ele au așteptat pentru a doua zi, duminică, ca să meargă la mormânt.

59 Apoi Pandera s-a întors singur la mormânt, a dat piatra la o parte și a aprins un opaiț.

60 Când a intrat înăuntru L-a văzut pe Iisus că stătea încă întins pe piatră.

61 Apoi Iisus S-a ridicat, a pus giulgiurile pe locul unde stătuse întins și amândoi s-au îmbrăcat în alb.

62 Și s-au rugat strămoșului Zamolxe.

63 Apoi după un timp au ieșit, au pus la loc piatra pe mormânt și

au plecat împreună.

64 Sâmbăta devreme s-au adunat la Pilat arhiereii și fariseii, și i-au zis: „Ne-am adus aminte că amăgitorul acela a spus, încă de pe când era în viață, că după trei zile se va scula.

65 Te rugăm poruncește ca mormântul să fie ținut în pază ca nu cumva, venind ucenicii lui, să-l fure și să spună poporului că s-a sculat din morți”.

66 Și guvernatorul le-a zis: „Vă dau soldați de strajă. Mergeți cu ei la mormânt și păziți-l cum știți”.

67 Iar ei, ducându-se, au pecetluit piatra și au întărit cu strajă paza mormântului.

68 Duminică devreme, când nu se crăpase încă de ziuă, Maria Magdalena, Maria a lui Cleopa și Salomeea au venit la mormântul Lui Iisus aducând miresmele pe care le pregătiseră.

69 Și iau rugat pe străjeri să le dea piatra la o parte de pe mormânt.

70 Când au intrat înăuntru au aprins lumânări, dar nu au mai găsit trupul Lui Iisus acolo unde știau că era pus.

71 Femeile s-au înspăimântat și au plecat degrabă să spună ucenicilor ce văzuseră.

72 Dar pe când mergeau ele să-i vestească, iată că au văzut doi oameni îmbrăcați în alb, și unul dintre ei era Iisus.

73 Ele i-au cuprins picioarele și I s-au închinat.

74 Iisus le-a zis: „Nu vă temeți! Bucurați-vă! Nu căutați un om viu printre morți. Aduceți-vă aminte cum v-am vorbit, pe când eram încă în Galileea, zicând că Fiul Omului trebuie să fie dat în mâinile oamenilor păcătoși și să fie răstignit, dar El nu va muri.

75 Duceți-vă și-i vestiți pe ucenici să meargă în Galileea că eu vin acolo și ei Mă vor vedea”.

76 Femeile au mers și au spus apostolilor și altora, ce ele văzuseră și auziseră, dar nimeni n-a crezut.

77 Atunci Petru a alergat la mormânt. Străjerii deja plecaseră să anunțe pe arhierei despre toate cele întâmplate.

78 Și Petru privind înăuntru n-a văzut decât giulgiurile. Atunci a crezut că Iisus nu murise.

79 Când arhiereii au aflat de la străjeri că Iisus nu mai era în mormânt s-au adunat împreună cu bătrânii și au ținut sfat.

80 Le-au dat ostașilor romani arginți din belșug zicându-le: „Voi

să spuneți așa: „Ucenicii lui au venit noaptea și l-au furat în timp ce noi dormeam „De se va auzi aceasta la guvernator să nu aveți grijă că noi îl vom îndupleca să nu vă pedepsească”.

81 Iar ei, luând arginții, au făcut așa cum au fost învățați răspândind printre iudei cuvintele acestea. Dar guvernatorul Pilat știa tot adevărul.

82 Și iată că-n aceeași zi doi dintre apostoli, Cleopa și Luca, plecaseră spre Galileea.

83 Și în timp ce vorbeau pe drum despre toate cele întâmplate și se tot întrebau între ei, Iisus Însuși apropiindu-Se, cu tatăl Său Pandera, mergea împreună cu ei. Dar ei nu L-au recunoscut că El Își schimbase cumva chipul.

84 Și Iisus le-a zis: „Despre ce vorbiți mergând?”

85 Și Cleopa i-a zis: „Oare nu știi străine ce s-a întâmplat în Ierusalim zilele acestea?”

86 El le-a zis: „Spuneți-Mi”.

87 Iar ei l-au povestit: „Cele despre Iisus Nazarineanul, un profet puternic în faptă și-n cuvânt înaintea Domnului.

88 Nu ai aflat cum L-au osândit la moarte arhieriei și mai-marii noștri și L-au răstignit?

89 Noi ucenicii Lui nădărduiam că El este Cel ce avea să izbăvească pe Israel.

90 Niște femei de-ale noastre, ducându-se astăzi de dimineață la mormânt și neaflându-l acolo trupul mort, au venit la noi zicând că pe drum la întoarcere au văzut doi îngeri, unul semăna cu Iisus care le-a spus că era viu.

91 Iar unii dintre noi s-au dus la mormânt și au găsit așa cum și femeile spusese, dar pe El nu L-au văzut”.

92 Și El le-a zis: „Sunteți zăbavnici să credeți în spusele profeților. Nu trebuia oare ca Mesia să pătimească și să învie?”

93 Atunci Cleopa a scos o pâine și i-a invitat să mănânce: „Mâncați cu noi oameni buni”.

94 După ce Iisus a spus binecuvântări a frânt pâinea și le-a dat tuturor să mănânce. Atunci Cleopa și Luca L-au recunoscut.

95 Și Luca a zis: „Domnul nostru, ești viu”.

96 Atunci Iisus le-a dat poruncă: „Mergeți la ucenici în Galileea și le spuneți că voi veni la muntele știut”.

97 Cleopa și Luca s-au dus degrabă la ucenici, i-au strâns în locul

știut și le-au spus că L-au văzut pe Iisus, dar ei nu i-au crezut.

98 Atunci Iisus a venit în mijlocul lor și i-a dojenit pentru necredința și împietrirea inimii lor, că nu i-au crezut pe cei ce-L văzuseră viu.

99 Și le-a spus: „Mergeți și învățați toate neamurile să păzească toate câte v-am poruncit Eu vouă.

100 Botezați-i pe oameni cu apă vie, cu foc și cu Duhul Înțelepciunii, că Eu voi fi cu voi în duh cât va fi lumea lume.

101 Fiți înțelepți ca șerpii și blânzi ca porumbeii și atunci Duhul Tatălui va grăi întru voi.

102 În orice faceți întru pomenirea Mea, când Mă veți mărturisi în fața oamenilor, să nu vă temeți de cei ce ucid trupul, că sufletul nu pot să-l ucidă”.

103 Apoi Iisus s-a despărțit de ucenici și a vorbit cu tatăl Său Pandera să meargă să o aducă pe mama Sa Maria și să o ia cu ei.

104 Când Maria a venit au plecat toți trei către mare de unde ei vroiau să se imbarce.

105 Pe drum Iisus l-a întrebat pe tatăl Său: „Ce crezi tată? Ce vor face iudeii cu învățătura pe care Eu le-am dat-o? Ei n-au înțeles-o de vreme ce M-au condamnat la moarte”.

106 Și Pandera l-a răspuns: „Și eu cred la fel ca tine fiule. Marii cărturari din poporul maicii Tale Te-au respins și au rămas cu sufletele în întuneric. Dar vor încerca să justifice cele rele făcute de ei și nu știm ce va ieși. Cei câțiva iudei care au priceput învățătura Ta o vor propovădui, dar nu prea au cui”.

107 Și Iisus cu tatăl Său și cu mama Sa au trecut prin orașul Sidon în Fenicia, apoi prin marele oraș Efes, unde au văzut templul zeiței Artemis, și mai apoi prin orașul Atena.

108 Pe drum tot vorbeau și se sfătuiau până când au ajuns în Dacia.

109 Și Domnul Dumnezeu din cerul Lui de purpură Îl privea pe fiul Său Iisus.

## **CAPITOLUL 9**

**Iisus în Dacia. Revenirea Lui Iisus în Iudeea și întâlnirea cu Pavel. Iisus Mare Preot și rege drept. Împlinirea profețiilor.**

1 Când au trecut apa Istrului și au intrat în Dacia, Pandera, Maria și Iisus au mers direct la Sarmisegetuza.

2 Lilia, soața Lui Iisus, rudele și toți de acolo i-au primit cu mare bucurie.

3 După câteva zile preoții și preotesele vroiau să afle ce a făcut Iisus în Iudeea.

4 Și s-au strâns în jurul unui foc și Iisus le-a povestit: „Neamul iudeilor este îndărătnic.

5 Ei nu au vroit să deschidă ochii ca să vadă adevărul, dar au vrut să scoată ochii celui care li-l arăta.

6 Mă condamnaseră la moarte, dar guvernatorul roman a făcut în așa fel că să scap cu viață”.

7 Și Iisus le-a spus toate câte I s-au întâmplat.

8 Marele Preot Antim a afla și el de revenirea Lui Iisus acasă și L-a chemat să-L vadă. Iisus i-a spus de-a fir a păr cele petrecute în Iudeea.

9 Și Marele Preot I-a zis: „Eu cred așa: Cu timpul cuvintele de înțelepciune date neamului mamei Tale vor fi răstălmăcite și vor folosi și la luminarea minților, dar și la robie.

10 Dar în poporul nostru învățăturile Tale vor rămâne de-a pururi vii până când se vor trezi la lumină și alte neamuri.

11 Va veni un timp când toate rătăcirile sufletelor vor fi risipite ca fumul.

12 Și la acea vreme iudeii înșiși vor gusta din apa vie pe care Tu le-ai dat-o, dar pe care ei au respins-o deocamdată. Dar va dura veacuri și veacuri”.

13 Pandera, Maria, Iisus și Lilia locuiau acolo unde stătuse în vechime Zamolxe cu părinții Lui, Crăciun și Vetra.

14 Grădina maicii Lui Zamolxe era acolo și Maria o îngrijea și știa că grădina se numea Grădina Maicii Domnului.

15 Iisus Și-a reluat preocupările inimii. Ca preot al Zeului Zamolxe, călătorea prin toată Dacia și prin ținuturile altor traci de o parte și de alta a fluviului Istru, și prin munți și pe pământuri neumblate.

16 Așa a cunoscut mulți sihaștri care trăiau retrași în munți, prin peșteri și în locuri singurate, în post și rugăciune.

17 Și ei foloseau *Rugăciunea Minții în Inimă* învățată de pe timpul

Zeului Zamolxe: *Doamne Dumnezeu! Adu-mi soarele Tău în inimă.*

18 Așa au trecut patru ani.

19 Din când în când Iisus afla vești din Iudeea.

20 Acolo învățăturile Lui erau date uitării. Puțini mai rămăseseră cei care să le urmeze și să le răspândească printre iudei.

21 Arhiereii îi prigoneau pe ucenici pe oriunde se aflau.

22 Și-și zicea Iisus: „Lucrurile nu merg bine în poporul iudeilor. Trebuie să mă sfătuiesc cu Marele Preot despre asta”.

23 Apoi Iisus a mers să vorbească cu Marele Preot Antim căruia i-a spus: „Mărite Preot, cunoști foarte bine cele întâmplate când am fost în Iudeea, unde am stat un timp ca să luminez neamul mamei Mele Maria.

24 Urmăresc atent ce se mai întâmplă acolo. Învățăturile Mele sunt date uitării, iar cei care le mai propovăduiesc sunt prigonți.

25 Cel mai rău este că cele spuse de Mine sunt răstălmăcite.

26 Ce să fac? Cum aș putea să îndrept lucrurile?

27 Mă gândesc la profețiile primite de la arhanghelul Gavriil, de mama Mea Maria, de Elisabeta și de Iosif, precum că Eu sunt Mesia poporului iudeilor”.

28 Atunci Marele Preot Antim a spus: „Profețiile primite sunt adevărate. Dovada este că până acum s-a mers în direcția acelor profeții.

29 Și aș vrea să Te întreb: Crezi tu oare că ești Mesia poporului lui Israel?”

30 Și Iisus a răspuns: „Mult timp am crezut aceasta. Dar acum Mă îndoiesc, mai ales că nu sunt deloc semne că poporul lui Israel este salvat în urma misiunii Mele printre ei.

31 Intenția Mea mărturisită lor a fost să salvez pe toți oamenii lumii, pornind de la salvarea iudeilor. Și văd că aceasta nu se întâmplă deocamdată.

32 Și Mă întreb de ce Domnul Dumnezeu a făcut să fie așa cum a ieșit?”.

33 Marele Preot i-a spus: Noi nu cunoaștem cu limpezime căile Domnului. Și îngeri de am fi, coborâți pe pământ, tot nu le-am ști pe de-a-ntregul.

34 Nu trebuie să uităm că este nevoie de timp pentru împlinirea lor.

35 Și eu zic așa: Cel mai bine este să faci ceva ca să îndrepti

lucrurile. Ar trebui să mergi în Iudeea".

36 Și Iisus a zis: „Așa voi face.

37 Va fi ultima Mea încercare de salvare a poporul mamei Mele Maria”.

38 Și Marele Preot I-a urât: „Să fie cu spor. Mergi sănătos și să te întorci cu bine”.

39 Iisus s-a pregătit de plecare în Iudeea și înainte de a porni la drum mama Sa Maria L-a binecuvântat.

40 Și Iisus a luat cu Sine doi rumâni care slujiseră în armata romană și care vorbeau bine atât limba latină cât și limba greacă.

41 Când pregătirile au fost gata, Iisus și însoțitorii Lui au trecut Dunărea în Tracia.

42 După o scurtă ședere la rudele tatălui Său Pandera, în Munții Haemus, Iisus a plecat spre Grecia continentală.

43 Apoi s-a imbarcat pe un vas comercial și a ajuns în Fenicia de unde a mers direct în Iudeea.

44 Când Iisus a ajuns la Ierusalim, a aflat multe despre prigoana arhierilor împotriva celor care-l urmau învățatura.

45 Și a auzit că cel mai rău dintre asupritori era un om numit Saul din Tars, rabin și fariseu de loc din Cilicia.

46 Și I sa spus că Saul tocmai primise de la arhierii scrisori către sinagogile din Damasc ca, dacă va afla acolo pe vreunii, atât bărbați cât și femei, că merg pe Calea Lui Iisus, să-i aducă legați la Ierusalim.

47 Atunci Iisus a pornit și El pe drumul Damascului. Era către amiază și soarele dogorea puternic și Iisus cu însoțitorii Lui, cu care venise din Dacia, se apropiau de Damasc. Și mergeau în urma lui Saul.

48 Saul era istovit, îi era foame și a stat pe o piatră ca să se odihnească.

49 Și Iisus s-a apropiat de Saul. Când Saul a ridicat capul, să vadă cine este lângă el, a deschis ochii.

50 Și atunci l-a izbit lumina soarelui puternic direct în ochi, i s-au înmuiat picioarele și a căzut la pământ.

51 Și Iisus i-a zis: „Saule, Saule, de ce Mă prigonești?”

52 Iar Saul a răspuns: „Cine ești tu?”

53 Iisus i-a mai zis: „Eu sunt Iisus, Cel pe care tu Îl prigonești. Urându-Mă pe Mine este ca și cum îți izbești piciorul în țepușă”.

54 Saul tremura și era înspăimântat că știa că Iisus murise. Și a spus: „Doamne, ce voiești Tu ca eu să fac?”

55 Iisus i-a zis: „Ridică-te, intră în cetate și ți se va spune ce trebuie să faci”.

56 Și Saul s-a ridicat de la pământ, dar, deși avea ochii deschiși, nu vedea nimic fiind orbit de soare.

57 Însoțitorii Lui Iisus l-au luat pe Saul de mână și l-au dus la Damasc în casa unui ucenic numit Iuda care locuia pe Ulița Dreaptă.

58 Acolo Saul a zăcut bolnav și fără vedere trei zile. Și n-a mâncat, nici n-a băut.

59 Și fiind în Damasc, Iisus, împreună cu însoțitorii Lui, au cunoscut câțiva dintre ucenicii de acolo.

60 Era printre ei unul cu numele Anania care-L știa pe Iisus din Galileea și căruia i-a poruncit să nu spună la nimeni că-L văzuse.

61 Și Iisus l-a binecuvântat pe Anania și i-a dat puterea Duhului Tămăduirii.

62 Și i-a zis lui Anania: „Mergi pe ulița care se cheamă Ulița Dreaptă și caută în casa lui Iuda pe un om din Tars, cu numele Saul”.

63 Și a răspuns Anania: „Doamne, despre bărbatul acesta de la mulți am auzit câte rele le-a făcut el ucenicilor Tăi în Ierusalim. Și aici are putere de la arhierei să-i lege pe toți cei ce cheamă numele Tău”.

64 Iisus i-a zis: „Du-te la el și vindecă-l și botează-l, pentru că l-am ales ca numele să Mi-l poarte înaintea neamurilor și a copiilor lui Israel, că omul acesta vorbește bine câteva limbi”.

65 Și Anania a făcut precum îi spusese Iisus. Și și-a pus mâinile peste Saul, și el și-a recăpătat vederea. Apoi Anania l-a botezat pe Saul în numele Domnului Iisus.

66 De atunci Saul a început să propovăduiască iudeilor pe oriunde umbla.

67 După întâlnirea lui Saul, zis și Pavel, pe drumul Damascului, Iisus s-a reîntors în Dacia.

68 Și a discutat îndelung cu Marele Preot Antim cele petrecute în timpul șederii Lui în Iudeea.

69 Intr-una din zile Marele Preot Antim, care era tare bătrân, l-a spus: „Ne-am gândit la profețiile care s-au făcut despre Tine.

70 Dacă nu ai fost Mare Preot la iudei, atunci vei fi la noi. Și dacă nu ai fost rege la ei, vei fi rege la noi.

71 Că știm că Duhul Lui Zamolxe s-a pogorât în Tine".

72 Și preotul Antim a pregătit totul pentru ca să transmită Marea Preoție Lui Iisus. Și au adus coiful de aur al Lui Zamolxe, cel primit de la regele persan Darius și purtat de toți regii care au domnit la Sarmisegetuza de la Zamolxe încoace.

73 Un sobor de preoți decenei, veniți din toate ținuturile neamurilor tracilor, L-au hirotonisit pe Iisus ca Mare Preot și L-au uns ca rege al dacilor.

74 De față au fost și Pandera și mama Sa Maria, care a plâns cu lacrimi de fericire.

75 Și atunci când I-au pus pe cap coiful regal, Iisus și-a amintit cum iudeii L-au batjocorit cu coroana de spini.

76 Și a prorocit și Și-a zis: „Așa cum au spus iudeii că sângele meu să cadă pe ei și pe urmașii lor dacă ei greșesc, așa să fie. Și în timp se va vedea adevărul.

77 Dar neamul lor nu va pieri pentru că nu M-au ucis, ci doar M-au făcut să sufăr.

78 Ei nu și-au dat seama ce-au făcut și așa au pierdut prilejul mântuirii.

79 Acest popor nu va avea liniște și pace până când salvarea le va veni de la urmașii tracilor".

80 Au trecut aproape cincisprezece ani de la convertirea lui Pavel pe drumul Damascului. Regele Iisus a trimis câțiva oameni în Iudeea ca să afle ce se mai întâmplă acolo cu ucenicii Săi.

81 La întoarcere trimișii I-au spus: „Pe când ne aflam la Ierusalim am cunoscut mulți dintre ucenicii care-Ți urmează.

82 Și am aflat și problemele lor – unii vor ca învățătura Ta să fie dată numai iudeilor de pretutindeni, alții cred că ar fi mai bine să fie spusă tuturor neamurilor”.

83 Și trimișii Lui Iisus I-au spus câteva nume de ucenici; pe unii dintre ei Iisus îi știa, dar pe alții nu.

84 Iisus i-a întrebat: „L-ați întâlnit pe Saul?”

85 Și ei au răspuns: „Pe Saul, l-am văzut la o adunare a ucenicilor. Acolo a avut loc o mare neînțelegere între ei care erau împărțiți în două tabere.

86 Și Saul vroia ca învățătura Ta să fie dată tuturor oamenilor

indiferent că sunt iudei sau nu.

87 Până la urmă nu s-au înțeles, dar am aflat că Saul Pavel propovăduia neamurilor”.

88 Iisus i-a mai întrebat: „Ce spuneau ei despre Mine și învățătura Mea”.

89 Trimișii au răspuns: „Mărite Preot, noi am adus câteva scroluri scrise în limba aramaică pe care ucenicii le foloseau și le dădeau din mână în mână spre citire. Iată-le!”

90 Și Iisus a luat scrolurile. În următoarele zile El le-a cercetat cu atenție și S-a minunat ce a citit acolo.

91 Și-și zicea: „Iată acest scrol făcut de un anume Marcu. Se scrie că mama, frații și surorile mele au zis că nu eram în toate mințile. Din toate astea nimic nu-i adevărat. Ai Mei Mă respectau și Eu îi respectam pe ei. Eu nu Mi-am respins niciodată familia cum pretinde acest Marcu”.

92 Citind mai departe Iisus a descoperit și altele zicându-Și „Iată că scrie aici despre un om demonizat care se zice că avea în el o legiune de demoni pe care Eu i-am trimis într-o turmă mare de porci care s-au repezit de pe stâncă în mare și porcii au murit. Cum puteam Eu să fac așa ceva când se știe că duhurile rele nu pot muri odată cu moartea porcilor?”

93 Și-Și mai spunea Iisus: „Iudeii s-au rătăcit rău în privința Mea. Nu-i de mirare că Marcu scrie că unii mă credeau Ioan Botezătorul care s-a sculat din morți, alții ziceau că sunt Ilie, iar alții că eram un profet. Să ne ferească Dumnezeu de mințile acestor oameni!”

94 Iisus era mâhnit de cele ce se întâmplau în Iudeea.

95 Și în zilele următoare Și-a continuat cercetarea scrolurilor lui Marcu și a făcut și alte descoperiri: „Iată ce se mai scrie aici, că Eu am hrănit o mulțime de cinci mii de oameni cu cinci pâini și doi pești. Și după ce s-au săturat au mai strâns și douăsprezece coșuri pline cu fărâmituri de pâine și ce rămăsese din pești.

96 Mă întreb cum au adunat ei cu răbdare fărâmiturile?”

97 Oamenii aștia chiar nu judecă cu mintea.

98 Iată ce se mai scrie aici, că Eu mai întâi am refuzat să scot un demon, din fiica unei femei care era de neam din Fenicia Siriei, pe motiv că această femei era păgână și nu era bine să iei pâinea fiilor lui Israel și s-o arunci câinilor de neamuri.

99 Ce neadevăr! Eu îi cred pe toți la fel, nu îi împart în oameni

iudei, ca fii ai Domnului, și în oameni neamuri, pe care să-i numesc câini.

100 Doamne Dumnezeule cât de răătăciți au putut ajunge discipolii Mei printre iudei!"

101 Pe măsură ce citea Iisus era din ce în ce mai mâhnit: „Iată aici scrie despre un alt episod în care Eu am hrănit patru mii de oameni cu șapte pâini și câțiva peștișori, și după ce ei s-au săturat au mai adunat și șapte coșuri cu fărâmiturile rămase. Mare e grădina Ta Doamne!

102 Iată și acest episod cu smochinul care nu avea rod pentru că nu era vremea smochinelor. Marcu scrie că am blestemat smochinul ca în veac să nu aibă rod dacă nu a avut atunci când vroiam să mănânc, căci Imi era foame.

103 Oamenii fără judecată nu se întreabă de ce aș fi spus aceasta când vremea smochinelor nu venise? Iar Eu nu blestem pe nimeni niciodată, că străbunul Zamolxe a interzis blestemul care este o chemare a forțelor întinericului să facă rău".

104 Apoi, după zilele de cercetare a scrolurilor din Iudeea, Iisus a aprins un foc sacru ca să vorbească cu Dumnezeul.

105 Și-l spunea: „Doamne, învățăturile date de Mine poporului mamei Mele au luat o altă cale.

106 Ele pot fi lanțuri pentru oameni și o pricină de asuprire a minții și de ucidere. Doamne Tată, Mă iartă dacă am greșit!

107 Am dorit doar să luminez mințile unor răătăciți și împietriți în inimi. Dar unii oameni deși au ochi și urechi ale sufletului ei nu văd și nu aud, căci le este împietrită inima".

108 Și Domnul era în cerul Lui de purpură și privea și asculta. Și Dumnezeul Își zicea: „Așa este să fie că timpul izbăvirii oamenilor este lung și dureros. Asta până când ei vor învăța ce este lumina sufletului".

109 De atunci Iisus a ținut doar în inima Lui cele aflate despre poporul mamei Sale Maria. Și mereu aprindea câte un foc sacru și se ruga.

110 Și când a venit vremea ca Fecioara Maria să plece la Domnul, corpul mort i-a fost incinerat la Sarmisegetuza în Grădina Maicii Domnului.

111 A trecut timpul. Iisus a mai aflat ce se întâmplase cu învățăturile Sale printre oamenii care locuiau în imperiul roman.

112 Numărul celor care urmau calea cea nouă crescuse mai ales pentru că se predica teama de moarte și venirea sfârșitului lumii.

113 Și mulți se închinau la crucea înfățișând trupul mort al Lui Iisus.

114 Iisus știa și-Și spunea: „Au înlocuit cuvântul vieții și speranței, dat de Mine, cu cel al morții, al suferinței și al fricii. Presupusa Mea moarte pe cruce va aduce multă jale în lume.

115 Și au făcut din strădania Mea o suferință și un chin care să adune oamenii în suferință și în chin, tot așa cum fariserii și saducheii îi țineau pe iudei în chingile minciunii și ale necunoașterii.

116 Dumnezeuule Tată, iartă-Mă că nu așa am dorit să iasă!”

117 Domnia Lui Iisus ca rege al dacilor a fost dreaptă. Și mai mult se gândea la cele ale înțelepciunii decât la cele lumești.

118 Iisus a pus temelia multor temple și altare ale zeilor și a întărit preoțimea decenee chemând femeile la preoție să slujească pe Zeul Dumnezeu și pe alți zei. Și pe când era încă în viață I s-au înălțat temple zeului Iisus.

119 Se apropia vara și regele Iisus, care era și Mare Preot, a chemat la Sarmisegetuza preoțimea tracilor de pretutindeni, la o adunare în ziua de Sânziene.

120 Și au venit câteva sute de preoți și preotese cărora Iisus le-a spus că sosise timpul ca El să renunțe la coroana de rege, și la Marea Preoție. Și așa a făcut.

121 Iisus trecuse de șaptezeci și cinci de ani când a aflat că templul din Ierusalim fusese dărâmat de către romani.

122 Și-și spunea: „Profețiile se împlinesc. Templul a fost dărâmat și nu va mai fi reconstruit vreodată.

123 Mesia Lui Israel nu va veni decât în duh, nu în carne și oase așa cum cred ei acum. Templul Lui Dumnezeu este în suflete nu în facerile de mâna omului.

124 Și salvarea iudeilor va veni de la urmașii tracilor. Atunci neamul iudeilor va fi iertat de păcate, că Duhul Meu va cobori în ei și așa se vor mântui.

125 Și nu e nevoie ca Domnul să trimită pe un om în trup când El este atotputernic și poate face totul în duh”.

126 Când a venit timpul ca Iisus să se ducă la străbunul Zamolxe, împlinise optzeci de ani și Lilia, soția Lui, plecase deja în

lumea cealaltă.

127 Iisus Își simțea plecarea aproape și într-o noapte L-a visat pe Zamolxe că venise să-L ia.

128 În ziua următoare Iisus le-a spus preoților decenei să facă pregătirile că El va pleca curând din lume.

129 Și le-a spus să-I ardă corpul mort deasupra peșterii de la Apolovraci, tot așa cum se întâmplase cu vreo cinci sute de ani înainte cu trupul mort al Lui Zamolxe.

130 Și a doua zi Iisus a murit, exact în aceeași zi când murise și Zamolxe.

131 Era la câteva zile după ce ziua era egală cu noaptea, când dacii țineau Sărbătoarea Primăverii, adică Paștile care era Sărbătoarea Învierii Lui Zamolxe.

132 Era ziua din vechime când sufletul Lui Zamolxe se dusesese la Dumnezeu și Domnazăna, la Bendisa, soția Lui și la tătânele Crăciun și la maica Vetra.

133 Marele Preot era Ilarion. Și el a pregătit incinerarea corpului Lui Iisus.

134 După ce dacii au ars corpul mort al Lui Iisus la Apolovraci, Ilarion le-a vorbit: „L-ați cunoscut cu toții pe Iisus, Fiul lui Pandera.

135 El a trăit de mic copil în țara mamei Sale în Galileea, în imperiul romanilor.

136 Dar tatăl Său, Pandera, L-a adus la noi în Dachia.

137 Aici Iisus a fost preot al Lui Zamolxe, zeul nostru care avea un duh al unui om mare din vechime.

138 Când Iisus a mers la neamurile mamei Sale, la iudei, ca să-i lumineze, ei L-au respins și au vrut să-L omoare. Dar Domnul L-a ținut în viață.

139 Noi dacii, rumânii, știm cu adevărat cine a fost Iisus, Fiul Lui Dumniezău și Fiul Dachiei, că noi suntem poporul Lui Dumniezău.

140 Duhul Lui Iisus va rămâne cu noi în vecii vecilor.

141 Noi vom scrie vestea cea bună a faptelor Lui și vom respinge scrierile răstălmăcite făcute de acei oameni care nu L-au înțeles. Așa să ne ajute Dumniezău".

142 Și sufletul Lui Iisus a plecat spre cerul de purpură.

143 Și când a ajuns în lumea de dincolo, Iisus S-a întâlnit cu străbunul Zamolxe care I-a vorbit: „Bun sosit în lumea veșniciei. Te așteptam parte a sufletului Meu.

144 De acum vei fi aici în cerul de purpură. Și oamenii vor căuta să Te aducă în sufletele lor și prin Tine se vor apropia de lumina Lui Dumnezeu”.

145 Apoi Iisus a mers la Dumnezeu și a stat de-a dreapta Tatălui.

146 Și Domnul Ia vorbit: „Ai suferit pentru dreapta credință ca să dai o pildă celor de pe pământ despre iubirea Mea pentru oameni.

147 Și uneori Te-ai îndoit și Ți-ai pierdut încrederea, așa cum ar face oricare mare înger coborât printre oameni.

148 Dar așa trebuia să fie, ca să arătăm oamenilor cum să se înalțe spre lumină prin adevăr.

149 De acum oamenii au o cale de urmat. Și vor avea împotmoliri și ezitări, vor fi suferințe și dureri, dar drumul lor se va netezi mereu puțin câte puțin.

150 Iar dacă acum ei răstălmăcesc învățăturile Tale, Calea tot va rămâne deschisă, căci vor veni alții și alții care să o îndrepte mereu”.

151 Și Iisus avea împărăția Lui unde primea pe cei care Îi fuseseră credincioși pe pământ.

152 Mulți ani după înălțarea la cer a sufletului Lui Iisus, oamenii au aprins focul sacru pe locul unde fusese incinerat trupul Lui Iisus. Și mai era acolo Obeliscul Lui Zamolxe.

153 Dar în timp au venit oamenii, de la sud de fluviul cel sfânt Istru, care vorbeau altfel despre Iisus.

154 Și obiceiul aprinderii focului nemuririi pe locul incinerării corpului Lui Iisus a început să se piardă.

155 Și de la ultimul Mare Preot Chesarion încoace, lumea n-a prea mai vorbit despre Iisus din Dacia, ci despre Iisus cel însângerat și omorât pe cruce.

156 Dar tracii păstrau adânc în inimi pe Iisus Fiul Omului, Iisus din Dacia.

157 Va veni odată timpul când urmașii tracilor vor face ca Domnul Iisus din Dacia să fie cunoscut de întreaga lume ca Domn al Luminii.

158 Și treptat lumea îl va uita pe Iisus cel suferind, și-L va cunoaște pe Iisus Cel al bucuriei vieții.

159 Atunci lumea va fi curățită și însănătoșită cu Focul Viu, Focul Vieții, Focul Lui Zamolxe.

160 Și se vor ridica din nou temple Lui Dumnezeu, Lui Zamolxe, Lui Iisus și zeilor și zânelor.

161 Și Domnul Dumnezeu cu îngerii Lui cei mari și cu toți îngerii din cerul cel de purpură, priveau pământul care Le era grădina unde creșteau îngerii ce vor veni în raiul ceresc.

162 Și se bucurau când vedeau Dacia, Grădina Maicii Domnului.